John Saul

ROUL

www.virtual-project.eu

„Bătrînul se zbătea fără speranţă. Otrava îi pătrunsese în corp. Oriunde s-ar fi mişcat, îl aştepta un alt scorpion.

– Nu! ţipă el, simţind cum încă un scorpion i se urca pe faţă. Ajutor!

Vocea i se ridică într-o rugă ca un bocet.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, alte înţepături îi muşcară faţa şi pieptul. În cele din urmă, scîncind, se năruí la pămînt.

Un nou şi încă mai de nepătruns întuneric începu să-l împresoare.

O beznă din care ştia că nu va mai ieşi niciodată.

Scînci, îşi ridică mîna cu un gest îndreptat împotriva fiinţelor care îl torturau, dar întunericul îl copleşi şi mîna îi căzu înapoi pe podea.

Ca o binecuvîntare pentru el, Otto Owen nu mai simţi restul împunsăturilor.“

JOHN SAUL

ROIUL

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN SAUL
The Homing
Copyright © John Saul, 1994
All rights reserved

Traducere din limba engleză
ANGELA RALUCA MOISE
SORIN MOISE

Ediţia I

Copyright © 1997
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Noiembrie 1997

ISBN 973-576-160-2

Pentru

BRUCE şi BETH BECKER

şi

ED şi MARIE MORRISON

Al căror sprijin şi a càror prietenie, acordate constant de-a lungul anilor, au fost de nepreţuit şi în mod special apreciate.

De asemenea, îi mulţumesc lui Larry O'Bryant, care a fost mai mult decît generos cu timpul şi cunoştinţele lui. Îţi mulţumesc, Larry, şi sper să fi înţeles corect cele mai multe din lucrurile pe care mi le-ai spus.

DAWN

PROLOG

– Mă dorești la fel de mult cît te doresc și eu, nu-i așa, fetițo?

Dawn Sanderson rămase împietrită, cu mîna înțepenită pe clanța ușii întredeschise a bucătăriei. Elvis Janks, prietenul mamei ei, stătea la masa din bucătărie, cu o sticlă de bere deschisă. Ochii roșii erau un semn sigur că nu era la prima sticlă.

Poate că nici chiar la a treia

Dar nu roșeața din ochii lui o speria – o văzuse de atîtea ori, încît ajunsese să nu-i mai acorde nici o atenție.

Ceea ce o înspăimînta era privirea din acele fante sîngerii, o căutătură pofticioasă, ce părea să-i străpungă hainele, sfîșiindu-i bluza și sutienul pentru a descoperi ce se afla dincolo de ele...

Alungă acest gînd, îngrozită că el ar fi putut să citească ce se întîmpla în mintea ei și să creadă... ce?

Că îl interesa?

Dawn ştia că Elvis era un beţivan, dar oare era şi nebun? Ce anume din comportamentul ei l-ar fi putut face să creadă că îl plăcea? De fapt, nu putea să înţeleagă cum era posibil ca un asemenea gunoi să-i placă mamei ei! Avea un păr gras, unghiile îi erau mereu murdare şi întotdeauna mirosea groaznic. Şi asta nu numai din cauza berii de care nu se despărţea.

Era ca şi cum n-ar fi făcut baie niciodată.

Ştiuse că va sosi şi acest moment. De cînd împlinise şaisprezece ani, în urmă cu două luni, îi simţise privirile urmărind-o, atunci cînd nu credea că era observat. Îi spusese şi mamei ei, dar ea nu o băgase în seamă. Îi răspunsese că o va crede doar dacă ea însăşi va constata ceva în acest sens. Dar Dawn ştia că Elvis Janks nu era chiar aşa de prost încît să-i dea mamei ei ceva de înţeles. Ori de cîte ori Mavis Sanderson era de faţă, se comporta de parcă Dawn nici nu ar fi existat. Dar, în după amiaza-aceea, cînd absenţa mamei ei, aflată la serviciu, îi dădea destulă siguranţă de sine, Elvis o privea într-un chip cu totul nou. Era ceva care o făcea să-i îngheţe sîngele, îmbolnăvind-o de spaimă. Cu inima bătîndu-i nebuneşte, încercă să deschidă uşa bucătăriei, dar simţi cum genunchii ameninţă să-i cedeze.

Simţindu-i spaima, Elvis Janks se ridică de la masă şi se îndreptă spre ea, cu buzele strînse într-un rînjet batjocoritor.

– Hai, păpuşico, îi spuse el cu o voce ca hîrîitul unui raşpel, în timp ce un fir de salivă i se strecura pe la colţul gurii. Doar ştii că ţi-o doreşti la fel de mult ca şi mine.

Flegma strînsă în gîtul bărbatului gîlgîi, producînd un sunet dezagreabil.

– Vrei s-o facem aici sau mergem în dormitorul maică-tii?

Dawn se dădu înapoi cu picioarele tremurînd, dar, înainte de a reuşi să iasă, Elvis Janks o şi ajunse. Degetele lui puternice îi strînseră aşa de tare încheieturile mîinilor, încît o făcură să strige de durere.

Ţipătul ei păru să-l excite şi mai mult şi unghiile lui îi pătrunseră şi mai adînc în carne. Dawn îşi blestemă în gînd lipsa de autocontrol. Poate că, dacă n-ar fi strigat, ar fi lăsat-o să plece.

Nu mai era nimic de făcut – avea impresia că îi va rupe încheieturile!

Doamne, Doamne, Doamne. Dawn îşi încleştă maxilarele, încercînd să-şi înăbuşe ţipătul care i se ridica din gîtlej. Voia să-şi strige durerea şi spaima. Îi venea să ţipe din toate puterile.

Dar cine ar fi auzit-o? Casa de vizavi era părăsită, iar vecinii lor erau la muncă toată ziua. Pe lîngă aceasta, oamenii din împrejurimi ţipau şi strigau toată ziua fără să li se acorde nici o atenţie. Şi, chiar dacă ar fi auzit-o cineva, la ce ar fi ajutat-o? Elvis ar fi respins orice acuzaţie, iar mama ei l-ar fi crezut pe el, nu pe ea. Şi totul ar fi rămas neschimbat.

Absolut totul.

Elvis o trăgea de bluză; Dawn îi simţi mîna murdară şi bătătorită atingîndu-i pieptul.

Izbucnirea fu provocată de atingerea lui, care făcu să explodeze resentimentele adunate şi zăvorîte în sufletul ei încă din clipa cînd mama ei îi permisese lui Janks să se mute la ele. Simţi cum furia pune stăpînire pe ea, dîndu-i o forţă nebănuită. Îşi smulse mîna din strînsoarea degetelor lui Elvis Janks, după care îl izbi cu toată puterea peste faţă. Bărbatul fu atît de surprins, încît îşi luă mîna de pe sînul ei.

În timp ce încerca să o înşface din nou, Dawn o zbughi pe uşă şi alergă fără să mai privească în urmă sau să-şi încetinească goana, pînă la o distanţă de la care nu mai putea fi văzută.

Fără să se gîndească în mod special la ce avea de făcut, Dawn ştia exact felul în care va acţiona. Porni hotărîtă spre promenada aflată la zece blocuri distanţă şi spre automatul bancar care îi va oferi accesul la contul secret pe care îl

deschisese cu un an în urmă, depunînd acolo mai toţi banii pe care îi cîştiga ca baby-sitter. Abia acum îşi dădea seama că această hotărîre începuse să prindă contur cu cîteva luni în urmă.

Nu acţiona dintr-o pornire de moment sau din dorinţa de a-şi pedepsi mama pentru vreo pricină meschină.

Nu era vorba de abandonarea şcolii sau de înhăitarea cu o bandă de declasaţi, şi nici de droguri. Pur şi simplu nu voia să fie violată de prietenul mamei ei, fapt care era sigură că s-ar fi întîmplat dacă ar fi rămas acasă. Cel mai bun lucru era să plece în lume fără scandal şi să-şi înceapă propria viaţă.

Dawn ştia ce voia să facă – ştia acest lucru de multă vreme. Voia să meargă la Hollywood pentru a lua lecţii de actorie, pentru a deveni actriţă. Nu o stea – doar o simplă actriţă. Era sigură că va reuşi. Fusese selectată anul acesta pentru piesa regizată în şcoala unde era elevă, ca de altfel şi anul trecut, şi toată lumea îi spusese că fusese într-adevăr bună.

Cu puţin noroc şi o pregătire bună, ştia că putea deveni chiar mai bună.

Suficient de bună, poate, ca să-şi cîştige existenţa din aşa ceva.

Stînd în faţa automatului bancar, de unde îşi luă doar atîţia bani cît să-i ajungă pentru mîncare, în timp ce avea să facă autostopul pe Interstate 5, Dawn Sanderson se despărţise deja de trecutul ei din Los Banos şi începuse să-şi facă planuri pentru viitorul care o aştepta în Los Angeles. La vremea cînd ieşea din Los Banos, îndreptîndu-se spre autostrada interstatală, la zece mile spre vest, visurile începuseră să prindă contur. Îşi va găsi un mic apartament şi o slujbă şi îşi va petrece tot timpul liber luînd lecţii de actorie, încercînd în acelaşi timp să termine liceul.

Cu paşi repezi, domici parcă să ţină ritmul cu sarabanda grăbită a gîndurilor, Dawn mergea pe lîngă bordură, fără să-şi dea seama de timpul scurs, în vreme ce lăsa în urmă milă după

milă. Tocmai începuse să se însereze cînd ajunse în dreptul imensei întinderi de asfalt care cobora de-a lungul văii, cît vedea cu ochii, fără nici o ezitare în drumu-i neabătut spre sud, topindu-şi contururile în depărtare.

Să încerce să facă autostopul acum, în pragul înserării?

Nu.

Mai bine să aştepte pînă mîine. Dimineaţa va fi mai în siguranţă.

Dacă nu se lăsase violată de Elvis Janks, în nici un caz nu se va lăsa siluită de vreun străin oarecare.

Urmară ore care i se părură fără de sfîrşit, dar la capătul cărora Dawn zări primele licăriri ale dimineţii. Cerul era limpede, dar stelele care licăriseră toată noaptea deasupra ei începură să pălească repede, pe măsură ce întunericul nopţii era măturat de soarele care răsărea, pînă cînd, în cele din urmă, rămase o singură stea.

Luceafărul de dimineaţă.

Îl privi tot timpul cît lumina lui rămase vizibilă, simţind strania legătură dintre el şi ea, pe care însă o înţelese doar cînd razele lui se pierdură în strălucirea noii zile.

Abia cînd dispăru, Dawn îl luă drept un semn.

De fapt, aceasta era prima dimineaţă a unei noi vieţi şi ea înţelese, în lumina strălucitoare, că reuşise să supravieţuiască tuturor spaimelor care o asaltaseră în timpul nopţii, cînd încercase să doarmă la adăpostul precar oferit de un pod care traversa autostrada. În tot timpul acestei nopţi chinuitoare se trezise la fiecare zgomot – fiecare urlet al coioţilor şi camion care trecea huruind – şi privise spre cerul de necuprins, în vreme ce încerca să-şi stăpînească teama de întunericul care o împresura, cu toate fiinţele nevăzute ce s-ar fi putut ascunde în faldurile lui întunecate. Demonii se apropiaseră aşa de mult de ea, încît erau momente cînd i se părea că i-ar fi putut atinge.

Acum, după ce reuşise să traverseze întreaga noapte întunecoasă şi ameninţătoare, o dată cu vederea luceafărului de dimineaţă i se păru că totul va fi cît se poate de bine. Şi nu numai că va avea o viaţă nouă, dar va avea şi un nume nou!

Dawn Morningstar. Acesta era numele pe care şi-l va alege în clipa cînd va ajunge la Hollywood.*

Suna mult mai bine decît Dawn Sanderson.

Dawn se întinse, simţind durerea strecurată în muşchi, şi se ridică. Îi era foame, dar în acea zonă a autostrăzii nu existau bufeturi expres şi, oricum, nu voia să-şi cheltuiască banii pe micul dejun.

Aceasta era una dintre temerile care i se strecuraseră în suflet în timpul nopţii trecute. Ce se întîmpla în cazul cînd contul ei bancar, care ieri i se păruse aşa de mare, nu-i ajungea nici să închirieze un apartament? Ce-i mai rămînea de făcut?

Îşi alungă hotărîtă gîndul din minte, se ridică şi îşi scutură praful şi frunzele de pe haine. Cu ce ar trebui să înceapă? Să facă autostopul spre sud, sau să găsească un loc unde să se spele?

Hotărîrea veni de la sine cînd descoperi că era aşa de devreme, încît nu trecea nici o maşină.

Cu foamea muşcîndu-i din stomac, Dawn o porni spre sud. În depărtare se întrezărea o staţie de benzină unde ar fi putut, cel puţin, să scape de grosul murdăriei care îi acoperea mîinile şi faţa, şi unde ar mai fi putut să ia o ceaşcă de cafea, suficientă pentru dimineaţă.

Şi poate o gogoaşă.

Mai avea o milă pînă la ieşirea care ducea spre staţia de benzină, cînd auzi o maşină încetinind în spatele ei. În clipa următoare o depăşi, oprind la marginea drumului. Un bărbat ieşi din maşină, tocmai cînd Dawn ajunse în dreptul ei.

---

* Joc de cuvinte: dawn - zori; morning star - luceafăr, sensul fiind luceafărul din zori (n.tr.).

– Ai păţit ceva? o întrebă el.

Dintr-o dată, toată educaţia pe care o primise Dawn, toate poveţele de a nu discuta cu un necunoscut, îi reveniră în minte şi preţ de o clipă fu chiar tentată să nu răspundă, ci pur şi simplu să treacă pe lîngă maşină şi să-şi vadă de drum pînă cînd va ajunge la staţia de benzină.

Dar care era problema?

Dacă nici măcar nu vorbea unui om cu o înfăţişare banală care o întreba dacă totul era în ordine, cum putea să facă autostopul?

Se opri la cîţiva paşi de maşină şi îl privi cu luare aminte, încredinţîndu-se că nu arăta cu nimic deosebit faţă de ceilalţi oameni, semănînd cu sutele de bărbaţi pe care îi văzuse în Los Banos zi de zi.

– Vreau să merg la staţia de benzină, spuse ea în cele din urmă. Noaptea trecută am dormit sub podul ăla.

Bărbatul privi spre podul care se vedea limpede în depărtare.

– Ai fugit de-acasă?

Dawn ezită o clipă, iar apoi ridică din umeri. Nu ştiuse niciodată să mintă cum trebuie, şi apoi ce-l interesa pe el? Totuşi ea considera nu atît că fugise, ci că pur şi simplu plecase de acasă.

– Într-un fel, să zicem. Am hotărît că a venit timpul să mă mut la Los Angeles.

– Şi ai tăi au fost de acord? o întrebă necunoscutul.

– N-am părinţi, îi răspunse Dawn, spunîndu-şi că nu era chiar o minciună, de vreme ce tatăl ei murise înainte ca ea să se fi născut, iar mama ei manifesta un interes mult mai mare pentru Elvis Janks decît pentru ea.

Străinul păru că o crede.

– Păi, dacă vrei să urci, te pot duce pînă la benzinărie. Oricum trebuie să fac plinul.

Se urcă în maşină şi aruncă o privire spre Dawn.

Fata ezită, ceea ce îl făcu pe străin să ridice din umeri. Automobilul porni din nou, sporindu-şi viteza în timp ce intra iar pe banda de circulaţie.

– Stai! strigă Dawn, rupînd-o la fugă după maşina aflată în plină acceleraţie.

În prima clipă fu convinsă că omul nici nu o auzise, nici nu o văzuse, dar maşina încetini iar. O ajunse, deschise portiera şi se strecură înăuntru.

– Cred că lucrul cel mai bun e să iau ce mi se oferă, nu-i aşa? zise ea.

Omul îi zîmbi, apoi porni iar, concentrîndu-şi atenţia asupra drumului. În mai puţin de un minut, aşa cum promisese, opri în faţa staţiei de benzină.

– Pînă cînd fac eu plinul, du-te la baie, îi spuse el. O să iau cîte o cafea pentru amîndoi.

După zece minute, cînd ieşi de la toaleta pentru femei, îl văzu aşteptînd-o la volan, cu motorul torcînd uşor. Mireasma cafelei proaspete se strecura pe geamul deschis. După ce se urcă din nou în maşină, descoperi un pahar de plastic aburind, cocoţat pe bord chiar în faţa ei, şi alături de el o gogoaşă.

– M-am gîndit că ţi-ar putea fi foame, spuse el, în timp ce se încadra din nou pe banda de circulaţie a autostrăzii I-5.

– Mulţumesc, spuse Dawn, muşcînd cu poftă din gogoaşa pe care o însoţi cu o înghiţitură de cafea.

După cîteva minute, cînd cafeaua ar fi trebuit să-şi facă efectul, trezind-o complet la viaţă, Dawn îşi dădu seama că i se face iar somn.

Atît de somn, că abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

– Hei, făcu ea, încercînd să scuture ceaţa care i se aşternea pe creier. Ce-ai făcut, mi-ai pus ceva în cafea?

Omul de lîngă ea nu-i răspunse. Îşi întoarse încet capul şi o privi.

Expresia de pe faţa lui se schimbase.

Ochii aveau o strălucire stranie. O venă îi pulsa pe frunte.

Îşi întinse mîna spre ea.

Dawn Sanderson încercă să i-o respingă, să se elibereze.

Dar somnolenţa devenea tot mai intensă şi întregul trup i se părea tot mai greu.

Atît de greu, că nu şi-l mai putea mişca.

Atunci cînd o beznă mai profundă decît cea a nopţii trecute puse stăpînire pe ea, Dawn Sanderson înţelese că făcuse o greşeală teribilă.

Elvis Janks ar fi violat-o doar.

Ştia însă că omul acesta îi va face mai mult rău.

Mult mai mult...

1

Lui Julie Spellman nu-i venea să creadă că i se putea întîmpla aşa ceva.

Nu împlinise încă şaisprezece ani şi, practic, viaţa ei putea fi considerată încheiată.

Privea deznădăjduită pe geamul maşinii, încercînd încă o dată să înţeleagă cum de fusese posibil să i se întîmple aşa ceva.

Mamele – cel puţin nu mama ei – nu puteau face asemenea lucruri!

Se foi pe locul din faţă al Chevroletului, încercînd să găsească o poziţie cît mai confortabilă, dar în clipa următoare regretă gestul, pentru că acum mama ei îi dăruia acel zîmbet groaznic, încurajator, pe care ajunsese să-l urască la fel de mult ca şi locul spre care se îndreptau.

Cum de putea să mai zîmbească?

De parcă ar mai fi existat ceva care să te facă să zîmbeşti.

Pînă săptămîna trecută Julie refuzase să creadă că mama ei va merge pînă la capăt. Şi acum iat-o, stînd pe bancheta din faţă a maşinii care abia se tîra, cu surioara ei în spate, şi

cu avutul lor împachetat într-o remorcă ce balansa automobilul atît de tare la fiecare curbă, încît Julie simţea că o să vomite.

Noroc că de o oră nu mai fusese nici o curbă.

Nici curbe pe drum, nici oraşe, nici măcar semne de circulaţie pe care să le citească, cu excepţia acelora care anunţau ce fel de benzină sau mîncare nenorocită puteai găsi la următoarea ieşire.

Cu inima grea citi ultima pancartă pe lîngă care treceau, anunţînd un loc numit Kettleman City, după care o auzi pe mama ei confirmînd faptul de care se temea cel mai mult.

– Aproape că am ajuns. Pleasant Valley e doar la şapte mile vest de I-5.

Julie surprinse cu coada ochiului privirea drăgăstoasă, plină de iubire, care îi era adresată în întregime. Ceea ce era la fel de rău ca şi zîmbetul de îngrijorare.

– Desigur că nu mai e ca pe vremea cînd eram de vîrsta ta, spuse mama, şi cînd eram aşa de departe de şosea, încît vedeai un străin doar o dată pe an.

– Pun pariu că a rămas tot aşa, spuse Julie. Cui i-ar trece prin cap să se abată de pe autostradă pînă aici?

Se uită încă o dată pe geam la milele de cîmpie din această parte a lui San Joaquin Valley. Spre est, Munţii Sierra Nevada nu voiau deloc să se facă văzuţi; de fapt, nici nu puteai vorbi de orizont – cel mult despre un punct înceţoşat unde maroniul verzuliu al cîmpului se combina cu maroniul albăstrui al cerului într-o pastă atît de indistinctă, încît ţi-ar fi fost imposibil să spui unde se termina unul şi unde începea celălalt.

Nici vorbă să semene cu Los Angelesul, cu colinele sale acoperite de case de la poalele lui San Fernando Valley şi pînă la Mulholland Drive, acolo unde se aflau vilele cu adevărat impunătoare şi unde Julie visa să locuiască. Acum

se întreba dacă va mai apuca vreodată ziua cînd va vedea iar casele uriaşe de pe Mulholland Drive.

Sau cînd îşi va revedea prietenii.

Sau orice altceva ce-i devenise familiar în viaţa ei de pînă atunci.

Fusese destul de greu acum cinci ani, cînd murise tatăl ei. Avusese o perioadă cînd considera că mai bine ar fi murit şi ea, atît de mult îi lipsea. Aproape un an întreg plînsese noapte de noapte şi chiar şi acum, cînd era singură şi ceva îi aducea aminte de el, încă plîngea după el. Apoi familia trebuise să se mute din casa de pe colina de dincolo de Studio City şi ea fusese nevoită să împartă o cameră cu Molly. Era cumplit, dar trebuise să se împace cu situaţia, tot aşa cum trebuise să se împace şi cu gîndul că tatăl ei nu va mai veni niciodată acasă. Cu toţii trebuiseră să se acomodeze noilor realităţi, dar cel puţin ea nu fusese nevoită să se mute la o altă şcoală, iar celor mai mulţi dintre prietenii ei nici nu le păsa că acum locuia într-un apartament şi nu într-o vilă cu piscină.

În felul acesta cel puţin îi rămîneau prietenii şi continua să meargă la aceeaşi şcoală unde se obişnuise atît de bine, făcînd în continuare aceleaşi lucruri ca şi pînă atunci.

Dar acum ce trebuia să facă?

Acum nimic nu mai era aşa cum ar fi trebuit să fie.

Privea pierdută spre micul orăşel de care se apropiau.

Cel puţin dacă l-ai fi putut numi oraş.

Nu avea nici măcar o zonă comercială!

Doar un şir de case de lemn una lîngă alta, toate semănînd între ele, fără un gard măcar.

Trecură pe lîngă şcoală şi Julie descoperi deprimată că şcoala primară era în aceeaşi curte cu liceul. Minunat, îşi zise ea. De groază! Ea şi Molly urmau să fie în aceeaşi şcoală.

– Uite, răsună vocea ascuţită a surioarei ei de nouă ani, ca şi cum fetiţa i-ar fi citit gîndurile lui Julie. Aia e şcoala. Amîndouă vom merge acolo!

– Ard de nerăbdare, murmură Julie, care simţi în clipa următoare privirea dezaprobatoare a mamei ei aţintită asupră-i, ceeea ce o făcu să-şi regrete cuvintele.

– Haide, scumpa mea, trebuie să ai încredere în viitor.

Ajunseră în centrul oraşului şi Julie trebui să-şi înăbuşe un oftat cînd văzu clădirea cinematografului.

Un cinematograf? Asta era tot ce aveau?

Încă două străzi şi lăsară oraşul în urmă. Asta îi întări convingerea că acolo nu era nimic de văzut cu excepţia cîmpurilor întinse, închise acum de chenarul dealurilor care se ridicau spre vest, pe care se profilau ici şi colo clădirile cîtorva ferme. În paralel cu drumul se întindea un şir nesfîrşit de stîlpi uriaşi care susţineau reţeaua de înaltă tensiune.

– Ştii, încă n-ar fi prea tîrziu, mami, spuse Julie, considerînd că ar fi putut, pentru ultima oară, să încerce să o convingă pe mama ei de teribila greşeală pe care era gata să o comită. Adică, vreau să spun că am putea sta cîteva zile, după care să ne întoarcem în Studio City. Sînt sigură că ţi-ai putea căpăta slujba înapoi, eu mi-aş putea găsi un serviciu şi, în felul acesta, ne-am putea permite chiar un apartament mai bun!

Mama nu-i aruncă nici măcar o privire; era clar că nu intenţiona să-i răspundă la propunere.

Pe măsură ce cîmpiile îşi rostogoleau întinderile către infinit, apropiindu-le tot mai mult de destinaţie, Julie căzu pradă unei disperări cumplite.

Va muri acolo, o ştia bine.

Şi de ce?

Doar pentru ca mama ei să se poată recăsători!

Nu era cinstit! Chiar nu-i păsa mamei de nefericirea ei?

Mă rog, dacă lucrurile mergeau tot mai rău, provocîndu-i o asemenea aversiune de nesuportat, nu-i mai rămînea decît o singură soluţie.

Putea să fugă. Poate că în ultimă instanţă asta va face.

Karen Spellman sesiză disperarea care pusese stăpînire pe fata ei şi îi aruncă o privire furişă, văzînd-o ghemuită fără nici un fel de vlagă în portiera maşinii. Ar fi trebuit să-i spună ceva? La ce bun? Ori de cîte ori încercase să discute cu fiica ei, apelînd la motivaţiile cele mai întemeiate, fata refuzase să o asculte. Cu mîinile înfipte în şolduri, dădea din cap, repetînd tot timpul că mama ei era o proastă. Dar, în ciuda lui Julie, Karen era sigură că hotărîrea pe care o luase era lucrul cel mai bun pe care îl făcuse pînă atunci.

Viaţa ei, pe care o crezuse sfîrşită în urmă cu cinci ani, în noaptea cînd murise Richard Spellman, era pe punctul de a reîncepe.

Şi totul pornise de la o scrisoare primită de la cineva de care abia dacă îşi mai aducea aminte. O scrisoare pe care tocmai voia să o arunce cînd o voce micuţă, care i se iţise în minte, îi şoptise că revederea ar putea fi distractivă.

Distractivă?

O revedere a foştilor colegi de clasă la Pleasant Valley High, *distractivă*?

Unpleasant Valley (Valea Nesuferită), aşa porecliseră ea şi mama ei oraşul în care crescuse şi, din care, în săptămîna care urmase absolvirii liceului, plecase la Los Angeles, cu un cec de la mama ei împăturit în geantă.

– *I-am economisit din banii de coşniţă*, îi spusese Enid Gilman lui Karen în urmă cu douăzeci şi unu de ani.

Pe buzele subţiri ale mamei ei trecuse un zîmbet amar. Îşi imagina încă o dată cum ar fi fost viaţa ei dacă nu s-ar fi

căsătorit cu Wilbur Gilman şi nu s-ar fi aşezat în oraşul acela uitat de lume, pierdut în pustietăţile din San Joaquin Valley.

Karen ascultase răbdătoare lamentaţiile arhicunoscute ale mamei sale, care se plîngea că îmbătrîneşte fără ca nici unul din visurile ei să se fi împlinit, şi că aspiraţiile i s-au veştejit în dogoarea nepotolită a unui soare care părea să stoarcă viaţa din tot ceea ce atingea.

Întorcîndu-şi faţa obosită din bătaia soarelui, Enid vîrîse cecul în mîna fiicei ei.

– Nu e mult, dar te va ajuta la început. Du-te şi realizează toate acele lucruri minunate pe care eu n-am reuşit să le împlinesc.

Şi Karen încercase.

Îşi găsise un mic apartament în Hollywood, îşi găsise o slujbă ca ospătăriţă, după care încercase să devină steaua de cinema care se visase întotdeauna mama ei.

Dorinţa îi rămăsese neîndeplinită, şi Karen, care în cele din urmă plecase din Pleasant Valley, trebuise să se despartă de iluzia cu care o hrănise mama în primii ei optsprezece ani de viaţă.

Era drăguţă, dar nu suficient de frumoasă pentru a deveni un unicat. Mii de fete aveau părul la fel de negru şi bogat ca al ei, ochii la fel de albaştri şi o înfăţişare la fel de plăcută. Încă din prima săptămîna petrecută în L.A. înţelesese că aprecierile mamei ei în ceea ce o privea fuseseră greşite. Chiar dacă fusese cea mai drăguţă fată din Pleasant Valley, lucru de care se îndoia, nu avea nici o şansă să se facă remarcată în oraşul studiourilor cinematografice. Cu glasul mamei încă răsunîndu-i în minte, se înscrisese la cursurile de actorie, se tîrîse conştiincioasă prin faţa şirurilor de agenţi şi selecţioneri, ascultînd răbdătoare asigurările lui Enid că viitorul ei de mare stea o aştepta după primul colţ. Doi ani mai tîrziu, după ce tatăl ei murise în urma unui atac de cord, în timp ce

moţăia pe veranda micuţei lor case din Pleasant Valley, mama ei se mutase în Los Angeles.

Un timp locuiseră împreună. După o lună de la venirea lui Enid, lui Karen îi devenise clar că visul unei cariere cinematografice era cu mult mai important pentru mama ei decît pentru ea însăşi.

Cînd se căsătorise cu Richard Spellman, Karen fusese mai mult decît fericită că în felul acesta putea să renunţe la străduniile ei. Spre infinita şi nedisimulata supărare a mamei ei, se hotărîse să-şi întemeieze un cămin şi să aibă copii.

– Îţi nenoroceşti viaţa, exact aşa cum am făcut şi eu, se tînguia Enid. Chiar vrei s-o termini cu mine, sleită şi cu nimic de care să fiu mîndră după o viaţă întreagă? Ai putea fi o stea de cinema, Karen! Nu te rata, aşa cum am făcut-o eu!

Karen refuza discuţiile, refuza să-i mai acorde vreo atenţie femeii îmbătrînite şi acrite care, abia acum îşi dădea seama, arăta cu mult peste vîrsta ei reală.

Mai bine de zece ani, lucrurile merseseră perfect pentru Karen. Prima născută fusese Julie, apoi după şase ani venise şi Molly. Pînă cînd într-o zi, cu cinci ani în urmă, totul se dăduse peste cap. Richard o conducea pe mama ei acasă după un prînz lung şi nu tocmai lipsit de savoare, pe care îl luaseră pe terasa de lîngă piscina lor. Tocmai intraseră pe Ventura Freeway, cînd un şofer beat îi izbise din plin, omorîndu-i pe amîndoi.

Karen abia începuse să-şi revină după şocul provocat de cele două morţi, cînd descoperise că averea lui Richard nu acoperea nici datoriile pe care le aveau. În mai puţin de un an, ea şi cele două fete ale ei fuseseră obligate să se mute într-un apartament înghesuit pe care, în ciuda dimensiunilor lui reduse, abia dacă îl putea plăti cu banii pe care îi cîştiga după ce se întorsese la vechea ocupaţie de chelneriţă.

Los Angelesul începuse să o doboare.

Karen muncea din greu, intercalînd cursurile şcolii pe care o urma cu schimburile de la restaurant, pînă cînd în cele din urmă putuse să abandoneze mesele din local şi să se angajeze ca secretară la una din marile firme din Century City. Dar, oricît de mult ar fi muncit, nu putea să progreseze. Ratele creşteau cu aceeaşi frecvenţă ca şi salariile, aşa că nu reuşise să schimbe apartamentul în care fusese silită să se mute împreună cu fetele după moartea lui Richard.

Şi an de an violenţa de pe străzi creştea, traficul devenea tot mai congestionat, în timp ce şcoala la care mergeau fetele intra într-un declin progresiv.

În ultimii ani lui Karen îi era frică să mai iasă din casă, pe măsură ce împuşcăturile trase din maşini începeau să se apropie tot mai mult şi oraşul cădea pradă bandelor. L.A. devenise o zonă de conflict.

Cînd descoperise că Julie începuse să ia droguri, nu fusese teribil de surprinsă. Surpriza constase în faptul că reuşise să pună capăt acestei practici.

Şi viaţa se tîra înainte, devenind tot mai grea de la o zi la alta. Consecinţa fusese că Pleasant Vallley îi revenea în minte cu o insistenţă la care nu s-ar fi aşteptat vreodată, pentru tihna acelui loc ars de soare.

Apoi, într-o zi, cînd venise acasă, găsise invitaţia la întîlnirea de douăzeci de ani de la absolvire a foştilor ei colegi de liceu.

Douăzeci de ani? Să fi trecut două decenii de cînd nu mai văzuse oraşul în care crescuse?

În loc să arunce invitaţia, o pusese pe uşa frigiderului.

Timp de o săptămînă invitaţia rămăsese acolo, fixată cu un magnet de forma unei buburuze. Se surprindea întrebîndu-se cum putea arăta oraşul natal văzut de ea însăşi şi nu cu ochii mamei sale. Ce s-o fi întîmplat cu toţi copiii alături de care crescuse? Nu că ar fi avut mulţi prieteni pe vremea

copilăriei; se îngrijise Enid de lucrul acesta, descurajîndu-i orice apropiere de colegii de şcoală şi interzicîndu-i categoric orice amiciţie cu vreunul din copiii veniţi de la fermele din împrejurimi. Într-adevăr, crescuse într-o zonă agricolă, fără să fi văzut vreodată o fermă!

În cele din urmă hotărîse că ştia foarte puţine despre oraşul în care crescuse.

– Tu poţi avea grijă de Molly, iar eu n-o să lipsesc decît o noapte, îi spusese ea lui Julie. Uite şi douăzeci de dolari.

Pentru Julie bătaia de cap pe care urma s-o aibă cu Molly era compensată de libertatea pe care i-o dădeau plecarea mamei şi cei douăzeci de dolari. Acceptase misiunea fără să cîrtească, iar Karen îşi anunţase participarea la întîlnire.

Oraşul era exact cum şi-l amintea.

Familiar.

Şi nefiresc de reconfortant în familiaritatea lui.

Şi, împreună cu sesizarea confortului, venise şi descoperirea din zori: niciodată nu-i displăcuse Pleasant Valley. Cea care îl urîse fusese Enid. În timp ce îşi îmbrăţişa foştii colegi şi reînnoia vechile legături, Karen îşi dăduse seama că avea mai mulţi prieteni în Pleasant Valley decît în Los Angeles, chiar şi după ce lipsise de aici mai bine de jumătate din viaţă.

Prieteni care o tratau ca şi cum nu ar fi lipsit o zi din oraş.

Şi unul dintre prieteni, Russell Owen, care dintr-o dată devenise mai mult decît un ins oarecare şi pe care îl cunoscuse încă din grădiniţă.

După întîlnire, pe tot timpul cenuşiei ierni californiene, Russell bătuse săptămînal cele două sute de mile pînă la Los Angeles, să o vadă, iar în vacanţa de primăvară o luase pe Molly să viziteze oraşul şi ferma lui Russell.

Julie, legată de prieteniile din şcoală, refuzase să meargă, aşa că, în cele din urmă, o lăsase singură în apartament.

Şi astfel, la şase luni de la întîlnire, pornea acum iar spre Pleasant Valley. De data aceasta ca să rămînă.

În ciuda protestelor repetate ale lui Julie, Karen rămăsese credincioasă planurilor ei.

– Dacă ai fi venit în vacanţa de primăvară împreună cu noi, ai fi văzut că lucrurile nu sînt aşa cum crezi tu, îi spuse ea lui Julie.

Cînd fiica ei încercă să-şi continue argumentaţia, Karen i-o tăie scurt, amintindu-i ce se întîmplase la ea la şcoală doar cu cîteva luni mai înainte – cînd un elev trăsese asupra unui profesor, omorîndu-l, împreună cu încă alţi trei elevi, pentru ca în final să se sinucidă.

– Cel puţin în Pleasant Valley ai şansa să supravieţuieşti liceului, îi spuse ea.

Apoi o strînse în braţe, trăgînd-o spre ea.

– Hai, iubire, doar nu e sfîrşitul lumii. În fond, dacă ai încerca să te împaci cu gîndul, ar putea fi începutul a ceva minunat nu numai pentru mine, ci pentru noi toţi. Asta-i tot ceea ce te rog, scumpa mea. Încearcă doar. Ce zici?

Discuţia se încheie, dar, în timp ce treceau prin Pleasant Valley şi Julie vedea oraşul unde urma să-şi termine liceul, Karen simţi cum fiica ei mai mare clocoteşte de furie, deşi pînă atunci îşi înfrînsese pornirile, reducîndu-le la cîteva mormăieli.

Molly, în schimb, se bîţîia pe bancheta din spate, strîngînd la piept ursuleţul jerpelit de care refuzase să se despartă şi ciripind pe un ton ascuţit despre mînzul pe care urma să-l vadă de îndată ce vor ajunge la fermă.

Săptămîna viitoare, îşi spuse Karen, indiferent ce gîndea Julie despre Pleasant Valley, avea să se mărite.

Să se mărite cu un om alături de care crescuse şi care îşi petrecuse întreaga viaţă lucrînd pămîntul de cea mai bună calitate al unei ferme din Pleasant Valley.

Karen era convinsă că mama ei se răsucea în mormînt, încă şi mai furioasă decît Julie.

Şi Julie, după cum putea să vadă din privirile strecurate hoţeşte spre fata ei, era furioasă la culme, pentru sine şi bunica ei la un loc.

Maşina părăsi şoseaua şi se angajă hîţînîndu-se pe un drum de ţară desfundat, care o ţinea drept printre două lanuri de un verde de smarald.

– O să fie şi mai rău decît atît? întrebă Julie. Am crezut că maşina o să moară încă de acum trei ore, cînd am ajuns pe derdeluş.

– Ce-i aia derdeluş? întrebă Molly din spate.

– Aşa e numită panta lungă şi abruptă pe care am ajuns lîngă Gorman, veni explicaţia lui Karen pentru fiica ei mai mică.

Iar dacă lucrurile merg prost, ne va trebui o altă maşină să ne întoarcem la Los Angeles, îşi spuse ea.

– Şi nu-ţi face griji, nu va fi mai rău de atît, o asigură ea pe Julie. De fapt, aici sîntem pe drumul lui Russell.

În ciuda hotărîrii ei de a nu se lăsa impresionată de nimic în Pleasant Valley, Julie căscă larg ochii.

– Vrei să spui că tot ce e aici îi aparţine lui Russell? întrebă ea, în timp ce încerca să cuprindă cu privirea imensitatea cîmpului care le înconjura. Cît pămînt are?

– Trei sute douăzeci de acri, îi răspunse Karen. Clădirile sînt chiar înaintea noastră.

După un sfert de milă, Julie putu să vadă un grajd mare, un siloz şi alte cîteva construcţii mai mici. Apoi, separate de acareturile fermei printr-un gard mare, fortificat cu imenşi nuci bătrîni, zări două case.

Cea mai mică, avînd doar un etaj, semăna cu o cutie dreptunghiulară căreia i se ataşase o prispă.

Cealaltă era însă mult mai mare şi avea un pronunţat aer victorian, cu o verandă mare, închisă, care acoperea întreaga faţadă. O fereastră foarte mare şi cîteva frontoane întrerupeau linia acoperişului abrupt, aflat deasupra primului etaj. La unul dintre capete se afla o cameră pe colţ, ce părea să fie plasată într-un turn; ferestrele erau acoperite cu geamuri curbe care se potriveau zidurilor circulare.

Casa era albă şi avea un chenar cu negru, cenuşiu şi o nuanţă de roşu închis, care se asorta cu acoperişul.

– Aia e...? începu Julie, dar lăsă întrebarea în suspensie, neîndrăznind să-şi lase speranţele să zboare atît de departe încît să încheie gîndul.

– Aceea e casa lui Russell, îi spuse Karen cu un zîmbet care îi plutea la colţul gurii. Cea mai mică e a tatălui său; acolo a crescut Russell.

– Nu-i cinstit, strigă Molly de la locul ei. Parcă ne înţeleseserăm să-i spunem că aceea mai mică e a noastră!

– Russell a construit casa mare după ce s-a căsătorit, continuă Karen, fără să ia seama la protestele lui Molly. Se hotărîseră să aibă şase copii, dar...

– Ce s-a întîmplat? o întrerupse Julie cu ochii mijiţi. A ajuns la concluzia că nu-i plăcea să fie înţepenită aici, la naiba în praznic?

– Nu, îi răspunse Karen, cu pivirea aţintită înainte, micşorînd viteza, neobişnuită cu remorca. A murit, exact aşa cum i s-a întîmplat şi tatălui tău.

În clipa în care spuse aceste cuvinte şi auzi respiraţia agitată a lui Julie, Karen îşi regretă vorbele, dar era prea tîrziu. O prinse de mînă.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu cred că era cazul s-o fi spus chiar aşa.

Ochii lui Julie straluceau şi Karen ştia că gîndul ei se îndreptase spre Richard.

– Dacă nu ai fi schimbat subiectul ori de cîte ori am încercat să-ţi vorbesc despre Russell, sau dacă ai fi făcut cel mai mic efort să-l cunoşti cît de cît, ai fi ştiut ce s-a întîmplat.

Julie rămase cu privirea fixată în podeaua maşinii, dintr-o dată ruşinată de sine însăşi. De ce o fi trebuit să spună toate aceste lucruri despre prima soţie a lui Russell?

– Îmi... îmi pare rău, mami, murmură ea. Cred... nu ştiu, dar uneori am impresia că spun numai prostii.

– Tu spui prostii tot timpul, o anunţă Molly de la locul ei, primind în dar o privire furioasă din partea surorii ei.

Şi din nou Karen preferă să nu-i răspundă lui Molly.

– Nu trebuie decît să încerci, Julie, spuse ea. Te rog. Fă-o pentru mine.

Julie ezită, dar apoi dădu din cap.

– Am să încerc, şopti ea. Dar, mami, totul e aşa de diferit aici. Nu cunosc pe nimeni şi... ce mă fac dacă nu mă place nimeni?

În aceeaşi clipă ochii lui Karen se îndreptară spre retrovizor. O văzu pe Molly care se pregătea fericită să-şi înţepe sora, profitînd de această ocazie perfectă.

– Să n-aud o vorbă, Molly, spuse ea. Te avertizez.

În timp ce Molly se înfunda la loc în pernele banchetei, Karen se întoarse spre Julie.

– Toată lumea te va iubi, scumpa mea, îi spuse ea încet.

Îşi întinse mîna pentru a îndepărta o buclă din părul lung şi negru al lui Julie, care îi căzuse pe faţă. Chiar şi fără machiaj, ochii lui Julie erau mari, adumbriţi de gene lungi şi grele, iar trăsăturile ei, moştenite de la tatăl său, erau cu mult mai fine decît ale ei.

– Eşti drăguţă şi, în cea mai mare parte a timpului, simpatică, îi spuse ea.

Julie îşi ridică ochii şi, pentru prima oară de cînd părăsiseră Los Angelesul, un zîmbet i se strecură prin mîhnirea ei profundă.

– Dar cînd sînt rea sînt de-a dreptul scîrboasă, nu-i aşa? o întrebă ea.

Karen o trase lîngă ea şi o îmbrăţişă grăbită.

– Tu ai spus-o, nu eu. Şi acum hai, trebuie să-ţi cunoşti fratele vitreg. De fapt, adăugă ea, arătînd spre casă, îl poţi vedea chiar acolo.

Urmărind privirea mamei sale, îl văzu pe Russell Owen stînd pe veranda mare care flanca întreaga casă. Lîngă el se afla un băiat cam de vîrsta ei. Avea părul de un blond închis şi chiar de acolo, din maşină, ar fi putut face pariu că ochii îi erau albaştri.

Avea aerul că e conştient de frumuseţea lui, ceea ce, de obicei, îi făcea pe băieţi atît de înfumuraţi, încît nici nu o băgau în seamă. De asemenea, părea să fie mai înalt ca ea cu cîţiva centimetri şi mai mare decît ea poate cu un an.

Ei, şi? Ce-i cu asta? Nu era în căutarea unui prieten şi, chiar dacă ar fi fost, în nici un caz nu s-ar fi oprit la fratele ei vitreg de la ţară!

Maşina se opri, tremurînd din toate încheieturile. Molly deschise portiera cu un brînci şi zbură pe scările verandei pentru a se arunca în braţele lui Kevin Owen, de care se agăţase ca o lipitoare chiar din prima clipă a întîlnirii lor din timpul vacanţei de primăvară. În acelaşi timp, un cîine mare, a cărui rasă era greu de precizat, împinse uşa şi sări cu labele pe Molly.

– Bună, Bailey, strigă Molly, dîndu-i drumul lui Kevin pentru a se agăţa cu braţele de grumazul cîinelui.

Dar, în timp ce mîngîia cîinele, ochii ei se îndreptară iar spre Kevin.

– Îmi arăţi mînzul? îl întrebă ea. E sănătos? Cît de mare e?

Kevin o ridică în braţe şi o ţinu sus, apoi o lăsă în jos, pînă cînd ochii lor ajunseră la acelaşi nivel.

– Ce-ai zice ca mai întîi să o cunosc pe sora ta şi să o salut pe mama ta? o întrebă el.

Molly chicoti fercită.

– Bine.

Kevin începu să o învîrtă pe fetiţă, în timp ce Bailey lătra din răsputeri, alergînd după ei. Cînd Kevin îi dădu drumul, cîinele se avîntă fericit spre ea, săltîndu-se cu labele pe umerii ei şi lingîndu-i faţa.

Văzîndu-şi sora jucîndu-se cu Kevin şi cu cîinele, Julie se întrebă dacă n-ar fi făcut mai bine să fi venit şi ea aici în vacanţa de primăvară.

Era ca şi cum ar fi alcătuit cu toţii deja o familie.

O familie căreia ea, însă, nu-i aparţinea.

Zece minute mai tîrziu Kevin se lăsă tras de Molly spre grajdul în care doar cu zece săptămîni înainte fusese martora naşterii mînzului.

– Pot să-l încalec? se rugă ea de Kevin, în timp ce îl trăgea de mînă, încercînd să-l facă să meargă mai repede.

– Nu, încă nu-l poţi călări, îi spuse Kevin răbdător. Dar poţi să-l mîngîi, să-l hrăneşti, să-l speli şi să-l ţesali.

– Adevărat? exclamă Molly cu ochii strălucindu-i de nerăbdare. Pot să-l ţesal? O să mă-nveţi cum să fac?

În timp ce dispăreau în grajd, Karen îl cuprinse pe Russell pe după mijloc.

– Îmi pare rău, dar cred că mînzul înseamnă acum pentru ea mai mult decît orice altceva în toată lumea asta. E singurul lucru despre care a discutat tot timpul drumului pînă aici.

– În cazul ăsta cred că îi va plăcea cadoul de nuntă, îi spuse Russell, în timp ce o trăgea aproape de el, inspirînd adînc parfumul părului ei.

– Cadoul de nuntă? repetă Karen ca un ecou impersonal.

– Îhî, se auzi vocea lui Russell. Cred că trebuie să-i dăm mînzul lui Molly.

– Să i-l dăm? întrebă Karen cu ochii lărgiţi. Dar...

– Orice copil care stă la fermă ar trebui să aibă un cal, interveni Russell, apăsîndu-şi cu delicateţe degetele pe buzele ei şi punînd capăt obiecţiilor. Aşa că am considerat că ar trebui să-i dăm mînzul lui Molly şi iapa lui Julie..

Se întoarse spre Julie.

– Ştii să călăreşti?

– Să călăresc? repetă Julie în şoaptă.

Cînd avusese ea posibilitatea să înveţe să călărească? Şi, în fond, cui îi păsa de călărie? La ea acasă, numai fetele snoabe, cu părinţi bogaţi, călăreau.

Şi totuşi... un cal numai al ei?

În ciuda convingerii că Pleasant Valley avea să fie cea mai rea experinţă din toată viaţa ei, simţi fiorul unei emoţii traversîndu-i întreaga fiinţă.

O emoţie pe care era hotărîtă să nu şi-o trădeze în faţa mamei ei, şi cu atît mai puţin în faţa lui Russell Owen.

– Nu... Nu-mi prea plac caii, spuse ea.

– E nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu ei, îi răspunse Russell, care preferă să nu bage în seamă tonul ei îmbufnat. De ce nu te duci să ţi-o arate Kevin? După aceea te vei hotărî dacă o vrei sau nu.

Julie ezită, prinsă între hotărîrea ei de a urî tot ce era legat de oraş şi de fermă şi interesul ei crescînd faţă de animalul pe care Russell tocmai i-l făcuse cadou. În cele din urmă, curiozitatea ei se dovedi mai tare.

– Cred... Cred că m-aş duce s-o văd, acceptă ea în cele din urmă.

O porni spre grajd cu paşi rari, hotărîtă ca în felul acesta să nu-şi trădeze interesul faţă de cal.

Cei doi se uitară după ea şi schimbară o privire, convinşi că descoperiseră o anumită nerăbdare în mersul ei, pe care Julie nu o putea ascunde.

– Cred că tocmai am descoperit o mică fisură în armura ei, făcu Russell, strîngînd-o şi mai tare pe Karen.

Ea îi zîmbi recunoscătoare.

– Nu ştiu ce să spun, începu ea, după care îşi dădu seama că nu aduseseră nimic pentru băiatul lui. Dar... în fine, mă tem că n-am adus nimic pentru Kevin...

Vocea i se pierdu încet cînd îl văzu pe Russell examinîndu-i cu privirea Chevroletul care abia se mai ţinea pe roţi.

– N-aş fi chiar aşa de sigur, spuse el. Are şaisprezece ani şi şi-a luat carnetul de şofer acum două săptămîni.

Lui Karen îi căzu faţa în clipa în care înţelese.

– Maşina mea? exclamă ea. Vrei să-i dau maşina?

– De ce nu? întrebă Russell. Ce altceva am mai putea face cu ea? Avem deja două maşini noi şi o camionetă, şi nu cred că e cazul să-i dăm una din ele lui Kevin.

Sprîncenele lui Karen se arcuiră. „Şi atunci să i-o dau pe a mea?“ Apoi, în timp ce se gîndea, îşi dădu seama ce voia el să spună.

– Arată, într-adevăr, jalnic, îi răspunse ea cu o voce care testa terenul. Motorul are tendinţa să fiarbă şi frînele sînt terminate. Şi consumă în draci.

– Ceea ce înseamnă că va trebui să o repare din cap pînă-n picioare, continuă Russell, trăgînd concluzia logică. Ceea ce înseamnă că va fi mult mai atent cu ea decît dacă i-am fi dat pur şi simplu o maşină nouă.

Karen se strînse şi mai mult la pieptul lui, întrebîndu-se ce noroc o fi ajutat-o să-l întîlnească pe acest om inteligent şi iubitor.

Totul va merge perfect.

Totul va reuşi.

Se vor căsători şi vor trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Ea, Russell, Kevin, Molly şi, cine ştie, poate chiar şi Julie.

Dar la fermă mai exista o persoană.

Otto Owen, tatăl lui Russell, al cărui comportament nu fusese deloc amical în timpul vizitei lor din vacanţa de primăvară.

Iar acum era de negăsit.

Mai privi o dată faţa frumoasă şi puternică a lui Russell, o versiune mai vîrstnică şi mai uzată a fiului său.

– Unde e Otto? întrebă ea cu o voce îngrijorată.

Russell avu o ezitare, dar, în cele din urmă, îşi înclină capul spre propria casă, cea mai mare.

– Acolo, spuse el.

Ceva din vocea bărbatului îi sună lui Karen ca un semnal de alarmă.

– Nu vrea să ne căsătorim, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– Nu el hotărăşte, răspunse Russell, după o lungă ezitare.

În vocea lui se adunase suficientă furie, ceea ce o avertiză pe Karen că între cei doi bărbaţi se întîmplase ceva grav. Russell continuă, nedîndu-i posibilitatea să intervină:

– Mă tem că în privinţa acestor lucruri s-a cramponat de vechile concepţii.

Se înroşi de jena care pusese stăpînire pe el.

– Nu numai că nu vrea să mă lase să iau în căsătorie ceea ce el numeşte „o fată de la oraş", dar a mai hotărît că nu poţi să locuieşti la mine pînă în ziua nunţii.

– Glumeşti, spuse Karen, căreia nu-i venea să creadă că ceea ce auzea era adevărat.

Apoi, cînd văzu expresia jenată de pe chipul lui Russell, rămase cu gura deschisă.

– Şi ai de gînd să faci ce spune el? îl întrebă ea.

Russell se foi stingherit.

– E vorba doar de cîteva zile.

Apoi continuă, neţinînd cont de Karen, care încerca să-l întrerupă.

– Înţelege, scumpa mea, a trăit aici toată viaţa şi e prea bătrîn ca să mai poată pricepe ce se întîmplă azi în lume. N-am putea pur şi simplu să tratăm toată povestea asta cu indiferenţă? Primăvara trecută ai stat la motel...

– Primăvara trecută nu ne hotărîserăm încă să ne căsătorim, îi aminti ea. Russell, e ridicol!

Russell încuviinţă cu o mişcare a capului, dar gestul mîinilor îi trăda neputinţa.

– Ştiu, oftă el. Dar cred că, dacă aş ceda în privinţa asta, ar avea cel puţin un comportament decent în ziua căsătoriei.

În ochi i se aprinse o lumină ghiduşă.

– Sau chiar vrei să se ridice în toiul ceremoniei şi să te facă stricată în văzul întregului oraş?

– N-ar face-o. Nu-i aşa?

Russell ridică din umeri.

– S-ar putea. Oricum, e vorba doar de trei nopţi şi m-am gîndit că poate tu şi fetele veţi simţi nevoia unor clipe cînd să fiţi numai voi, înainte de a vă muta cu totul şi definitiv aici.

Mîna lui dreaptă descrise un arc de cerc în care erau cuprinse toate întinderile care îi înconjurau.

– Aşa că am fost de acord să staţi în casa lui pînă la căsătorie, timp în care el va folosi camera de oaspeţi din casa mare. E bine?

Ce-i mai rămînea de spus? Că nu voia să locuiască în casa unui om care era făţiş împotriva ei? Că voia să fie cu Russell şi că prea puţin o interesa ce gîndea tatăl lui? Apoi îşi dădu seama că Russell avea dreptate.

Era vorba doar de cîteva nopţi, şi era normal ca ideea de a avea trei oameni noi la fermă să-l fi indispus pe Otto la fel de tare cît o deranja pe Julie gîndul mutării în Pleasant Valley. Trebuia să se gîndească la cele cîteva zile pur si simplu ca la o zonă tampon, o perioadă de tranziţie pentru ei toţi.

– Fie, se arătă ea de acord.

– Atunci hai să vă ducem valizele în casă, îi propuse Russell.

Începu să scoată bagajele înghesuite în remorca vechiului Chevrolet. Karen era pe punctul de a se apuca şi ea de treabă, cînd simţi un fior rece şi straniu în spate.

Acel gen de răceală pe care o simţi în clipa cînd te ştii privit de cineva. Ea era sigură că ştia care era sursa care îi provocase fiorul. Se întoarse pentru a privi spre colina pe vîrful căreia fusese înălţată casa a cărei stăpînă urma să devină în cîteva zile.

La fereastră întrezări o siluetă.

Otto Owen, care o urmărea cu privirea.

O urmărea fără să iasă în prag şi să o întîmpine.

Dar dacă, la urma urmelor, Julie avusese dreptate?

Dacă revenirea în Pleasant Valley nu era chiar cel mai bun lucru pe care îl făcuse în viaţa ei?

Dacă se va dovedi cel mai rău?

Gîndul o făcu să se cutremure, dar şi-l alungă imediat din minte. Ziua era superbă, ea era îndrăgostită, Pleasant Valley era frumoasă şi nu va permite nimănui să-i distrugă fericirea.

Şi în primul rînd lui Otto Owen.

Cînd privi iar spre fereastră, bătrînul dispăruse.

2

Molly Spellman se trezi la primul cîntat al cocoşilor, aruncă pătura de bumbac şi ţîşni din patul pe care îl împărţea pentru ultima oară cu Julie. În timp ce Julie trăgea pătura la loc, înfăşurîndu-se în ea şi răsucindu-se pentru a-şi îngropa faţa în pernă, încercînd astfel să-şi ferească ochii de soarele strălucitor, Molly se năpusti la fereastră, privind încîntată cîmpurile întinse în mijlocul cărora se afla casa. Fiecare nouă zi petrecută la fermă îi aducea o altă surpriză, iar cea de azi urma să fie cea mai mare. Mama ei şi tatăl lui Kevin se vor căsători.

Lui Molly i se părea că se gîndise la acest eveniment dintotdeauna, dar nu stabilise încă exact ce anume simţea faţă de el. În primul rînd era convinsă că va fi ceva extraordinar, de vreme ce, după căsătoria mamei ei cu Russell, Kevin va deveni aproape un frate adevărat, iar un frate mai mare fusese exact ce-şi dorise ea mai mult şi mai mult, mai mult chiar decît un cal.

Aşa că acum va avea atît mînzul, căruia ea îi spusese Flicka, după numele celui din cartea ei preferată, cît şi un frate!

Cît despre Russell, îi plăcea cu adevărat de el, deşi încă nu ştia cum să-i spună. Nu-i putea spune „tati", de vreme ce nu era tatăl ei adevărat. Să-i fi spus „unchiul Russell" i se părea o prostie. În fond, de ce ar fi fost căsătorită maică-sa cu unchiul ei? *Pînă acum nu-i spusese în nici un fel.* Dar va trebui să decidă cît de curînd.

Singurul care făcea ca lucrurile să nu meargă perfect era bunicul lui Kevin. Ori de cîte ori se uita la Molly, la sora sau la mama ei, nemulţumirea i se citea pe chip.

Şi niciodată nu le adresa vreun cuvînt decît dacă era absolut obligat să o facă.

Ieri îl întrebase pe Kevin de ce bunicul lui era tot timpul aşa de furios, dar Kevin îi răspunsese să nu-şi facă probleme, pentru că în curînd bătrînul se va obişnui cu ele şi totul va fi în ordine.

Dar ce se întîmpla dacă bătrînul nu se obişnuia?

Şi, la urma urmei, cu ce trebuia să se obişnuiască? Doar nu făceau nimic rău acolo!

În faţa ochilor ei se ivi pe neaşteptate faţa mînioasă a lui Otto Owen, cu ochii arzînd din fundul pungilor bătucite, tăiate de riduri adînci. În imaginaţia ei, o fixa cu o privire care o sfredelea, făcîndu-i inima să bată înnebunită de spaimă. În timp ce se chinuia să-şi alunge terifianta viziune din minte, bătrînul însuşi se ivi în curte.

Molly simţi fiorul de gheaţă chiar în clipa cînd ochii lui se îndreptau spre ea şi o zbughi de la geam. Începu să se îmbrace, pescuindu-şi pantalonii dintr-un maldăr de haine trîntite pe scaunul din colţ, apoi răscoli prin valiză după un tricou curat. Se opri în bucătărie să ia un pahar cu suc de portocale din sticla aflată în frigider şi trase cu ochiul precaută, încercînd să vadă dacă Otto Owen era în curte. Dacă se dusese la grajd, nu mai voia, sub nici o formă, să meargă şi ea acolo.

Dar ce se va întîmpla cu Flicka?

Îşi mută privirea de la grajd, cercetînd imaşul de lîngă el, dar nici Flicka, nici ceilalţi cai nu erau de văzut, ceea ce însemna că băiatul nu se trezise încă.

Să se ducă singură la grajd? Kevin îi arătase ce trebuia să facă încă din prima zi a venirii lor la fermă, iar ieri dusese totul la capăt fără să fi uitat ceva. Poate că, atunci cînd va coborî Kevin, ea va fi reuşit să termine toată treaba.

Dar dacă bunicul lui Kevin era acolo?

Se mai gîndi o dată, apoi se hotărî. Caii trebuiau hrăniţi, adăpaţi, scoşi pe imaş şi, chiar dacă bunicul lui Kevin era în grajd, nu-i va face nici un rău. Era doar un bătrîn ţîfnos, căruia nu-i va acorda nici o atenţie.

Luă cîteva bucăţele de zahăr din castronul de pe masa din bucătărie, îşi puse o canadiană pentru că dimineţile erau răcoroase, după care ieşi hotărîtă pe uşa din spatele casei şi traversă curtea în drum spre grajd.

Cînd ajunse însă acolo, tot curajul pe care şi-l făcuse în bucătărie îi dispăru ca prin farmec.

Şi dacă era înăuntru?

Dacă ţipa la ea?

Ascultă la uşă, dar nu auzi decît nechezatul în surdină al cailor. În cele din urmă, îşi făcu pentru a doua oară curaj şi deschise uşa mare a grajdului, rămînînd în mijlocul ei, de unde îşi miji ochii, încercînd să vadă ce se întîmpla în întunericul dinăuntru.

– D-domnule Owen? strigă ea, dar vocea i se frînse brusc. Sînteţi aici?

Nu auzi nimic, cu excepţia ecoului propriului ei glas.

Cînd încercă să pătrundă în interiorul întunecat, curajul pe care îl simţise în lumina puternică a soarelui o părăsi. Mai fusese în grajd şi în dimineaţa dinainte, şi în cealaltă dimineaţă, şi nu i se păruse nimic înspăimîntător. Dar ieri fusese cu ea Kevin, iar alaltăieri Julie.

Acum era singură. Şi grajdul i se părea cu mult mai mare decît înainte.

– B-bună, Greta, făcu Molly spre mama lui Flicka, care o privea liniştită peste uşa boxei ei.

Deşi vorbise mai curînd ca să-şi audă vocea decît ca să salute calul, marea iapă murgă necheză în semn de răspuns. Încurajată de „salut", Molly intră în grajd, păşind atentă prin întuneric spre boxa împărţită de Flicka şi Greta.

Băgă mîna în buzunar şi scoase două bucăţi de zahăr, una pentru mînz, cealaltă pentru iapă. În timp ce caii morfoleau cubuleţele de zahăr, Molly traversă grajdul şi deschise uşa de la celălalt capăt. Caii o urmară pe imaş, împingîndu-şi boturile spre buzunarele ei în căutare de zahăr. Molly îi împinse chicotind, apoi se duse la jgheab şi deschise robinetul, lăsînd ca apa să-l umple, exact aşa cum îi arătase Kevin. În timp ce apa curgea, puse lucernă proaspătă în troacă, apoi se întoarse la grajd de unde luă o cutie care conţinuse cafea, plină cu ovăz, pe care îl adăugă la nutreţ.

Tocmai vărsa ovăzul din cutie lîngă boxa unde erau harnaşamentele, cînd auzi sunetul pentru prima dată.

Un fel de bîzîit stins, venind de undeva din grajd.

Molly privi în sus, prin bezna podului cu fîn, dar nu zări nimic.

Se încruntă, întrebîndu-se dacă era cazul să se ducă după Kevin sau după tatăl lui, dar, cînd se uită iar, fără să vadă nimic, îşi spuse că nu era cazul să acorde atenţie acestui zgomot ciudat.

Deşertă ovăzul în nutreţ, apoi scoase şi ceilalţi doi cai pe imaş.

Se întoarse în grajd şi începu să cureţe boxa lui Flicka şi a Gretei. Mătură toate paiele putrezite şi le puse în roaba pe care o duse afară, la grămada de gunoi de lîngă grădina de zarzavaturi, acolo unde Kevin îi promisese că îşi va avea propriile rînduri de dovlecei şi roşii.

– Cresc foarte repede, îi spusese el alaltăieri. La alte plante nu vezi mai nimic. Dar dovleceii îi poţi vedea practic cum cresc.

Poate că în dimineaţa aceasta, înainte să înceapă pregătirile de nuntă, o va ajuta să semene seminţele.

După ce goli roaba, se întoarse spre grajd, oprindu-se să-şi scoată canadiana, acum că soarele strălucea cu toată puterea. Ziua promitea să fie fierbinte. După ce îşi lăsă canadiana pe jos, lîngă uşa grajdului, Molly intră, hotărîtă să termine curăţenia în boxa lui Flicka.

Bîzîitul din grajd i se păruse mai puternic la început, dar, pe cînd mătura şi ultimele paie, zgomotul începu să se topească în subconştientul ei. Îşi văzu înainte de treabă, concentrîndu-se ca să nu uite nimic din ce o învăţase Kevin. Doar cînd se convinse că grajdul arăta aşa cum l-ar fi lăsat şi Kevin se îndreptă spre pod, pentru a lua fîn proaspăt.

Acum bîzîitul se auzea mult mai bine. Cînd privi în sus, Molly reuşi să-i vadă şi sursa.

Sus, chiar sub acoperişul care se înălţa deasupra podului cu fîn, se învîrteau în cerc mai multe albine, vizibile doar cînd tăiau în zborul lor razele de soare ce se strecurau prin crăpăturile din tavan.

Fascinată, cu ochii atraşi de insectele înţepătoare, Molly începu să urce scara spre pod. Nu ajunsese încă în capăt, cînd auzi o voce care venea de jos.

Vocea lui Otto Owen.

– Opreşte-te chiar acolo, spuse el.

Deşi nu vorbise tare, era ceva în vocea lui care o făcu să se oprească îngheţată. Rămase încremenită pe scară, apoi, privind încet în sus, înţelese.

Inima începu să-i bată cu putere.

La nici doi metri de ea, adunată în jurul unuia din stîlpii care sprijineau tavanul, roia bîzîind o masă imensă.

Un roi de albine.

Îngrozită, Molly fu cît pe ce să scape scara din mîini.

Roiul era doar la vreo şaptezeci de centimetri lateral de ea, negru din cauza miilor de insecte care se îmbulzeau una peste alta, în timp ce alte cîteva sute planau prin aer, în jurul acestei mase ondulatorii.

– E-n regulă, Molly, îl auzi ea pe Otto spunîndu-i cu o voce scăzută, dar limpede. Începi să cobori, cît poţi de încet. Să nu te mişti repede şi să nu le bruschezi, şi nu-ţi vor face nimic.

Preţ de o clipă lungă cît veacul, cu privirea atrasă hipnotic de masa colcăitoare de insecte, Molly nu se mişcă din loc. Dar, după ce Otto îi vorbi iar, cu o voce mult mai aspră, vraja se rupse şi ea începu să lunece încet pe scară.

Jos o aştepta Otto Owen. O prinse de umeri cu mîinile lui bătătorite şi o duse afară, dar nu o lăsă jos decît cînd traversaseră jumătate din curte.

– De ce te-ai urcat acolo? o întrebă el, în timp ce o fixa cu ochii lui înfricoşători şi duşi în fundul capului. N-ai auzit albinele? Nu le-ai văzut?

Îngrozită, Molly începu să plîngă.

– V-voiam doar să văd ce fac, hohoti ea. Nu m-au înţepat.

Otto se încruntă atît de tare, încît ea se temu că o va lovi. Apoi furia întipărită pe faţa lui dispăru şi se aplecă pînă cînd ochii li se întîlniră.

– Ascultă-mă, domnişoară, spuse el cu o voce care, deşi încă severă, nu mai avea nimic ameninţător în ea. Dacă mai vezi vreodată un roi de albine, să te ţii cît mai departe de ele, e clar?

Bărbia lui Molly tremură, în timp ce fata se străduia să se oprească din plîns.

– D-dar nu veneau după mine.

– Nu, nu veneau, se arătă de acord Otto Owen. Dar, dacă le-ai fi deranjat, s-ar fi putut s-o facă.

Ochii lui Molly se lărgiră.

– Te-ar fi putut ucide, Molly, continuă bătrînul. Să nu care cumva să te mai apropii vreodată de ele. Doar dacă ştii exact ce ai de făcut.

După aceste cuvinte, Molly se întoarse şi privi grajdul. Cîteva albine roiau prin aer, iar altele stăteau agăţate de tavan. De acolo, din curte, păreau total inofensive. Apoi zgomotul uşii trîntite îi distrase atenţia şi se întoarse pentru a-şi vedea mama venind către ea.

– Molly! strigă Karen. Ce s-a întîmplat? Eşti bine?

Molly arătă spre grajd.

– Albinele! strigă ea, în timp ce spaima de mai înainte dispărea în prezenţa mamei ei.

Începu să alerge spre Karen, povestindu-i ce i se întîmplase şi arătîndu-i spre grajd.

– Sînt acolo, sus, mami! Un roi întreg!

Karen privi spre partea de sus a grajdului.

Despre ce tot vorbea Molly? Acolo nu erau decît cîteva albine care intrau şi ieşeau, dar...

Apoi se dezlănţui totul.

Dintr-o dată întregul grajd păru să irumpă la viaţă, în timp ce mii de albine ieşeau într-o fierbere tumultoasă prin găurile şi spărturile din pereţi şi tavan. În cîteva secunde aerul se înnegri de ele, în timp ce bîzîitul lor asurzitor părea să cutremure întreg pămîntul. Apoi porniră într-un vîrtej spre ea. Karen o înşfăcă pe Molly de mînă şi porni în goană către casă, mai mult tîrîndu-şi fiica după ea.

– Ce fac, mami? o întrebă Julie, sugrumată de nodul greu al spaimei care îi sfredelea stomacul, în timp ce privea masa de albine care roiau în jurul ferestrei. Încearcă să intre?

Strîngîndu-şi ambele fete cu braţele, Karen privea pe fereastră la insectele care se învălmăşeau într-o înghesuială de nedescris. De îndată ce o văzuse pe Molly în siguranţa casei

lui Otto, Karen îi telefonase lui Russell. Îi răspunsese Kevin, care îi spusese să nu îşi facă probleme, pentru că el şi bunicul său puteau să se descurce cu albinele.

– Nu cred, răspunse în cele din urmă Karen, mai mult din nevoia de a-şi linişti fetele decît din convingerea că insectele ar mai fi rămas afară. Noi o să stăm aici şi Russell cu Otto or să se ocupe de ele.

Roiul îşi găsise sălaşul la bifurcaţia celor două uriaşe ramuri principale ale nucului enorm ale cărui crengi se întindeau spre casă. Masa de insecte creştea încontinuu şi atît Karen, cît şi Julie o priveau îngrozite.

– Doamne! exclamă Julie, fără să-şi fi dat seama că vorbea tare. Cît o să mai crească?

Molly, încurajată de protecţia pe care i-o asigura geamul care le despărţea de albine, privea fascinată roiul.

– În grajd era cu mult mai mare, spuse ea. Vedeţi? Încă mai ies de acolo!

Urmărind privirea fetiţei sale, Karen o strînse cu dragoste. Slavă Domnului că Otto putuse să o scoată din calea răului! îşi spuse ea, reuşind să-şi stăpînească fiorul. Şi Kevin care-i spusese „Nu-i mare scofală". Nu-i mare scofală, repetă ea în gînd. Cînd afară erau milioane de albine, puteai spune că nu era cine ştie ce?

– Ce-or să facă? întrebă Julie, care sesiză imediat îndoielile mamei ei.

– Nu ştiu, răspunse Karen, ai cărei nervi încordaţi începeau să cedeze. Poate că vor să le împroaşte cu insecticid.

Molly o prinse pe mama ei cu o mînă, iar cu cealaltă arătă spre grajd.

– Hei! Ia uită-te acolo, mami!

Urmărindu-i privirea, Karen dădu cu ochii de cei doi care ieşeau din grajd. Otto şi Kevin Owen, avînd capetele acoperite cu plase, fără altceva care să-i protejeze de albine, traversau în viteză curtea. Kevin ducea cu sine o scară tele-

scopică din aluminiu, în timp ce Otto căra o cutie mare de carton. În timp ce Kevin fixa scara, Otto puse cutia jos, o deschise şi scoase din ea ceea ce lui Karen i se păru a fi o perie subţire, lungă cam de treizeci de centimetri, cu un mîner la un capăt şi cu un dispozitiv cu o înfăţişare ciudată, un fel de cutie metalică, terminată cu o pîlnie răsturnată în vîrf, şi foale de piele în laterale. După ce fixă scara, Kevin îngenunche şi prinse cutia. Scoase un băţ de chibrit din buzunarul jeans-ilor şi îl scăpără de prima treaptă a scării, după care îl aruncă în cutia de metal. Suflă înăuntru şi apoi, mulţumit de felul în care ardea, închise capacul.

Kevin se urcă pînă aproape de vîrful scării, urmărit de privirile lui Karen şi ale celor două fete. Acum capul şi umerii îi erau aproape la acelaşi nivel cu albinele care se strînseseră în jurul unei ramuri aflată la o distanţă de şaizeci de centimetri de băiat. Otto îi întinse peria, apoi ridică şi cutia. Urcîndu-se pe a treia treaptă a scării, Otto ţinu cutia în aşa fel încît aceasta să fie chiar sub roi.

Kevin acţionă foalele ataşate canistrei şi fumul începu să iasă din pîlnie, învăluind albinele care fugiră imediat de emanaţiile toxice, pînă cînd din grosul roiului mai rămase o treime. Apoi, cu o mişcare calmă, Kevin mătură restul albinelor, făcîndu-le să intre în cutie.

În prima clipă, albinele părură că vor ieşi la fel de repede pe cît le băgase Kevin acolo, apoi însă totul se schimbă. Zborul albinelor îşi schimbă direcţia şi hoarda se îndreptă spre cutie.

Cu aceleaşi mişcări atente, Otto coborî de pe scară şi puse cutia pe pămînt.

Imediat după el coborî şi Kevin. În timp ce albinele continuau să bîzîie în jurul lui, strînse scara şi o duse înapoi la grajd. Otto îl însoţea cu afumătoarea şi peria.

Atunci cînd terminară treaba, depozitînd echipamentul la locul lui, aproape toate albinele intraseră deja în cutia de car-

ton. Cînd ieşiră din grajd, Otto avea o acoperitoare pentru ea. Bătrînul puse capacul pe cutie, o ridică şi o duse la camioneta parcată lîngă grajd. Între timp, Kevin intră în casă.

– N-ai păţit nimic? îl întrebă Karen, nevenindu-i să creadă ce făcuse. Nu te-au înţepat?

– De ce să mă înţepe? se miră băiatul. Nu le-am făcut nici un rău.

Karen se lăsă pe unul din scaunele de bucătărie cu spetează dreaptă, epuizată după spectacolul a cărui martoră fusese.

– De unde au venit? întrebă ea cu o voce seacă. Au fost în grajd tot timpul?

Îşi aminti cum cele două fete intraseră şi ieşiseră din grajd toată ziua, atît ieri, cît şi alaltăieri. Fusese roiul tot timpul acolo, ascuns în pod, un pericol nebănuit pentru ele?

Kevin clătină din cap în semn de răspuns.

– Probabil că au venit chiar în dimineaţa asta, spuse el. Azi-noapte a fost prea rece pentru ele. Cum coboară sub cincisprezece grade, albinele nu mai pot zbura.

– Dar de unde au venit? insistă Karen.

Kevin dădu din umeri.

– Probabil că de la unul din stupi.

– Stupi? răsună vocea lui Karen ca un ecou. Nu-mi amintesc să fi văzut aşa ceva.

– Sînt aici, spuse Kevin. Toate fermele au stupi. Trebuie să avem albine pentru polenizare. Dar, cînd stupul se aglomerează prea tare, apare o nouă regină. Atunci cea veche pleacă, cu un sfert din albine. Aşa se formează o nouă colonie. O să le ducem înapoi în prisacă şi o să le facem un stup nou.

– Unde sînt? întrebă Molly, curiozitatea destrămîndu-i şi ultimele văluri ale spaimei. Cum se face că nu mi le-ai arătat?

– Pentru că sînt de cealaltă parte a cîmpului, de la casă cît poţi vedea cu ochii, îi spuse Kevin. Şi le-am pus tocmai acolo

pentru că puştoaicele ca tine trebuie să stea cît mai departe de ele.

– Eu nu sînt puştoaică, i-o tăie Molly. Am aproape zece ani.

– Peste vreo zece luni, o înţepă Julie.

– Dar vreau să văd albinele, insistă Molly, aruncînd o privire furioasă surorii ei.

– Ajunge, Molly, îi spuse Karen. Kevin şi domnul Owen pot avea şi singuri grijă de albine, iar tu o să stai aici cu mine.

Afară, Otto pusese cutia în spatele camionetei şi acum îi făcea semne lui Kevin.

– Vrei să vii? o întrebă Kevin pe Julie, cu faţa îmbujorată, în timp ce ochii lui îi evitau pe ai ei cu atîta sfială, încît Karen, care urmărea scena de la masă, trebui să-şi ascundă un zîmbet.

Julie rămase cu privirea fixată pe Kevin.

– Sper că glumeşti, îi răspunse ea. Vrei să mă urc în maşină cînd în spate sînt milioane de albine?

Obrajii lui Kevin se aprinseră.

– Nu e nici un pericol. Capacul e bine fixat.

– Şi nu va fi nici un pericol nici cînd o să le puneţi în stup? întrebă Karen. Va trebui să deschideţi cutia, nu-i aşa?

Kevin încuviinţă cu un gest din cap.

– Dar Julie nu va fi în apropiere. Poate sta în maşină cu geamurile ridicate, dacă vrea, spuse el cu ochii înfipţi într-ai lui Karen, implorînd-o muteşte.

– De ce nu vrei să mergi, Julie? spuse Karen, cedînd privirii de căţeluş a lui Kevin. Sînt convinsă că Otto şi Kevin ştiu exact ce au de făcut.

– Mamă, gemu Julie. Ce naiba! De ce aş vrea să...

De data aceasta, Karen nu o mai lăsă să termine.

– Cred că ar trebui să te duci, spuse ea. Dacă n-aş avea atîtea de făcut, aş merge şi eu. Pare foarte interesant.

Înainte ca Julie să apuce să mai spună ceva, Karen se întoarse către Kevin.

– Du-te şi spune-i bunicului tău să mai aştepte un minut, te rog. Vine şi Julie imediat.

Kevin, care înţelese că urma să se întîmple ceva între Julie şi mama ei, avu o clipă de ezitare.

– Dacă nu vrea să meargă... începu el, dar Karen îl întrerupse imediat.

– Vine şi ea îndată, insistă ea. Tu roagă-l pe Otto să mai aştepte.

După ce ieşi Kevin, Karen se întoarse spre fata care o privea furioasă.

– Mamă, nu vreau să mă duc, începu Julie. Ce-i cu stupii ăştia? Cui îi pasă de ei? Nu înţeleg de ce...

Karen îşi întinse mîinile, de parcă ar fi vrut să stăvilească torentul vorbelor.

– Vrei să mă asculţi, te rog? Singurul lucru pe care-l doresc e să mergi cu ei. Chiar nu înţelegi ce importanţă are pentru Kevin să mergi cu el? Te rog, Julie. Poţi să rămîi în maşină şi să priveşti totul de acolo. Înţelege că vom sta la această fermă şi trebuie să facem în aşa fel încît să trăim în pace cu toţii. Chiar şi cu Otto Owen. Şi aş putea să-ţi amintesc că el a scos-o pe Molly din grajd şi l-a ajutat pe Kevin să ia albinele din copac, în timp ce noi ne ascundeam în casă. Nu-i de mirare că gîndeşte cum gîndeşte despre noi, ne-am comportat exact ca nişte fricoase. Nu e nevoie decît să te duci cu ei şi să-i mulţumeşti lui Otto că a avut grijă de albine. E clar?

Julie inspiră adînc, pregătită să continue cearta, dar văzu expresia de pe chipul mamei ei, cea pe care o avea întotdeauna atunci cînd nu mai admitea nici o altă discuţie.

– Bine, suspină ea. Mă duc. Dar nu cobor din maşină. Urăsc albinele!

– Chiar aşa? întrebă Karen cu sprîncenele arcuite, avînd în ochi o licărire maliţioasă. Şi ele, care vorbesc întotdeauna aşa de frumos despre tine!

Julie îşi privi exasperată mama, apoi se întoarse şi traversă bucătăria. Poate că n-ar fi fost rău deloc să vadă stupii ăia, îşi spuse ea.

De fapt, chiar dacă nu era prea sigură de acest lucru, începuse să fie puţin curioasă de felul în care vor cei doi reuşi să bage albinele din cutie în stup.

– Şi eu? auzi ea vocea plîngăreaţă a lui Molly, în timp ce deschidea uşa. De ce nu pot să mă duc şi eu?

Julie se depărtă grăbită de casă, înainte ca mama ei să fie de acord cu această idee.

– Pentru că mai trebuie să rămînă cineva şi aici, să mă ajute să mă pregătesc, răspunse Karen, ridicînd-o pe Molly în braţe pentru a o împiedica să fugă după sora ei. Cred că nu vrei ca bătrîna ta mamă să arate ca o sperietoare în ziua nunţii, nu-i aşa?

– Dar vreau să văd albinele! protestă Molly.

Karen o ţinu pe Molly în aşa fel încît vîrful nasului fetiţei îl atingea pe al ei.

– Ascultă aici. Tu rămîi acasă şi mă ajuţi să mă îmbrac, iar mîine ne furişăm amîndouă, fără să ne ştie nimeni, şi mergem să ne uităm la stupi. Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei supăra albinele. Bine?

Molly, a cărei supărare începuse să treacă, dădu din cap fără prea mult entuziasm şi Karen o lăsă jos. Afară, Julie se urcă în cabina maşinii lîngă Otto şi, deşi bătrînul nu-i adresă nici un semn de salut, Karen zîmbi mulţumită. Era sigură că observase un licăr de interes în ochii lui Julie şi bănuia că la întoarcere fata va fi stors de la Otto tot ce ştia despre albine.

Iar sufletul lui Otto se va fi muiat cel puţin pentru una dintre fiicele ei.

După o oră, cînd maşina se întoarse şi Julie intră în casă, Karen îşi dădu seama că se înşelase.

– Julie, spuse ea. Ce s-a întîmplat?

Julie, care o şi pornise spre camera pe care o împărţea cu Molly, se opri să-şi privească mama.

– Domnul Owen, îi răspunse ea. Îl urăsc! Îl urăsc! De-adevăratelea! N-a vrut să-mi vorbească nici măcar cînd i-am pus o întrebare simplă. Tot ce mi-a spus a fost să nu-l încurc. Şi n-am decît să mă uit. Ca şi cum m-ar fi interesat idioatele lui de albine!

Alergă în micul dormitor cu ochii plini de lacrimi şi se aruncă pe pat, îngropîndu-şi faţa în pernă.

Întreaga fiinţă a lui Karen gemu. De ce trebuiau să se întîmple toate astea chiar în ziua nunţii ei? Dar şi mai rea i se părea perspectiva. Chiar nu le va accepta Otto niciodată acolo?

Poate că ar fi trebuit să discute problema cu Russell.

Sau poate, chiar, să amîne nunta...

Nu! Era exact ce-şi dorea Otto. Dar el voia nu numai o amînare pur şi simplu a căsătoriei, ci anularea ei completă, iar ea să-şi ia fetele şi să plece înapoi la Los Angeles.

În fine, să-l ia dracu'!

Se hotărî ca în ziua aceea să nu-i mai acorde nici o atenţie morocănosului bătrîn şi îşi asumă dificila sarcină de a-şi împăca fata.

Dar, chiar şi după ce se opri din plîns, ochii lui Julie rămaseră arşi de un foc viu.

– Hai să mergem acasă, spuse ea. N-avem ce căuta aici. Trebuie să mergem acasă.

Fără să-i fi spus nimic despre gîndul trecător de amînare a nunţii, Karen se rugă în gînd ca Julie să se înşele.

3

După-amiaza era fierbinte şi Karen începu să se întrebe dacă alesese rochia cea mai potrivită pentru nuntă. Era o rochie bună, o cumpărase cu ani în urmă, înainte ca Richard să fi murit, şi verdele ei pal avea o nuanţă care, credea ea, se asorta bine cu tenul ei, creînd un contrast frumos cu părul negru. Nu avea nici o importanţă dacă era puţin demodată, nu avea bani pentru altceva şi refuzase să-l lase pe Russell să-i cumpere una nouă. „Soţiile de fermieri nu aruncă banii pe o rochie pe care n-o vor purta decît o dată", îi spusese ea lui Russell, care îi sugerase să-şi cumpere o rochie nouă înainte de a pleca din Los Angeles ca să se mute în Pleasant Valley. Crezuse în cuvintele ei, dar acum, cînd privea cu un ochi critic rochia grijuliu modificată şi călcată ce atîrna de uşa dulapului, se simţea cuprinsă de dubii.

Temperatura trecuse de treizeci de grade şi rochia grea din mătase avea mîneci lungi. Cuprinsă de o stare de nervozitate, se imaginä traversînd curtea mare şi apoi urcînd colina din faţa casei lui Russell, cu pete întunecate care i se lăţeau la subsuori. Simplul gînd o făcu să transpire. Dar ce altceva ar fi putut să poarte? Era pe punctul de a începe inventarierea hainelor pe care le adusese cu ea, cînd claxonul unei maşini o

făcu să tresară. Se uită pe fereastră şi văzu un Jeep Cherokee intrînd în curte.

În timp ce maşina oprea, Karen privi spre chipul omului de la volan. Deşi figura i se părea cunoscută, nu ştia de unde să-l ia.

Şi ce îl adusese aici aşa de devreme? Oaspeţii ar fi trebuit să sosească abia peste o jumătate de oră. Din ce în ce mai nervoasă, Karen renunţă la ideea de a mai căuta o altă rochie şi se grăbi să-şi îndeplinească obligaţiile de gazdă. Dar, chiar înainte să fi ajuns la uşa din faţă, auzi glasul bătrînului.

Ca de obicei, părea furios.

Karen ieşi pe verandă chiar în clipa cînd bărbatul, corpolent şi ceva mai în vîrstă decît ea, cobora din maşină. Ochii îi erau ascunşi de ochelarii de soare. Purta jeans şi o cămaşă în carouri. După ce coborî din Jeep în fierbinţeala de afară, se aplecă iar spre maşină, de unde luă o pălărie de cowboy, pătată şi uzată, care să-i apere capul chel de soarele torid. Apoi, cu un zîmbet amuzat care-i juca pe la colţurile gurii, se sprijini de capotă, în vreme ce arţăgosul Otto venea spre el.

– Ce naiba cauţi aici? îl întrebă bătrînul, în timp ce traversa curtea.

Oprindu-se destul de departe pentru ca străinul să nu-i poată întinde mîna, fermierul îşi întinse ameninţător braţul spre pieptul lui. Zîmbetul celuilalt se lărgi în faţa ostilităţii lui Otto, pînă cînd deveni un adevărat surîs. Lui Karen expresia cordială de pe chipul lui i se părea forţată.

– Nunta, Otto, răspunse el. Doar ştii că Russell însuşi m-a invitat. Am venit mai devreme să văd dacă pot fi de folos cu ceva.

– De la tine n-am nevoie de nimic, mîrîi Otto.

Pe chipul celuilalt se ivi o resemnare aparentă, ca şi cum tot timpul pînă atunci nu ar fi auzit decît aşa ceva. În cele din urmă ridică trist din umeri.

– Zău că nu te-nţeleg, Otto, spuse el. De ce nu vrei ca locul ăsta să merite toţi banii?

– Banii? repetă Otto, în timp ce roşeaţa care îi cuprinsese obrajii creştea o dată cu tonul. Nu ştii ce dracu' spui, Henderson!

Şi dintr-o dată, Karen îşi dădu seama cine era omul şi de ce i se părea aşa de cunoscut. Deşi mai îmbătrînise şi se îngrăşase, şi-l aminti cît se poate de limpede pe Carl Henderson din copilărie. Era cu vreo patru sau cinci ani mai mare ca ea şi o ajuta pe ea şi pe prietenele ei să prindă fluturi pe cîmp. De fapt, nu se dusese el la Cal Poly să studieze entomologia? În cele două sau trei rînduri cînd se gîndise la el peste ani, fusese convinsă că ajunsese undeva la un muzeu. Se părea, însă, că rămăsese acolo unde crescuse.

– Ferma asta şi-a meritat banii destul de multă vreme, îl auzi ea pe Otto împroşcînd cuvintele, în timp ce îşi îndrepta iar atenţia spre scena din curte. Întîi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. Şi, dacă n-ar fi fost nişte ticăloşi ca voi, ar fi putut să facă acelaşi lucru şi pentru fiul şi nepotul meu!

– Hei, Otto, las-o mai moale! făcu Henderson, fixîndu-şi ochii îngustaţi asupra bătrînului furios. Ştii foarte bine că recolta începuse să scadă îngrijorător. Şi nu ne-am gîndit că îngrăşămîntul va duce la sterilitatea albinelor. Ce dracu' mai vrei de la noi? Am suportat mai multe pagube decît am scos recoltă, şi încă mai plătim. Pe lîngă asta, dacă tu şi nepreţuitul tău tată ne-aţi fi dat pămîntul în arendă, nu aţi mai fi avut nevoie în primul rînd de îngrăşămîntul ăla! Dacă v-am fi lăsat de capul vostru, în cinci ani ajungeaţi la faliment.

– Pe dracu'! strigă Otto. Mă lipsesc de ajutorul tău! O grămadă de îngrăşăminte care poluează locul! Nu-i de mirare că a trebuit să aduci corciturile astea de albine! Cele obişnuite n-ar fi rezistat poluării! De ce dracu' îţi tot vîri nasul?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Otto, spuse Henderson. Cîmpurile tot trebuie fertilizate şi recoltele polenizate. Nu

încerc decît să vă uşurez situaţia! Muncim pe pămîntul tău, îţi aducem albine şi, dacă vrei să ştii adevărul, atunci află că-ţi fac un favor îngrijindu-mă de stupi. Dacă era după mine...

Otto nu-l lăsă să termine. Îşi flutură degetele prin faţa lui Henderson, în timp ce vocea lui certăreaţă se auzi din nou.

– Dacă te las pe tine şi pe ticăloşii pentru care lucrezi să vă mai îngrijiţi de noi, în cinci ani o să fim otrăviţi cu toţii! Uni-Creştere, pe dracu'! Uni-Moarte, aşa ar trebui să-ţi numeşti produsul!

– Nu-mi vine să cred.

Karen îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia în aşteptarea loviturii pe care Otto avea să i-o tragă lui Henderson.

– Otto, strigă ea, ieşind grăbită din verandă şi îndreptîndu-se spre cei doi bărbaţi. Ce s-a întîmplat? Ce nu-i în regulă?

Intervenţia ei îi distrase atenţia lui Otto de la Carl Henderson. Bătrînul îşi întoarse capul şi o privi, apoi se răsuci pe călcîie şi o porni spre casa fiului său, trîntind uşa în urma lui.

– Mă tem că e din cauza mea, spuse Carl Henderson, făcînd un pas în direcţia lui Karen. Eu...

Se opri brusc, în timp ce în ochi i se citea că îşi adusese aminte. Un zîmbet larg îi inundă faţa.

– Doamne! Karen Gilman. Chiar şi după atîţia ani tot te recunosc. Ai rămas la fel de frumoasă ca atunci cînd erai o puştoaică.

Zîmbetul i se adumbri puţin.

– Probabil că nici nu mai ştii cine sînt, nu-i aşa? o întrebă el. Plecasem deja la facultate cînd tu ai intrat la liceu. Sînt...

– Carl Henderson, îi încheie Karen propoziţia, apropiindu-se de el şi întinzîndu-i mîna. Cum să nu-mi amintesc? Ne ajutai să prindem fluturi. Dar n-am mai folosit numele de Gilman de cînd m-am măritat prima dată.

– Îmi pare rău că am provocat o asemenea tulburare, spuse Henderson, în timp ce-l saluta cu o mişcare a mîinii pe

Russell care se ivise din casă, cu poalele cămăşii albe de ceremonie, pe jumătate închisă la nasturi, fluturîndu-i afară din pantaloni. Mi-am zis că ar fi bine să apar ceva mai devreme pentru ca Otto să termine ce are de zbierat înainte de venirea celorlalţi.

În timp ce Russell se apropia, Henderson se aplecă oarecum conspirativ spre Karen şi spuse, suficient de tare ca să poată auzi şi celălalt:

– Îţi voi spune un secret, Karen. Viitorul tău socru nu-i în toate minţile. E nebun de legat.

În vreme ce Russell îl bătea pe Carl Henderson pe spate, propunîndu-i să ia una mică – „doar cît să mă ajute să trec de chestia asta, care o să mă lege de mîini şi de picioare" – Karen se întoarse în casa lui Otto, întrebîndu-se îngrijorată dacă bătrînul mai era dornic de vreo ceartă şi dacă o să mai ajungă să se mai căsătorească vreodată, nu numai în după-amiaza aceea.

– Cred că e de ajuns, spuse Karen o oră şi jumătate mai tîrziu, după ce îşi verifică machiajul o ultimă dată în oglindă. Amîndouă arătaţi grozav, aşa că hai să mă mărit cu Russell.

Rămase încordată cîtă vreme Julie îi aranjă grijulie pălăria minusculă şi voalul pe cap. Molly îşi privea mama de jos în sus, cu fruntea ridicată şi sprîncenele încruntate.

– De ce nu-ţi acoperă voalul faţa? o întrebă ea.

– Pentru că-mi creează o senzaţie imposibilă, îi răspunse Karen.

Sau poate pentru că, la cea de-a doua căsătorie, s-ar fi simţit caraghioasă îmbrăcată ca mireasă, cu tot cu voal lung?

– Şi acum să vă văd pe voi.

Molly pozâ, apoi făcu o piruetă pentru a-şi pune în evidenţă cea mai bună rochie a ei, de un roz delicat care îi scotea în evidenţă tenul trandafiriu. Karen se întoarse zîmbind spre

Julie, care purta rochia nouă pe care i-o cumpărase în vederea evenimentului, deoarece nici garderoba fetei şi nici a ei nu conţineau ceva care ar fi putut fi modificat în acest scop. Se suspecta însă că rochia fusese mai degrabă o încercare de a cumpăra bunăvoinţa fetei.

Acum se trezi încercînd să descopere în ochii fiicei ei o schimbare de ultim moment faţă de nuntă.

– Eşti gata să-ţi conduci bătrîna mamă la altar? o întrebă ea.

Julie ezită doar o fracţiune de secundă şi Karen îi intui lupta cu tendinţa de a mai face o ultimă încercare să o convingă să renunţe. Dar, spre uşurarea ei, Julie reuşi cu un zîmbet ce părea veritabil.

– Gata, îi răspunse fata. Arăţi superb.

Părăsiră dormitorul şi Karen cu Julie se opriră în camera de zi, în timp ce Molly ieşi, făcîndu-le semn muzicanţilor de pe veranda casei lui Russell să înceapă să cînte. În clipa următoare primele note din marşul nupţial inundară aerul, iar Molly, luînd un coş pe care îl umpluse în dimineaţa acelei zile cu flori de cîmp, coborî treptele verandei. Curtea era plină de oameni – aşa de mulţi, încît pentru o secundă Molly uită ce avea de făcut. Îl văzu însă pe Kevin, care stătea lîngă taică-său în capul scării care ducea la veranda casei mari şi îi făcea cu ochiul.

O să reuşesc, îşi spuse ea. Şi nici n-o să dau totul peste cap!

Îşi umplu mîna cu petalele adunate în coş şi le presără înaintea ei, apoi începu să coboare. Traversă curtea cu paşi rari, concentrată, aruncînd petalele în cale. După murmurul mulţimii, pe care îl auzi cîteva secunde mai tîrziu, îşi dădu seama că sora şi mama ei ieşiseră şi ele din casă. Trebui să reziste tentaţiei de a privi în spate şi continuă să meargă pînă

cînd ajunse la prima treaptă a scării care ducea la veranda casei lui Russell.

Julie aşteptă ca Molly să coboare treptele casei lui Otto şi să traverseze peluza înainte de a-şi fi urmat sora. Acum, după ce nunta începuse şi nu mai avea nici o şansă de a mai discuta în contradictoriu cu mama ei, trebui să admită că, de fapt, ceremonia îi plăcea. În ciuda faptului că se opusese pînă în ultima clipă, manifestînd o totală lipsă de entuziasm faţă de planurile ei, îi plăcea rochia de un albastru pal, pe care o aleseseră împreună, iar acum, cînd mergea pe urmele surorii ei către colina pe care se înălţa casa lui Russell, îşi spuse că nunta era chiar frumoasă. Ziua de iunie era perfectă – senină şi strălucitoare – şi dealurile, încă verzi în urma ploilor torenţiale din timpul iernii, alcătuiau un fundal perfect pentru fermă şi pentru casa lui Russell.

Chiar şi oaspeţii adunaţi pe peluză – deşi cei mai mulţi îi erau total necunoscuţi – îi păreau prietenoşi. În nici un caz nu semănau cu oamenii din Los Angeles, care ori nu-ţi acordau nici o atenţie, ori te priveau de parcă aveau de gînd să-ţi ia gîtul în clipa următoare. Aici, însă, nu numai că o priveau toţi, dar mai şi zîmbeau!

Aproape împotriva voinţei ei, Julie începu să zîmbească şi ea, încîntată de atenţia prietenoasă care i se acorda, simţind că astăzi, în rochia nouă şi frumoasă, cu părul negru şi liber, revărsat ca o cascadă pe umeri, arăta mai atrăgătoare ca oricînd.

Dar, cînd ajunse la jumătatea pantei care urca spre casă, simţi brusc ceva în plus.

Senzaţia penetrantă şi neplăcută a cuiva care o privea fix.

O privire care străpungea fericirea ca un oţel rece, obligînd-o să-şi stăpînească tremurul în ciuda căldurii acelei după-amieze.

Preţ de o clipă, ochii ei îi întîlniră pe ai aceluia care se uita la ea cu o asemenea fixitate, apoi privirea ei îl ocoli.

Ceva din fiinţa lui o înspăimîntase şi, în timp ce continua să urce colina, o încercă dorinţa de a-l ocoli.

Ar fi o prostie, îşi spuse ea. Simplul fapt că te priveşte nu înseamnă că ar avea ceva. E un om ca oricare altul. Şi totuşi, chiar în clipa cînd trecea pe lîngă el, ţinîndu-şi cu obstinaţie ochii drept înainte, simţi iar lama privirii lui străpungînd-o.

I se părea că se uită chiar în interiorul ei.

Se cutremură încă o dată, apoi descoperi că ochii ei se opriseră asupra lui, deşi îşi impusese să n-o facă. Îşi susţinură privirea reciproc preţ de o clipă, apoi el zîmbi.

Julie simţi cum roşeşte şi se uită în altă parte. Acum, cînd continua să meargă, trebuia să se străduiască să păşească rar şi măsurat. Doar cu puţin înainte de a fi ajuns la treptele verandei lui Russell, îndrăzni să privească înapoi.

Ochii lui Carl Henderson continuau să o fixeze.

Molly uită brusc.

Era în dreptul primei trepte a verandei, dar nu mai ştia ce trebuia să facă în continuare. Trebuia să urce sau să aştepte într-o parte?

Simţi ghiontul panicii, iar apoi îl văzu pe Kevin făcîndu-i un semn. Cu o mişcare iute aruncă pe trepte şi ultimele petale rămase în coş, sigură că sora şi mama ei erau deja în spate, şi o porni grăbită spre verandă pentru a ocupa un loc lîngă Kevin, care o prinse de mînă chiar în clipa cînd mulţimea izbucni în rîs. Simţi strînsoarea mîinii lui Kevin, o văzu pe mama ei zîmbindu-i şi îşi spuse că, probabil, nu dăduse chiar totul peste cap.

Julie, a cărei uşoară încruntare îi trăda starea sufletească, veni lîngă Molly, după care mama ei urcă treptele verandei şi se aşeză alături de Russell, care ieşise din casă împreună cu preotul.

Ceremonia începu.

Molly încerca să fie atentă la vorbele preotului, dar, chiar în clipa în care el începu să vorbească, îi distrase atenţia bîzîitul unei albine. Aruncă o privire grăbită în jur, temîndu-se că îşi va face apariţia tot roiul.

Apoi o văzu.

Era o singură albină, care plutea pe deasupra florilor aruncate de ea pe scări.

Încercă să o ignore, dar albina se apropie.

Şi dacă o înţepa pe mama ei chiar în timpul ceremoniei?

Albina ajunsese pe verandă, atrasă de flori. Dacă întindea piciorul, Molly putea să o ajungă. Şi dacă o strivea, nu mai putea să o înţepe pe mama ei. Întinse piciorul, apropiindu-şi pantoful alb de lac de albină.

Albina îşi luă zborul, dar se întoarse şi se apropie şi mai mult de piciorul lui Molly.

Îşi strecură piciorul mai aproape.

Ridică privirea, dar nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Iar albina se afla doar la vreo doi centimetri de vîrful piciorului ei! Îşi ridică talpa, dar, chiar în clipa cînd era să o strivească, albina îşi luă zborul, fără ca Molly să fi văzut încotro a luat-o.

Apoi ştiu, pentru că o simţi pe pulpă.

Sub rochie!

Albina îi ajunsese sub rochie şi acum i se căţăra pe picior!

Reuşi să-şi stăpînească dorinţa de a-şi ridica rochia pînă peste cap, lăsînd astfel albina să zboare. De-ar putea să-şi păstreze calmul pînă la terminarea slujbei şi a nunţii.

Molly rămase înţepenită locului, încercînd să facă abstracţie de mişcările insectei care îi provoca mîncărimi pe piele în timp ce se urca pe gamba ei, spre locul din spatele genunchiului, acolo unde se gîdila întotdeauna. În cele din urmă nu mai reuşi să reziste şi îşi mişcă piciorul.

Nu prea mult, doar cît să determine insecta să-şi schimbe locul.

În acelaşi moment simţi înţepătura ca un foc străpungîndu-i pielea.

Deschise gura, dar reuşi să-şi reţină ţipătul care îi invadase deja gîtul.

Cît timp? Cît va mai trece pînă cînd preotul îşi va încheia cuvîntarea?

Încercă să asculte, dar arsura începuse să i se împrăştie în tot piciorul, creîndu-i o stare ciudată. Apoi, în ciuda durerii, reuşi să audă:

– Vă declar soţ şi soţie. Russell, poţi să săruţi mireasa.

Îl văzu pe Russell în timp ce îi săruta mama. Îşi întinse degetele spre ea, dar, înainte ca degetele ei să fi reuşit să o atingă, simţi că nu mai poate respira. Gemu şi se sprijini de Kevin, care o privea fără să înţeleagă.

– Molly? îl auzi ea strigînd-o. Hei, pitico, ai păţit ceva?

Molly deschise ochii şi încercă să vorbească, dar i se păru că gîtul i se strînge. Reuşi doar să şoptească:

– M-a înţepat... o albină...

Cu ochii plini de lacrimi se aplecă să-şi pună mîna pe locul de pe picior din care se răspîndea în toate direcţiile o durere arzătoare. Curînd însă durerea deveni insuportabilă şi, cînd mîna ei ajunse pe locul înţepat, abia dacă îşi simţi degetele apăsate pe piele.

Îşi ridică rochia şi îşi privi îngrozită piciorul de un roşu mai aprins decît arsurile pe care le avusese vara trecută de la soare. Locul în care pătrunsese acul era de o albeaţă nefirească. Putea chiar să vadă acul, smuls din trupul albinei cînd aceasta încercase să-şi retragă arma din piciorul ei. Încercă să-l tragă afară. Durerea o făcu însă să-şi piardă controlul, aşa că nu reuşi decît să-şi înfigă şi mai tare acul mic şi negru care îi provocase atîta suferinţă. Din gîtlej i se ridică un val de

durere şi groază, care se transformă însă într-un gîlgîit neajutorat.

Julie, a cărei atenţie se îndreptase spre sora ei, tresări şi îşi prinse mama de braţ. Şocată, aceasta se smulse de lîngă Russell, privind spre Molly.

– Scumpa mea...? începu Karen.

Kevin interveni imediat şi îi povesti ce se întîmplase.

– Are o reacţie alergică la înţepătură, spuse el. Mă duc după trusa medicală.

În timp ce Karen îngenunchea lîngă fata a cărei respiraţie se transforma rapid într-un gîlgîit, Kevin se repezi în casă şi se întoarse aproape imediat cu o trusă de prim-ajutor. Russell luă trusa de la băiat şi o deschise. Scoase un Epi-Pen şi injectă o doză de epinefrină în muşchiul întărit al lui Molly.

O clipă mai tîrziu, cînd respiraţia lui Molly abia dacă se mai auzea, Russell o luă în braţe.

– Haide, îi spuse ea lui Karen. E în stare de şoc şi doza nu şi-a făcut efectul. Trebuie să mergem la spital. Rapid!

Ţinînd-o în braţe pe Molly care scîncea neajutorată, îşi făcu loc prin mulţime, urmat îndeaproape de Karen. Julie, uimită de cît de repede se desfăşuraseră evenimentele, încercă să-şi urmeze mama şi sora prin mulţime, dar, înainte de a reuşi să le ajungă, tatăl ei vitreg pornise deja maşina, îndreptîndu-se spre şosea.

Cu un sentiment de totală inutilitate, Julie găsi că singurul lucru pe care-l putea face era să-i urmărească, atît cît mai reuşea, cu privirea.

4

– Totul e-n ordine, Molly, murmură Karen. Totul va fi bine.

Dar, în timp ce îşi ţinea fata în braţe, simţea cum îndoiala i se strecura în suflet. Piciorul fetei continuase să se umfle şi genunchiul – pe care nu-l mai putea îndoi – dispăruse practic în carnea crescută nefiresc. Cu fiecare secundă respiraţia ei părea să devină şi mai greoaie, iar pielea întregului trup devenise de un roşu aprins.

– Nu putem merge mai repede? îl întrebă ea pe Russell cu o grabă pe care spera ca Molly să nu o înţeleagă.

– Ajungem într-un minut, îi răspunse Russell. Cineva a telefonat, probabil, între timp şi doctorul Filmore ştie de venirea noastră. Molly se va face bine.

– Dar ce i s-a întîmplat? întrebă Karen. A mai fost înţepată de albine şi înainte. Dar...

– Nu ştiu mai multe decît tine, draga mea, îi răspunse el.

Mai rămăsese un sfert de milă pînă în oraş cînd Russell încetini şi ieşi de pe drumul principal, oprind în parcarea unui mic spital terminat cu un an în urmă, construit din fonduri adunate de la locuitorii oraşului în aproape zece ani. După

cum îi promisese Russell, uşa de la intrare se deschise chiar în clipa în care ei ajungeau acolo, ţinută de o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, în timp ce Karen intra grăbită cu Molly în braţe.

– Mergeţi acolo, vă rog, îi spuse femeia, arătîndu-i una din cele două uşi aflate în spatele spaţiului de primire.

Karen intră în viteză, surprinsă de faptul că încăperea era goală. Sub impulsul panicii care ameninţa să o sugrume, Karen întoarse capul spre femeia care o întîmpinase în pragul uşii.

– Unde e doctorul Filmore? întrebă ea. Russell mi-a spus...

– Eu sînt Ellen Filmore, îi răspunse femeia. Haideţi să-i mai scoatem din hainele de pe ea.

În timp ce Karen o susţinea pe Molly, Ellen Filmore, al cărei păr, prematur încărunţit, încadra o faţă ovală, cu trăsături frumoase, luminată de ochi căprui, plini de căldură, descheie cu gesturi experte rîndul de nasturi de la spatele rochiei lui Molly şi scoase mîinile fetiţei din mîneci.

– Bun, acum hai s-o punem pe pat.

Karen îşi aşeză fata pe pat cu grijă. Respiraţia copilului devenea tot mai grea, în timp ce culoarea feţei trecuse de la roşu purpuriu la o paloare albăstruie.

– Doamne! ţipă Karen. Nu mai poate să respire! Trebuie să...

Dar Ellen Filmore, care ţinea în mînă un obiect din plastic cu o înfăţişare ciudată, o dădu la o parte cu un gest hotărît. De cealaltă parte a mesei îşi făcu apariţia un tînăr în pantaloni albi şi o bluză verde pal.

– Vreţi să-i dau un calmant? întrebă el.

– Nu cred că are nevoie, răspunse medicul.

Vorbind repede, începu să-i explice lui Karen ce făcea, în timp ce introducea obiectul format din două tuburi despărţite la mijloc de o placă mare din plastic în gura lui Molly.

– Gîtul i se umflă şi blochează traheea. Dacă îi putem introduce acest tub...

Se opri din vorbit, în timp ce îşi concentra atenţia asupra a ceea ce făcea. Asistentul deschise gura lui Molly, folosind o lingură pentru a ţine limba fetiţei într-o parte. Karen se înfioră cînd tubul de plastic începu să coboare pe gîtul lui Molly, făcînd-o să se înece. În clipa următoare însă, pieptul fetiţei se umflă de aerul care-i pătrundea în plămîni. La scurt timp, nuanţa albăstruie de pe chipul ei dispăru, deşi culoarea roşie nu voia să cedeze.

– Să nu vă faceţi probleme din cauza culorii, spuse Ellen Filmore. Înseamnă că a început iar să respire. Cu puţin noroc, a reuşit să treacă peste ce a fost mai rău.

Apoi se întoarse spre asistent.

– Să-i facem o doză de epinefrină, Roberto.

Russell, lîngă uşă, începu să vorbească, în timp ce asistentul ieşea din cabinet.

– I-am făcut deja o injecţie. N-a avut efect.

Ellen Filmore se uită la el încruntată, mutîndu-şi privirea de la Molly, pe braţul căreia tocmai punea manşonul unui tensiometru.

– Eşti sigur că fiola era din trusa pentru albine şi nu din cea pentru şerpi? întrebă ea şi apăsă pompa.

Molly avea o tensiune îngrijorător de mică.

– I-am dat exact ce trebuia, spuse Russell. Iar fiola nu era expirată, abia le-am înlocuit luna trecută.

– În cazul acesta avem o problemă.

Ellen se încruntă şi mai tare în timp ce începea să noteze o fişă.

– Va trebui s-o ducem la San Luis Obispo.

Karen simţi cum teama i se transformă în panică. Îşi întinse mîna din dorinţa de a-şi feri fata care, din fericire, părea că nu mai aude ce se discută.

– San Luis Obispo? repetă ea. Dar de ce n-o puteţi trata aici?

Ellen Filmore se întoarse spre Russell fără să-i mai răspundă.

– Carl Henderson a fost şi el la nuntă?

Russell încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Perfect. Atunci dă un telefon şi vezi dacă ne putem folosi de avionul lui. Dacă e plecat, găseşte-l.

După ce Russell ieşi din cameră, doctorul Filmore îşi îndreptă atenţia spre Karen, căreia începu să-i vorbească, în timp ce punea o perfuzie în braţul drept al fetei.

– Îi mai fac o doză de epinefrină, dar, dacă nici acum nu răspunde, înseamnă că s-a întîmplat ceva, repetă ea.

– Ceva? o îngînă Karen, gîndindu-se imediat la ceea ce era mai rău. Doamne. Doar n-o să...

Se opri, nedorind ca Molly să audă cuvîntul „moară".

Ellen Filmore, care înţelesese, clătină hotărîtă din cap.

– N-aveţi nici un motiv să vă gîndiţi la aşa ceva, o asigură ea. A făcut vreodată alergie la înţepăturile de albină?

Karen neagă din cap, repetînd ceea ce îi spusese lui Russell în maşină.

– Numai Domnul mai ştie de cîte înţepături de albină a avut parte, dar nici una nu i-a provocat decît plînsul şi asta cînd îi scoteam acul. Apoi se întorcea la ale ei şi uita imediat. Nici măcar nu i se umfla locul.

Privi faţa chinuită de durere a lui Molly şi ochii i se umplură de lacrimile pe care nu reuşi să şi le stăpînească.

După întoarcerea asistentului cu un ac hipodermic, medicul îl luă şi făcu injecţia, aşteptînd reacţia lui Molly.

Nu se întîmplă nimic.

– Rămîi cu ea, Roberto, îi spuse doctoriţa. Deocamdată, după cîte se pare, starea ei s-a stabilizat, dar, dacă apare vreo modificare, mă chemi imediat.

O conduse pe Karen afară din cabinet, închizînd uşa în urma ei.

– Se pare că fiica dumneavoastră a făcut o alergie, îi explică ea. Se mai întîmplă uneori. Sînt oameni care ani de zile nu au nici o reacţie la veninul albinelor şi, dintr-o dată, poftim! La unii se pare că ar fi vorba de un efect cumulativ. Dar ce mă pune pe gînduri, continuă ea, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochi, e faptul că nu reacţionează la epinefrină. Doar dacă ceea ce a înţepat-o e un alt fel de albină s-ar putea explica lipsa de reacţie.

În prima clipă, Karen nu reuşi să înţeleagă vorbele medicului, apoi însă îşi aminti de toate poveştile apărute de-a lungul ultimilor ani în ziarele din Los Angeles, şi totul începu să prindă contur.

– Albine ucigaşe? şopti ea, pălind uşor.

– N-am spus aşa ceva, îi răspunse Ellen. Chiar aş fi foarte surprinsă să aflu că despre asta a fost vorba. Din cîte se ştie, specia africană n-a ajuns încă în zonele din nord, dar, chiar şi aşa, nu asta e problema. Această specie de albine e mult mai agresivă faţă de ce avem noi aici, însă indivizii rupţi de grup nu sînt periculoşi. Am impresia că altceva a înţepat-o pe Molly.

Karen nu mai apucă să spună ceva pentru că Russell se întoarse de la internări.

– Am vorbit cu Carl, e în drum spre aeroport. Ne întîlnim cu el acolo.

– Perfect, spuse Ellen Filmore.

Îi conduse iar în cabinet, unde Russell rămase cu privirea pe perfuzia din mîna fetei. Chiar şi el, lipsit de experienţa medicală, vedea că umflătura se agravase şi că, deşi fata putea respira prin tub, trebuia să lupte pentru fiecare gură de aer. Va reuşi să supravieţuiască acestei lupte?

– Cum...? începu el, dar emoţia îl copleşi, în timp ce se uita la nefericita fetiţă.

Nu reuşi decît să facă un gest spre aparatura care o ţinea în viaţă pe Molly.

– Va fi bine, îl asigură Ellen. Mergem cu maşina pînă la aeroport şi de acolo vom zbura împreună la San Luis Obispo. Carl are un telefon celular în avion, aşa că voi putea să iau legătura cu spitalul. Vom cere şi o ambulanţă care să ne aştepte la aterizare. Să mergem.

În timp ce o aşezau pe Molly, care aproape că îşi pierduse cunoştinţa, pe o targă cu rotile, doctoriţa începuse deja să le dea instrucţiuni, arătîndu-i lui Russell cum să regleze oxigenul care asigura respiraţia lui Molly şi lui Karen cum să controleze perfuzia.

– De fapt, sper să nu aveţi nimic de făcut, le spuse ea în timp ce împingea targa spre uşa de la ieşire. Dar, dacă intervine vreo schimbare a situaţiei în avion, nu voi mai avea timp să vă explic ce şi cum. Lucrul cel mai important e să ţineţi sticla mai sus decît Molly, aşa încît lichidul să-i intre în braţ. Şi, dacă vă spun s-o închideţi, o faceţi de la supapă. Ceea ce nu dorim să se întîmple e ca tubul să nu se desprindă de sticlă şi, în nici un caz, ca acul să-i iasă din mînă. Gata?

Formînd o adevărată echipă, Ellen Filmore, Roberto Muñoz, care împingea targa împreună cu Russell, care ducea şi tubul de oxigen, şi Karen, cu sticla cu perfuzie, ieşiră din clinică, îndreptîndu-se spre parcare. În cîteva minute o urcară pe Molly în maşină. Russell o ţinea în braţe. După zece minute ajunseră la aeroport, unde Carl Henderson îi aştepta cu siguranţele avionului date jos şi motorul pornit.

O mutară pe Molly în avion, aşezînd-o pe trei scaune aflate unul lîngă altul. În timp ce se urca pe locul copilotului, Russell aruncă o privire spre Karen, care se înghesuise pe locurile din spate alături de Ellen Filmore.

– Uită-te la noi, spuse el, încercînd un zîmbet de care nu se simţea în stare. Vom fi cei mai eleganţi părinţi din tot spitalul din Obispo.

Karen se strădui să-i răspundă cu un zîmbet, dar, cînd Molly se cutremură în leşinul ei, trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în plîns.

– Să nu o laşi să moară, se rugă ea în tăcere. Te rog, Doamne, să n-o laşi să moară.

Julie puse în furcă receptorul telefonului din bucătărie. Din spatele uşii închise de la sufragerie se auzea murmurul celor cîţiva oaspeţi care mai rămăseseră la fermă, din dorinţa de a afla dacă Molly avea să scape. Făcîndu-şi curaj pentru a răspunde la întrebările lor, deschise uşa, trecînd cît putu de repede printre cei mai buni prieteni ai tatălui ei vitreg.

– Din cîte se pare, nu mai vin azi înapoi, îi spuse ea lui Maddy Brewer, unul din puţinele nume pe care reuşise să le reţină. Molly se simte rău şi, din cîte mi-am dat seama, mama era cu adevărat speriată.

Îl văzu pe Kevin în faţa verandei şi porni grăbită spre uşa din faţă. Ieşi din casă şi îşi umplu recunoscătoare plămînii cu aer proaspăt.

– Tocmai am vorbit cu mama, îi spuse ea. Au dus-o pe Molly la San Luis Obispo şi nu era sigură că se pot întoarce în seara asta. Poate mîine dimineaţă, dar cel mai sigur poimîine.

Kevin oftă din greu, neştiind ce să răspundă. Amintirea durerii pe care o citise în ochii lui Molly cu o oră în urmă îi frîngea inima şi încrederea lui de a afla mai multe despre sora mai mică a lui Julie eşuă din cauza unui nod imens care îi înăbuşea cuvintele. Aşa încît, în loc să-şi exprime teama profundă pe care o resimţea pentru Molly, încercă să se arate mai curajos decît era în realitate, oferindu-i un zîmbet strîmb.

– Grozavă nuntă, nu-i aşa? Ar fi mai bine să le spunem că nu mai e cazul să aştepte.

Privi în casă la mesele încărcate cu mîncare.

– Ce risipă!

Julie îi aruncă o privire lungă.

– Ăsta-i singurul lucru de care-ţi pasă? Mîncarea? Dar sora mea?

Ce credea Kevin? Că Molly se lăsase înţepată dinadins? Nu o făcuse în mod special!

– Cine a spus asta? i-o întoarse Kevin, uimit de furia de pe chipul lui Julie.

De ce se supărase aşa, dintr-o dată?

– N-am spus decît că...

– Am auzit ce-ai spus, interveni Julie, tăindu-i vorba. Şi suna ca şi cum Molly a făcut-o cu bună ştiinţă, încercînd să...

– N-am spus nimic despre Molly! protestă Kevin cu voce ridicată.

Uşa verandei se deschise şi din casă ieşi Otto Owen. Îi privi încruntat pe amîndoi.

– Ce se întîmplă aici?

Înainte ca băiatul să fi spus ceva, Julie îşi repetă acuzaţia.

– Păi, are dreptate, mormăi Otto. Dacă voi şi mama voastră aţi fi rămas unde vă era locul, sora ta nu ar fi păţit nimic, nu-i aşa?

Julie rămase cu gura căscată, uimită de cuvintele bătrînului, apoi izbucni în plîns. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi coborî treptele, după care traversă curtea în fugă, îndreptîndu-se spre grajd.

Kevin se uită la bătrîn.

– Zău aşa, bunicule!

– Păi, ce, nu-i aşa? i-o trînti bătrînul Otto. Nu-i locul lor aici!

Kevin explodă.

– Tata şi Karen s-au căsătorit, bunicule! O iubeşte! Şi mie îmi place!

Vorbele îi ieşeau tot mai repede, transformîndu-se într-un adevărat şuvoi.

– Nu e mama mea. Ei şi, ce-i cu asta? Mama a murit şi acum nimic nu mai poate fi schimbat! Îmi plac şi Julie şi Molly! Dacă Molly moare, nu ştiu ce-o să mă fac! E sora mea mai mică. Aşa că te rog să termini, bunicule! Ai înţeles?

Înainte ca Otto să fi apucat să-i răspundă, băiatul sări de pe verandă şi o rupse la fugă după Julie.

Maxilarul lui Otto se încleştă şi o vînă începu să-i zvîcnească pe frunte. Făcu un pas în direcţia lui Kevin, dar renunţă, se întoarse şi intră iar în casă. Trecu printre grupurile de invitaţi şi se opri în faţa bolului cu punci de pe masa din sufragerie. Îşi turnă un pahar, apoi se răzgîndi şi se îndreptă spre dulapul lui unde se aflau cîteva sticle cu băutură. Îşi umplu cu generozitate un pahar de Jack Daniel's pe care îl goli într-o clipă, după care îşi turnă un altul.

Copiii! Ce o să se aleagă de ei? Atît ar fi trebuit, să-i vorbească bunicului său aşa cum îi vorbise Kevin lui în seara aceasta. Tatăl lui i-ar fi tras o bătaie pe care n-ar fi uitat-o toată viaţa.

Bău şi al doilea pahar la fel de repede ca pe primul, după care îşi turnă un al treilea.

Poate că ar trebui să se îmbete.

Şi poate că o să-i tragă lui Kevin papara meritată.

– Julie?

Kevin intră în grajd şi se opri pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul dinăuntru.

– Julie? strigă el din nou. Unde eşti?

Ascultă încordat, dar nu auzi decît zgomotele obişnuite. Caii nechezau încet în boxele lor, în vreme ce cîţiva mînji rîcîiau podeaua în căutare de paie şi grăunţe. Apoi Kevin auzi un alt sunet venind din podul cu fîn.

Un scîncet.

Începu să urce scara, dar se opri de îndată ce auzi vocea lui Julie venind de sus.

– Să nu îndrăznești să urci, îi strigă ea, cu vorbele gîtuite din pricina suspinului. Lasă-mă-n pace!

Kevin avu o ezitare, dar continuă să urce, pînă cînd reuşi să o vadă. Julie stătea pe un balot de paie, la cinci metri de vîrful scării. Cînd capul şi umerii lui Kevin se iviră în gura podului, fata se întoarse cu spatele, strîngîndu-şi umerii ca şi cum ar fi vrut să se apere.

– Nu ţi-am spus să mă laşi în pace? îi spuse ea.

– Am venit, totuşi, îi răspunse Kevin.

Se căţără în pod şi se apropie de ea.

– Am vrut să... Nu ştiu...

Îşi vîrî mîinile în buzunare, privind în jos.

– Cred că am venit să-mi cer scuze, murmură el. Adică, să-ţi spun că niciodată nu mi-a trecut prin cap că Molly ar fi vrut să strice nunta, şi mai cred că e o prostie să spui una ca asta. Zău! Îmi place Molly. E aşa de scumpă. Şi nici bunicul n-ar fi trebuit să spună ce-a spus. Nici nu ştiu de ce a zis aşa ceva.

– Poate că are dreptate, spuse Julie fără să-l privească, întorcîndu-se totuşi puţin în timp ce îşi relaxa umerii. Poate că n-ar fi trebuit să venim. Şi în orice caz n-a fost ideea mea.

Deşi durerea din vocea ei îi strîngea stomacul ca o gheară, reuşi să reziste tentaţiei de a se apropia şi mai mult de ea. Se aşeză pe podeaua podului cu picioarele încrucişate şi luă un pai pe care începu să-l răsucească nervos între degete. Apoi spuse:

– Adică n-ai vrut să vii aici?

– De ce aş fi vrut? îl întrebă Julie, tot fără să-l privească. De ce aş fi vrut să-mi las prietenii şi şcoala şi să vin aici? Ai idee cît de anost e oraşul ăsta?

Kevin se încruntă. Dacă l-ar fi privit, Julie ar fi descoperit – pentru o fracţiune de secundă – o stranie asemănare cu Otto. Băiatul reuşi însă să-şi stăpînească furia.

– Cred că nu mi-am pus problema asta niciodată, spuse el, căutîndu-şi cu grijă cuvintele, nedorind s-o întristeze şi mai mult. Am crezut pur şi simplu că, dacă eu iubesc locurile astea, toată lumea va face la fel. Ce prostie!

Julie îl aprobă cu un gest al capului, dar nu spuse nimic.

– Oricum ar fi, îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat, spuse Kevin. Îmi pare rău că Molly s-a-nţepat şi cu atît mai mult regret că a ajuns la spital. Şi-mi pare rău şi pentru petrecerea lui Karen şi a tatii, de care s-a ales praful.

Urmă o scurtă ezitare.

– Şi, în nici un caz, n-am vrut să te jignesc.

Făcu o pauză, în speranţa că Julie va spune ceva. Cum fata însă se menţinea în aceeaşi tăcere, se ridică, jenat de faptul că îşi deschisese sufletul în faţa ei, şi se pregăti să coboare.

– Cred că m-am purtat prosteşte, aşa că nu te condamn că nu vrei să vorbeşti cu mine.

Chiar în clipa cînd era să dispară pe gura de la pod, Julie se răsuci spre el.

– Kevin?

Băiatul se opri, aşteptînd.

Julie încercă să zîmbească, în timp ce îşi trecea degetele prin părul lung şi negru.

– Eu... cred... nu ştiu... dar totul e aşa de diferit aici, n-am nici un prieten şi...

Kevin se întoarse repede în pod şi se aşeză pe jos, lîngă balotul pe care stătea fata.

– Eşti aici de prea puţin timp, îi spuse el. Dar eu am o mulţime de prieteni. Tocmai voiam să-ţi fac cunoştinţă cu ei, la petrecere, dar te-ai ascuns în bucătărie.

Julie simţi cum roşeşte.

– Am... am fost îngrijorată din cauza lui Molly, se bîlbîi ea. Dacă moare?

Kevin o luă de mînă.

– Nu va muri, Julie. Oamenii nu mor din cauza unei înţepături de albină. Or să-i facă o injecţie şi totul va fi în ordine. O să vezi. Şi acum hai să mergem. Vreau să-ţi prezint pe cîte cineva.

Julie mai avu o ezitare.

Nu numai grija pentru sora ei o ţinuse în bucătărie.

În primul rînd era vorba de Carl Henderson. Îl surprinsese de cel puţin trei ori privind-o fix, înainte de a fi trebuit să plece pentru a o duce pe Molly la spital. Şi de fiecare dată se simţise şi mai tulburată din cauza intensităţii acelei priviri. Să-l întrebe pe Kevin despre el? Dar aflase deja că era unul dintre cei mai buni prieteni ai noului ei tată vitreg. Dacă s-ar fi interesat despre el, vrînd să afle dacă era vreun pervers, Kevin ar fi putut să creadă că voia pur şi simplu să le provoace necazuri.

Dar nu numai Carl Henderson o făcuse să plece de la petrecere. Motivul, pentru care mai curînd ar fi murit decît să i-l dezvăluie lui Kevin, erau cele trei fete care se strînseseră în jurul lui imediat ce părinţii lor se împrăştiaseră. Cum putea să-i spună că se temuse că nu o va mai prezenta prietenilor lui sau că nu-i va acorda nici o atenţie cînd va încerca să se alăture grupului?

– Mai e ceva, nu-i aşa? o întrebă Kevin.

Julie ezită din nou, dar aproape imediat clătină din cap, nedorind să-i spună care era problema. Se hotărîse că era mai bine să păstreze asemenea lucruri pentru ea.

Tăcerea ei îl făcu pe Kevin să se ridice în picioare şi să o tragă şi pe ea.

– Atunci hai, spuse el. Molly o să fie foarte bine. Hai să ne întoarcem în casă.

Îşi aruncă privirile spre curte.

– Mai e ceva lume, a rămas atîta mîncare şi, dacă ai noştri nu sînt acasă, nu trebuie să le ţinem noi locul? Adică, vreau

să zic, noi am rămas gazdele astăzi, cînd părinţii noştri s-au căsătorit.

Ochii lui Julie se îndreptară spre casă.

– Nu mai ţin minte numele nici unuia dintre oaspeţi, începu ea.

– Voi fi chiar în spatele tău şi ţi-i voi prezenta pe toţi care au mai rămas. Aşa că nu te mai frămînta atîta şi scutură-ţi paiele de pe rochie.

Julie îşi privi rochia albastră, nou nouţă doar cu cîteva ore în urmă. Acum era plină de cute şi de resturi de iarbă.

– Doamne, arăt groaznic! oftă ea.

Pe buzele lui Kevin se ivi un zîmbet, pentru prima oară de cînd intrase în grajd.

– Nu, nici vorbă, o asigură el. Arăţi grozav. Eşti mult mai drăguţă decît toate celelalte fete.

– Dar rochia mea... începu Julie.

– Oamenii or să creadă că am venit aici să ne sărutăm, spuse Kevin, rîzînd de purpuriul care invadase obrajii fetei. Pentru mine o să fie grozav! Băieţii or să crape de ciudă! Toţi m-au rugat să le fac cunoştinţă cu tine.

– Dar nu ne-am sărutat! protestă Julie.

Zîmbetul lui Kevin se lărgi.

– Dacă tu nu le spui nimic, o să tac şi eu, îi promise el.

– Dar toţi or să creadă...

Apoi înţelese de-a binelea ce voia el să spună şi simţi cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Instinctiv, mîna ei o strînse pe a lui.

– Îmi pare rău că m-am înfuriat, spuse ea moale. Eu... Nu înţeleg ce s-a întîmplat.

Aceeaşi zăpăceală puse stăpînire pe ea şi, cînd simţi strînsoarea mîinii lui, inima îi zvîcni cu putere.

– A trecut, acum totul e-n ordine, o asigură Kevin.

Băiatul chicoti.

– Sau, mă rog, nu mai eşti furioasă pe mine şi nici eu nu mai sînt supărat pe tine. Dar bunicul e făcut foc pe amîndoi.

– Pe amîndoi? repetă Julie. De ce să fie supărat pe tine?

– Pentru că i-am spus să termine odată, îi răspunse Kevin.

Se cutremură, amintindu-şi de furia din ochii bătrînului cînd îl lăsase singur în verandă.

– După cum arăta, tare i-ar fi plăcut să pună mîna pe mine.

Se apropie de scară, ţinînd încă mîna lui Julie.

– Nu trebuie să-i ieşim în cale şi o să-i treacă. Se înfurie repede, dar la fel de repede îi trece. Haide, trebuie să-ţi găsesc nişte prieteni. Dar, dacă vreunul din băieţi încearcă ceva, o să aibă de-a face cu mine!

În timp ce el se dădea într-o parte, pentru a o lăsa să coboare, Julie se întrebă ce însemnaseră ultimele lui cuvinte.

Or să aibă de-a face cu el, pentru că, într-un fel, el era acum fratele ei mai mare?

Sau voise să spună altceva?

Spre marea ei surpriză, îşi dădu seama, cu multă limpezime, că spera să fi spus cu totul altceva.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum era ca Kevin să înceapă s-o facă pe fratele mai mare!

Karen Owen stătea împietrită de groază în camera de gardă a spitalului din San Luis Obispo, cu ochii aţintiţi la fiica ei. Cînd vorbise cu Julie la telefon, făcuse un efort să pară mai calmă decît era în realitate, dar acum, cînd privea faţa de un roşu nefiresc a lui Molly şi piciorul ei incredibil de umflat, simţea cum panica o cuprinde din nou. Respiraţia fetiţei continua să fie la fel de grea, transformată mai curînd într-un fel de gîfîit. Faţa i se umflase atît de mult, încît ochii ei mari şi albaştri deveniseră nişte fante.

De ce nu făcea nimeni nimic?

De ce vorbea doctorul cu Ellen Filmore în loc să o ajute pe Molly?

– A mai avut vreodată reacţii alergice? auzi ea întrebarea cuiva, pentru ca apoi să-şi dea seama că ei i se adresase stagiarul.

Deşi pe ecusonul din pieptul lui se putea citi Dr. Paul Martin, omul nu părea suficient de în vîrstă nici pentru un absolvent de liceu, darămite de facultate.

– Niciodată, repetă ea, clătinînd din cap.

Martin se încruntă şi reluă acelaşi nesfîrşit examen – cel puţin aşa îl găsea Karen – pe care îl făcuse deja Ellen Filmore în Pleasant Valley. O soră, aflată în imediata apropiere a medicului, nota conştiincioasă şi, în clipa cînd Karen crezu că va începe să urle de furie, stagiarul murmură ceva ce suna a nume de medicament. Sora părăsi camera şi se întoarse după cîteva clipe cu o fiolă şi un ac hipodermic.

– Ce e? întrebă Karen cu o voce care răsuna nefiresc de tare. Ce îi daţi?

– E un ser antiveninos nou, îi răspunse medicul.

Înfipse acul în mîna lui Molly şi apăsă pistonul seringii, introducînd lichidul limpede în trupul fetiţei. După o clipă scoase acul pe care îl aruncă la coş şi masă încet înţepătura cu un tampon de vată.

– Daţi-mi voie, domnule doctor, spuse asistenta repede.

Martin nu-i răspunse asistentei care luă vata, dar nici nu se depărtă de pat. Se aplecă deasupra copilului şi ridică una din pleoapele lui Molly.

– S-a... s-a întîmplat ceva? şopti Karen.

Înainte ca medicul să fi avut timp să răspundă, mîna lui Molly tresări şi, după o clipă, roşul aprins al pielii începu să păleasca. Karen suspină, fără să fie sigură că Molly reacţiona la medicament.

– Nu-şi face efectul?

– Ajutaţi-mă cu tubul de respirat, îi spuse Martin asistentei, fără să-i răspundă lui Karen.

În timp ce asistenta ţinea capul lui Molly pentru a o împiedica să scape din mîinile medicului, Martin îi scoase tubul de plastic cu mişcări delicate. Karen, care, fără să-şi dea seama, era pe punctul de a străpunge cu unghiile vinilinul ce capitona speteaza unui scaun, se trezi ţinîndu-şi răsuflarea în aşteptarea clipei cînd Molly va reuşi să respire iar fără tub. Abia cînd pieptul fetei începu să se ridice, umplîndu-se cu aer, Martin o privi pe Karen care zîmbea.

– Umflătura de la gît s-a retras suficient pentru a-i uşura respiraţia şi culoarea a revenit aproape la normal. O să reuşească.

Ca un răspuns la cuvintele medicului, pleoapele lui Molly începură să tremure, apoi ochii i se deschiseră şi un cuvînt aproape neauzit îşi luă zborul de pe buzele ei.

– Mami?

– Sînt aici, scumpa mea, îi răspunse Karen, apropiindu-se repede de capul patului pe care stătea întinsă fata şi luînd una din mîinile fetiţei în mîna ei. Sînt aici şi o să te faci bine. Foarte bine!

Molly privi în jurul ei, apoi se încruntă.

– Unde sînt?

– În spitalul din San Luis Obispo, îi spuse Karen.

În timp ce mintea începea să i se limpezească, fragmente din întîmplările anterioare reveniră în memoria lui Molly. Se încruntă şi mai mult.

– Am stricat nunta, nu-i aşa? întrebă ea. Sînteţi toţi supăraţi pe mine?

Lacrimi de uşurare se rostogoleau pe obrajii lui Karen în timp ce săruta degetele micuţei.

– Bineînţeles că nu e nimeni supărat. Te-a înţepat o albină şi ţi-a făcut rău, asta-i tot. N-a fost vina ta. Totul va fi bine.

Fără să fi fost mulţumită de cele aflate, Molly încercă să se ridice.

– Unde sînt toţi ceilalţi? întrebă ea. E şi Julie aici?

Karen clătină din cap.

– Doar eu, Russell şi doctoriţa Filmore. Restul n-au avut loc în avion.

– În avion? repetă Molly uimită.

– Domnul Henderson ne-a adus cu avionul pînă aici, îi spuse Karen. Lucrează pentru o companie numită UniGrow, care îl ajută pe Russell să obţină recolte mai bune.

– Şi tot eu o să te duc înapoi acasă, se auzi o voce din spatele ei.

Karen se întoarse şi îl văzu pe Carl Henderson, alături de Russell, stînd în pragul uşii.

– Ne-au spus că putem intra, zise Russell, apropiindu-se de Molly şi sărutînd-o pe obraz.

Se prefăcu a o gîdila, un joc pe care el şi fetiţa îl descoperiseră de curînd.

– Ce mai face favorita mea?

Molly izbucni în rîs şi încercă să scape de degetele lui.

– Şi eu care credeam că mama e favorita ta!

– După tine urmează ea, îi răspunse Russell. Te simţi mai bine?

Molly dădu din cap.

– Doar piciorul mă mai doare.

– O să treacă şi asta cît se poate de repede, o asigură doctorul care apoi se întoarse spre Carl Henderson. Aveţi nişte produse grozave acolo. A răspuns la unul din ele în mai puţin de un minut.

Mirarea de pe chipul lui Henderson îl puse în încurcătură pe medic.

– N-aţi spus că lucrează pentru UniGrow? o întrebă el pe Karen.

– Chiar aşa, dar ce legătură are asta cu Molly?

Confuzia de pe chipul lui Martin se adînci.

– Şi nu ştiţi cu ce se ocupă departamentul farmaceutic?

Expresia mirată de pe chipul lui Henderson dispăru.

– N-am nici o legătură cu ei. Eu sînt entomolog, specializat în insectele care afectează culturile agricole. E o companie mare, aşa că departamentele nu ştiu întotdeauna unele de altele. Şi eu încă sînt dintre cei norocoşi. Lucrez în Pleasant Valley, de unul singur.

Martin îi întinse fiola care rămăsese pe raftul care se întindea pe toată lungimea cabinetului.

– E un produs uimitor, cu un efect mult mai rapid decît orice alt produs similar.

Ellen Filmore se apropie şi ea.

– Ce-i asta?

Pe faţa lui Martin se ivi un zîmbet strîmb.

– Nici nume comercial nu are încă. Deocamdată e identificat după compoziţia chimică, aşa că n-am de gînd să-l numesc în vreun fel. Noi îi spunem „noul produs al lui UniGrow pentru înţepăturile de albină", continuă el, făcîndu-i asistentei cu ochiul. Curat ştiinţific, nu-i aşa?

– Mie îmi convine, chicoti Ellen. Poate că ar trebui să-l comercializeze chiar sub numele ăsta. În felul acesta doctorii şi pacienţii ar putea vorbi aceeaşi limbă.

Îşi înclină capul spre fiola din mîna lui Carl Henderson.

– Poţi să-mi faci şi mie rost de cîteva din ele?

– De ce nu? răspunse Henderson. Dacă e trecut în catalog n-o să fie nici o problemă. Dacă nu, s-ar putea să mai dureze puţin.

– Chiar dacă nu e pe piaţă încă, vreau să ştiu ce e cu el, spuse Ellen Filmore, ridicînd din umeri. Dacă e nevoie, ne vom înscrie pentru faza testărilor finale. Dacă mai avem şi alte înţepături ca ale lui Molly, epinefrina nu va avea nici un efect.

Henderson aprobă printr-o înclinare a capului.

– O să văd ce pot face.

Apoi privirea lui se opri asupra doctorului Martin.

– Molly poate să plece acasă? îl întrebă el.

Paul Martin clătină din cap.

– Sub nici o formă, răspunse el. După ce i-am administrat o doză destul de mare dintr-un medicament absolut nou, n-o s-o las să plece pînă nu sînt sigur că nu apar şi efecte secundare.

Se întoarse cu un zîmbet spre fetiţă.

– Îmi pare rău, dar în starea asta vei fi prizoniera mea, într-o cameră cu un singur pat, un televizor, un video şi un teanc de casete.

În aceeaşi clipă ochii lui Molly începură să strălucească.

– Aveţi şi Bambi? întrebă ea. Îmi place aşa de mult!

– Cred că da, răspunse medicul. Şi dacă nu, sînt convins că-l poţi convinge pe tatăl tău să dea o fugă şi să închirieze caseta.

Zîmbetul ei deveni ezitant şi îşi întoarse privirile spre Russell.

– Nu e tatăl meu, e...

– Sînt tatăl vitreg, se auzi vocea lui Russell. Şi sînt sigur că ne putem descurca în ce priveşte filmul.

O prinse pe Karen de mijloc.

– Ce-ai zice de o lună de miere la San Luis Obispo? o întrebă el. Ştiu că nu e ca la Paris...

– Perfect, zîmbi Karen. Ştiu şi unde vom sta: la Madonna Inn!

– Perfect, se arătă el de acord. Întotdeauna mi-am dorit să am un motiv să stau acolo, şi uite că a venit.

Se aplecă şi o sărută pe Molly.

– Îţi mulţumesc, prinţeso. Nu ştiu cum de-ai reuşit şi-mi pare rău că te-ai înţepenit pentru noaptea asta în spital, dar ştiu că ne-ai făcut-o. Abia acum pot spune că nunta e perfectă. Nici mama ta, nici eu nu trebuie să ne mai batem capul

cu marele chef de la fermă şi vom avea o lună de miere într-un loc care ne place amîndurora. Îţi rămînem datori. Înainte de a pleca mîine acasă, o să-ţi luăm un cadou. Aşa că să te gîndeşti ce-ţi doreşti.

Fericită în cele din urmă că nici el, nici mama ei nu erau supăraţi pe ea, dădu bucuroasă din cap, în timp ce un brancardier începu să împingă patul mobil spre camera în care avea să îşi petreacă noaptea.

Umflătura din picior începuse să cedeze, iar durerea dispăruse de mult.

Habar nu avea cît de aproape fusese de moarte.

DAWN

INTERMEZZO

Era un coşmar.

Era un coşmar din care se va trezi în cîteva minute.

Şi se va afla în dormitorul ei din Los Banos, iar prin peretele subţire va răzbate obişnuita discuţie răstită dintre Elvis Janks şi mama ei, în timp ce îşi tratau mahmureala cu nişte cafea.

Întunericul se va destrăma, ea va da la o parte pătura care i se înfăşurase în jurul braţelor şi a picioarelor şi se va uita în sus pentru a vedea lumina dimineţii pătrunzînd prin geamul dormitorului. Dar, pe măsură ce ieşea la suprafaţă din apele întunecate ale somnului, nici o geană de lumină nu îşi făcea apariţia pentru a topi bezna care o împresura. Cînd îşi dădu seama că întîmplarea pe care o trăia era mai cumplită ca orice coşmar, Dawn Sanderson simţi cum începe să o părăsească speranţa.

Nu ştia de cît timp zăcea în beznă. Nu ştia dacă era vorba de ore sau zile.

Sau poate săptămîni?

Nu avea cum să afle.

Timpul încetase să mai aibă vreo semnificaţie pentru ea.

Să încerce să ţipe?

Îşi aminti că încercase şi mai înainte.

Cu cît timp înainte?

Nu ştia.

Îi scăpă un suspin, un suspin aproape mut.

După ce se trezi complet, aşteptă să simtă durerea slabă, atît de familiară, din mîini. Dar mîinile îi erau legate deasupra capului cu o frînghie atît de strîns înfăşurată, încît, dacă îndoia genunchii cît de puţin, tălpile pierdeau contactul cu podeaua temniţei; cît despre braţe, avea senzaţia că îi fuseseră smulse din umeri.

Şi totuşi, de data asta i se păru că durerea dispăruse. Pe parcursul unei clipe de o imensă fericire, Dawn speră că fusese eliberată din legături. Dar, cînd încercă să-şi mişte trupul gol, simţi cum picioarele desculţe i se ridică de pe podea. Cuprinsă de deznădejde, Dawn înţelese ce se întîmplase.

Nu fusese dezlegată. Doar că braţele şi mîinile îi amorţiseră complet.

Conştientizînd acest lucru, începu să simtă vag o nouă durere.

O răceală teribilă, cuibărită în adîncul fiinţei ei, ce părea să emane din umerii ei goi.

De ce?

Ce i se întîmplase?

De cîte ori se trezea din acele reprize de somn care nu-i aduceau nici odihna, nici scăparea, încerca să pună lucrurile cap la cap în aşa fel încît totul să aibă o logică.

Nu încercase decît să scape!

Şi omul acela păruse atît de amabil. Nu încercase deloc să o atragă în maşină.

Nu făcuse decît să o ia cu autostopul. Şi acceptase tocmai pentru că lui nu părea să-i pese prea mult dacă venea sau nu.

Îi luase o cafea, după care începuse să se simtă ciudat.

Următoarea amintire era trezirea lentă în mijlocul beznei, cu mîinile arzîndu-i nu numai pentru că îi fuseseră legate deasupra capului, dar şi din pricina frînghiei care îi rodea încheieturile.

Ţipase şi strigase cît de tare putuse – pînă cînd corzile vocale îi cedaseră şi din gît nu-i mai ieşise decît un geamăt răguşit.

Uşa se deschisese în timp ce ţipa şi preţ de cîteva secunde îl putuse privi drept în faţă.

Zîmbetul amical pe care-l avusese în clipa întîlnirii lor dispăruse. Buzele îi erau strînse într-un rînjet urît, iar în ochi i se citea aceeaşi privire stranie pe care o mai avusese chiar în clipa leşinului ei.

– Nu ajută la nimic, îi spusese el. Niciodată nu ajută.

Apoi uşa se închisese şi, în ciuda celor spuse de el, Dawn continuase să ţipe pînă îşi pierduse vocea.

Îl mai văzuse încă de două ori.

Deschisese uşa, rămînînd în prag, cu privirea aţintită asupra ei cîteva momente, fără să spună nimic, după care închisese uşa la loc, aruncînd-o iar în bezna aceea îngrozitoare.

Se agăţa de cele cîteva imagini pe care le văzuse cît timp uşa rămăsese deschisă. Un beci.

Se afla într-un beci, cu pereţi din beton şi bîrne groase care susţineau tavanul.

Asta era tot ce ştia.

Dar din cînd în cînd îl mai auzea.

Uneori, cînd se trezea, îl auzea din închisoarea ei murmurînd încet, de parcă ar fi vorbit cu cineva.

Cum nu mai auzea nici o altă voce, hotărîse că vorbea singur.

Acum, în timp ce zăcea în beznă, cu frigul cumplit din umeri insinuîndu-i-se inexorabil în tot trupul, foamea începu să-şi înfigă colţii în pîntecul ei, în timp ce o sete groaznică îi

sfredelea gîtul ars. Încercă să-şi umezească buzele, încercă să adune măcar atîta umezeală încît să mai uşureze din teribila uscăciune, dar limba i se părea ca o bucată groasă de vată, uscată şi umflată, ameninţînd să o sufoce.

Încet, foarte încet, începu să întrezărească adevărul.

Dawn Sanderson murea.

Asta însemna frigul. Nu îşi mai putea simţi braţele şi mîinile pentru că îi muriseră, iar acum frigul morţii i se strecura perfid în întreaga fiinţă.

Cît va mai dura?

O să mai dureze încă alte cîteva minute, sau groaza şi agonia beznei se vor prelungi în eternitate?

Oare va şti cînd o să moară?

Fără lacrimi, fără scîncete, Dawn Sanderson începu să plîngă.

Apoi, din tăcerea de dincolo de bezna temniţei ei, auzi ceva.

Era el, coborîse iar în beci.

Dawn ascultă, rugîndu-se ca uşa să se deschidă şi, de data asta, în loc să se uite doar la ea, bărbatul să-i aducă o cană cu apă şi să-i permită cel puţin să-şi umezească buzele, chiar dacă nu o va lăsa să bea.

Sunetul se apropia.

Un fluierat.

El fluiera încetişor, însă apoi mai auzi ceva.

Un scîrţîit, ca şi cum s-ar fi deschis un sertar sau un obiect ar fi fost tîrît pe podea.

Fără să-şi dea seama, Dawn descoperi că îşi ţinea respiraţia în mijlocul acelei bezne, aşteptînd orice urma să se întîmple.

Iar va veni omul acela să se uite la ea?

Să o chinuie?

Să-i facă ceea ce intenţionase atunci cînd o adusese aici?

Atacul se dovedi atît de surprinzător, atît de cumplit, încît smulse un nou geamăt din gîtul extenuat al lui Dawn Sanderson.

Picioarele!

Era ceva pe picioarele ei!

La început o gîdilătură ciudată, care în cîteva secunde se transformă într-o arsură oribilă, o senzaţie de foc, ca şi cum picioarele i-ar fi fost aşezate pe jăratic.

Îşi smuci picioarele în sus, trăgîndu-şi genunchii spre piept. Acum întreaga ei greutate stătea în frînghia care îi ţinea încheieturile. Auzi pocnetul umărului dislocat. Întreaga ei fiinţă se chinuia să ţipe şi reuşi să simtă agonia gîtului ei, în care laringele protesta împotriva acestui ultim abuz.

Arsura din tălpi începu să i se caţere pe picioare şi atunci simţi altceva.

Ceva cald şi vîscos prelingîndu-i-se pe picioare, pentru ca apoi să-i picure de pe tălpi.

Sînge!

O încolţi panica. Se zbătu, încercînd să scape de nevăzuţii ei atacatori, dar, după cîteva secunde, groaza şi suferinţa o doborîră încă o dată, aruncînd-o iar în binecuvîntata inconştienţă.

Şi, în timp ce pentru ea lumea înceta să mai existe, cei care o atacaseră îşi continuau truda, devorînd-o încet, celulă cu celulă.

5

Strălucirea soarelui, revărsată din belşug pe fereastră, o trezi pe Karen. Perdelele albe se înfoiau uşor în briza care îi mîngîia faţa.

O săptămînă.

O săptămînă de cînd se căsătorise cu Russell şi şase zile de cînd o aduseseră pe Molly de la San Luis Obispo, complet refăcută după înţepăturile de albină.

Dar abia în dimineaţa aceasta – această dimineaţă perfectă de iunie – se trezise ştiind exact unde se afla, simţind că aparţinea cu adevărat acestui loc.

Se întinse, lăsîndu-se iar pentru cîteva minute în moliciunea patului atît de confortabil, savurînd din plin sunetele şi miresmele care se strecurau pe fereastra deschisă, privind încîntată fîşia de cer albastru-verzui, a cărei puritate nu era pătată de nici unul din norii de smog cu care se obişnuise la Los Angeles.

Se răsuci şi privi ceasul.

Deja era şase.

Russell se sculase de cel puţin o oră, se întîlnise cu Otto şi cu Kevin în camera unde ţineau harnaşamentul şi îşi împărţiseră primele sarcini ale dimineţii.

Probabil că Molly şi Julie se sculaseră şi ele şi îşi scoseseră caii la păscut, curăţaseră boxele din grajd şi dăduseră şi celorlalte animale apă şi mîncare.

Viaţa începuse să decurgă aşa cum sperase ea, în ciuda celor cîtorva zile dinaintea căsătoriei, cînd totul i se păruse atît de anapoda şi cînd crezuse că familiile lor nu vor deveni niciodată una singură. Totuşi, de cînd o aduseseră pe Molly de la spital, lucrurile păreau să meargă mult mai bine. În parte era vorba, desigur, de o logică simplă: toată familia locuia acum sub acelaşi acoperiş, cu excepţia lui Otto care se întorsese în casa lui, acolo unde, în ceea ce o privea pe Karen, putea fi cît voia el de urîcios, prin singurătatea la care era condamnat. Cel puţin nu mai avea la dispoziţie fiecare zi şi noapte să otrăvească atmosfera în ceea ce insista să numească şi acum „casa Paulei".

Nu mai era deloc casa Paulei Owen. Cu fiecare zi, Karen o simţea tot mai mult devenind propria ei casă. Ce-i drept, atunci cînd ajunseseră aici, i se păruse că pătrunsese într-o reactualizare de coşmar a *Rebeccăi*, cu un Otto niţel cam nepotrivit în rolul doamnei Danvers. Dar Russell o încurajase să devină adevărata stăpînă a casei şi, cu titlu de încercare, începuse să facă mici modificări, aducîndu-şi lucrurile ei şi schimbînd locul unor mobile.

La început se temuse să nu rănească sentimentele lui Kevin faţă de mama sa, dar el nu făcuse altceva decît să o aprobe, ba chiar cu două zile înainte o întrebase dacă nu vrea să-l ajute să ia alte lucruri pentru camera sa. Aşteptase pînă cînd tatăl lui se îndepărtase suficient şi îi spusese lui Karen: „Mama a avut nişte idei cam ciudate în legătură cu lucrurile care mi-ar fi putut plăcea". Cînd, cu ochii umeziţi, îi mulţumise pentru felul în care o ajuta să se simtă ca acasă, el se înroşise ca focul şi ieşise grăbit.

Era suficient. Era în casa ei, cu familia ei, şi Otto nu va mai reuşi să-i otrăvească viaţa, oricît de tare s-ar fi străduit.

Pînă şi Julie încetase să se văicărească în legătură cu schimbările produse în viaţa sa. În parte, faptul se datora cailor. Îşi petrecea tot mai mult timp alături de Greta, în compania lui Kevin, care o învăţa să călărească iapa masivă.

Pe de altă parte, Julie abia dacă îi adresa vreun cuvînt bătrînului şi, după cîte se părea, nu avea de gînd să îngroape securea războiului cu Otto.

În cele din urmă, Karen coborî din pat şi, în timpul duşului, îşi făcu în minte inventarul alimentelor aflate în frigider; apoi îşi şterse bine părul cu un prosop, după care se îmbrăcă în ceea ce devenise un fel de uniformă zilnică: jeans şi una din cămăşile pe care Russell se pregătise să le arunce pentru a face loc hainelor ei în dulap. În timp ce cobora la parter, hotărî şi meniul dimineţii: omletă cu şuncă rămasă de la nuntă şi nişte ceapă verde pe care o ochise în grădină pe la începutul săptămînii, sperînd că în dimineaţa aceea era numai bună de cules.

„De cules"? Sau „de scos"? Cum se spunea? În fine, smulsă sau scoasă, cui îi mai păsa?

Intră în bucătărie, fredonînd încet, dar se opri brusc, lăsînd melodia să-i piară de pe buze.

Aşezat la masă, cu o ceaşcă de cafea la buze, Otto Owen o privea cu ochii lui adînciţi în orbite.

Era pentru prima dată de la nuntă cînd punea piciorul în casa lor şi, deşi Russell încercase să o convingă că absenţa lui se datora dorinţei sale de a nu le tulbura intimitatea, Karen era sigură că altul era motivul. Primele lui cuvinte îi dovediră că avea dreptate.

– Cînd trăia Paula, micul dejun era gata cînd cobora Russell.

Furia se înnodă în pîntecul lui Karen şi starea de fericire pe aripile căreia plutise pînă atunci se destrămă dintr-o dată. Se abţinu totuşi să ridice tonul în faţa acestui atac.

– Probabil că era o femeie mai bună ca mine, spuse ea. Dar eu cred că o să aştept toamna să mă trezesc înainte de răsăritul soarelui.

Uşa din spate se deschise şi intră Julie, care avu o ezitare la vederea lui Otto. Fata aruncă o privire întrebătoare mamei ei. Sperînd ca Otto să nu observe schimbul mut de replici cu fiica ei, Karen se uită la ea în aşa fel încît să-i dea de înţeles că Otto era pe picior de război.

Lui Otto nu-i scăpă gestul.

– Nu sînt nici orb, nici surd, mormăi el cu ochii fixaţi asupra lui Karen, care între timp scosese cîteva ouă din frigider şi le spărgea într-un castron. Şi nu e nevoie să le ţii în frigider, continuă el. Ouăle proaspete pot sta foarte bine pe etajeră. A, sigur că da, tu eşti obişnuită cu ouăle de la alimentara; cînd le cumperi, sînt deja vechi de-o săptămînă. Şi ei spun că sînt „proaspete"!

Îşi termină cafeaua şi întinse ceaşca spre a-i fi umplută la loc.

Ochii lui Karen se opriră pe cafetiera aflată la capătul opus al mesei.

Era mai aproape de Otto decît de ea.

Chiar credea că se va opri din treabă ca să-i ia ceaşca, să i-o umple iar şi să i-o dea înapoi? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu era invalid!

Tocmai voia să-l întrebe dacă păţise ceva la picioare peste noapte, dar se răzgîndi. E totuşi bătrîn, îşi aminti ea. A trăit aici toată viaţa lui şi toate femeile pe care le-a cunoscut au fost ţărănci. Îi luă ceaşca fără un cuvînt, i-o umplu şi i-o dădu înapoi.

Julie, ai cărei ochi se întunecaseră din cauza scenei la care tocmai asistase, părea pregătită să-i spună ceva lui Otto, dar Karen îi făcu semn să se abţină.

– Vrei şi tu o cafea? îşi întrebă ea fata, în timp ce Otto îşi primea cana fără a rosti nici un cuvînt de mulţumire.

– E-n ordine, mami, spuse Julie cu ochii fixaţi asupra lui Otto, care părea să nu-i bage în seamă privirea furioasă. Mai sînt unii care se pot descurca şi singuri.

Luă cafeaua din mîna lui Karen, pornind cu ea spre masă şi, în timp ce trecea prin spatele lui Otto, se prefăcu a-i turna în cap lichidul fierbinte.

Karen începuse să facă omleta, cînd ceilalţi membri ai familiei intrară tropotind.

– Oho, ce matinali sîntem! spuse Russell, oprindu-se lîngă aragaz şi sărutînd-o pe Karen pe obraz, înainte de a se duce la chiuvetă să se spele pe mîini.

– Ba mai curînd am întîrziat, răspunse ea. Kevin, poţi s-o ajuţi pe Julie să pună masa? Sucul de portocale e în frigider şi cred că a mai rămas şi nişte gem. Dacă nu, ia un borcan din cămară.

– Eu ce pot să fac? întrebă Russell.

– Prăjeşte nişte pîine pînă termin eu omleta.

După o scurtă ezitare, îşi privi socrul.

– Iei masa cu noi, Otto?

– În nici un caz, dacă ai de gînd să mă pui la muncă, răspunse el cu sprîncenele arcuite. Una e să faci treaba unei femei atunci cînd n-ai în casă aşa ceva...

Russell se pregătea să-şi întrerupă tatăl, cînd vocea lui Julie răsună mieroasă, atrăgînd atenţia tuturor celorlalţi:

– Dar, vai, domnule Owen, nici nu ne-ar trece prin cap să cerem unui bărbat să facă ceva la bucătărie. Nu trebuie decît să staţi la locul dumneavoastră şi să ne lăsaţi pe noi, femeile, să avem grijă de dumneavoastră.

Împingînd rapid scaunul care-i stătea în faţă, se duse la aragaz şi luă farfuria în care se afla prima omletă făcută de Karen.

– Molly, şi tu eşti fată, aşa că ai putea să-i torni domnului Owen un pahar cu suc de portocale. Şi nu te teme să-l umpli

prea mult, pentru că, dacă mai varsă din el, o să curăţăm noi imediat, nu-i aşa?

Molly, care nu prea înţelegea jocul, dar era gata să se prindă în el, o porni spre frigider.

Dîndu-şi seama că venise momentul explicaţiilor dintre bunicul lui şi cele mai noi membre ale familiei, Kevin se depărtă de masă, aşteptînd să vadă ce urma.

Karen, hotărîtă să pună capăt spectacolului lui Julie înainte de a fi fost prea tîrziu, îi aruncă o privire lui Russell, care-i înţelese perfect intenţiile.

Îi făcu un semn că scena trebuia să meargă pînă la capăt.

Julie aşeză omleta în faţa lui Otto.

– Puteţi s-o mîncaţi singur, domnule Owen? îl întrebă ea pe un ton de un servilism exagerat. Aş fi fericită să mă pot aşeza lîngă dumneavoastră şi să vă ajut.

Cînd fata luă loc pe scaunul de lîngă el şi începu să-i taie omleta, Karen hotărî că lucrurile merseseră destul de departe.

Dar, înainte să fi apucat să spună ceva, Kevin şi Russell izbucniră în rîs.

Faţa lui Otto deveni de un roşu aprins, în timp ce vena de pe frunte începu să i se zbată violent. Se ridică şi ieşi violent din bucătărie, trîntind uşa în urma lui.

Julie, care începuse şi ea să rîdă, văzu privirea din ochii mamei ei.

– Dar se comportă ca şi cum n-ai fi decît o servitoare... începu ea.

– Iar eu mă descurc şi singură, îi răspunse Karen.

– Haide! spuse Russell, dar era rîndul lui Karen să-i facă semn să nu intervină.

– E un om bătrîn şi nimic din ce i-am zice eu sau tu nu-l mai poate schimba, îi spuse Karen fetei. Tot ce putem face e să fim înţelegători cu el şi să sperăm că oamenii vor fi la fel cu noi cînd vom ajunge la vîrsta lui.

Julie ezită, apoi renunţă să-i răspundă. Orice argument ar fi fost inutil.

– Cred... cred că ar trebui să-mi cer scuze... spuse ea, lăsînd special cuvintele în suspensie, în speranţa că mama ei o va păsui.

– Cred că da, îi răspunse Karen.

– Mergem împreună, se oferi Kevin s-o însoţească pe Julie, care o şi pornise spre uşă.

– A, nu, nu cred că e cazul, îl opri Karen. Julie s-a vîrît singură în povestea asta şi tot singură trebuie să găsească o ieşire. Ceilalţi putem începe să mîncăm.

După ce Julie plecă în căutarea lui Otto Owen, Karen începu să servească omleta.

Carl Henderson se îndrepta spre casa familiei Owen, cînd o văzu mai întîi pe Julie, apoi pe Russell, pe Kevin şi pe Molly îndreptîndu-se cu toţii dinspre grajd către bucătărie.

Îşi spuse că Otto era deja acolo ori rămăsese la el, dacă se comporta la fel ca săptămîna trecută.

Asta însemna că nu era nimeni la stupi, unde putea merge în linişte, fără să fie nevoit să răspundă la întrebări.

Îşi parcă maşina pe drumul de ţară în aşa fel încît grajdul să se afle între Jeep şi casa lui Russell, apoi deschise trusa de teren, de unde scoase o fiolă maro pe care o umpluse cu o seară înainte în laboratorul lui.

Henderson nu credea că totul va dura mai mult de o jumătate de oră, mai cu seamă că identificase reginele în jumătate din cei treizeci şi şase de stupi de la ferma Owen. Mult mai mari decît celelalte, celulele erau uşor de recunoscut, doar cîteva în fiecare stup.

Era suficient un singur strop de lichid în fiecare celulă, după care nu-i mai rămînea decît să aştepte.

Să aştepte, să urmărească şi să însemneze noile regine, în timp ce îşi depuneau ouăle.

Dacă avea dreptate şi conţinutul sticluţei îşi făcea efectul, Carl Henderson avea să devină un erou.

Dacă nu reuşea, nu se întîmpla nimic. Nu-i rămînea decît să-şi continue munca în laborator, pînă cînd va descoperi soluţia corectă şi problema va fi rezolvată.

Problema.

Aşa o numea toată lumea acum. Parcă ar fi fost scrisă cu litere de tipar, ca titlul unui film. Totul începuse în urmă cu trei ani, cînd UniGrow crease un nou îngrăşămînt ce promitea să dubleze producţia de lucernă. Fusese testată împotriva tuturor impedimentelor posibile şi imaginabile, şi nimeni nu întrezărise nici un fel de problemă, ca să nu mai vorbim despre ceea ce devenise cunoscut drept *Problema*.

Îngrăşămîntul părea perfect, fără nimic nociv pentru mediu, fără poluanţi care să infesteze apa sau solul.

Se descompunea complet, fiind absorbit de mediu fără a lăsa vreo urmă. Era deci total neutru.

Şi nu omora albinele. Acesta fusese primul test pe care îl întreprinsese UniGrow, deoarece nimeni nu putea să cultive lucernă sau orice altceva fără albine.

Chiar Carl condusese testele pe albine şi fusese la fel de entuziasmat ca toţi ceilalţi.

Şi tot el fusese primul care, cîteva luni mai tîrziu, descoperise marele defect al îngrăşămîntului: deşi nu omora albinele, le steriliza. Încetul cu încetul muriseră toţi stupii din zonă.

După un an, aceasta devenise *Problema*.

De doi ani, UniGrow căuta o soluţie, dar încă nu reuşise să o găsească.

Între timp, Carl Henderson îşi continua cercetările pe cont propriu, aplicînd toate cunoştinţele adunate în decursul unui an de observaţii.

Aşa că astăzi venise aici aducînd în sticluţa maro, pe care o ţinea în mînă, ceea ce el spera să fie soluţia pe care o căutau toţi.

O soluţie biologică pentru o problemă biologică.

Dacă era să aibă efectul pe care îl spera Henderson, fagurele reginelor în care era injectat serul avea să producă albine ai căror urmaşi vor fi imuni la efectul îngrăşămîntului, continuînd să producă noi generaţii.

UniGrow va fi scutit nu numai de povara de a aduce în fiecare an stupi noi, dar nici nu va mai trebui să plătească sumele enorme pe care tribunalele începuseră să le acorde fermierilor drept compensaţii pentru daunele produse.

În schimb, compania se va bucura de imensele profituri aduse de noul îngrăşămînt, comercializat împreună cu noua specie de albine a lui Henderson. Iar Carl Henderson, geniul care găsise răspunsul, ar putea culege cel puţin o parte din procentele aduse de profituri.

Problema va fi rezolvată şi toţi vor fi fericiţi.

Asta însă dacă serul dădea rezultate, lucru de care Henderson nu era sigur. De fapt, ultimele experimente pe care le efectuase avuseseră drept rezultat o creştere a virulenţei veninului.

Carl ştia bine că tocmai acest venin îi provocase săptămîna trecută criza lui Molly Spellman, deşi, prevăzător, preferase să accepte teza medicilor, conform căreia fata avusese o reacţie alergică extrem de puternică la o înţepătură obişnuită. În cele din urmă copilul îşi revenise, aşa că nu se putea vorbi de vreo vătămare, iar Henderson era aproape sigur că această nouă creaţie a sa nu va avea efecte secundare dăunătoare.

Scoase cu multă atenţie o seringă hipodermică din cutiuţa ei şi o umplu, după care o puse la loc în caseta pe care o băgă într-unul din buzunarele cămăşii, închizîndu-i clapa, pentru a fi mai sigur.

Lăsîndu-şi maşina deschisă, traversă drumul şi se uită de-a lungul potecii care ducea spre stupii pe care el însuşi îi pusese aici, cît mai departe de casă, cît mai puţin la vedere. Erau în total treizeci şi şase, aşezaţi în trei şiruri bine spaţiate, de cîte doisprezece stupi fiecare. Stupii conţineau cîte patru sertare. Henderson îşi notase pe unele dintre sertare numerele ramelor care conţineau fagurele reginelor pe care se hotărîse să le trateze. Privi împrejur pentru a se asigura că era singur, după care ridică încet şi cu mare atenţie primele două elemente ale suprastructurii stupului. Le puse deoparte şi îşi concentră întreaga atenţie spre partea care rămăsese deschisă şi complet expusă privirii lui. Era, de fapt, o cutie vopsită în alb, care trebuia să fie suport pentru un grătar cu rame-puiernită. Modelul era simplu şi nu suferise modificări substanţiale faţă de modelul iniţial, inventat de L.L. Langstroth în 1851. Cheia problemei era spaţierea exactă a ramelor dinăuntru, care lăsa unei albine un spaţiu de şase milimetri. Dacă spaţiul dintre rame ar fi fost mai mic, albinele pur şi simplu nu l-ar fi putut folosi; dacă ar fi fost mai mare, el ar fi fost invadat. Henderson ridică cea de-a patra ramă cu mişcări domoale. Plini de faguri, dreptunghiul de lemn era acoperit de albine. Carl îl ridică în lumina soarelui şi cele mai multe din ele îşi luară zborul sau se alăturară masei viermuitoare de dedesubt.

Găsi uşor celula reginei, pe care o identificase deja în cursul săptămînii, şi îi străpunse învelişul cerat cu acul hipodermic prin care injectă un strop din lichidul aflat în fiolă. Apoi scoase acul şi acoperi înţepătura minusculă cu un bob de ceară pe care îl presă cu degetul mic. Cum aşeză rama la locul ei, albinele se întoarseră. Ştia că se vor pune imediat pe treabă, refăcînd chenarul de ceară atît de bine, încît nimeni n-ar fi putut să observe ce se întîmplase.

În interior, serul trebuia să-şi facă efectul asupra albinei care creştea. Dacă efectul era cel dorit, urmaşii acelei regine vor fi imuni la efectele devastatoare ale îngrăşământului.

În caz contrar, regina va muri şi Henderson va trebui să se întoarcă în laborator.

După ce termină, aşează suprastructura la loc şi se opri la al doilea stup. Tocmai se pregătea să-i scoată capacul, cînd auzi un zgomot în spatele lui.

Un icnet uşor.

Ca atunci cînd dai peste ceva neaşteptat.

Sau înspăimîntător.

Carl Henderson îngheţă; se îndreptă de şale şi se întoarse încet pentru a vedea cine era în spatele lui, avînd şi explicaţia pregătită pentru prezenţa lui acolo: o verificare de rutină a stupilor.

Henderson rămase cu respiraţia tăiată în clipa cînd o recunoscu pe Julie Spellman. O vedea pentru prima oară de la nuntă, iar acum, cînd ochii lui îi întîlniră pe ai ei, simţi pumnii cum i se încleştează.

Din nou cascada neagră a părului ce i se rostogolea pe spate, din nou ochii ce îl fixau, la fel cum îl priviseră la nuntă.

Clocotul emoţiilor îi provocă tremurul degetelor.

Nu, îşi spuse el. Nu te apropia de ea. N-o atinge. Nici măcar să nu te uiţi la ea!

Şi totuşi, nu se putea abţine să o privească.

Ochii i se înşurubaseră într-ai ei şi, din adîncurile minţii, începu să-l împresoare bezna nopţii.

O beznă cumplită – o beznă umplută cu grozăvii teribile care îi invadau fiinţa.

Putea deja să simtă ghearele spaimei înfigîndu-i-se în suflet, iar în urechi îi răsuna un rîs batjocoritor.

Un rîs care venea din trecut, ca şi spaimele care ameninţau să-l copleşească, îi provoca o furie oarbă şi, deşi nu era în stare

să-şi amintească originea rîsului sau a furiei, ştia unde îl vor tîrî ele. Voci şoptite îl îndemnau să găsească o supapă pentru furiile care îl bîntuiau. Vru să cedeze glasurilor, vru să se lase purtat de ele, să le lase să-i arate cum să-şi domolească ura care-l ardea pe dinlăuntru.

Era imposibil!

Fata îl cunoştea.

Şi mai rău, îl cunoşteau atît mama ei, cît şi tatăl vitreg.

Dacă ceda diavolilor care sălăşluiau în el – furia rece şi ura profundă pe care le ţinea în el de atîta amar de vreme – secretul lui ieşea la iveală.

Toată lumea va afla ce făcuseră din el.

Dar lupta cu forţele negre din el era pierdută; ochii lui continuau să o privească, fixînd faţa aceea care îl dispreţuia, îşi bătea joc de el, îl chinuia.

Negura care îl înconjurase deveni şi mai adîncă; în urechi îi vuia zgomotul familiar care îi însoţea coşmarurile de atîta amar de vreme.

Se îndreptă spre fată, avînd în ochi aceeaşi privire care o înfiorase pe Julie pînă în străfundul sufletului.

Din instinct, Julie făcu un pas în spate cînd îl văzu pe Carl Henderson apropiindu-se de ea.

– Îl... îl căutam pe domnul Owen, se bîlbîi ea.

– Nu e aici, spuse Henderson cu o voce care o înfioră. Doar eu. Eu şi cu tine.

Julie nu reuşi să înţeleagă din prima clipă. Se uita fix la ea, tot aşa cum o privise şi în ziua nunţii. Ca şi cum ar fi urît-o. Dar nici măcar nu o cunoştea.

Mai făcu un pas în spate, dar în clipa următoare mîna lui Henderson o înşfăcă strîns.

– Opreşte-te! îi spuse el. Nu mai rîde de mine!

Ochii lui Julie se lărgiră, în timp ce spaima îşi înfigea pumnii de gheaţă în pîntecul fetei. Ce voia să spună? Nu

rîdea de el. Nici nu ştia cine era atunci cînd îl văzuse pentru prima oară.

– Nu rîd... spuse ea, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui.

– Ba da! mîrîi el.

Îşi ridică mîna liberă şi o plesni peste faţă.

– Mereu rîzi de mine! Întotdeauna ai rîs de mine!

Julie ţipă în clipa în care palma lui o izbi peste obraz. Apoi se ghemui, scîncind îngrozită.

– N-nu, se poticni ea în cuvinte. Îl căutam pe domnul Owen! Voiam să...

Dar Carl Henderson nu o mai auzea. Toată fiinţa lui era plină doar de chipul lui Julie şi de propria-i furie, care îl îndemna nebuneşte, şoptindu-i, poruncindu-i să-i plătească cu aceeaşi monedă.

Bezna, şopteau vocile din capul lui. *Arunc-o în beznă, alături de cealaltă. Fă-i ce ţi-a făcut şi ea ţie. Acum, Carl. Acum să o faci. Nu e nimeni aici... nu te vede nimeni... Fă-o, Carl... fă-o.*

Strînsoarea de pe braţul lui Julie se înteţi. Carl o răsuci şi ea se împiedică şi căzu la pămînt.

Se prăbuşi peste ea şi, în timp ce greutatea lui o imobiliza, îi simţi mîinile încleştîndu-i-se în jurul gîtului.

– Nu! mai apucă ea să ţipe. Nuuuu!

Otto Owen ieşi din casă. Furia îi trecuse. De fapt, dacă voia să fie cît se poate de sincer cu sine însuşi, se simţea caraghios.

Cînd, în urmă cu doar cîteva minute, Julie venise să-i bată la uşă, ştia ce o adusese la el: voia să-i ceară scuze.

El însă refuzase să o asculte... la naiba, de fapt refuzase chiar să admită că ar fi trebuit să o asculte, deşi era sigur că fata ştia unde e.

Şi, de fapt, nici nu era un copil rău – nici vorbă de aşa ceva. La urma urmei, nu erau copiii de azi mai deschişi decît

fusese el la vîrsta lor? Şi din vina cui? Dacă tot voia să fie supărat pe cineva, atunci ar fi trebuit să fie supărat pe Karen, nu pe Julie. Aşa fusese fata educată. Asta era tot. Şi, dacă voia să meargă cu sinceritatea pînă la capăt, nici nu credea că soţia lui Russell era o mamă chiar aşa de rea, deşi aşa ceva n-ar fi recunoscut decît faţă de sine însuşi.

Pe lîngă asta, chiar acum, la aproape optzeci de ani, Otto îşi amintea de cele cîteva cazuri cînd, fiind de vîrsta lui Julie, exact aşa ar fi vrut să-şi pună bunicul la punct...

Totuşi, nu-i plăcea felul în care mergeau lucrurile la fermă. Nimic nu mai era aşa cum fusese cîndva. Sau aşa cum ar fi trebuit să fie.

Toată viaţa lui, treaba la fermă se desfăşurase după un tipic care lui i se părea firesc.

El şi tatăl lui – apoi el şi Russell – lucrau cîmpul şi îngrijeau de vite, iar apoi mama lui, scumpa lui soţie, Emily, şi după ea Paula, nevasta lui Russell, îngrijiseră de casă.

După moartea lui Emily, Paula văzuse şi de casa lui. Nu avusese niciodată motive să se plîngă de ea.

Îşi văzuse de treaba ei şi atît!

Sigur că, după moartea ei, Russell şi Kevin fuseseră nevoiţi ca, pe lîngă munca de la fermă, să se ocupe şi de casă. Şi nici nu se opusese vreodată ca Russell să se recăsătorească – aşa ceva nu făcuse el niciodată! La naiba, doar era nevoie de cineva care să aibă grijă şi de ei, nu-i aşa?

Aşteptase toată săptămîna în speranţa că, pînă la urmă, Karen se va oferi să facă o curăţenie zdravănă şi în casa lui, unde mizeria era în continuă creştere, dar în zadar, pentru că ea nu îl vizitase niciodată, aşa că în dimineaţa aceea se hotărîse să discute cu ea. Comportarea ei însă lăsase de dorit.

Înţelesese perfect ce spuneau privirile ei, cînd tot ce-i ceruse era o simplă cană de cafea!

Mă rog, el era, într-adevăr, mai aproape de cafetieră decît ea, care mai era şi ocupată.

Poate că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi luat singur.

De fapt, dacă voia să fie cu adevărat corect, ar fi trebuit să-şi toarne singur cafeaua.

Şi, dintr-o dată, pufni în rîs cînd îşi aduse aminte de mica înscenare a lui Julie. Dacă se gîndea mai bine, oare nu-i spusese cu nişte ani în urmă Enid Gilman despre Karen că era la Los Angeles şi voia să se facă actriţă?

Păi, din ce văzuse în dimineaţa aceea, Julie era cea cu talentul.

Otto stătea pe veranda din spatele casei, privind spre curtea goală. Nici urmă de Julie. Şi, mă rog, de ce ar fi fost? Se comportase ca un bătrîn morocănos, care dorise să-i plătească fetei cu aceeaşi monedă, dar ea cel puţin avea ceva de spus. Se hotărî să o găsească şi să-i asculte scuzele pînă la capăt. Aşa avea să-i dea o lecţie.

Dar unde se dusese?

Privi spre colina pe care era cocoţată casa fiului său. Se întorsese acolo?

Şi dacă fata nu ştia că el era în bucătărie şi o auzise? Înseamnă că îl mai căuta şi acum.

Porni spre grajd, dar se opri în clipa cînd zări maşina parcată la capătul drumului.

Jeepul lui Carl Henderson.

Simţi cum îl cuprinde furia privind maşina cenuşie a omului de la UniGrow.

De ce dracu' îşi parcase Henderson maşina acolo? Şi unde era? Dacă venise la fermă, cum se făcea că nu se dusese să discute cu Russell?

Apoi înţelese.

Stupii!

Asta era: Henderson îşi făcea de lucru la stupi.

Nu era suficient că Henderson şi compania sa îi distruseseră stupii? Furia bătrînului se înteţi cînd îşi aduse aminte ce se întîmplase după ce Russell le permisese celor de

la UniGrow să le trateze cîmpurile cu îngrăşămîntul acum la modă, şi asta în ciuda opoziţiei lui.

Ţinînd cont de halul în care ajunseseră stupii, Russell n-ar fi trebuit să le mai accepte prezenţa la fermă. Erau atîţia oameni de la care ar fi putut închiria albine, dar nu! Russell trebuia să meargă mai departe cu UniGrow!

Erau momente cînd Otto se întreba dacă nu cumva crescuse un idiot.

Traversă încruntat drumul de ţară şi porni pe drumeagul care mărginea imaşul. După ce ocoli mormanul de bolovani pe care tatăl lui îi scosese din cîmp atunci cînd el încă nici nu se născuse încă, îl zări pe Carl Henderson. Dar nu-şi făcea de lucru la stupi.

În schimb, se prăvălise peste Julie Spellman, care se lupta să scape.

Otto începu să alerge cu paşi mărunţi şi ţepeni spre Henderson, cît putu de repede.

– Henderson! strigă el. Lua-te-ar dracu'!

Strigătul înfuriat al lui Otto Owen străpunse bezna din capul lui Carl Henderson. În aceeaşi clipă o eliberă pe Julie, sărind în picioare.

– Domnule Owen, ţipă Julie, tîrîndu-se de lîngă Henderson, după care încercă să se ridice în picioare. Ajutor!

Otto îl privi încruntat pe Henderson, în timp ce se apropia grăbit, sigur că ghicise ce se întîmpla acolo.

– Nu e ce crezi, spuse Carl repede. S-a împiedicat şi încercam...

Furia lui Otto răbufni. Se aruncă asupra lui Henderson, înşfăcîndu-l de cămaşă cu ambele mîini.

– Chiar crezi că sînt orb, Henderson? Păi nu sînt şi o să te duci la puşcărie, nemernicule! Ştii cîţi ani are fata asta?

Mîinile lui Carl Henderson se strecurară printre cele ale lui Otto, smulgîndu-se din strînsoarea lor. O clipă mai tîrziu

mîna dreaptă i se închise şi pumnul lui se abătu asupra lui Otto.

Spaima lui Julie dispăru într-o clipă, lăsînd locul unei furii care o împinse asupra lui Henderson. Îl prinse cu braţul drept de gît, încercînd să-l împiedice să ajungă la bunicul lui Kevin.

Henderson se eliberă din strînsoarea ei şi îi făcu vînt peste unul din stupi. În aceeaşi clipă, albinele ieşite din cutia albă se aruncară furioase asupra ei.

– Păzea! răcni Otto. Ridică-te, Julie, şi fugi!

Julie sări în picioare. Îşi mişca mîinile din toate puterile, încercînd în van să scape de atacul furios al albinelor. O luă spre Otto şi Carl Henderson, apoi se răsuci şi o rupse la fugă în direcţia opusă. După vreo treizeci de metri albinele renunţară să o mai urmărească şi se întoarseră la stupul răsturnat, în jurul căruia roia o puzderie clocotitoare de insecte dezorientate.

Cele trei înţepături pe care i le provocaseră albinele începură să ardă. Fata o porni spre Otto şi spre Carl, dar după trei sau patru paşi o cuprinse un val de ameţeală şi simţi cum genunchii încep să-i cedeze.

– Julie? auzi ea vocea bătrînului. Te simţi bine?

I se părea că vocea lui Otto venea de undeva de la mare distanţă. Încercă să răspundă. Apoi încercă să ţipe.

Nu se auzi nimic.

În clipa următoare se prăbuşi la pămînt.

Otto o privi şocat.

– Doamne! strigă el. Ce naiba i-ai făcut?

Mintea lui Karl Henderson intră în viteză.

Dacă Otto povestea ce văzuse şi Julie confirma... Carl Henderson îngheţă gîndindu-se la consecinţe.

Îi vor face o percheziţie acasă şi vor da peste...

Nu! Nu putea permite să se întîmple aşa ceva! Dacă descopereau ce era la el acasă, înfunda puşcăria pe viaţă.

Cînd ochii i se îndreptară spre Julie, îşi dădu brusc seama că putea să scape basma curată.

Pentru că Julie – ca şi Molly acum o săptămînă – avea aceeaşi reacţie la înţepătura albinelor.

Chiar o reacţie mai rea decît sora ei.

Dacă ea murea, nimeni nu l-ar mai fi crezut pe Otto, indiferent ce ar fi spus. Tot oraşul ştia cît îl detesta bătrînul.

Dar dacă lăsa impresia că el încercase să salveze viaţa lui Julie...

– A intrat în stare de şoc, îi spuse el lui Otto.

Mintea îi lucra furibund, în timp ce se aplecă şi o luă în braţe pe Julie, care zăcea inconştientă.

– Trebuie dusă la spital cît mai repede cu putinţă.

Cu Julie în braţe, întrezărind deja o scăpare din situaţia dificilă în care se afla, Carl Henderson porni spre maşină.

Era însoţit de Otto, care se străduia să ţină pasul cu mersul său rapid.

– Nu o duci nicăieri! îl avertiză el. Nu după ce ai încercat să-i faci!

Henderson îi aruncă bătrînului o privire uimită, bine mimată.

– Ce dracu' tot spui acolo, Otto? N-am vrut decît să...

– Te-am văzut! ţipă Otto din toate puterile.

Ajunseseră la Jeep şi, după ce o puse pe Julie pe bancheta din spate, Henderson îi aruncă lui Otto o privire îngheţată.

– Nu ştii ce ai văzut, Otto, spuse el. Şi acum fii atent. S-a-ntîmplat iar ceva cu albinele, Otto! De-aia au fetele lui Karen o asemenea reacţie la înţepăturile lor! Asta am încercat să fac! Luam o probă de la albine ca să vedem ce s-a întîmplat cu ele!

Henderson zîmbi, în timp ce buzele lui Otto se zbăteau furios.

– Să nu încerci să îndrugi celorlalţi alte poveşti, îl avertiză el. Nimeni nu te va crede. Toată lumea ştie cît eşti de nebun!

Figura lui Otto se aspri.

– Julie ştie ce i-ai făcut, izbucni el. Cînd se va trezi...

– *Dacă* se va mai trezi, îl întrerupse Henderson.

Porni motorul şi se puse în mişcare chiar în clipa cînd bătrînul striga după el:

– O să anunţ poliţia, Henderson! O să te bag în puşcărie, ticălos ce eşti!

Cu vorbele lui Otto răsunîndu-i în minte, Carl Henderson acceleră, în timp ce mintea îi lucra intens, ştiind că nu reuşise încă să scape. Dacă Julie îşi revenea...

Aruncă o privire spre bancheta din spate.

Julie zăcea inconştientă şi respiraţia ei părea să devină din ce în ce mai greoaie.

Nu putea să încetinească dacă voia cu adevărat să lase impresia că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să salveze viaţa fetei.

Pentru asta trebuia dusă la spitalul unde Ellen Filmore – pe care probabil că o şi sunase cineva de la fermă – se va pune imediat pe treabă.

Şi atunci ea îl va ruga să-i dea serul pe care i-l promisese.

Serul pe care i-l promisese chiar pentru azi. Pe care el îl avea în trusă.

Şi despre care ea ştia că îl avea în trusă, pentru că aşa îi spusese el însuşi ieri, cînd doctoriţa îl sunase să-l întrebe cînd i-l putea procura.

Ellen Filmore îi va administra serul antivenin şi în cîteva minute respiraţia fetei se va normaliza, ca şi culoarea din obrajii ei, iar umflăturile vor ceda.

Apoi se va trezi.

Şi va vorbi.

Mintea lui Carl Henderson era în căutarea unei soluţii chiar cînd se apropia de parcarea spitalului.

Şi tocmai cînd încetinea, pregătindu-se să oprească, găsi răspunsul.

Un răspuns simplu şi elegant.

Care va face ca Julie Spellman să nu se mai trezească niciodată.

6

– Îl omor, Russell, spuse Karen. Dacă Otto a spus adevărul, îl omor! Jur! O fac cu propria mea mînă!

Era în Chryslerul lui Russell, alături de soţul ei, cu Kevin şi Molly pe locurile din spate. În faţă se vedea spitalul şi sentimentul teribil al retrăirii unor evenimente trecute se năpusti asupra ei. Exact cu o săptămînă în urmă făcuse aceeaşi călătorie, din exact acelaşi motiv.

O înţepătură de albină.

La început Molly, care fusese aproape moartă.

Acum Julie, care îşi pierduse deja cunoştinţa.

Şi care, pe deasupra, conform celor spuse de Otto, mai fusese şi violată.

Se întîlniseră cu Otto la jumătatea drumeagului, scoşi din bucătărie de glasul lui bubuitor, acoperit pe neaşteptate de zgomotul unui motor ambalat la maximum. Cînd ieşiseră din casă, maşina lui Carl Henderson tocmai trecea în viteză.

Karen asculta şocată, în timp ce Otto le povestea ce se întîmplase. Era atît de furioasă pe Carl Henderson, încît nici nu mai avu răbdare ca Russell să-i telefoneze lui Ellen Filmore acasă pentru a o anunţa că Julie era în drum spre spi-

tal. În timp ce se urcau în maşină, Russell se văzu nevoit să o îndemne să-şi păstreze calmul.

– Să încercăm să le luăm pe rînd, o rugă el. Nu-l cred pe Carl în stare...

– Nimănui nu-i vine să creadă, îl întrerupse Karen cu o voce de gheaţă, în timp ce privirea îi era fixată drept înainte pe parbriz. Tocmai din cauza asta sînt atîţia perverşi care scapă basma curată! Dar Otto l-a văzut!

Îşi întoarse privirea furioasă spre Russell.

– A...

Dar o văzu pe Molly alături de Kevin pe locurile din spate, ascultînd fiecare cuvînt, ceea ce o făcu să se întrerupă brusc, în mijlocul unei furii mute.

Încă îi răsunau în auz cuvintele lui Otto:

– Prefer să nu merg, le spusese el. Dacă dau cu ochii de cîinele ăla de Henderson, va trebui să mă legaţi ca să nu-l omor! Mergeţi voi şi aveţi grijă de Julie. Eu o să-l sun pe Mark Shannon. I-am spus lui Henderson că o să-l bag la puşcărie şi jur pe Dumnezeu că o să mă ţin de cuvînt. Trebuie să pun şi stupii în ordine.

Stupii, îşi spuse Karen. Stupii care aproape că o omorîseră pe Molly săptămînă trecută şi pe Julie azi.

– Va trebui să scăpăm de stupii ăia, spuse ea, abandonînd pentru moment problema lui Carl Henderson.

Russell clătină din cap, respingînd ideea.

– Nu putem, spuse el. Avem nevoie de ei.

– Nevoie? explodă Karen. După ce s-a întîmplat? Cum poţi să...

– Te rog să te calmezi, spuse Russell, în timp ce intra în parcarea spitalului, oprind chiar lîngă maşina lui Carl. Să vedem mai bine care e situaţia, da?

Karen nu spuse nimic, dar, în timp ce cobora din maşină şi traversa parcarea aproape pustie, luă o hotărîre, în ciuda tuturor argumentelor pe care le-ar mai fi putut aduce Russell.

Pînă la sfîrşitul acelei zile, Carl Henderson va fi în puşcărie şi stupii vor dispărea de la fermă.

Uşa de la intrare era deschisă, dar în sala de primiri şi la registratură nu era nimeni.

Nu era nici şapte dimineaţa.

– Unde sînt? întrebă Kevin. Cum se face că nu e nimeni aici?

– Probabil că sînt la consultaţii, spuse Russell, traversînd spaţiul de la intrare şi îndreptîndu-se spre o uşă închisă, din spatele căreia se auzeau voci.

Deschise uşa fără să mai bată şi intră, urmat imediat de Karen.

Julie era întinsă pe pat şi Ellen Filmore îi făcea acelaşi consult ca şi surorii ei în urmă cu o săptămînă.

Carl Henderson stătea lîngă raftul care ocupa toată lungimea peretelui, cu spatele la uşă şi trusa deschisă în faţa lui.

Îmi voi da seama imediat, îşi spuse Russell. În clipa în care îi voi vedea faţa, voi şti dacă tata a spus adevărul.

– Carl, spuse el încet.

Carl Henderson se întoarse. Ştia că acest moment trebuia să vină – se pregătise pentru el chiar în timp ce intra în spital cu Julie în braţe. Acum înţelese din privirile lui Karen şi ale lui Russell că Otto le povestise exact ceea ce văzuse. Abordă o expresie de amuzament exasperat: un zîmbet timid, însoţit de o ridicare din umeri a neputinţă.

– Cu siguranţă că Otto v-a povestit despre încercarea mea de a o viola pe Julie, începu el.

Aşa cum se aşteptase, vorbele lui îi luară pe cei doi pe neaşteptate. Henderson profită imediat de avantajul cîştigat.

– Cred că de data asta a sărit bine de tot peste cal.

Karen tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd o văzu pe Julie întinsă pe pat. Îi privi faţa şi cuvintele îi îngheţară pe buze.

Obrajii aveau acelaşi roşu purpuriu pe care-l văzuse cu o săptămînă în urmă şi la Molly, iar pe gît i se întindeau trei umflături. Ochii îi erau închişi, iar respiraţia la fel de grea ca a surorii ei, cînd trecuse prin aceeaşi stare.

– I-aţi dat ceva? o întrebă ea pe Ellen Filmore.

– Acelaşi lucru pe care i l-am dat lui Molly acum o săptămînă, veni răspunsul doctoriţei care continuă, cu ochii fixaţi asupra lui Molly: Reacţia e la fel de absentă.

Karen încercă să-şi reţină suspinul îndurerat, iscat de amintirea vie a chinului prin care trecuse Molly în ziua nunţii ei cu Russell. Urmau, deci, să o ia pe Julie la aeroport şi să o ducă la San Luis Obispo.

În timp ce se gîndea la toate astea, o auzi pe Ellen Filmore:

– Am nevoie de vaccinul antiveninos chiar acum, Carl.

– Poftim, veni răspunsul.

Se întoarse spre trusa de unde scoase o sticluţă maro, închisă cu un dop de cauciuc, pe care i-o întinse doctoriţei. Aceasta aruncă o privire rapidă spre etichetă, după care se uită spre Henderson.

– Eşti sigur că asta conţine? îl întrebă ea.

– Cît se poate de sigur, veni răspunsul. Asta mi-au dat tipii de la laborator şi am avut noroc să intru în posesia ei. Timp de trei săptămîni mai rămîne sub testări, abia după aceea se va găsi pe piaţă; dar, cînd le-am povestit ce a păţit Molly, mi-au dat pentru eventualitatea că se întîmplă din nou.

Cuvintele lui reuşiră să o convingă pe deplin. Dacă medicamentul nu apăruse încă pe piaţă, înseamnă că FDA nu-şi dăduse încă acordul. Dacă se întîmpla ceva...

Dacă Julie nu reacţiona...

Pe neaşteptate, trupul lui Julie se cutremură, cuprins de spasme, iar respiraţia ei, pînă atunci greoaie, dar puternică, se

transformă în acelaşi gîfîit pe care îl avusese şi Molly pînă să intervină cu aparatul dilatator.

Reacţia fetei o făcu pe Ellen Filmore să scoată o seringă hipodermică din caseta ei. Extrase o doză din lichidul limpede aflat în sticluţă. În următoarea clipă introduse acul în braţul lui Julie şi apăsă pistonul seringii.

Urmă o aşteptare încordată.

În primul moment nu se întîmplă nimic.

Apoi un alt spasm o cutremură şi pieptul i se ridică în încercarea de a trage aer pe gîtul care se sugruma văzînd cu ochii.

Ellen Filmore apucă grăbită un dilatator pe care îl pregătise dinainte pe masa de alături.

– Moare? întrebă Henderson grăbit, aproape incapabil să-şi ascundă nerăbdarea.

Mori, Julie, mori. Mori şi eu o să fiu salvat.

Nu numai salvat, dar şi cu monştrii din el satisfăcuţi. Cel puţin pentru moment.

– Nu, dacă pot să o împiedic, răspunse medicul. Dar s-ar putea să avem iar nevoie de avionul tău.

Rămase cu ochii fixaţi asupra lui Julie, apoi clătină din cap.

– Asta în cazul în care va rezista pînă acolo, continuă ea atît de încet, încît doar Henderson reuşi să o audă. Ţine-i capul, Russell, spuse ea, în timp ce se apropia iar de Julie.

Russell, lîngă pat, prinse capul fetei cu ambele mîini, pentru a o împiedica să se mişte.

Karen, cu faţa de un alb cadaveric, luă mînă fetei într-ale ei.

– Fii tare, fetiţo, şopti ea. O să reuşeşti, Julie. Ascultă-mă pe mine.

Apoi, în timp ce Ellen Filmore se pregătea să introducă tubul pe gîtul lui Julie, lucrurile se schimbară.

Culoarea feţei începu să-i revină la normal şi umflăturile din gît să cedeze.

Pe măsură ce gîtul i se relaxa, fata începu să respire slab, dar regulat.

După alte zece secunde, deschise ochii şi încercă să se ridice.

– J-Julie! izbucni Karen, căreia nu-i venea să creadă că miracolul se repeta.

Julie se întoarse şi îşi privi mama.

Ceva nu era în regulă.

Simţea o fierbinţeală, ca şi cum ar fi avut febră.

O febră mare, care te face să transpiri, lăsînd locul frisoanelor.

Dar, cînd îşi atinse fruntea, pielea îi era uscată.

Rece şi uscată.

Apoi i se făcu frig şi îşi simţi trupul tremurînd.

După nici o secundă, degetele de gheaţă o slăbiră din strînsoarea lor.

Apoi greaţa i se înfipse în stomac ca o gheară.

Ce se întîmpla cu ea?

Murea?

O frică teribilă puse stăpînire pe ea. Deschise gura să ţipe după ajutor, să o implore pe doctoriţă să o salveze.

Dar, înainte de a fi reuşit să-şi formuleze gîndul în cuvinte, beregata i se strînse şi crezu că se va sufoca.

Nu! gemu încet, pentru ea. Nu muri. Relaxează-te... inspiră adînc... Îşi mobiliză voinţa împotriva fricii copleşitoare care creştea în ea şi deschise gura din nou, hotărîtă ca de data asta să vorbească, în ciuda senzaţiei groaznice de strangulare care îi chinuia iar gîtul.

– Eu... începu ea. Eu...

În aceeaşi clipă, mama ei o prinse de mînă.

– Ce e? o întrebă Karen. Julie, ce s-a întîmplat?

Julie făcu o nouă încercare de a vorbi şi chiar reuşi în cele din urmă să spună cîteva cuvinte.

Cuvinte incredibile.

– Mă simt bine, îşi auzi Julie propriile vorbe.

Se lăsă să alunece de pe pat şi se ridică în picioare. În aceeaşi clipă Karen era lîngă ea. Se simţi cuprinsă de un val de slăbiciune, care însă trecu la fel de repede ca şi răceala teribilă de dinainte.

– Vreau să merg la baie.

Simţind iar arsura febrei şi stomacul ameninţînd să se revolte, Julie se smulse din îmbrăţişarea mamei ei şi o porni grăbită pe hol, către toaletă. Karen alergă după ea.

Kevin şi Molly rămăseseră pe hol. Cînd îşi văzu sora, Molly o întrebă:

– O să stai peste noapte la spital, aşa ca mine?

Simţind cum stomacul i se ridică în gît, dominată de senzaţia unui leşin iminent, Julie se opri, dar din nou cuvintele ei nu avură nici o legătură cu realitatea pe care o trăia.

– Mă simt bine, îşi auzi ea vocea repetînd acelaşi lucru.

Cum însă stomacul se revolta din nou, se văzu obligată să meargă mai departe.

– Trebuie doar să mă duc la baie, asta-i tot.

Însoţită de mama ei, Julie continuă să meargă cu paşi repezi de-a lungul coridorului.

– Totul o să fie bine, mamă, o asigură ea cînd ajunseră în dreptul uşii de la baie.

Karen cercetă îngrijorată chipul fetei. Să-i fi fost aşa de bine? Dar numai cu două minute înainte... Îşi lăsă gîndul în suspensie, nedorind să-l ducă pînă la capăt nici măcar în minte. Apoi, chiar în clipa cînd Julie se pregătea să intre la toaletă, îşi aminti de cele povestite de Otto la fermă.

– Julie, spuse ea, prinzîndu-şi fata de mînă. Carl Henderson a încercat să-ţi facă ceva?

Julie se uită la mama ei cu o privire nesigură.

– Să-mi facă ceva? repetă ea. Ce să-mi facă?

Karen ezită şi inspiră adînc. Julie avea cincisprezece ani, aproape şaisprezece, şi nu era o naivă.

– Otto mi-a povestit că, atunci cînd a dat peste voi, i s-a părut că Henderson încerca... mă rog, încerca să te violeze.

Julie deschise ochii mari.

Să o violeze?

Ce tot spunea?

De ce ar fi vrut Carl Henderson să o violeze?

– Am neapărată nevoie la baie, mamă, spuse ea. Vin imediat.

Înainte ca mama ei să mai fi apucat să spună ceva, Julie intră în mica încăpere în care se afla o toaletă, o chiuvetă şi o oglindă şi închise imediat uşa.

Îngenunche pe gresia rece, ţinîndu-şi capul deasupra toaletei şi aşteptînd să scape de bila care i se ridica spre gît.

Într-o clipă, gura i se va umple de lichidul cu gust groaznic şi tot stomacul i se va uşura de tortura aceea cumplită.

Continuă să aştepte cu gura căscată şi corpul încordat.

Dar greaţa îi trecu la fel de neaşteptat cum venise.

Julie mai aşteptă cîteva momente, apoi se ridică şi îşi privi chipul reflectat de oglindă.

Deşi febra continua să o ardă, deşi o dureau toate încheieturile, deşi avea impresia că suferă din cauza celei mai teribile gripe din viaţa ei, arăta cît se poate de normal.

Ochii şi obrajii îi străluceau de sănătate.

Arăta perfect.

Şi se simţea îngrozitor.

Apoi îşi aminti de cuvintele ciudate pe care le spusese despre propria ei stare, deşi avea impresia că era în pragul morţii.

Ce i se întîmpla?

Înnebunea?

Un alt gînd o făcu să-i îngheţe sîngele.

Poate că era deja nebună. Poate că îşi pierduse minţile.

Un vis!

Asta era! De fapt, nimic nu se întîmpla în realitate! Totul nu era decît un coşmar şi, dacă se va ciupi, va reuşi să se trezească! Îşi înfipse unghiile mîini drepte în încheietura stîngă atît de adînc, încît îi veni să ţipe de durere.

O clipă mai tîrziu, deşi durerea începuse să-i treacă, se trezi tot în mijlocul coşmarului.

Îşi mai privi o dată chipul.

Ochii îi rămăseseră strălucitori şi limpezi, în timp ce pielea îşi păstrase culoarea normală.

Dar înăuntru simţea cum monstrul pune stăpînire pe trupul ei, invadîndu-i creierul, răscolindu-i măruntaiele, făcînd-o să se simtă şi mai rău decît înainte. Acum îi ataca voinţa, obligînd-o să mintă, să se comporte ca şi cum totul ar fi fost perfect.

În timp ce îşi privea chipul în oglindă, îşi aminti de cuvintele pe care mama i le spusese chiar înainte de a intra la toaletă.

Despre încercarea lui Carl Henderson de a o viola.

Dintr-o dată îi reveni în minte privirea lui de la nuntă şi cît de rău îi făcuseră ochii aceia. Dar nu avusese nici o clipă impresia că l-ar fi atras în vreun fel.

De fapt, era cu totul invers; din motive pe care nu le putea înţelege, avea impresia că el o ura. Închise ochii, încercînd să se imagineze violată de Carl Henderson.

Nu reuşi.

Şi totuşi, cînd se dusese la stupi să-l caute pe Otto, Carl Henderson era acolo.

Era acolo şi... ce?

El începuse să-i vorbească, ea îi spusese ceva şi...

Şi după aceea, tot ceea ce îşi mai putea aminti erau albinele care năvăleau din stupul de care se lovise, atacînd-o.

Chiar şi acum le mai auzea bîzîitul şi păstra pe piele senzaţia insectelor care se căţărau pe ea.

Se cutremură, încercînd cu un gest instinctiv să le îndepărteze.

Dar nu mai erau acolo! Nu mai era nimic acolo!

Ea, totuşi, le simţea. Ştia bine că le simte. Chiar în timp ce gîndurile tulburi îi asaltau mintea, mîncărimea care o cuprinsese părea să-i pătrundă în trup, pînă la oase.

Îngrozită, deschise uşa şi ieşi pe coridor, decisă să-i spună mamei ei ce i se întîmplase, cum se simţea şi că nu reuşea să-şi amintească dacă, într-adevăr, Carl Henderson încercase să o violeze.

Dar, în timp ce se îndrepta spre sala de consultaţii, simţi cum hotărîrea începe să o părăsească, de parcă ceva din fiinţa ei îi submina voinţa şi puterea. Cînd începu să vorbească, era ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul asupra propriilor ei cuvinte.

– Am terminat, spuse ea cu o voce care i se păru ei însăşi nefiresc de calmă, fără a-i fi trădat suferinţa care îi măcina trupul. Putem merge acasă?

Karen ezită. Pe de o parte se simţi uşurată că fata ei nu arăta mai rău după tot ceea ce i se întîmplase, pe de altă parte însă avea sentimentul că se întîmplase ceva rău, că Julie nu şi-ar fi putut reveni atît de repede. Apoi crezu că înţelege.

Un şoc.

Julie era în stare de şoc.

– Imediat, spuse ea afectuoasă. Dar mai întîi să o lăsăm pe doamna doctor Filmore să te mai examineze o dată, să se convingă că totul e în ordine. Bine?

O rază de speranţă se născu în sufletul lui Julie. Mama nu o crezuse, în ciuda asigurărilor ei. Acum doctoriţa va descoperi cît de bolnavă era în realitate şi o va ajuta

Zîmbi şi acceptă propunerea mamei cu un gest de nerăbdare.

Se întoarseră în sala de tratamente. Bărbaţii ieşiseră, iar Ellen Filmore completa ceva în fişa ei. Îşi ridică ochii o clipă şi îi zîmbi scurt, dar, chiar în clipa cînd dorea să-şi reia

scrisul, descoperi că nu-şi mai putea lua privirea uluită de la Julie.

Cu doar cinci minute înainte, fata stătuse întinsă pe pat, inconştientă, cu gîtul nefiresc de umflat, aproape fără putinţa de a mai respira.

Şi acum iat-o, zîmbitoare, cu o înfăţişare perfect normală. Ellen Filmore ştia însă că aşa ceva era cu neputinţă.

– Julie? Cum te simţi? o întrebă ea.

Din nou Julie se strădui să-i spună adevărul, căutîndu-şi cu grijă cuvintele în minte.

Febră.

Frisoane.

Greaţă.

Dar, cînd vorbi, coşmarul continuă să rămînă o realitate doar pentru ea.

– Mă simt bine, reuşi ea să spună.

Ellen Filmore se încruntă. *Bine*? Dar aşa ceva era imposibil, ţinînd cont de starea ei de acum doar cîteva minute şi avînd în vedere ceea ce îi spusese Russell în timp ce fata era la toaletă. Dacă Julie fusese victima unui viol, sau măcar a unei încercări, era posibil să fi suferit un şoc şi să se închidă în sine.

– Cred că lucrul cel mai bun ar fi să mă laşi pe mine să hotărăsc cît de „bine" te simţi, îi spuse ea cu blîndeţe, întinzîndu-i un halat. Pune-l pe tine şi apoi aşază-te pe pat, să te mai examinez o dată.

În timp ce Julie se dezbrăca, Ellen o conduse pe Karen afară din salon şi închise uşa.

– Nu vrei să stai cu mine cît timp o examinez? o întrebă ea. Şi ce voia să spună Carl că Otto v-a povestit despre încercarea lui de a o viola pe Julie?

Încercînd să-şi stăpînească sentimentele, Karen repetă povestea auzită de la Otto.

– Am întrebat-o pe Julie ce s-a întîmplat, spuse ea. Dar nu mi-a răspuns.

– S-ar putea să fie în stare de şoc, îi spuse Ellen Filmore, confirmînd temerile lui Karen. Dacă Otto a spus adevărul, fata îşi va aminti pînă la urmă; şi apoi sper să găsesc şi cîteva semne fizice ale agresiunii. Chiar dacă nu e vorba de o penetrare, s-ar putea să existe vînătăi sau zgîrieturi în urma luptei.

Îi zîmbi încurajator, spunîndu-şi în sine că s-ar putea să mai fie o cauză. Exista posibilitatea ca, aşa cum insistase Carl Henderson, bătrînul să nu fi înţeles ce se petrecea de fapt acolo şi atunci toate acuzaţiile lui să nu conţină nici un strop de adevăr. Cele două femei se întoarseră împreună în salon şi Ellen începu consultul, punîndu-i lui Julie un termometru în gură, după care se pregăti să-i ia tensiunea.

Îi examină limba şi i se uită în gît.

Urmară ochii, după care îi controlă reflexele cu un ciocănel de cauciuc.

Apoi îi cercetă zona pelviană, încercînd să descopere semne ale penetrării sau vînătăi.

În final, clătină din cap.

– Bun, oftă ea după ce termină, adresîndu-i lui Julie un zîmbet vag. Nu pretind că am înţeles ce efecte a avut serul antiveninos asupra ta, dar totul e în ordine. Eşti sănătoasă. Şi extrem de norocoasă. Dacă Henderson nu ar fi avut antidotul la el, nu ştiu dacă am mai fi reuşit să te salvăm, chiar dacă te-am fi dus la San Luis Obispo.

Julie se simţi străbătută de fiorul celei mai autentice groaze.

Medicul trebuie să fi descoperit ceva! Trebuie! Era imposibil să pară aşa de sănătoasă şi să-i fie atît de rău.

Dar, cînd se ridică de pe pat, observă că începuse într-adevăr să se simtă ceva mai bine. Încheieturile continuau să o doară, dar nu tot aşa de tare, şi chiar febra parcă mai slăbise puţin.

Persistentă rămăsese senzaţia de vomă, deşi îşi dădea seama că nu va vărsa.

Era oare posibil să nu aibă nimic şi totul să se fi datorat numai efectelor secundare ale vaccinului?

– Adică pot să plec acasă? întrebă ea în timp ce se îmbrăca, sperînd totuşi că doctoriţa o va opri, interzicîndu-i să părăsească spitalul.

– Julie, îţi aminteşti dacă Henderson ţi-a făcut ceva înainte de atacul albinelor? S-a întîmplat ceva? o întrebă Ellen Filmore după o uşoară ezitare.

Şi din nou Julie se strădui să-şi aducă aminte de ceva cît de mic care să-i ofere o explicaţie referitoare la ce i se întîmpla. Nu reuşi să-şi amintească decît că discutase cu el – nu mai reţinea ce anume – după care fusese împresurată de roiul de albine. Clătină din cap.

– Nu mi-a făcut nimic. N-a încercat decît să mă ajute.

În fine, cuvintele fetei readuseră calmul în sufletul lui Karen după tensiunea provocată de consultul medical. După toate aparenţele, Julie se simţea perfect, iar Otto, conform obiceiului, nu făcea decît să bage zîzanie.

– Haide, spuse ea, îmbrăţişîndu-şi cu dragoste fiica. Să mergem acasă şi să mulţumim stelei norocoase că domnul Henderson a fost acolo şi a avut antidotul. În ordine? întrebă ea, întorcîndu-se spre Ellen Filmore.

– Nu văd de ce nu ar fi, acceptă medicul cu reticenţă, continuînd să o privească pe Julie. Dar, dacă se întîmplă ceva, dacă simte ceva nefiresc, să mă anunţaţi imediat.

Apoi luă sticluţa maro în care mai rămăseseră două treimi din conţinut şi i-o arătă lui Julie.

– Dacă apar cumva efecte secundare din cauza lui, vreau să ştiu de îndată.

Sînt, ar fi vrut Julie să spună. Chiar nu vezi? Chiar nu vezi ce mi se întîmplă? Dar nici de această dată nu reuşi să spună nimic; în schimb se trezi dînd din cap cu un zîmbet,

deşi fiecare părticică din ea îşi plîngea durerea. *Ajută-mă, ajută-mă.*

Făcu o ultimă încercare să-i spună despre febră, despre durerea din încheieturi, despre greaţă şi frisoane.

Nu reuşi decît să zîmbească. Repetă minciuna cu o voce slabă.

– Mă simt bine.

Învinsă de puterea stranie şi teribilă pe care o simţea înăuntrul ei, Julie părăsi cabinetul şi ieşi pe hol, unde Carl Henderson, cu chipul palid, stătea într-un colţ şi tatăl ei vitreg în celălalt.

Avu o scurtă ezitare în dreptul uşii, mînată de nevoia de a alerga spre Russell, dorindu-şi ca el să o îmbrăţişeze, să o protejeze împotriva inamicului care îi invada trupul şi mintea. Voia să-l implore să o ajute.

Cu toate acestea, în ciuda voinţei ei, o porni spre Carl Henderson.

– Mulţumesc, îşi auzi propriile-i cuvinte, care veneau dintr-o parte a creierului despre care nu ştiuse pînă atunci că exista. Dacă nu aţi fi fost acolo, cred că... în fine, vă mulţumesc.

Carl Henderson reuşise să nu trădeze în nici un fel cumplita groază care îl stăpînise în timpul consultului. Spera ca fata să moară. *Trebuia* să moară. Dar acum, ascultînd-o, îşi dădea seama că fata scăpase. Deşi doza nu o omorîse, era clar că îi provocase totuşi *ceva*.

Julie nu-şi amintea nimic.

Îi luă o mînă într-ale sale şi i-o strînse uşor.

– Mă bucur că te-am putut ajuta. Mă bucur foarte mult.

Dar, chiar în timp ce şoptea aceste cuvinte, cu ochii fixaţi pe faţa lui Julie, se simţi iar cuprins de ura aceea imensă.

Chiar aici, în spital, ar fi vrut să o distrugă.

De ce? *De ce?*

Nu reuşea să înţeleagă.

Văzînd cum i se întunecă ochii, observînd din nou licărul urii mocnindu-i pe chip, Julie avu tresărirea unor îndepărtate aduceri aminte zvîcnindu-i în străfundurile creierului. Îşi smulse mîna, dar, pe cît de repede o străfulgerase minusculul fragment de amintire, la fel de repede dispăru.

Urmă o altă ezitare, cînd fata încercă să se agaţe de acea tresărire venită din trecut, dar totul se stinse.

Amintirea îşi luase zborul.

Cîteva minute mai tîrziu, stînd pe locul din spate al Chryslerului, între mama şi sora ei, cu Kevin pe locul din faţă, Julie îşi surprinse tatăl vitreg privind-o în oglinda retrovizoare.

– Eşti foarte sigură că totul e în ordine? o întrebă el. Poate că n-ar trebui să te grăbeşti.

Julie încercă din nou să-i spună cum se simţea în realitate.

Şi din nou cuvintele refuzară să se facă auzite.

– Totul e-n regulă, repetă ea. Zău.

Dar atît mintea, cît şi trupul îi spuneau că lucrurile nu erau în ordine.

Ştia bine că se întîmplase ceva.

Ceva din interiorul ei nu funcţiona cum trebuia, iar ea nu mai avea nici un control asupra propriilor cuvinte.

Cît va mai trece, se întrebă ea, pînă cînd îşi va pierde în întregime controlul asupra gîndurilor?

Dar dacă aceasta se şi întîmplase?

Dacă era deja nebună?

Înţelegea că acest lucru era cel mai înspăimîntător dintre toate. Pentru că, dacă într-adevăr înnebunise de-a binelea, ce urma să mai facă?

O privi pe Molly, care stătea lîngă ea, ţinînd în pumnul ei mic mîna sa cu mult mai mare.

Mă crede, îşi spuse Julie. Are încredere în mine, dar nu are habar ce se petrece cu mine.

Dacă îi fac vreun rău?

Dacă o omor?

Dacă îi omor pe toţi?

Gîndul acesta deveni atît de înspăimîntător, încît îi subjugă întreaga minte, alungînd orice altă preocupare. Asta simţiseră şi ceilalţi despre care citise? Aceia care, dintr-o dată, începeau să-şi omoare prietenii, familiile sau chiar oameni total necunoscuţi?

Şi ei simţeau că se sfîrşesc, fără să fie capabili să ceară ajutorul cuiva?

Spaima o cuprinse din nou.

Şi dacă am înnebunit? Dacă o să încep să-i omor pe toţi?

Şi dintr-o dată, fără lacrimi, fără a lăsa să se vadă ce se petrecea cu ea, Julie începu să plîngă.

7

Mark Shannon era ajutor de şerif în Pleasant Valley de vreo cincisprezece ani. El şi colegul său, Manny Gomez, ştiau tot ce se întîmpla în mica lor comunitate şi – cel puţin aşa îi plăcea lui Mark să creadă – ce avea să se întîmple.

Mark venise în Pleasant Valley din San Francisco, unde după doar cinci ani hotărîse că îi ajunsese cît fusese poliţist într-un mare oraş. Voia să lucreze într-un loc unde să facă parte din comunitate, unde oamenii să-l simpatizeze sau să-l urască *pentru că era Mark Shannon şi nu pentru că era* purtătorul unei uniforme.

În general, lucrurile merseseră mai bine decît sperase el. Se integrase în viaţa oraşului cu ani în urmă şi singura lui problemă actuală erau vreo cîţiva dintre tinerii a căror evoluţie o urmărise îndeaproape – pe care chiar îi antrenase pentru Little League – care se transformau în oameni certaţi cu legea şi pe care era sigur că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să-i aresteze, tocmai el, pe care îl considerau un prieten. Pe de altă parte, faptul că atît el, cît şi Manny se tutuiau cu majoritatea golanilor şi depravaţilor locali îi făcea munca mai uşoară.

Pînă în dimineaţa aceea, Carl Henderson nu figurase pe listă, dar, după ce îl ascultase pe Otto Owen – cu siguranţă una din figurile oraşului, dar care nu era nici golan, nici depravat – hotărî că nu ar avea nimic împotrivă să-l treacă şi pe Henderson pe lista celor pe care el şi Manny trebuiau să-i ţină sub observaţie.

Problema era că, deşi povestea lui Otto părea veridică, ea nu era susţinută de nici un alt martor. Ellen Filmore, cu care Mark discutase aproape o jumătate de oră, îl asigurase că, dacă într-adevăr fata suferise vreun atac, acesta n-ar fi putut avea violenţa celui descris de Otto Owen. Nu numai că fata rămăsese virgină, dar controlul medical nu evidenţiase nici un fel de vînătaie sau altă vătămare în zona genitală.

Acum o jumătate de oră discutase şi cu Julie şi lucrurile se încurcaseră şi mai rău.

Aruncă o privire peste notiţele mîzgălite în carnetul lui. Conform spuselor lui Otto, nu exista nici o îndoială cu privire la cele întîmplate lîngă stupi. Dar, după spusele lui Julie, nu se întîmplase nimic, afirmaţie sprijinită şi de argumentele lui Ellen Filmore.

Următoarea vizită urma să fie la Carl Henderson, în speranţa unei lămuriri cît de vagi. Indiferent de cele întîmplate, îi era imposibil să creadă că Henderson va recunoaşte acuzaţiile aduse împotriva lui.

Şi asta era partea cea mai curioasă, deoarece, în ce îl privea pe Mark Shannon, avea sentimentul că totuşi ceva se întîmplase la stupi, în ciuda celor afirmate de Julie Spellman şi Ellen Filmore. Şi asta pentru că văzuse locul, care arăta într-adevăr de parcă ar fi avut loc o luptă: denivelări adînci în pămîntul tare, unde bulgării de glod care acopereau suprafaţa fuseseră striviţi.

Exista şi posibilitatea ca Otto să fi aranjat el însuşi scena. Mark ştia, ca mai tot oraşul, ce ură avea Otto pe Carl Henderson. Pe de altă parte, Otto însuşi îi povestise şerifului ce supărat fusese pe Julie în dimineaţa aceleiaşi zile.

– Dar asta nu înseamnă că, dacă a fost nepoliticoasă cu mine, trebuia să fie violată, mormăise bătrînul, în timp ce el scria raportul.

Pentru moment, în ciuda optimismului său, Shannon se simţea pus într-o teribilă încurcătură. Ridicîndu-şi trupul înalt de pe scaunul scîrţiitor din trestie indiană, aflat pe veranda dărăpănată a casei lui Russell Owen, aruncă o privire văii. Aerul dimineţii nu era încă prea fierbinte şi atmosfera era suficient de limpede pentru a permite ochiului să vadă piscurile munţilor care se întrezăreau în depărtare.

Caii păşteau pe pajiştea din apropierea grajdului. Mai la nord de pajişte se vedea mica turmă de vaci a lui Russell.

În astfel de dimineţi, Pleasant Valley părea atît de ridicol de paşnică, încît Mark Shannon se întrebă de ce mai aveau nevoie localnicii de prezenţa lui acolo.

Dar şeriful ştia de ce era nevoie de el: din cînd în cînd mai primea cîte un apel ca acela lansat de Otto în dimineaţa asta. Şi totuşi, se părea că lucrurile se vor rezolva de la sine, în clipa în care bătrînul fermier se va mai calma puţin.

– Bun, o să discut cu Henderson, îi asigură el pe Russell şi pe Karen, care îşi încadraseră fata mai mare pe balansoarul lat ce scîrţîia la fiecare mişcare, mai ascuţit decît scaunul de trestie. Dar, dacă Julie spune că nu s-a întîmplat nimic, va trebui să închid cazul.

În timp ce îşi aşeza cu grijă pălăria pe claia de păr blond, se hotărî să nu le spună că îl va pune pe Carl Henderson sub urmărire, pentru orice eventualitate. La urma urmei, deşi Julie părea un copil bun, exista şi o şansă minimă ca ea să-l fi provocat pe Carl Henderson, şi atunci Ellen Filmore nu mai avea cum să descopere vînători.

Mark Shannon ştia că tot timpul le va aduce pînă la urmă răspunsul. Îşi luă la revedere de la familia Owen, hotărît să nu treacă peste nici un zvon legat de Julie Spellman şi Carl Henderson. Violarea unei fete trebuia pedepsită ca atare, dar,

dacă Pleasant Valley era pe punctul de a avea o Lolita, atunci voia să îşi avertizeze muşteriii să o ocolească pe cît mai departe.

Asta, îşi spuse el în timp ce pleca de la fermă, era şi cea mai importantă parte a muncii lui: să-i împiedice pe cei greşiţi să se adune laolaltă, ca să iasă cît mai puţine scîntei cu putinţă.

După plecarea lui Mark Shannon, Karen se întoarse îngrijorată spre fiica ei.

– Poate că ar fi mai bine să intri în casă şi să te întinzi puţin, o sfătui ea.

– Mă simt bine, spuse Julie, respingîndu-i propunerea cu o mişcare din cap.

De data aceasta chiar spunea adevărul, pentru că, din momentul în care Ellen Filmore îi făcuse injecţia şi pînă acum, era prima dată cînd începuse să se simtă mai bine. Febra dispăruse aproape cu totul, ca şi mîncărimea ciudată care îi chinuise trupul.

Poate că totuşi nu îşi pierduse minţile.

– Bine, oftă Karen. Dacă spui tu.

Julie se ridică şi intră în casă, iar Karen se întoarse spre Russell.

– Stupii, spuse ea pe un ton care avertiza că nu mai exista nici o şansă de amînare a discuţiei. Ţi-am spus că nu mai vreau să văd stupii ăia la fermă şi să ştii că am vorbit cît se poate de serios, Russell. Molly era cît pe ce să moară, iar acum Julie.

– Dar sînt amîndouă sănătoase, protestă Russell. Antidotul şi-a făcut efectul la amîndouă.

– Şi dacă Henderson nu l-ar fi avut la el? întrebă Karen. Julie a fost mai rău ca Molly. N-ar mai fi ajuns nici pînă la San Luis Obispo!

– Dar l-a avut, insistă Russell.

– Şi dacă doctoriţa Filmore îl termină? continuă ea. Doamne, Russell, nici măcar nu se găseşte pe piaţă şi oricare dintre noi poate fi înţepat!

Clătină din cap.

– Nu mai vreau ca stupii ăia să rămînă aici. Albinele astea sînt periculoase.

– Nu sînt chiar aşa de periculoase, îşi susţinu el încăpăţînat punctul de vedere. Şi pe lîngă asta, nu ne putem dispensa pur şi simplu de ele. Fără ele nu se polenizează lucerna. Şi fără ele nu poate exista ferma.

– Vrei să spui că depindem într-un asemenea hal de ele? întrebă ea, privindu-l fix.

– Ăsta e principiul pe baza căruia funcţionează o fermă ca a noastră, îi explică el. Lucerna e o cultură excelentă, dar nu se poate poleniza singură. Ne trebuie albinele.

– Trebuie să existe şi o altă cale, începu Karen, dar Russell o întrerupse.

Îi povesti ce se întîmplase cînd folosiseră îngrăşămîntul produs de UniGrow şi albinele fuseseră sterilizate.

– Am pierdut atunci mai mult de optzeci la sută din recoltă, încheie el, cu ochii fixaţi într-ai ei. Şi fără albinele care să polenizeze lucerna nu mai avem nutreţ. Şi nu ne mai putem permite aşa ceva, Karen. Încă un an ca ăla şi ne scot la mezat. Nu glumesc, Karen, insistă el, citindu-i neîncrederea din priviri. Putem pierde ferma.

Karen inspiră adînc, reţinu aerul o clipă, iar apoi îl eliberă oftînd lung.

– Fie, spuse ea, ridicîndu-se în picioare. Atunci va trebui să ne gîndim la altceva. Haide.

Ieşiră din verandă şi se îndreptară spre drum. Îl traversară şi porniră mînă în mînă de-a lungul drumeagului care ducea spre o movilă uriaşă de bolovani. În spatele ei se aflau stupii.

– Ce ar fi să-i mutăm mai departe de casă? întrebă Karen.

– Nu e chiar aşa de simplu să muţi nişte stupi, spuse Russell cu o mişcare a capului. Trebuie să-i duci la o distanţă de cel puţin cinci mile, altminteri pierzi albinele. Altfel, după ce au adunat polenul, în loc să revină la stup, se vor duce la vechiul loc al acestuia. Şi cu asta ai terminat povestea. Dacă decorul familiar nu se schimbă, ele se vor întoarce la vechile locuri şi se vor învîrti în zadar pînă mor. Condiţia e ca teritoriul să le fie total necunoscut. Deci, nu ne rămîne decît să le mutăm într-un loc cu totul nou, unde nimic nu le e familiar.

Karen se întoarse spre el şi îl privi.

– Atunci să aducă UniGrow alţi stupi şi să-i pună cît mai departe de casă, spuse ea pe un ton care părea să spună că soluţia problemei era cît se poate de clară pentru amîndoi. Sau există vreun motiv care să ne împiedice?

– Nu ştiu, admise Russell. Dar pot să iau legătura cu Henderson şi să-l întreb. Cred că totul depinde de stupii disponibili în clipa asta.

Îi puse mîinile pe după umeri şi o trase spre el.

– O să găsim noi o soluţie, scumpa mea. Acum, cînd am aflat ce se întîmplă cu albinele şi cum au reacţionat fetele de la înţepăturile lor, vom şti ce avem de făcut. Totuşi, trebuie să-i lăsăm posibilitatea lui Carl să vadă ce e cu albinele.

Se aplecă spre ea şi o sărută.

– N-am ştiut că eşti chiar aşa de îngrijorată.

– N-am fost pînă azi, îi spuse Karen. Am crezut că Molly a avut doar o reacţie alergică, dar dacă şi Julie...

Imaginea de la spital a fetei mai mari, umflată de înţepături, cu respiraţia grea şi sacadată, lăsînd impresia că putea să moară în fiecare clipă, o făcu să se cutremure.

– O s-o rezolvăm, îi promise Russell. Carl lucrează la o soluţie şi o să pună şi laboratoarele de la UniGrow pe jăratic. Cea mai proastă variantă ar fi să petrecem vara cu albinele astea. Din cauza soluţiei folosite la tratarea cîmpului au

devenit sterile, aşa că la anul ne vor trebui oricum altele. Dar, indiferent care ar fi situaţia, nu putem sta fără albine. Fără ele ferma nu există.

Deşi încă neîmpăcată, Karen îl cuprinse de mijloc. Ceva se făcuse totuşi, şi, dacă vor fi mai atenţi, vor evita accidentele pe viitor.

Soarele începuse să lunece spre vest. În cincisprezece minute va dispărea în spatele dealurilor care flancau lanţul de munţi, aruncînd o umbră care se furişa peste ferma familiei Owen, şi apoi se va întinde către San Joaquin Valley, pînă departe, spre munţi. Încă o oră după căderea serii, umbrele continuau să lîncezească deasupra văii. Karen descoperise deja că serile lungi, în care lumina se topea încet, erau momentele ei preferate. Seara aceasta, care îmblînzise căldura de peste zi, aducînd cu sine briza răcoroasă a nopţii, promitea să fie perfectă.

– Aş vrea să facem o plimbare, îi spuse Karen lui Russell, în timp ce se legănau uşor în balansoar şi priveau spre fermă. Vreau să mergem pînă la pîrîu, să ascultăm susurul apei şi să inspirăm răcoarea nopţii. Vreau să mă ţii de mînă. Vreau să ne prefacem să sîntem personajele unuia din acele romane romantice, prosteşti, unde nimeni nu trebuie să se confrunte cu realitatea.

Cina se terminase şi Julie şi Kevin se ocupau, în bucătărie, de vase. Molly se juca pe gazon cu Bailey, deşi Karen nu era sigură dacă dulăul înţelesese că Molly era o fetiţă de nouă ani şi nu un viţel recalcitrant. Cei doi inventaseră un joc ale cărui reguli, cel puţin din ce vedea Karen, le înţelegeau doar cîinele şi fata.

Din casă se auzi ţîrîitul telefonului. Karen se pregăti să se ridice, dar Russell o opri.

– Lasă-i pe copii să răspundă. Dacă e pentru noi, or să ne anunţe.

Karen se aşează iar pe leagănul scîrţîitor. Kevin apăru peste o clipă în pragul uşii.

– Putem să mergem la film?

– Prin noi se înţelege tu şi Julie, sau voi doi plus Molly? îl întrebă Russell.

Peste ochii băiatului trecu un nor.

– Haide, tată, nimeni nu mai iese cu bebeluşii.

– Cine mai merge? continuă Russell să întrebe.

Kevin turui patru nume care îi păreau cunoscute lui Karen, deşi nu putea face legătura dintre numele auzite şi figurile care le corespundeau.

– Tu ce părere ai? auzi ea întrebarea lui Russell.

– Dacă Julie se simte bine, n-am nimic împotrivă, spuse ea, ridicînd din umeri.

După zece minute Kevin şi Julie ieşeau din casă.

– Pînă la Jeff mergem pe jos, spuse el. De acolo plecăm cu maşina lui.

Karen îi aruncă o privire întrebătoare lui Russell, care arătă spre ferma următoare în direcţia oraşului, fermă care apărea din mijlocul unui grup de clădiri aruncate cam la întîmplare, la o jumătate de milă de casa lor.

– Fiul cel mai mare al lui Marge Larkin, îi explică el. A închiriat o casă veche de la Vic Costas, care stă în imediata ei apropiere.

Karen, încă îngrijorată de cele petrecute în timpul dimineţii, îşi ridică privirile spre Julie.

– Eşti sigură că ţi-e bine?

Julie îşi dădu ochii peste cap, ca orice adolescent sîcîit de părinţi.

– De cîte ori să-ţi repet acelaşi lucru? întrebă ea. Mă simt perfect, mami!

– Bine, oftă Karen. Voiam doar să ştiu. La ce oră vă întoarceţi?

– Unu? întrebă Julie, ca la începutul unei licitaţii.

– Zece, contră Karen.

– Mami! pufni Julie. La ora aia nu se termină nici filmul. Şi apoi, e vară, n-ar trebui să intrăm în casă înainte de miezul nopţii.

– Iar asta e o fermă unde toată lumea trebuie să se trezească devreme, interveni Russell. Vă întoarceţi la unsprezece şi cu asta basta.

Julie, care nu fusese obişnuită să se tocmească decît cu mama ei, era pe punctul de a începe o discuţie cu Russell. În acea clipă, Karen simţi că era cazul să stabilească regulile în cadrul noii familii.

– A rămas ora unsprezece, spuse ea.

Ochii ei susţinură privirea fetei, şi, pentru o clipă, i se păru că Julie va continua discuţia. Dar, înainte să zică ceva, auzi glasul lui Kevin.

– Oricum nu mai e nimic deschis după zece jumate. Hai să mergem.

– Şi tu? întrebă Russell, în timp ce Kevin şi Julie ieşeau din verandă pentru a tăia cîmpul în drum spre cealaltă fermă. Eşti gata de plimbare?

– Ce facem cu Molly? veni întrebarea lui Karen. Nu o putem lăsa aici.

– De ce nu? se miră Russell. Aici nu sîntem la Los Angeles. Tata e la doi paşi şi cîinele va rupe bucăţi pe oricine ar încerca să-i facă un rău cît de mic. Se va simţi perfect de una singură.

Karen se împotrivi cu o mişcare a capului. Nu în seara asta, nu după ce se întîmplase în cursul dimineţii. Cel puţin în seara asta nu se simţea în stare să-şi lase fata singură, doar cu un cîine care să o păzească.

Citindu-i îngrijorarea din ochi, Russell îl fluieră pe Bailey, după care o strigă pe Molly.

– Vino-ncoace! Facem o plimbare pînă la pîrîu!

În timp ce Molly şi Bailey porneau în goană peste cîmp, Russell intră în casă şi luă lanterna care stătea întotdeauna pe măsuţa din antreu.

După ce ieşi, Karen îşi strecură mînă într-a lui şi o porniră spre şirul de stejari uscaţi care mărgineau cîmpul. Un pîrîu izvorît din poala dealului îşi croia unduitor calea printre copaci, pornind spre firul văii. După cîteva minute Karen, care se aşezase pe un bolovan din apropierea malului, îşi scoase pantofii şi ciorapii şi îşi băgă picioarele în apă, oftînd de plăcerea răcorii care îi pătrundea prin piele. Acum o privea pe Molly care, însoţită de Bailey, explora firul de apă cîţiva paşi mai sus.

– Perfect, suspină ea. E perfect.

Îşi puse capul pe pieptul lui Russell şi se simţi strînsă în braţele lui.

– Totul o să meargă bine, nu-i aşa? întrebă ea.

– Sigur că da, o asigură Russell. Din această clipă, totul va fi minunat.

DAWN

FINAL

Dawn nu mai ştia de cînd se ruga să moară. Mai înainte – poate că era vorba de minute, ore, sau poate doar cîteva secunde – crezuse că, în fine, chinul se terminase. Întunericul care o înconjura începuse să se destrame şi auzi un zvon de muzică. O muzică dumnezeiască, pe care şi-o imaginase dintotdeauna produsă doar de harfele îngerilor.

Simţi o atingere delicată, ca a unor degete drăgăstoase care îi mîngîiau pielea.

Brusc însă, totul începu să se schimbe: culorile rotitoare se transformară într-o lumină orbitoare şi ceea ce înainte fusese muzică deveni acum bîzîitul furios a mii de insecte.

Degetele drăgăstoase se schimbară în instrumente de tortură, mandibule şi ace care îi intrau adînc în carne.

Avea impresia că mintea îi va exploda în ţăndări, smulsă din somnul binefăcător de tortura pe care trebuia să o îndure trupul ei, şi iar încercă să smulgă un geamăt din gîtul ei distrus.

Totul eşuă într-un suspin agitat şi ruga ei finală pentru salvare se dizolvă într-un bolborosit abia auzit al înfrîngerii.

Rîsul, acel răget nebunesc care ar fi zdruncinat şi cei mai tari nervi, străpunse garda pe care, cu ultimele puteri, încerca să o mai ţină mintea ei năruită, făcînd-o să deschidă ochii.

Stătea în pragul uşii luminat de becul puternic din spate – o umbră neagră, proiectată pe un fond de o albeaţă orbitoare.

Ştia cine era, cum tot la fel de bine ştia pentru ce venise.

Murea, iar el voia să asiste la spectacol.

Valul de furie care o cuprinse pe Dawn reuşi să o mobilizeze şi, în adîncurile fiinţei ei, găsi resursele de energie pentru a mai încerca să-i tragă un picior, deşi nu avea nici o speranţă că va putea ajunge pînă la el. În timp ce-i auzea încă rîsul, rămase fără vlagă şi capul îi căzu moale în piept.

Pentru prima oară ochii ei vedeau ce se întîmpla.

Paralizată şi amuţită de imaginea cumplită care i se dezvăluia, privea îngrozită miile de insecte care viermuiau pe pielea ei.

Ele o omorau.

O omorau şi o devorau în acelaşi timp.

Furnici.

Mii. Sute de mii.

Erau pretutindeni, nu numai pe ea, dar şi pe podea, mişunînd în jurul ei. Dawn încercă să-şi ridice picioarele, dar era vlăguită. Picioarele ei însîngerate, cu pielea mîncată şi lăsînd carnea dezgolită, căzură la loc, pe masa lipicioasă de insecte, amestecată acum cu propriul ei sînge, care se frămînta sub ea.

Unele se atacau reciproc, supunîndu-se străvechiului instinct de luptă, dar cele mai multe răspundeau unei chemări mult mai puternice.

Dorinţa de a se hrăni.

De a se hrăni şi de a-şi ucide prada. Dawn vedea bucăţele minuscule din propria-i carne sfărîmate de mandibulele furnicilor, în timp ce alergau grăbite pe picioarele ei, peste cohorta

suratelor lor prinse în capcana lipicioasă a sîngelui şi pe podea, de unde dispăreau în umbrele groase.

Mîncată de vie! Era mîncată de vie!

În timp ce stomacul i se ridica involuntar în semn de protest faţă de ce se întîmpla şi gura i se umplea de gustul vomei, îl auzi urlînd la ea.

– Priveşte-mă! ţipă el. Uită-te la mine ca să-ţi pot vedea ochii!

Dar Dawn nu îi mai putea asculta ordinele. Ultimele picături de energie o părăsiseră şi conştientizarea modului în care murea îi tulbură complet mintea.

Deşi continua să respire, Dawn murise...

Rămase în uşă, savurînd moartea lui Dawn, aşa cum mai făcuse şi cu cele dinainte.

De data aceasta făcuse şi cîteva experimente.

Pe celelalte le adusese pur şi simplu acasă, le închisese în pivniţă şi dăduse drumul insectelor.

Celorlalte le pusese căluş, pentru a le înăbuşi ţipetele. Lui Dawn însă îi lăsase gura liberă pentru ca, stînd în spatele uşii, să-i poată auzi plînsul din beznă, înainte chiar să fi dat drumul furnicilor.

Pînă acum plăcerea îi fusese provocată de zgomotul auzit din spatele uşii închise, al trupurilor care se zbăteau în întuneric, încercînd să scape din viermuiala insectelor.

Dar cu Dawn hotărîse să încerce ceva nou, aşa că o legase de grinzi, imobilizînd-o fără speranţă în vederea atacului furnicilor.

Dar cea mai mare plăcere o savura acum, cînd o privea cum moare.

Furnicile de foc – mult iubitele lui Solenopsis saevissima *– o ucideau, şi el ştia asta cît se poate de bine. De patru ore furnicarul mişuna pe trupul ei şi acul fiecăreia dintre ele, aflat la capătul abdomenului, elimina o picătură minusculă*

de otravă ce se vărsa în trupul ei, făcînd-o să şi-l simtă cuprins de flăcări.

Acum, cînd ea murise, îi veni brusc o idee.

Se întoarse din camera aflată în capătul beciului şi începu să caute ceva. Cînd se întoarse, avea în mînă o bucată de bară ruginită de armătură şi un ciocan mare de lemn. Ţinînd un capăt al barei – pe care o ascuţise cu multă atenţie – fixat în pieptul lui Dawn, începu să bată cu ciocanul în celălalt capăt, înfigîndu-l prin sternul fetei în grinda de lemn din spatele ei.

O ţintuia, adăugînd-o colecţiei lui.

Se întrebă cît timp o va mai putea ţine acolo, înainte ca trupul să înceapă să putrezească.

Fata, hotărî el în timp ce îşi admira opera, nu se putea compara cu o insectă.

Insectele nu se degradau după ce le fixa în insectar, rămîneau mereu în starea lor de perfecţiune, agăţate în ace, aşteptîndu-l să le admire.

Da, insectele erau în atît de multe direcţii superioare oamenilor. Poate că de asta le şi iubea atît de mult.

8

Julie se uită la maşina care staţiona în faţa casei lui Jeff Larkin. Mai văzuse nişte rable prin L.A., dar nimic nu se compara cu aceasta.

– Asta e? îl întrebă ea pe Kevin, în timp ce Jeff ieşea din casă. Cu asta mergem la film? Se mişcă cel puţin?

– Cea mai mare parte a timpului, îi răspunse Kevin.

– Mai trebuie puţin umblat pe la tăblărie şi nişte vopsea, atîta doar, îi spuse Jeff parcă apărîndu-se, în timp ce se apropia protector de străvechea ruginitură.

Descoperise maşina într-un şopron, imediat după ce el, mama lui şi frăţiorul său se mutaseră la fermă, acum doi ani. În urmă cu cîteva luni, reuşise să o pună pe picioare şi Vic Costas îi spusese că o putea folosi atîta timp cît îi plătea asigurarea şi o făcea să meargă. Pînă acum Jeff considerase că maşina îşi merita banii, deşi îi înghiţea şi ultimul sfanţ pe care îl punea deoparte.

– Oricum, e mai bine decît să mergi pe jos, nu-i aşa?

Julie ridică din umeri, urcă în maşină şi se prefăcu a nu observa izul de mucegai care răzbătea din tapiserie. În clipa cînd porniră spre oraş, începu să se simtă iar ciudat.

La început auzi un bîzîit în urechi, imediat ce ieşiră din drumul care ducea la fermă.

În primele minute nu o deranjă prea mult; în nici un caz nu se putea compara cu starea îngrozitoare pe care o avusese la spital azi dimineaţă, dar, pe măsură ce se apropiau de oraş, se simţea tot mai prost, ceea ce o făcu să închidă geamul din dreptul ei, în ciuda greţei provocate de izul de mucegai adunat în tapiseria maşinii, convinsă că răul venea din afara rablei.

Nu numai că bîzîitul nu încetă, dar acum i se mai adăuga ceva.

Avea impresia că maşina se strîngea în jurul ei, în timp ce mîncărimea punea iar stăpînire pe ea.

În cîteva minute simţi nevoia să sară din propria-i piele.

De cîteva ori intui privirea lui Kevin aţintită asupra ei.

Să fi observat că i se întîmpla ceva? Dar, dacă observase, de ce nu o întreba ce se petrecea cu ea?

Întrebarea o frămînta în timp ce în piept i se înnoda frica, deoarece se auzi repetînd că se simţea bine, deşi îi era cumplit de rău, şi se temea să nu înnebunească.

O, Doamne, ce trebuia să facă?

Ce se întîmpla cu ea?

Nervii îi erau din ce în ce mai încordaţi. Cînd în maşină se făcu prea cald, deschise geamul, inspirînd adînc aerul nopţii. Apoi, pe măsură ce se apropiau de orăşel, bîzîitul dispăru, o dată cu mînărimea teribilă care îi chinuise trupul.

O să se simtă mai bine oare?

Pînă cînd?

Jeff găsi un loc pentru maşină, după care merseră pînă la cinematograf, unde îi aşteptau ceilalţi.

Intrară şi, preţ de cîteva minute, totul păru să fie în ordine.

Apoi, chiar în clipa cînd se stingeau luminile şi începeau reclamele, reveni şi bîzîitul din urechi.

Dar, de data aceasta, nu numai bîzîitul amenința să o înnebunească.

Acum se adăugau și imaginile care se succedau cu repeziciune pe ecran.

Încercă să nu ia în seamă ce i se întîmpla, dar, chiar înainte de începerea filmului, simți durerea pulsîndu-i în cap, în timp ce greața îi invada iar stomacul.

Pleacă, își ordonă ea. Ridică-te și du-te în hol; stai acolo pînă o să-ți fie mai bine.

Încercă să se ridice, dar constată că propriul ei corp refuza să o asculte.

Era de parcă în trupul ei s-ar fi găsit o forță străină care o ținuise de scaun, ordonîndu-i să rămînă unde se afla, stăpînindu-i ființa după ce, mai întîi, i se cuibărise în minte.

Teama pe care o simțise înșfăcînd-o în mașină se transformase în groază.

Încercă să uite de bîzîit și de durerea de cap, concentrîndu-se asupra filmului. Văzuse deja primele șase sau șapte serii dinainte – și o așteptase cu nerăbdare pe aceasta care rula acum.

Numai că în seara aceasta nu reușea să urmărească acțiunea. Chiar și simpla privire a ecranului îi făcea capul să-i zvîcnească.

Mîncărimea, pe care în tot acest timp o resimțise ca pe o senzație vagă în adîncul trupului, începu să-și croiască drum spre piele. Avea impresia că o puzderie de insecte minuscule mișunau pe ea, pe sub haine, în păr, în nas, în ochi, peste tot.

Dar, oricît s-ar fi scărpinat sau s-ar fi foit pe scaun, nu reușea să scape de mîncărime.

Cel mai rău suferea însă din cauza degetelor, pe care și le scărpinase atît de tare, încît se temea că le va face să sîngereze.

Şi, pe măsură ce bîzîitul din urechi, zvîcnetul din cap şi mîncărimea care îi chinuia trupul se accentuau, sporea şi groaza din ea.

Asta i se întîmpla şi acum era sigură.

Înnebunea.

Kevin mai privi o dată ecranul, încercînd să înţeleagă ceva din acţiunea filmului, dar nu reuşi.

Şi asta nu numai din cauza filmului care, al şaptelea – sau poate al optulea – din serie, cuprindea un şir de crime sîngeroase fără nici o noimă. Nici cele de dinainte nu avuseseră mai mult sens.

Dar nu era doar din cauza filmului.

Era şi din cauza lui Julie.

Încă din clipa în care se urcaseră în maşina lui Jeff Larkin, fata avusese un comportament ciudat.

Acum stăteau unul lîngă altul, cu Jeff şi Shelley Munson în stînga, şi Andy Bennet şi Sara McLaughlin în dreapta lui Kevin. Imediat după stingerea luminilor, îi făcuse lui Julie semn cu cotul.

– Uită-te la tavan, îi şoptise el şi ea îşi ridicase privirile, chicotind la vederea nouraşilor falşi care se răsuceau deasupra lor.

O prinsese de mînă şi o strînsese uşor, simţind acelaşi răspuns din partea ei.

Dar, după terminarea reclamelor, şi începerea filmului, ea îşi desprinsese mîna dintr-a lui. Din acel moment nu încetase nici o clipă să se foiască pe scaun, răsucindu-şi mîinile şi scărpinîndu-şi neîncetat degetele, încît, la un moment dat, toată această activitate a ei începuse să-l enerveze şi pe el.

De două ori îşi aruncase privirile spre ea. Deşi fata nu-i răspunsese, era convins că nu urmărea filmul. Îşi ţinea capul în jos, ca şi cum nu ar fi vrut să privească ecranul.

O dată se aplecase spre ea, întrebînd-o dacă se simţea bine.

Cîteva minute se astîmpărase.

După care îşi reluase foiala, continuînd să se scarpine.

Cînd fata îşi luă iar ochii de pe ecran, se aplecă spre ea şi o întrebă:

– Nu vrei să plecăm de-aici? Dacă nici ţie şi nici mie nu ne place filmul, de ce nu plecăm să bem o coca-cola undeva?

Fără să-i răspundă, aproape sigură că trupul va refuza iar să i se supună, aşa cum făcuse în clipa cînd dorise să iasă din sală, Julie încercă să se ridice.

Şi, spre marea ei uimire şi uşurare, constată că putea să o facă.

Nu prea încrezătoare în puterea ei de a se mişca, Julie îşi făcu loc pe lîngă Jeff Larkin şi Shelley Munson.

– Unde vă duceţi? şopti Shelley, în timp ce Kevin se strecura pe lîngă ea.

– Plecăm, îi răspunse Kevin în şoaptă. Filmul e aşa de prost că nu pricep nimic din el, aşa că mergem la o coca sau ce-o fi.

– Venim şi noi, spuse Shelley.

Jeff Larkin mîrîi, dar fata ridică din umeri cu un gest studiat.

– Rămîi, dacă vrei, îi spuse ea pe un ton care îi contrazicea în mod evident vorbele. Pot să merg şi singură acasă.

– Hei, Shelley, protestă Jeff. Doar am vrut cu toţii să vedem filmul ăsta!

– Vrei să spui că tu şi Andy aţi vrut, îi răspunse Shelley. Şi, după cum ţi-am spus, pot să merg şi singură acasă!

Cum cei din jurul lor începuseră să protesteze, Shelley Munson, urmată imediat de Jeff Larkin, se grăbi printre şirurile de scaune. După cîteva secunde, Andy Bennet şi Sara McLaughlin îşi făcură şi ei apariţia în hol.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Andy. *Filmul începea să-mi* placă! Aţi văzut-o pe ultima? Tii, toată viaţa n-am văzut atîta sînge!

– O porcărie! exclamă Sara. Nu pot să sufăr genul ăsta de filme. Ce prostie!

– Nu e prostie, protestă Jeff. E ca lumea!

– Atunci, întoarceţi-vă amîndoi să-l vedeţi, îl invită Shelley. Noi mergem la o coca-cola.

– Ce aţi zice mai bine de o bere? propuse Andy. Eu şi Jeff...

– Nu vrei mai bine să taci din gură? îi ceru Jeff, care se întoarse pentru a vedea ce se întîmpla în foaier. Dacă te aude cineva? Dacă ne prinde cineva?

– Nu ne prinde nimeni, îi spuse Andy. Singurul care ne ştie aici e Josh Carter şi, dacă n-ar fi avut de lucru, ar fi venit cu noi.

Din spatele bufetului îi privea un coleg de clasă, cu ochii plini de speranţă.

– Plec cum începe noul spectacol, le spuse el.

– Prea tîrziu, făcu Jeff. Pînă atunci am terminat de băut.

Cei şase puşti părăsiră cinematograful. Julie inspiră adînc aerul nopţii. Acum, cînd în faţa ochilor nu i se mai perindau scenele de pe ecran, se simţea din nou bine.

Urcară cu toţii în maşina lui Jeff.

– Unde mergem? întrebă Kevin.

– La liniile de înaltă tensiune, răspunse Jeff.

Cinci minute mai tîrziu maşina intră într-un parc vechi, care, fiind amplasat sub reţeaua de înaltă tensiune ce alimenta orăşelul, fusese abandonat cu mulţi ani în urmă de localnicii îngrijoraţi de efectele pe care le-ar fi putut avea puternicul cîmp magnetic asupra copiilor lor. De zece ani şi mai bine parcul intrase în întregime pe mîna tinerilor.

În seara aceea se lăsase întunericul parcă mai repede ca de obicei, iar locul era pustiu.

Jeff trase maşina într-o parcare, în timp ce Andy Bennet pescuia de sub scaun şase cutii pe care le agită cu un gest triumfător.

– Iată-le! strigă Andy. Exact unde le-am pus.

Smulse cutiile din plasticul care le ţinea laolaltă şi începu să le distribuie celorlalţi.

Cînd una dintre cutii ajunse la ea, Julie îşi încleştă degetele pe obiectul metalic. Se simţea mai bine de cînd părăsise cinematograful şi, la ora cînd ajunseseră în parc, mîncărimea îi trecuse complet. Dar acum se pregătea să o atace iar şi în urechi se făcu din nou auzit bîzîitul cel straniu.

Privi cutia de bere rămasă între degetele ei, încercînd să nu bage de seamă ce i se întîmpla.

Mai gustase bere în Los Angeles, dar nu i se mai întîmplase niciodată să bea cu adevărat.

Poate că o va ajuta să se simtă mai bine.

Deschise cutia şi o duse la buze. Lichidul, cald şi amar, îi umplu gura şi pentru un moment crezu că se va îneca din cauza lui. Apoi o văzu cu coada ochiului pe Sara McLaughlin bînd însetată dintr-o altă cutie.

Dacă asta făceau copiii din Pleasant Valley...

Înghiţi berea din gură, după care sorbi iar.

Bîzîitul deveni mai intens, ca şi mîncărimea, care părea să se ridice din străfundurile fiinţei ei.

Dar acum i se întîmpla ceva nou, simţea o nevoie imperioasă de a se da jos din maşină.

Deschise uşa şi coborî, însoţită o secundă mai tîrziu de Kevin.

– Ţi-e bine? îi auzi ea întrebarea.

Julie dădu din cap şi luă o altă înghiţitură de bere, apoi se depărtă de maşină, adîncindu-se în umbrele înserării. Kevin şovăi, apoi se luă după ea.

– Hei! strigă Sara McLaughlin după ei. Unde vă duceţi?

– Vrei să mergi cu ei? o întrebă Shelley Munson, profitînd de ocazia ivită pentru a o tachina pe Sara pentru slăbiciunea ei pentru Kevin Owen. Nu suporţi ideea de a-l scăpa pe Kevin din ochi nici cîteva minute?

Sara se înroşi jenată şi îşi jură să nu-i mai încredinţeze nici unul din secretele ei lui Shelley. În plus, era absolut sigură că, de cînd sosise Julie în oraş, pe Kevin nu-l mai interesa nimeni altcineva.

Kevin părea să nu fi auzit cuvintele lui Shelley.

– Facem o mică plimbare, răspunse el.

Îi aruncă o privire lui Julie, care continua să se depărteze cu paşi repezi de maşină, şi se întrebă ce i se întîmplase.

– Ne întoarcem imediat.

Jeff îl privi rînjind.

– Plimbare, pe dracu', spuse el. Fii serios, doar ştim cu toţii ce aveţi de gînd să faceţi. Să vă împrumut o pătură?

Dar Kevin se grăbi să o ajungă din urmă pe Julie.

– Hei! îi strigă el cînd se apropie. Te simţi bine?

Julie, care începuse iar să se simtă mai bine, îi zîmbi.

– Sigur că da, îi răspunse ea. Ce... ce-ar fi să mergem pe jos pînă acasă? spuse ea în căutarea unui pretext ca să nu se mai întoarcă în maşină. E aşa de cald...

Kevin o privi cu atenţie, dar nu reuşi să descopere nimic în lumina săracă.

Era din cauza celorlalţi? Nu-i plăceau?

Apoi îi veni un alt gînd.

Poate că voia să fie singură cu el.

– Păi... cred că s-ar putea, se bîlbîi el. Sînt vreo două mile, dar ne puteam lua după linia de înaltă tensiune.

Arătă spre cablurile groase de deasupra maşinii.

– *Duc direct la noi.*

Făcu un semn spre cele două şiruri de stîlpi uriaşi care susţineau întreaga reţea, dar Julie îl prinse de mînă, oprindu-l.

– Nu, spuse ea.

Uluit, Kevin încercă iar să-i vadă faţa prin întuneric.

– Nu? întrebă el. Cum adică nu?

Mintea lui Julie lucra febril. În momentul în care el îi arătase reţeaua de înaltă tensiune, înţelesese de unde venea zumzăitul pe care îl credea în interiorul ei.

Linia de înaltă tensiune!

Prima dată se întîmplase în drum spre film, cînd maşina mergea chiar dedesubt.

Şi din nou cînd Jeff parcase maşina sub ea, acum cîteva minute.

– Nu... pur şi simplu nu vreau, spuse ea. Toată lumea spune că liniile de înaltă tensiune îţi pot face rău.

– Haide! o tachină Kevin. Doar n-o să stăm sub ele toată viaţa.

Privi încă o dată cele două şiruri de stîlpi şi drumeagul cuprins între ele.

– Nu! repetă Julie cu o voce ascuţită.

Îşi smulse mîna dintr-a lui şi o porni de una singură.

– Dacă doreşti, poţi să te duci acolo, dar eu nu vreau!

Kevin se uită în urma ei. Ce se întîmplase? Înnebunise? Un moment se simţi tentat să o lase singură şi s-o pornească pe drumul cel mai drept către casă.

Dar dacă se rătăcea?

Ei şi, ce dacă? îl zgîndări o voce lăuntrică. Cui îi păsa?

El cunoştea însă răspunsul la întrebare.

Lui îi păsa.

Părăsi liniile de înaltă tensiune şi se luă după Julie, întrebîndu-se cum vor reuşi să ajungă acasă fără a fi nevoiţi să urmeze drumeagul, unde liniile ar fi fost tot timpul deasupra lor.

Era o prostie, dar dacă asta era voia ei...

Dintr-o dată, Kevin se simţi cuprins de un sentiment copleşitor, cînd îşi dădu seama cum se comporta.

Se comporta ca un îndrăgostit.

Alergă după ea, cu inima bătîndu-i puternic din cauza emoţiei. O ajunse şi îşi strecură mînă într-a ei.

Julie îi zîmbi şi îl strînse de mînă, fericită.

Acum, după ce se depărtaseră de liniile de înaltă tensiune, se simţea iar bine.

9

Mincinos!

Otto Owen stătea pe sofaua prăpădită din camera de zi, cu ochii fixaţi pe ecranul televizorului. Era însă atît de furios, încît nici nu-şi mai dădea seama că aparatul era în funcţiune.

Mincinos!

Aşa îl numiseră, deşi nici unul dintre ei nu i-o spusese drept în faţă.

Mincinos!

Asta gîndea Mark Shannon despre el.

Ori un mincinos, ori un ramolit bătrîn care habar n-avea ce văzuse în dimineaţa aceleiaşi zile.

Şi Karen îl credea un mincinos, chiar dacă nu avea suficient curaj să folosească acest cuvînt, exact aşa cum i se întîmpla şi şerifului.

Dar cel mai mult îl durea felul în care îl priviseră fiul şi nepotul lui în timp ce-i povestea lui Mark Shannon ce văzuse că îi făcea Carl Henderson lui Julie. E drept că nu spuseseră nimic, dar după un timp Kevin îşi întorsese privirile, iar pe Russell îl surprinsese dînd din cap.

De parcă m-ar fi compătimit! îşi spuse Otto cu un gust amar. Toţi îl credeau senil sau orb, sau erau convinşi că nu înţelesese nimic din ceea ce văzuse.

Sau că mintea.

Cum naiba îl puteau crede pe gunoiul ăla de Carl Henderson?

Sigur, faptul că Julie nu-şi amintea ce i se întîmplase nu ajuta, dar cum ar fi fost posibil ca fata să mai ţină minte ceva după toate prin cîte trecuse? Înţepăturile albinelor aproape că o omorîseră, nu-i aşa? Şi atunci cum mai puteau avea pretenţia să-şi amintească ce încercase să-i facă Henderson?

Otto întorsese lucrurile pe toate feţele, încercînd să descopere dacă totuşi nu se înşelase, dacă nu cumva ochii îi jucaseră o festă. La urma urmei, nu mai era tînăr; nici să citească nu mai putea fără ochelari. În cele din urmă, se duse în după-amiaza aceleiaşi zile la stupi, să se mai uite o dată.

Măsură distanţa de unde văzuse scena, de la grămada de bolovani pînă acolo unde Henderson era întins pe pămînt, cu Julie sub el.

Nu mai mult de cincizeci de paşi.

Apoi se întoarse la grămada de bolovani şi începu să privească în jurul lui.

Nu numai că vedea perfect stupii – şi ei erau cu cel puţin zece paşi mai departe de locul unde se aflaseră Henderson şi Julie – dar putea să citească şi cuvîntul „UniGrow“ scris pe fiecare stup, ca şi cum ar fi fost cineva tentat să îi fure.

Se întoarse acasă şi îşi petrecu restul după-amiezei şi seara gîndindu-se la cele întîmplate.

Şi, cu cît se gîndea mai mult, cu atît se enerva mai tare.

Pînă mîine tot oraşul va vorbi despre el, spunînd că îi slăbise mintea şi că nu mai putea fi pusă nici o bază în el.

Ceea ce era o minciună sfruntată! Văzuse scena perfect şi prea puţin îi păsa de ce spuneau ceilalţi, de ce nu spuneau sau de ce nu puteau dovedi.

Chiar dacă Henderson nu o violase pe Julie, era convins că individul stătuse deasupra fetei, cum tot aşa de convins era de faptul că Julie se luptase din toate puterile. Şi, indiferent de ce încercase ticălosul ăla să facă, o să scape basma curată, îşi spuse Otto, dacă el nu făcea ceva! Iar ceva tot îi rămăsese de făcut! Se putea duce la Henderson ca să-l oblige să spună adevărul.

O fi pornit-o el spre optzeci de ani, dar era sigur că putea să se descurce cu o tîrîtură ca Henderson!

Acum că hotărîse ce avea de făcut, Otto luă telecomanda şi stinse televizorul, apoi ieşi din casă.

După zece minute se îndreptă cu maşina lui, un Ford vechi de trei ani, spre Walnut Road. La capătul lui se afla casa în care locuia Henderson. Probabil că tipul nu e-n toate minţile, îşi spuse Otto. Cum mama lui murise cu ani în urmă şi sora lui plecase undeva în est, casa devenise cu mult mai mare decît ar fi avut nevoie orice om normal. De fapt, îşi aminti Otto, nici nu putea să-l considere normal pe Carl Henderson după ceea ce văzuse!

Încetini cînd ajunse aproape de casă.

Aflată la o jumătate de milă de cel mai apropiat vecin, vila era ascunsă într-un pîlc de copaci. Părea că nu mai fusese zugrăvită de vreo douăzeci de ani. Deşi era încă locuită, avea aerul unei clădiri lăsată în părăsire, ceea ce-i spunea lui Otto multe despre ce fel de om era Carl Henderson. Într-un om care nu se îngrijea de propria lui casă el, Otto, nu putea avea încredere.

Înserarea cobora cu repeziciune, dar maşina lui Henderson nu era de zărit. Înjurînd în şoaptă ratarea confruntării pentru care se pregătise o după-amiază întreagă, Otto tocmai se pregătea să ia calea întoarsă, cînd călcă brusc pe frînă.

Reuşi să zărească, aproape complet ascuns între copacii din faţa casei, Jeepul lui Henderson. Cu buzele strînse, Otto băgă în marşarier şi intră pe aleea care ducea la locuinţa lui.

După cîteva secunde opri în faţa intrării. Ieşi din camionetă şi urcă treptele verandei, apoi apăsă pe soneria de lîngă uşă. Pentru că nu primi nici un răspuns, începu să bată cu putere.

Aşteptă cîteva secunde, dar din casă nu se auzi nimic.

Se opri încruntat în dreptul primei ferestre şi încercă să vadă ce se întîmpla dincolo de ea. Privi în camera de zi, unde un bec puternic lumina din plafoniera de alamă. În cameră se afla o sofa în stil victorian, două scaune capitonate, o masă joasă pentru servitul cafelei şi alte două măsuţe plasate lateral, lîngă perete, pline cu nimicuri ca acelea pe care soţia lui Otto le îndrăgise atît de mult, dar de care el se descotorosise în primul an care urmase morţii ei. Fotografii înrămate, figurine de porţelan, o colecţie de obiecte ieftine din sticlă, pe care Otto îşi amintea că le cîştigase pe la bîlciurile organizate anual peste tot prin ţinut. Bune doar ca să se adune praful, după părerea lui Otto.

Apoi ochii îi căzură asupra pereţilor.

Pereţii camerei de zi a lui Carl Henderson erau acoperiţi de insectare.

Insectare pline cu insecte fixate în ace.

Chiar şi în lumina subţiată a amurgului, Otto putea să vadă zeci de cutii acoperite cu geam, din care unele conţineau fluturi şi molii, altele gîndaci, viespi, greieri şi lăcuste.

Deşi multe din insectele de acolo îi erau cunoscute, mai existau şi specii exotice din care Otto nu mai văzuse niciodată pînă atunci.

Gîndaci cu coarne imense şi mandibule suficient de puternice să-ţi rupă degetul.

Fluturi de două ori mai mari decît orice văzuse Otto pînă atunci.

Ochii bătrînului alunecară peste cutiile de pe pereţi; simţi un fior străbătîndu-i trupul la gîndul existenţei în mijlocul acestei expoziţii morbide, avînd în jur numai insecte moarte.

În cele din urmă coborî de pe verandă şi începu să înconjoare casa cu paşi rari; abia după ce ajunse în spatele ei observă, printr-o fereastră murdară, încrustată într-o gură strîmtă de aerisire, o licărire slabă, care venea din beci.

Otto urcă scările care duceau la uşă şi bătu cu putere, aşteptă, apoi strigă numele lui Henderson.

Nimic.

Încercă încruntat clanţa.

Uşa era încuiată.

Încuiată, dar avea un asemenea joc, încît limba zăvorului abia dacă mai era fixată în locul ei.

Dacă împingea ceva mai tare...

Într-o secundă se afla în debaraua casei lui Carl Henderson.

Fără să-i acorde vreo atenţie, Otto trecu în bucătărie cu paşi uşori, care nu făceau nici un zgomot pe linoleumul uzat.

Şi totuşi, în ciuda atenţiei cu care mergea, în întunericul bucătăriei se auzea un zgomot.

Erau zgomotele unei nopţi de vară. Numai că aici zgomotele veneau din interiorul casei şi nu dinspre cîmpurile care o înconjurau.

Otto descoperi bîjbîind întrerupătorul şi aprinse lumina. La început tuburile fluorescente fulgerară, apoi o lumină la fel de tare ca aceea a zilei inundă locul.

În chiuvetă se aflau vasele murdare de la cina frugală, cele mai multe părînd să fi ieşit din cuptorul cu microunde aflat pe poliţa de lîngă frigider.

Dar Otto abia dacă băgă de seamă vasele, cuptorul cu microunde sau resturile de la cina lui Carl Henderson.

Deoarece peste tot în bucătărie, aranjate pe rafturi metalice care acopereau unul din pereţi, împrăştiate pe porţiunea de etajeră neocupată de cuptor, acoperind întreaga masă, cu excepţia unui colţişor, se aflau recipiente de sticlă. Vivarii. Numai că, în loc de obişnuitele şopîrle, broaşte

ţestoase sau chiar mici şerpi, fiecare vivariu al lui Carl Henderson mişuna de insecte vii.

Insecte şi păianjeni.

Spre deosebire de casă, încăperile de sticlă erau cît se poate de bine întreţinute, fiecare avînd un decor cît mai apropiat de mediul natural al locatarilor.

Una din ele, aflată pe colţul mesei cel mai apropiat de Otto, părea să conţină doar cîteva frunze împrăştiate pe fund, dar, cînd se apropie mai mult, putu să observe zecile de omizi care se hrăneau cu frunzele de acolo.

Altele îşi ţesuseră deja coconul, începînd metamorfoza de la pupă spre fluture.

Într-unul din recipientele mai mici se ghemuise o tarantulă mare şi păroasă, care se uita la Otto, gata de atac.

Otto se cutremură la vederea păianjenului mare şi urît, apoi se întoarse.

Părăsi bucătăria şi trecu din sufragerie într-un hol care ducea spre uşa de la intrare şi scara de la etaj. Ca şi pereţii camerei de zi, cei de pe coridor erau tapetaţi cu insecte conţinînd colecţia lui Carl Henderson, în care fiecare exponat era fixat cu grijă în ace şi etichetat, în şiruri precise în fiecare cutie.

Sub o scară se afla o uşă; o deschise şi găsi exact ce căuta.

Treptele care duceau în beci.

Se opri şi ascultă, dar nu auzi nimic, cu excepţia zumzăitului care venea de la insectele aflate în vivariile din bucătărie.

– Henderson? strigă Otto.

De jos nu veni nici un răspuns. Nu se aprinse nici o lumină. Înseamnă că erau mai multe încăperi în pivniţa aceea.

Otto bîjbîi din nou după un întrerupător şi reuşi să-l găsească exact acolo unde se aştepta.

Deasupra uşii se aprinse un bec ce atîrna prins de un fir. Otto începu să coboare scările spre beci, secondat de umbra lui. La capătul treptelor abrupte, găsi alte trei întrerupătoare şi apăsă pe unul din ele.

Ca şi în bucătărie, lumina puternică a unor tuburi fluorescente se revărsă, inundînd locul. Otto clipi de cîteva ori pînă se obişnui cu lumina orbitoare, apoi începu să privească plin de curiozitate în jurul lui.

Beciul fusese transformat în laborator şi aerul stătut dinăuntru era şi mai greu din cauza mirosului puternic de dezinfectant. De-a lungul unuia dintre pereţi se afla o tejghea din marmură albă, întreruptă doar de o chiuvetă din inox. Pe tejghea se aflau cîteva microscoape de diferite tipuri, deasupra cărora se vedeau rafturi de cărţi conţinînd volume de specialitate.

În fund, lipite de perete, erau înşirate chimicale şi diverse instrumente.

Un insectar deschis era pe jumătate umplut şi, pe o bucată groasă de carton, aşezată alături, erau cîteva insecte, fiecare fixată pe un ac, aşteptînd să fie etichetate înainte de a-şi ocupa locul în casetă.

Pe celălalt perete erau cîteva rafturi pline cu vivarii. Chiar de la distanţa la care era, Otto vedea că unele din ele conţineau furnicare mari, nu ca acelea cumpărate din magazinele de jucării pentru amuzamentul copiilor şi care erau aruncate după cîteva zile. Furnicarele lui Carl Henderson erau mari şi, deşi doar cîteva galerii erau vizibile, intrarea în tuneluri mişuna de insecte minuscule, ceea ce reprezenta pentru Otto o garanţie a prosperităţii furnicilor.

Bătrînul se uita la vivarii cînd auzi o voce ascuţită în spatele lui.

– Ce cauţi în casa mea?

Speriat de glasul neaşteptat, Otto făcu o săritură, iar apoi se întoarse şi îl văzu pe Carl Henderson stînd lîngă uşa aflată

de cealaltă parte a subsolului. Umbra era aşa de densă, încît Otto nu-şi dăduse seama cînd îşi făcuse celălalt apariţia. De fapt, nici nu-i vedea faţa, deoarece Henderson, luminat din spate de becul puternic, se transformase într-o siluetă întunecată. Înainte însă de a stinge lumina în încăperea din spatele lui şi de a intra în zona mai largă a beciului, Otto reuşi să zărească ceva.

O fată.

O fată cu părul negru în cascadă.

Un păr ca al lui Julie.

Era imposibil, o văzuse pe Julie plecînd cu Kevin cu puţin înainte ca el să fi plecat de acasă. Copiii o porniseră spre Vic Costas, unde locuia prietenul lui Kevin, Jeff Larkin.

Şi totuşi, chiar atît cît reuşi să vadă în fracţiunea de secundă cît îi luase lui Carl Henderson să închidă uşa, lui Otto îi fusese de ajuns ca să se convingă că în camera din fund era Julie.

– Ce se petrece aici, Henderson? mormăi el, făcînd un pas spre omul cu mult mai tînăr ca el. Ce caută Julie aici?

– Julie? repetă Henderson cu ochii fixaţi asupra bătrînului.

Vocea îi era joasă, dar hotărîtă.

– Julie nu e aici, Otto. Te-ai mai amestecat şi de dimineaţă, îţi aminteşti?

Otto se opri. Să meargă chiar atît de uşor? Vrea Carl să-şi mărturisească faptele? Şi de ce nu? Nu mai era nimeni acolo în afară de ei doi. De ce i-ar fi păsat lui Henderson de ce mai spunea?

Buzele lui Carl Henderson se strînseseră într-o parodie macabră de surîs.

– N-a fost ce-ai crezut tu, Otto, spuse el. N-am vrut s-o violez. N-aş fi făcut aşa ceva.

Maxilarul bătrînului începu să tremure, în timp ce furia îl cuprindea din nou.

– Te-am văzut, Henderson! strigă el. Ştiu ce făceai acolo.

– Habar n-ai, îi răspunse Henderson. Nu ştii nimic. Dar o să-ţi arăt.

Făcu o pauză şi rînjetul i se lăţi pe toată faţa.

– Nu vrei să-mi vezi colecţia, Otto?

– Colecţia?

Cum adică? Nu era vorba de ce văzuse el prin toată casa?

– Am văzut-o deja, Henderson, mormăi bătrînul, şi dacă mă rogi...

– Nu te-am rugat nimic, i-o tăie Henderson cu o voce joasă, dar rece ca marmura de pe etajera care ocupa un perete întreg. De fapt, nu te-am rugat nici să vii aici, Otto. Nu te-am rugat să dai buzna în casa mea.

Ochii i se îngustaseră, observînd tresărirea bătrînului la ultimele lui cuvinte.

– Că doar asta ai făcut, Otto. Ai intrat prin efracţie, nu-i aşa? E exact ceea ce ai făcut, pentru că eu încui întotdeauna.

Făcu o scurtă pauză şi repetă vorba pe care tocmai o rostise:

– Întotdeauna.

Henderson pronunţase cuvîntul în aşa fel încît Otto Owen simţi cum îi îngheaţă sîngele şi, instinctiv, făcu un pas în spate. Ceva părea să se fi declanşat în Carl Henderson. În clipa următoare tînărul era lîngă el, cu mîna înfiptă în umărul lui.

Avea degete mult mai puternice decît şi-ar fi putut imagina Otto Owen.

– N-ai să mai pleci, Otto, îi spuse Carl. Nu-ţi pot permite să te las să umpli tîrgul cu tot felul de poveşti despre mine, nu-i aşa?

– Ia-ţi mîinile de pe mine... începu Otto, dar Henderson îi tăie iar vorba.

– Dar, Otto, n-ai văzut decît o parte din colecţia mea. Restul e chiar aici.

Începu să-l împingă spre uşa închisă a beciului, cu degetele dureros înfipte în carnea bătrînului.

– Hai, Otto. Nu vrei să-mi vezi cele mai valoroase exemplare?

În timp ce în mintea lui Otto se năşteau cele mai negre presimţiri, Carl Henderson îl împinse spre uşă. Cînd ajunseră în dreptul ei, Carl Henderson prinse clanţa cu mîna rămasă liberă, iar apoi făcu o pauză, înfigîndu-şi ochii într-ai lui Otto.

– După ce-mi vei vedea colecţia, vei înţelege de ce nu poţi să mai pleci de aici.

Înainte ca bătrînul să spună ceva, Carl apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

Mirosul greu al dezinfectanţilor deveni şi mai pregnant.

Luminile dinăuntru erau stinse; în timp ce uşa se deschidea încet, interiorul i se dezvălui ca un cadru straniu dintr-un film derulat cu încetinitorul.

Cea pe care o văzuse Otto în fracţiunea de secundă cînd Henderson ieşise din cameră cu puţin înainte nu era Julie.

Era altcineva.

O fată pe care Otto nu o cunoştea.

O fată cu un păr lung şi negru.

Păr care i se revărsa pe umeri, pînă aproape de talie.

Era atîrnată de peretele opus, legată cu o frînghie groasă în jurul încheieturilor, care o fixau de una din bîrnele ce susţineau tavanul. Probabil că mîinile, umflate şi înnegrite, i se cangrenaseră încă înainte ca trupul ei să fi murit, pentru că, deşi braţele îi păliseră, ca şi restul corpului din care sîngele secase, nu acelaşi lucru se întîmplase cu palmele, a căror culoare de un purpuriu întunecat, acoperit de pete, contrasta cu nuanţa de alabastru a braţelor.

Din mijlocul pieptului i se ivea capul unui piron lung; un piron care îi străpunsese în întregime sternul şi se înfipsese într-unul din pilonii care constituiau fundaţia casei.

Capul îi atîrna în jos, ca şi cum ar fi stat cu ochii aţintiţi asupra podelei. Şi totuşi, Otto reuşi să-i distingă trăsăturile.

Părea să fie cam de vîrsta lui Julie.

Otto nu îşi dădea seama cînd murise fata şi nici în ce fel. Dar, chiar în clipa cînd stomacul i se ridica în gît, în semn de protest faţă de privelişte a care i se oferise, prin gînd îi trecu umbra grăbită a unei rugăciuni.

Dă, Doamne, ca fata să fi murit înainte ca Henderson să o supună celei mai josnice umilinţe, aceea de a o fi ţintuit de zid, într-o parodie grotescă a modului în care fixase nenumărate insecte în cutiile expuse prin toată casa.

Şi totuşi, spre deosebire de insecte, fata nu mai era intactă.

Pe picioarele ei mişunau furnici care îi devoraseră pielea şi carnea.

Picioarele, care îi atîrnau doar la cîţiva centimetri de podea, fuseseră deja curăţite de muşchi şi oasele se mai ţineau doar în cîteva fire de cartilagiu.

Pîntecul îi era nefiresc de umflat şi, în timp ce ochii lui Carl se fixaseră pe carnea în descompunere, un vierme îşi făcu apariţia, erupînd de sub piele ca o pustulă, după care căzu rostogolindu-se pe podea, pentru a fi năpădit în aceeaşi clipă de furnicile care îşi croiau drum în sus pe picioare curăţind totul în calea lor.

Otto privea neclintit imaginea grotescă, mut şi împietrit de oroarea la care era martor.

– În curînd nu mai rămîne nimic din ea, îl auzi el pe Carl Henderson. Dar nu-i nimic.

Buzele lui Henderson se strînseră iar în rînjetul sinistru pe care i-l mai adresase lui Otto cu puţin timp în urmă.

– Sînt o mulţime de fete pe lume, Otto. Chiar dacă nu o pot aduce pe Julie, o să găsesc pe altcineva.

Buzele lui Otto se frămîntară în încercarea de a spune ceva, dar pînă la urmă nu reuşi să pronunţe decît două cuvinte:

– De ce?

Rînjetul crud îi îngheţă lui Carl Henderson pe buze. Ochii i se întunecară şi în ei se ivi o furie dementă, care îl făcu să tremure din tot corpul.

– E din cauza privirii lor, mîrîi el, scrîşnind din dinţi, în timp ce ochii cu licăriri demente îi rămîneau fixaţi pe trupul fetei. Nu e vina mea. Ceva mi se întîmplă cînd le văd. Nu mă pot...

Se opri dintr-o dată, mutîndu-şi privirea de la corpul ţintuit de zid pentru a se uita dispreţuitor la Otto.

– Probabil că vreau să le fac să simtă ceea ce vei simţi şi tu imediat, Otto.

Cu o mişcare rapidă, Henderson ieşi, stingînd lumina, după care încuie uşa.

În aceeaşi clipă, Otto se răsuci pe călcîie şi se aruncă în direcţia uşii. Era însă prea tîrziu. Rămas în întuneric, Otto mai putu să audă zgomotul făcut de zăvorul tras.

Carl Henderson savură din plin ceea ce văzu în ochii lui Otto cu un moment înainte de a-l fi încuiat pe bătrîn acolo unde îşi ţinea cele mai valoroase exemplare.

Era expresia celei mai pure groaze, privirea care îi spunea că Otto era conştient de ceea ce va urma; ştia că îl aşteaptă moartea.

Singura mare dorinţă a lui Carl ar fi fost acum să poată vedea faţa lui Otto în următoarele minute – sau poate ore. Totul depindea de cît timp îi va trebui bătrînului să moară. Acest lucru era însă imposibil.

Pentru asta încăperea ar fi trebuit luminată, or lumina era unul din lucrurile interzise victimelor lui Carl Henderson.

După cum aflase cu mult timp în urmă, spaima era cu mult mai mare dacă nu vedeau ce li se întîmpla; cînd propria lor imaginaţie le făcea suferinţa şi mai cumplită decît cea mai elaborată tortură pe care ar fi putut-o născoci el.

Singura problemă pe care o avea Carl cu Otto Owen era că nu putea să piardă cu el atîta timp cît i-ar fi plăcut.

Ultimei fete, cea care mai era încă ţintuită de zidul beciului, îi trebuiseră zile întregi ca să moară, chiar dacă mintea ei explodase într-o mulţime de fragmente încă înainte de încheierea primei nopţi.

Ca şi pe celelalte, o găsise făcînd autostopul spre sud în timp ce se întorcea din excursia de o zi la Sacramento. La fel ca şi celelalte, era în jur de cincisprezece ani şi avea părul lung şi negru.

Chiar din clipa în care o văzuse, ştiuse că o va aduce acasă. Furia începuse să-l năpădească de cum o zărise mergînd pe marginea autostrăzii.

Nu îşi trădase starea de spirit; îi zîmbise tot timpul, prefăcîndu-se că prea puţin îl interesa dacă fata venea cu el sau nu.

Părea o fată drăguţă. O chema Dawn.

Dawn Morningstar, după cum se prezentase ea.

Bineînţeles că nu o crezuse. Nu putea să te cheme Dawn Morningstar. Dar parcă ce importanţă mai avea?

Carl lăsă amintirea să-l poarte spre ziua cînd o întîlnise pe Julie Spellman. Din clipa în care o văzuse prima oară, ştiuse că va trebui să-i rezerve şi ei un loc în beci.

Ceea ce însemna că venise vremea ca Dawn Morningstar să moară.

Lucru care se şi întîmplase, în timp ce el savura fiecare clipă a agoniei ei. Acum era momentul să închidă delicioasele imagini ale ultimelor minute din viaţa lui Dawn în caseta cu amintiri şi să-şi concentreze atenţia asupra lui Otto Owen.

Să-l omoare şi apoi să-l ţintuiască, aşa cum procedase cu Dawn? Nu, pur şi simplu nu avea timpul necesar. De fapt, nu avea nici o importanţă căci, pentru Carl, Otto nu conta.

Bătrînul nu era ca fetele. Dacă n-ar fi venit în seara aceea acolo, nu ar fi avut de ce să-şi bată vreodată capul cu el. Acum însă, fiindcă îi aflase micul secret, Otto trebuia să moară.

Era o simplă chestiune de logistică. Otto trebuia să moară rapid, astfel încît să nu atragă atenţia.

Şi, chiar în timp ce Carl Henderson rumega problema, îi veni şi răspunsul. Se îndreptă spre unul din vivariile aflate pe etajera de lîngă perete şi se opri cîteva clipe pentru a-i admira conţinutul.

Centruroides limpidus. Scorpioni.

Zeci.

Mici, de culoare deschisă, aproape imposibil de deosebit de speciile locale.

Dar mai periculoşi. Mult mai periculoşi.

Cu atenţie, folosindu-se de o pensetă lungă, începu să transfere arahnidele din vivariu într-o cutie special făcută în scopul mutării nepreţuitelor lui exemplare din casa lor de sticlă în bezna beciului.

Cînd cutia se umplu cu creaturile agresive, Carl Henderson îi închise capacul şi o duse la micul turn înclinat, practicat în perete, care lega laboratorul de beci. Cutia se potrivea perfect în spaţiul pătrat; după ce se asigură că totul era în cea mai deplină siguranţă, Carl apăsă pe butonul care deschidea uşiţa de la capătul opus al tunelului, lăsînd scorpionii în celula întunecoasă, făcută din beton.

Apoi se aşeză să asculte.

Otto Owen se lupta să domine spaima care îl cuprinsese din clipa în care bezna groasă se strînsese în jurul lui. Şi dintr-o dată simţi o ameţeală care îl împiedica nu numai să

întrezărească zidul beciului, dar, şi mai rău, să nu deosebească ce era sus de ce era jos.

Se clătină pe picioare, încercînd să-şi recapete echilibrul.

Se afla cu faţa spre uşa care nu putea fi la mai mult de trei paşi de el.

Trupul ţintuit de grindă era în spate, poate la şase paşi.

Se cutremură aducîndu-şi aminte de el, dar şi-l alungă cu hotărîre din minte.

Principalul lucru de care trebuia să se ferească era să cedeze panicii aproape palpabile, aflată în bezna din jur.

Şi, desigur, să nu se mai gîndească la cadavrul de pe perete, nici la furnicile care îl devorau şi nici la viermii care colcăiau deja în el.

În schimb, trebuia să descopere o posibilitate de evadare din capcana în care căzuse atît de prosteşte.

Pentru că, dacă nu reuşea, putea fi sigur că Henderson îl va omorî.

În cele din urmă, Otto începu să se mişte prin bezna în care fusese azvîrlit, cu paşi timizi, ţinîndu-şi mîinile înainte. Cînd vîrfurile degetelor atinseră uşa masivă de lemn, spaima, care îl copleşise doar cu o clipă mai devreme, începu să se destrame. Acum cel puţin nu mai avea acel cumplit sentiment al pierderii totale în întuneric.

Dintr-o dată i se muiară picioarele şi se lăsă în jos, cu spatele sprijinit de peretele din apropiere.

Inima îi bătea şi, în clipa îngrozitoare care urmă, îşi spuse că Henderson nu mai trebuia să-l omoare, de vreme ce va muri singur, în urma unui atac de cord.

Dar momentul trecu şi pulsul îi reveni la normal.

Acum era pe punctul de a se ridica, încercînd să continue cercetarea locului ascuns în beznă, cînd auzi un zgomot.

În cealaltă parte a încăperii se întîmpla ceva.

Ascultă, încercînd să înţeleagă ce se petrecea.

În clipa următoare auzi un declic, urmat, aproape în acelaşi timp, de un zgomot asemănător cu cel al unei curse de şoareci care se închide.

Se opri, ascultînd încordat, dar nu mai auzi nimic.

Apoi, chiar cînd voia să mai facă un pas, simţi ceva. Ceva care i se suia pe picior, pe sub pantaloni.

Cu un gest instinctiv, Otto încercă să-l scuture de acolo.

În aceeaşi clipă simţi arsura de foc a înţepăturii, cînd coada ghimpată a scorpionului îi pătrunse în carne.

Otto încercă să se ridice în picioare, dar, cînd îşi puse mîinile pe podea pentru a se sprijini, o altă creatură îl atacă. A doua înţepătură, între degetul mare şi arătător, îl făcu să-şi ia mîna de pe podea şi să o ducă la gură pentru a suge otrava pătrunsă în rană.

Scorpionul, atîrnat încă de degete, făcu un salt, oprindu-i-se pe faţă, după care îşi roti iar coada.

Otto ţipă şi încercă să scape de atac, dar acum toată podeaua părea să mişune de creaturile ucigaşe. Apoi simţi un scorpion, urmat imediat de un altul, strecurîndu-i-se pe sub cămaşă.

Bătrînul se zbătea fără speranţă. Otrava îi pătrunsese în corp. Oriunde s-ar fi mişcat, îl aştepta un alt scorpion.

– Nu! ţipă el, simţind cum un alt scorpion i se urca pe faţă. Ajutor!

Vocea i se ridică într-o rugă ca un bocet.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, alte înţepături îi muşcară faţa şi pieptul. În cele din urmă, scîncind, se năruí la pămînt.

Un nou şi încă mai de nepătruns întuneric începu să-l împresoare.

O beznă din care ştia că nu va mai ieşi niciodată.

Scînci, îşi ridică mîna ca un gest îndreptat împotriva fiinţelor care îl torturau, dar întunericul îl copleşi şi mîna îi căzu înapoi pe podea.

Ca o binecuvîntare pentru el, Otto Owen nu mai simţi restul împunsăturilor.

10

Julie nu mai trăise încă niciodată aşa ceva.

În San Fernando Valley, unde crescuse ea, nopţile nu fuseseră niciodată ca aici.

Acolo era întotdeauna lumină.

Unde locuise familia Spellman, după moartea tatălui lor, becuri puternice cu halogen îşi trimiteau lumina puternică, aproape fără umbre, pe străzi şi trotuare, măturînd noaptea, în încercarea de a nu lăsa scutul protector al întunericului la îndemîna traficanţilor de droguri şi a bandelor de răufăcători. O regulă care se răspîndise în toată zona.

Şi chiar înainte de aceasta, atunci cînd locuiau pe colina de la marginea lui Studio City, unde lucirea caldă a becurilor aflate la adăpostul felinarelor de sticlă cocoţate pe stîlpii din beton producea mici insule de lumină pe străzile năpădite de noapte, se putea spune că întuneric nu era pe nicăieri.

În nici un caz, nu se putea compara cu cel de aici.

Totul era luminat în permanenţă, chiar dacă indirect, de strălucirea sutelor de mile pătrate de lumini care acopereau întreaga zonă a Los Angelesului.

Dar, în noaptea aceasta, traversa ţinutul alături de Kevin, evitînd liniile de înaltă tensiune şi drumul, îndreptîndu-se

spre casă prin mijlocul cîmpului perfect cultivat, care se întindea în josul văii.

Curînd, chiar şi luminile orăşelului rămaseră în urmă şi, cu toate că Julie mai prindea rar cîte un licăr în depărtare, bezna în care înaintau era aproape deplină. Deasupra, cerul era plin de o puzderie de stele, cîte nu văzuse în toată viaţa ei, milioane şi milioane licărind în întuneric, alcătuind flamura imensă a Căii Lactee desfăşurată deasupra cosmosului, aidoma unei cascade de diamante revărsată pe o catifea neagră.

Dar, mai mult decît lumina stelelor, sufletul ei era impresionat de melodia nopţii, care îi atinsese o coardă din adîncul fiinţei, făcînd-o să vibreze aşa cum nu i se mai întîmplase niciodată pînă atunci.

În Los Angeles erai urmărit permanent de zgomotul traficului, care nu te slăbea o clipă. De cele mai multe ori nici nu-l mai băga în seamă, redescoperindu-l doar cînd se produceau modificări de ritm: un scrîşnet de frîne, un scrîşnet de cauciucuri şuierînd pe asfalt.

Cîteodată, vara, i se părea că aude ţîrîitul vreunui greier.

Nimic însă nu semăna cu simfonia acestei nopţi care o învăluise, în timp ce mergea de-a curmezişul cîmpului.

Ţîrîitul greierilor forma un fond sonor neschimbat, dar, dincolo de el, putea auzi alte sunete – sunete pe care nici nu încerca să le recunoască.

– Ascultă, îi şopti ea lui Kevin.

Paşii ei deveniseră tot mai lenţi de cînd se cufundaseră în bezna nopţii; acum se oprise de tot şi mîna ei o strînse pe a lui Kevin.

– Ce? o întrebă el, în timp ce se întorcea să-i vadă chipul din care zări doar o umbră întunecată, profilată pe cortina nopţii.

– Nu auzi? continuă Julie atît de încet, încît el abia reuşi să o audă. Seamănă cu o muzică, nu-i aşa?

Kevin se încruntă. Muzică? El nu auzea decît zgomotul milioanelor de insecte din jurul lor, care zumzăiau şi bîzîiau, frecîndu-şi picioarele sau aripile pentru a-şi atrage perechea în întuneric.

– Ce tot spui acolo? o întrebă el în cele din urmă, ducîndu-şi cutia la gură şi sorbind ultimele picături de bere. Nu sînt decît greierii.

– Nu, îi răspunse Julie cu o mişcare a capului. E ca o muzică! Încă n-am mai auzit aşa ceva.

– În afară de ieri seară, alaltăieri şi răsalaltăieri, spuse băiatul, dîndu-şi ochii peste cap. Perioada asta din an e aşa de zgomotoasă că abia poţi să dormi.

– Îmi place, spuse Julie. Hai să mai ascultăm puţin, da?

Kevin privi în jur, cuprins de o uşoară nelinişte. De ce voia Julie să asculte armata aia de insecte?

– Hai să mergem acasă, bine? spuse el.

Julie se întoarse spre el, dar chipul continua să-i fie ascuns de perdelele nopţii.

– Doar nu ţi-e frică, nu-i aşa? întrebă ea.

Pe neaşteptate, vocea ei i se păru diferită lui Kevin; ceva din ea îl făcu să se înfioare.

Nu era fiorul spaimei.

Era vorba de altceva, de ceva excitant.

– Eu... cred că ar fi cazul să ne întoarcem acasă, spuse el, înghiţind în sec. Adică, nici nu ştiu pe proprietatea cui ne aflăm. Ce ne facem dacă ne prind?

– Şi ce dacă? îl înfruntă Julie. Cui îi pasă?

Vocea îi coborî din nou.

– Nu facem nimic din ce n-am avea voie, nu-i aşa?

Băiatul simţi un nod în stomac. Era doar imaginaţia lui, sau şi ea se gîndea la acelaşi lucru care-i venise lui în minte?

– Am... Am putea merge la pîrîu, se bîlbîi Kevin, fără să-i fi răspuns la întrebare. Noaptea e tare frumos acolo.

Julie nu-i răspunse, spre marea lui uşurare, dar cînd el o porni de-a lungul cîmpului, îl însoţi, ţinîndu-l de mînă.

După o jumătate de oră, ajunseră la marginea unei parcele despre care Kevin ştia că aparţine lui Vic Costas. Aici găsiră un drumeag care şerpuia pe fundul văii, urmînd contururile piciorului de deal. Poate că peste un sfert de milă va vedea chiar luminile casei, licărind în întuneric.

La cincizeci de metri mai încolo un pod vechi de lemn traversa pîrîul, marcînd graniţa dintre ferma familiei Owen şi cea din imediata ei apropiere. Cînd ajunseră în dreptul podului, părăsiră drumul, pornind spre malul pîrîului.

– E un loc excelent chiar lîngă apă, îi spuse el. Haide.

Strecurîndu-se pe lîngă malul bolovănos, băiatul se îndreptă spre micul crîng de stejari care flancau pîrîul. Acolo era un fel de plajă în miniatură, unde el şi Jeff Larkin mergeau adesea să înoate.

Şi în atîtea rînduri îşi imaginaseră că veneau acolo cu fete care, în fantezia lor, erau cît se poate de dornice să înoate complet goale în compania lor, iar după aceea...

În timp ce această imagine i se derula în minte, Kevin se simţi scuturat de un fior.

Scoase un mic geamăt nemulţumit: poftim, acum era aici cu Julie, pe mica plajă, leagănul celor mai apetisante fantezii, şi n-avea nici măcar o pătură la el!

Dar poate că asta nu avea nici o importanţă. Dacă Julie voia să înoate, puteau să stea pur şi simplu întinşi pe nisip, şi după aceea...

Imaginaţia lui Kevin intră în viteză şi el simţi iar împunsătura excitantă din vintre. Poate, cine ştie, asta era seara cînd, în cele din urmă, avea să...

Apoi imaginea explodă în mii de fragmente şi totul se destrămă la auzul unei voci.

Vocea tatălui său.

– Hai să ne întoarcem acasă, îl auzi el pe Russell, în timp ce lumina unei lanterne se îndrepta spre ei. Am impresia că Molly e pe jumătate adormită.

Kevin îngheţă. Molly? Tatăl lui şi Karen? Ce făceau aici? De ce nu erau acasă, acolo unde le era locul? Făcu un pas în spate şi se întoarse pentru a o duce pe Julie înapoi, spre drumul pe care veniseră, cînd îi alunecă piciorul. Se dezechilibră, ceea ce îl făcu să se agaţe de Julie în căutarea unui sprijin, după care auzi zgomotul pietrelor care i se rostogoleau sub talpă.

– La dracu'!

Cuvintele îi explodară necontrolat de pe buze. După o secundă, o formă întunecată ţîşni din beznă asupra lui. Îşi pierdu complet echilibrul din cauza asaltului lansat de fericitul Bailey asupra lui. Se prăbuşi la pămînt, în timp ce cîinele îi lingea faţa.

– Marş! strigă Kevin, zbătîndu-se sub trupul mare al dulăului, în timp ce raza lanternei sfredelea întunericul, orbindu-l pentru un moment.

– Kevin? îl auzi pe tatăl lui strigîndu-l. Julie? Ce căutaţi voi doi...

Cuvintele îi îngheţară pe buze şi Russell îşi dădu seama ce făceau. Sau, cel puţin, ce-şi pusese Kevin în cap să facă.

– Poate, spuse el cu un efort de a-şi înfrîna rîsul cînd văzu expresia de jenă de pe faţa băiatului său, ar trebui să ne întoarcem acasă.

– Vrei să vezi ce gîndac am? o întrebă Molly pe sora ei, în timp ce intrau în bucătărie. Unde avem un borcan, mami?

Karen luă un borcan gol de pe o poliţă din cămară şi i-l întinse lui Molly, care puse în el un gîndac mare de iunie, după care înşurubă capacul cu putere. Gîngania, pe care Molly o ţinuse în pumnul ei mai bine de o jumătate de oră, în ciuda promisiunii insistente a lui Russell de a-i găsi un alt gîndac, cel puţin la fel de mare, mai aproape de casă, rămase un moment răsturnată pe spate, apoi începu să se zbată şi se ridică, aparent neafectată de tratamentul brutal.

– Nu e grozav? întrebă Molly, întinzîndu-i borcanul lui Julie ca să-l poată vedea mai bine.

Julie privi insecta care acum se învîrtea în cerc, căutînd o scăpare.

– De ce nu-i dai drumul? o întrebă ea pe Molly. O să moară în borcanul ăsta.

– Nu, se încăpăţînă Molly. E al meu şi nu o să moară dacă îi dau de mîncare!

– N-o să-i dai nimic pînă nu intri în pijama, interveni Karen, expediindu-şi fiica din bucătărie.

Apoi, în timp ce Molly trecea prin sufragerie spre scară, Karen reuşi să se uite bine la Julie, sub lumina puternică a tuburilor fluorescente din bucătărie.

Fata era palidă şi chipul îi era acoperit de o peliculă nesănătoasă de sudoare, ca şi cum ar fi avut febră. Karen îi puse mîna pe frunte şi se încruntă.

Spre mirarea ei, temperatura lui Julie părea normală.

– Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă ea. Nu prea arăţi grozav. Poate că abia acum a apărut reacţia la injecţia pe care ţi-a făcut-o doctoriţa Filmore.

Privirea i se îndreptă spre Russell.

– Crezi că ar fi cazul să o anunţăm?

– E miezul nopţii, mami, protestă Julie. Şi nu am nimic.

– Cine ştie, poate e ceva trecător, spuse şi Russell. Să nu o deranjăm, totuşi, pe Ellen dacă nu e nevoie. Dacă nu-i trece pînă mîine, o ducem la spital.

– Dar nu are ce să-mi treacă, spuse Julie, dîndu-şi ochii peste cap. Mă duc să mă culc. Noapte bună.

Tocmai se pregătea să iasă din bucătărie, cînd Russell o opri.

– Nu chiar în clipa asta!

Julie se întoarse, privindu-şi neliniştită tatăl vitreg.

Ochii lui Russell trecură de la Julie la Kevin, aflat lîngă uşă şi străduindu-se din răsputeri să evite privirea tatălui său.

– Aţi inventat vreo poveste pe care credeaţi că o s-o înghiţim, sau vreţi să ne spuneţi adevărul şi cu asta să încheiem?

Julie explodă de-a binelea.

– Tu nu eşti tatăl meu... începu ea, oprită imediat de Karen.

– Acum sîntem o singură familie, Julie. Russell e tatăl tău vitreg şi va trebui să-l tratezi cu tot respectul.

Julie încercă să protesteze, dar de data aceasta vorbele mamei ei îi retezară orice avînt.

– Înainte de a spune ceva, zise Karen cu o blîndeţe înşelătoare, ar trebui să ştii că încă miroşi a bere.

– N-am băut decît o cutie, spuse Julie cu ochii larg deschişi.

– Care şi aşa e prea mult, îi răspunse Karen. Doar aţi spus că mergeţi la film, continuă ea cu privirea aţintită asupra ceasului. Văd că n-aţi mai ajuns de vreme ce n-au trecut nici două ore.

Julie şi Kevin se priviră, apoi Kevin spuse:

– Nu ne-a plăcut filmul, aşa că am plecat. Probabil că atunci cînd Andy a spus că are nişte bere, ar fi trebuit să plecăm imediat acasă. Dar n-am făcut-o. Ne-am dus la reţeaua de înaltă tensiune şi, cînd Andy a început să împartă cutiile, am luat şi noi cîte una. Apoi ne-am despărţit.

Russell îi privi pe rînd.

– De ce?

De data aceasta fu rîndul lui Julie să răspundă.

– Nu mi-a plăcut acolo, făcu ea, repetînd gestul din umeri al lui Kevin. Aşa că ne-am hotărît să ne întoarcem acasă.

– Şi asta-i tot? întrebă Russell.

Ochii lui Kevin şi ai lui Julie se întîlniră, şi amîndoi dădură din cap în semn de aprobare.

– Bine, spuse Russell. Eu şi Karen o să discutăm problema asta şi mîine vă vom spune ce am hotărît. Dar cred că v-aţi

dat seama că veţi fi consemnaţi amîndoi cel puţin o săptămînă.

– O săptămînă! izbucni Julie, dar Russell o opri cu un gest al mîinii.

– Dacă vrei să ne tocmim, atunci putem ajunge şi la două săptămîni, o asigură el.

Julie continua să-l privească uimită, cînd gîndacul lui Molly începu să bîzîie.

Ascultînd bîzîitul din borcan, ceva din fiinţa lui Julie începu să răspundă zgomotului. Îşi uită instantaneu supărarea faţă de Russell.

– Îmi pare rău, spuse ea. Are ceva dacă mă duc să mă culc?

Karen, surprinsă de lipsa de reacţie a fetei, dădu din cap fără să spună nici un cuvînt.

– Pe ăsta i-l duc eu lui Molly, spuse ea, luînd borcanul în care se afla gîndacul lui Molly.

Le spuse noapte bună lui Kevin şi lui Russell, apoi urcă scările şi se opri în dreptul uşii lui Molly, în drum spre camera ei.

– Ce-ai zice dacă m-aş ocupa eu de el în locul tău în seara asta? o întrebă ea.

– Da' de ce? întrebă Molly cu ochii mijiţi, în care se citea suspiciunea. Vrei să-i dai drumul?

Julie clătină din cap, cu ochii fixaţi pe creatura bîzîitoare.

– Vreau doar să mă uit la el, bine? Şi mîine o să te ajut să-i stabilim meniul. Ce zici?

Molly ezită, apoi dădu din cap în semn de aprobare, iar Julie îşi continuă drumul spre camera ei, ascultînd în continuare zumzăitul insectei încarcerate în borcan.

Ochii lui Julie erau deschişi, fără să clipească în întunericul din cameră. Luna se strecura pe fereastră, reflectată de carapacea irizată a insectei capturată în vasul de sticlă.

Deşi îşi ţinea gîtul răsucit într-o poziţie nefirească, care ar fi trebuit să fie dureroasă, Julie nu simţea nici un disconfort, deoarece întreaga ei atenţie era concentrată asupra captivului din închisoarea de sticlă.

În timp ce urmărea fascinată gîndacul, deveni, în mod treptat, conştientă de zgomotul celorlalte insecte care se mişcau nevăzute în noaptea de vară.

Greieri mici cu ţîrîitul moale.

Greieri mari cu bîzîitul sfredelitor.

Zumzetul ţînţarilor în timp ce se roteau în cercuri deasupra prăzii.

În mintea ei, Julie nu deosebea sunetele între ele.

Nu i se prefigura imaginea nici unei făpturi pe care să o fi legat de un sunet anume.

În schimb, muzica insectelor se împletea într-o simfonie hipnotică şi stranie, ale cărei ritmuri îi pătrundeau tot mai adînc în conştiinţă, încît în final se ridică din pat şi părăsi camera.

Cu paşi rari, ca de somnambul, îmbrăcată numai în cămaşa de noapte, Julie coborî scările fără nici un zgomot, cu picioarele goale, trecu prin sufragerie şi bucătărie, după care ieşi pe veranda din spate.

Sunetele nopţii erau mai limpezi aici, cîntecul insectelor mai insistent ca oricînd.

Ieşi din verandă şi o porni prin curte. Briza răcoroasă, care cobora de pe vîrfurile dealurilor în drumul ei spre vest, îi mîngîia pielea aproape goală, în timp ce ea traversa cu paşi înceţi curtea, de unde ieşi pe pajiştea din spatele grajdului.

Continuă să meargă, lăsînd sunetele insectelor să o călăuzească.

Se îndreptă spre centrul păşunii şi se aşeză pe jos, sub strălucirea palidă a stelelor care umpleau cerul. Îşi întinse mîinile şi picioarele într-o poziţie senzuală, aidoma unei preotese păgîne care se oferea zeilor.

Nocturna îşi picura tonurile în jurul ei, în timp ce ea îşi întindea trupul cu mişcări languroase, afundîndu-se în iarba păşunii.

Din adîncul pămîntului de sub ea, o colonie de furnici, care îi simţise prezenţa, începu să se agite, croindu-şi drum spre suprafaţă.

Greierii din iarbă se opriră pentru o clipă din cîntat, apoi îşi reluară serenadele.

Un nor de ţînţari, stîrniţi de Julie în clipa cînd se întinsese pe iarbă, roi un timp în jurul ei. Acum, în loc să revină în iarba din care se ridicaseră, ţînţarii se aşezară pe pielea lui Julie.

De sub pămînt se iviră şi furnicile care îi asaltară mîinile şi picioarele, agăţîndu-se de carnea ei, în timp ce îi explorau pielea cu antenele.

Insectele păreau să se adune de pretutindeni, zburînd prin bezna nopţii, tîrîndu-se prin iarbă, croindu-şi drumul din adăposturile subterane.

Julie simţi cum o împresoară unda oribilă a unui val de groază, cînd trupul începu să-i fie acoperit de insecte.

Voia să sară în picioare şi să alerge ţipînd prin beznă.

Voia să-şi înfigă unghiile adînc în carne din cauza milioanelor de picioruşe care îi făceau fiecare părticică de pe trup să ardă de o mîncărime cum nu mai simţise niciodată pînă atunci.

Nu reuşi să facă nimic pentru că din nou înfricoşătoarea forţă din ea îi ţintuise voinţa, înăbuşindu-i strigătul în gît, răsucindu-i muşchii împotriva ei însăşi, făcînd din ea o pradă paralizată pentru hoarda care viermuia în jur.

În cele din urmă cedă, extenuată de eforturile pe care le făcuse pentru a-şi obliga trupul să răspundă la comenzi, şi curînd fu acoperită de o masă vie care se ondula, un fel de pătură alcătuită din făpturi minuscule care o protejau de răcoarea nopţii.

Zumzăiala vibrantă îi umplu auzul, constant, insistent, crescînd pînă ce nesfîrşitul murmur o copleşi cu totul, pentru ca în final să zacă nemişcată sub linţoliul de insecte.

Privea fix cerul nopţii, fără să observe luna care răsărise deasupra ei, sau stelele care licăreau în înalt ca miliarde de licurici.

Amorţită, cu mintea copleşită de masa imensă de insecte fremătătoare, care mişunau pe fiecare părticică a trupului ei, Julie adormi în cele din urmă.

Un somn întunecat, adînc, fără vise.

Trei ore mai tîrziu, cerul începu să se lumineze, ceea ce o făcu pe Julie să se mişte. Pe măsură ce îşi revenea în simţiri şi ceaţa somnului se clătea, limpezindu-i mintea, începu să devină conştientă de senzaţia stranie de pe piele.

Senzaţia că milioane de furnici se căţărau pe ea.

Cînd deveni complet conştientă, cu mintea în întregime limpede, îşi dădu seama că nu mai era în patul ei şi nici măcar în casă.

Ochii i se deschiseră în lumina cenuşie a zorilor.

Era cu privirea fixată pe cerul fără nori.

Înconjurată de iarba înaltă.

Şi ceva oribil umbla pe ea.

O furnica pielea. Preţ de o clipă nu îndrăzni să se privească. In cele din urmă însă, îşi aruncă ochii spre mîinile ei.

Furnici!

Furnici roşii!

Îşi aminti că anul trecut dăduse peste un muşuroi, în parcul aflat nu departe de apartamentul lor din North Hollywood.

Ţîşniseră din pămînt, căţărîndu-i-se pe sandale, pentru ca în clipa următoare să aibă senzaţia că piciorul îi luase foc.

Acum îi acoperiseră trupul în întregime!

O panică cumplită puse stăpînire pe ea.

Ce căuta acolo, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte?

Nu ţinea minte deloc să fi ieşit din casă!

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se dusese la ea în cameră, se întinsese în pat şi luase borcanul în care era gîndacul lui Molly.

Da, se urcase în pat, uitîndu-se la gîndacul mare, în timp ce îi asculta bîzîitul înfundat, produs în timp ce încerca să scape.

Dar cum ajunsese acolo?

Umblase în somn?

Începu să-şi scuture furnicile de pe ea, în timp ce din gît îi ieşea un scîncet îngrozit. Inima începuse să-i bată cu putere, anticipînd cumplitele muşcături ale insectelor.

Din minte îi ţîşni un gînd negru: dacă o muşcau toate?

Erau cu milioanele! Dacă ar fi muşcat-o toate în aceeaşi clipă, lăsîndu-şi otrava în trupul ei...

Se cutremură, încercînd să alunge gîndul care însă se încăpăţîna să persiste.

Valul uriaş al panicii începu să o împresoare, copleşitor, ameninţînd să-i înăbuşe întreaga voinţă.

Pîrîul!

Dacă ar fi putut ajunge la pîrîu, dacă ar fi putut să intre în apă, ar fi putut să le mături de pe ea.

Să le spele de pe piele, din păr, de pe faţă.

Acum le simţea în urechi şi în nas.

Reuşi să-şi înăbuşe ţipătul, îngrozită că, dacă ar fi deschis gura, furnicarul acela i-ar fi pătruns pînă şi acolo.

O rupse la fugă de-a lungul cîmpului, cu cămaşa de noapte încurcîndu-i-se între picioare, în timp ce părul îi flutura în vînt.

Ajunse la apă în mai puţin de un minut. Îşi azvîrli cămaşa de noapte şi intră în apă, mişcîndu-se repede spre mijlocul ei, unde adîncimea ajungea pînă la un metru.

Ignorînd răceala apei de care nici nu-şi prea dădea seama, Julie se lăsă pe fundul pîrîului, cufundîndu-se în întregime, în timp ce degetele i se mişcau frenetic, încercînd să disloce insectele înfipte în piele sau încurcate în părul ei.

Cînd nu mai putu să-şi ţină respiraţia ieşi la suprafaţă, deschizîndu-şi larg gura şi înghiţind cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii.

Rămase în apă pînă cînd răceala ei o pătrunse pînă la oase. Cînd în cele din urmă ieşi pe mal, goală, cu apa şiroindu-i de pe trup, aproape că îi era frică să-şi privească pielea.

Revedea cu ochii minţii blîndele de un roşu aprins care îi acopereau pulpa după atacul din vara trecută.

Pe măsură ce soarele se ivea de după crestele munţilor din est şi răceala provocată de apă se domolea, aşteptă să simtă pe piele senzaţia de fierbinţeală provocată de muşcături.

Cum aceasta întîrzia să apară şi observînd că nu simţea nici o durere, îşi privi picioarele şi pieptul.

Se încruntă, apoi îşi examină pielea de pe braţe şi mîini.

Nimic.

Nu reuşi să descopere nici cel mai mic semn care să trădeze vreo muşcătură de insectă.

Mîinile ei tremurătoare ridicară cămaşa de noapte. O scutură cu un gest violent, aşteptînd ca sute de furnici să cadă din ea.

Şi, din nou, nimic.

Furnicile dispăruseră. Dispăruseră cu desăvîrşire, încît se întrebă dacă existaseră vreodată.

Îşi puse cămaşa pe ea, apoi şi-o trase în jos, peste trupul încă ud.

Era cu putinţă să-şi fi imaginat totul?

Era imposibil, nu-i aşa?

Cum şi-ar fi putut închipui că pielea îi era acoperită în întregime de furnici?

Cum le-ar fi putut simţi?

Le avusese în păr, în urechi – chiar şi în nas!

Panica o invadă iar şi se cutremură, aducîndu-şi aminte.

O porni spre casă, alergînd împiedicată, încercînd să-şi domine spaima.

Dacă o vedea cineva? Şi dacă Otto se trezise deja şi făcea cafeaua? Dar dacă o zărea Kevin cum alerga îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte...?

Cum le-ar fi putut explica? Ce motiv ar fi găsit pentru plimbarea ei pe cîmp la miezul nopţii, aproape goală?

Nu exista nici o explicaţie, aşa că Julie alergă şi mai repede, tupilîndu-se pe după colţul casei, pentru ca Otto, în cazul în care s-ar fi trezit, să nu o poată vedea.

Se opri la uşa din spate şi ascultă încordată, dar nu auzi nimic din casă. Dacă încă dormeau toţi, se putea urca la etaj şi...

Dintr-o dată, un bîzîit.

Se întoarse cu ochii măriţi în clipa cînd zări un nor de albine – erau cu miile – venind spre casă.

În aceeaşi clipă îi reveni în minte întîmplarea din dimineaţa precedentă, cînd se împiedicase de unul din stupi şi fusese atacată de albine. Şi acum iată-le din nou, venind spre ea.

Şi nu avea nimic altceva pe ea decît o cămaşă subţire de nailon!

Cînd primele albine se avîntară în linie deasupra curţii, Julie smuci uşa, intră şi o închise la fel de repede. Se opri iar, ascultînd, dar totul era cufundat în tăcere, aşa că trecu prin încăperile goale cît putu de repede, aşa cum, la fel de repede şi neauzită, urcă scara pe care o coborîse în acelaşi mod cu doar cîteva ore mai devreme.

Intră în camera ei şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că ceva nu era în ordine.

Lumina de la fereastră.

Era de o culoare ciudată, palidă şi gălbuie.

Ochii i se îndreptară spre geamul ridicat pentru a lăsa aerul răcoros al nopţii să pătrundă înăuntru şi, în acelaşi moment, rămase cu respiraţia tăiată.

Plasa era acoperită de albine. Într-un număr aşa de mare, încît afară nu se mai vedea nimic. Erau aşezate în straturi groase, căţărîndu-se una pe alta, umplînd cu bîzîitul lor camera. O clipă Julie rămase împietrită, neputîndu-şi lua ochii de la ele. Apoi se repezi la fereastră şi o închise trîntind-o violent, trase draperiile şi camera se cufundă într-un întuneric de noapte.

Şi totuşi le mai auzea şi acum, bîzîitul lor estompat de pînza draperiei şi sticla geamului ajungea limpede pînă la ea.

Ce nu era în regulă? Ce i se întîmplase?

Julie se duse la pat tremurînd şi se strecură sub pătura pe care şi-o trase pînă peste cap, în ciuda căldurii pe care dimineaţa de vară o revărsa în aer. Îşi înfundă o ureche în pernă, iar pe cealaltă şi-o astupă cu palma, ca şi cum ar fi încercat să scape de zgomotul acela îngrozitor.

Afară, albinele descoperiseră o mică fisură în peretele lateral al casei şi se puseseră pe treabă.

Curînd, crăpătura se lărgi.

Începură să pătrundă, umplînd spaţiul gol din peretele care separa camera lui Julie de cea învecinată.

Karen ţinea în mînă un coş pentru picnic.

În el erau şampanie, caviar şi mici sandvişuri, pe care le ducea traversînd pajiştea şi simţind razele soarelui care îi încălzeau spatele, în timp ce aerul se umplea de cîntecul păsărelelor şi zborul fluturilor în căutare de flori. Era o după-amiază superbă. Russell urma să vină şi el în curînd.

Se vor îndrepta spre pîrîu, unde vor deschide sticla de şampanie şi vor sorbi licoarea acidulată, ţinîndu-se în braţe

şi oferindu-şi unul celuilalt din bunătăţile din coş. Apoi, cînd după-amiaza se va topi în înserare, Russell îi va deschide nasturii bluzei şi...

Reveria îi fu întreruptă de un alt zgomot, un sunet jos, care făcu păsările să amuţească. Pe măsură ce sunetul devenea mai insistent, Karen se întoarse, aşteptîndu-se să-l vadă pe Russell venind spre ea.

Dar nu era Russell.

Era o combină uriaşă care venea spre ea cu lamele enorme învîrtindu-se, descriind un arc verde de iarbă proaspăt cosită, care atîrna ca o apă verzuie.

Se uită spre maşină, întrebîndu-se de unde apăruse.

Nu fusese pe cîmp atunci cînd sosise ea aici, era absolut sigură.

Timpul părea să fi dispărut cu totul, cîtă vreme ochii ei rămaseră fixaţi pe cositoarea care venea încet spre ea. Abia cînd se apropie la cîţiva metri, observă că locul conducătorului era gol.

Dar aşa ceva nu era cu putinţă. Dacă nu era nimeni la comenzi, cum putea maşina să funcţioneze?

Apoi, într-o clipă, îşi dădu seama că maşina venea special pentru ea.

Voia să o strivească!

Se întoarse şi o rupse la fugă pe cîmp, dar, cu cît încerca să alerge mai repede, cu atît îi venea mai greu să-şi mişte picioarele.

Zgomotul motorului deveni mai puternic şi ea îşi întoarse privirea, uitîndu-se peste umăr.

Venea peste ea!

În cîteva secunde o va ajunge, trăgînd-o între lamele ei.

Îşi dublă eforturile, încercînd să-şi oblige picioarele să se mişte mai repede. Dar se împiedică. Se prăbuşi la pămînt cu gura deschisă în sforţarea ei de a ţipa.

Unde era Russell? De ce nu venea să o salveze?

În cele din urmă reuşi să ţipe, dar geamătul vrednic de milă care îi scăpă din gît nu putea fi auzit de nimeni.

Cositoarea era chiar deasupra ei acum, aproape că simţea prima lovitură ucigătoare a uriaşei lame pregătită să-i sfîrtece carnea.

De data aceasta, în timp ce ţipa, se şi trezi din somn, ridicîndu-se în capul oaselor, simţind încă ghearele de gheaţă ale coşmarului înfipte în sufletul ei.

– Draga mea?

Era vocea somnoroasă a lui Russell.

– Draga mea, ce s-a întîmplat? Ce te supără?

Karen rămase nemişcată, cu inima bătîndu-i puternic şi trupul scăldat în sudoarea rece a spaimei. Foarte încet, visul începu să o elibereze din strînsoarea lui. Se sprijini de pernă.

– Cositoarea, începu ea.

După care se opri brusc, cufundîndu-se în tăcere.

Zgomotul!

Chiar şi acum, cînd se trezise, mai auzea motorul cositoarei!

Şi, din nou, groaza coşmarului puse stăpînire pe ea. Îl prinse pe Russell de mînă.

– Russell, ce aud?

Russell reuşi să se trezească de-a binelea, şi ascultă încordat, apoi coborî din pat şi se duse la fereastră.

Afară răsărea soarele, în timp ce albinele zumzăiau în aerul cald al dimineţii.

Închise fereastra şi se întoarse în pat.

– Doar cîteva albine, scumpa mea, îi spuse el, apropiindu-şi buzele de urechea ei. Dai de ele peste tot în perioada asta a anului. Mai bine culcă-te.

Ghemuindu-se în ea, Russell oftă mulţumit şi se cufundă iar în somnul lui calm.

Karen nu reuşi să adoarmă. Îi răsuna în auz vocea neutră a lui Russell. *Doar cîteva albine... Dai de ele peste tot în perioada asta a anului.*

Dar Molly şi Julie?

Dacă le înţepau din nou?

Termină! îşi spuse. Ai început să te comporţi ca mamele isterice, exagerate, care nu ţi-au plăcut niciodată! N-au murit şi nu au făcut nimic! A fost doar o reacţie trecătoare şi atîta tot!

Totuşi, în dimineaţa asta va discuta cu Henderson sau cu Ellen Filmore pentru a obţine cîteva fiole din vaccinul antivenin pe care să-l aibă la fermă. Dacă avea antidotul, îşi spuse ea, se putea împăca cu prezenţa albinelor.

Cel puţin pe durata acestei veri.

În cele din urmă, ocrotită de braţele lui Russell, adormi şi ea. Cînd se trezi iar o oră mai tîrziu, bîzîitul nu i se mai păru chiar aşa de înspăimîntător.

Pînă şi amintirea coşmarului provocat de zgomot îi dispăruse cu totul din minte.

Dar, în perete, norul de albine devenise şi mai dens.

11

– Julie, trezeşte-te! Trebuie să vedem de cai!

Julie oftă se răsuci, trăgîndu-şi pledul peste cap, dar pentru că Molly, care nu voia să renunţe, smuci de pătură pînă cînd aceasta scăpă din pumnii strînşi, îşi deschise ochii, aruncîndu-i soră-sii o privire ucigătoare.

– Ia lasă-mă-n pace, făcu ea. O să mă trezesc peste cîteva minute.

– Dar trebuie să... începu Molly, însă fără nici o şansă, pentru că Julie i-o tăie scurt:

– Am spus că mă trezesc imediat.

Trase pătura din mîinile lui Molly şi se ghemui sub ea.

– Şi acum, cară-te de aici, bine?

Molly o privi pe Julie, calculînd cu grijă cam pînă unde ar fi putut să întindă coarda înainte ca soră-sa să se dea la ea. Dacă Julie o lovea, i-ar fi putut spune mamei, şi atunci Julie ar fi păţit-o. În cazul ăsta, Julie ar fi fost furioasă pe ea două sau trei zile, şi atunci...

Copleşită de complexitatea posibilelor consecinţe dacă ar mai fi tras de pătură, Molly ieşi din camera lui Julie şi coborî treptele spre bucătărie. Toţi ceilalţi erau adunaţi în jurul

mesei, bîndu-şi cafeaua, iar Molly îşi începu raportul despre lenea surorii ei încă înainte de a se fi aşezat pe scaun. Spre marea dezamăgire a celor nouă anişori, mama se arătă mai curînd îngrijorată din cauza lui Julie decît supărată pe ea.

– Se simte bine? întrebă Karen. Îi era rău?

– Îi e doar lene, răspunse Molly. Cînd ar fi trebuit să mă ajute la cai...

– Ştiu foarte bine ce obligaţii are, i-o întoarse Karen, nedorind să se lase atrasă în jocul învinuirilor şi dezvinovăţirilor fetelor ei.

– Dar ea... începu Molly, doar pentru a fi întreruptă în aceeaşi clipă.

– Ajunge! spuse Karen, ridicînd o mînă pentru a-i stăvili avîntul. Dacă nu coboară în cîteva minute, o să mă duc să văd ce s-a întîmplat.

– Mai bine hai cu noi, o îndemnă Kevin, pe cînd se ridica de la masă împreună cu tatăl lui, pentru a se îndrepta amîndoi spre uşa din spate. Tata şi bunicul se întîlnesc întotdeauna în camera cu harnaşamente să hotărască ce e de făcut.

– Se poate? întrebă Molly, uitînd în aceeaşi clipă de lenea lui Julie, la gîndul că va putea fi împreună cu băiatul.

Kevin îi făcu un semn cu ochiul mamei sale vitrege.

– Nu văd de ce nu. Acum zău că s-ar putea să trebuiască să ne ajuţi să arăm şi cei patruzeci de acri din est.

– Da? sări Molly, ţopăind după Kevin, în timp ce mama ei îi mulţumea băiatului din ochi pentru reorientarea energiilor fetei.

– Aş putea să conduc eu tractorul?

Întrebările lui Molly curgeau una după alta în timp ce se îndreptau spre grajd, dar, înainte ca băiatul să fi apucat să-i răspundă măcar la una, fata o rupse la fugă, nerăbdătoare să vadă dacă mînzul ei mai era în boxă şi dacă nu i se întîmplase nimic peste noapte.

Între timp, Russell şi Kevin ajunseră şi ei la grajd. Molly intrase deja şi acum deschidea uşa din spate pentru a le scoate pe Flicka şi pe Greta în padoc. Kevin se opri ca să-i dea fetiţei o mînă de ajutor la cai, în timp ce Russell se duse spre încăperea în care ţineau harnaşamentele şi unde tatăl său pusese probabil un ibric de cafea pe plita încinsă, croind deja planuri pentru restul zilei.

Doar că în dimineaţa aceasta camera era pustie. Rezistenţele plitei erau reci, iar zaţul cafelei de ieri, o zgură maronie cu un aspect destul de neplăcut, stătea lipit de fundul ibricului.

Încruntat, Russell se duse la ferestruica orientată spre curte şi privi către casa tatălui său.

Camioneta lui Otto era parcată la locul ei.

Dar unde era bătrînul?

Dacă ar fi fost în bucătărie, i-ar fi strigat în timp ce el şi Kevin treceau prin faţa casei în drum spre grajd.

Să fi fost încă în pat?

Tatăl lui se scula foarte devreme – Russell nu reuşea să-şi amintească ultima dată cînd Otto nu se ridicase din pat o dată cu soarele.

Doar dacă nu era bolnav.

Dar bătrînul nu se îmbolnăvea niciodată.

O presimţire rea începu să i se strecoare în suflet. La urma urmelor, tatăl lui avea aproape optzeci de ani.

Russell îşi alungă gîndul. Otto era perfect sănătos. Anul trecut Ellen Filmore îi făcuse un control general şi-l găsise la fel de puternic şi sănătos ca un bărbat de patruzeci de ani.

La naiba, unde putea să fie?

Russell nu reuşi să se elibereze de presimţire şi părăsi încăperea, pornind spre uşa principală a grajdului. În mai puţin de un minut intra în casa tatălui său pe uşa de la bucătărie, care nu era niciodată încuiată.

– Tată? strigă el. Hei, tată, ştii cît e ceasul?

Nu-i răspunse nimeni. Pe cînd aştepta, sentimentul care îl luase în stăpînire se accentuă şi mai mult.

Adunîndu-şi curajul pentru a se confrunta cu orice eventualitate, trecu prin bucătărie şi micuţa cameră de zi, spre dormitor.

Patul era gol, nedesfăcut.

Russell porni înapoi, spre grajd, cu teama de a-şi fi găsit tatăl mort în pat risipită. În casă nu era. Nici în grajd. Atunci unde dracu' era?

Apoi, în timp ce scruta orizontul, îi veni o idee.

Stupii!

Sigur că da, după ce se întîmplase ieri de dimineaţă şi cu bănuielile pe care le avea faţă de Carl Henderson, Otto se dusese probabil la stupi pentru a se asigura că totul era în ordine. Oarecum uşurat, Russell se opri pe imaş şi le spuse celor doi copii unde se duce, după care o porni spre stupi. Maşina lui Carl Henderson nu era acolo, deci ziua de azi nu putea să înceapă la fel ca precedenta.

În timp ce Russell o lua pe drumeag, Kevin se întoarse în grajd şi începu curăţenia, iar Molly se apucă să umple jgheabul de pe imaş. Tocmai deschisese robinetul, cînd auzi un lătrat în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Bailey lîngă una dintre magaziile cu unelte. Era ghemuit, cu coada întinsă pe pămînt. În timp ce Molly se uita la el, cîinele lătră din nou, făcu un salt, dar la fel de repede se dădu înapoi, revenind pe vechiul loc.

– Bailey! strigă Molly. Hai aici, băiete! Aici, Bailey!

Cîinele o privi, dar, în loc să sară în sus şi să vină în goană spre ea, aşa cum făcea de obicei, lătră din nou şi dispăru în spatele magaziei.

Curioasă, Molly lăsă apa să curgă şi se cocoţă pe bîrnele cele mai joase ale padocului. Fără să-şi ia ochii de la cîine, o porni direct spre el.

– Ce s-a întîmplat, Bailey? Ai găsit ceva?

Cîinele începu să-şi mişte coada nerăbdător, pe măsură ce Molly se apropia de el, scheunînd de parcă ar fi încercat să-i spună ceva. Cînd ajunse lîngă el şi se aplecă să-l mîngîie, tot trupul îi tremura agitat. Lătră, apoi făcu o săritură, depărtîndu-se de Molly şi dispărînd după colţul magaziei.

Molly se ridică şi o porni după cîine, chiar în clipa cînd Kevin o strigă din padoc.

– Hei, Molly! Ai lăsat apa să curgă!

Molly se opri, neştiind ce să facă. Să se întoarcă şi să oprească apa, sau să vadă ce găsise Bailey în spatele magaziei?

Într-o singură clipă, curiozitatea avu cîştig de cauză.

Îi strigă lui Kevin în timp ce dădea colţul magaziei.

– Doar o sec... începu ea.

Cuvintele îi muriră pe buze în clipa cînd dădu cu ochii de ceea ce îl incitase atît de mult pe Bailey.

Un timp care i se păru extrem de lung, Molly rămase nemişcată, privind trupul întins acolo, cu faţa în jos.

Ştia cine era.

Ştia după părul alb şi după haine.

Vru să se întoarcă şi să o rupă la fugă, dar nu reuşi. Nici nu ştia dacă ar fi putut să facă o singură mişcare.

– K-Kevin, abia reuşi să-şi audă ea însăşi strigătul.

Apoi, în timp ce Bailey amuşina trupul bătrînului, împungîndu-l încet cu laba, ca şi cum ar fi încercat să-l trezească, Molly reuşi să-şi regăsească vocea. A doua oară cînd strigă numele fratelui ei vitreg, reuşi să se facă auzită pînă în casă.

Cînd Kevin ajunse la ea, Molly stătea încă nemişcată pe locul ei. Băiatul se aruncă la pămînt, lîngă trupul bunicului său.

– B-Bunicule, spuse el.

Cu un gest atent, îşi întinse mîna, punînd-o pe gîtul bătrînului.

Cu un gest reflex, îşi trase degetele de pe pielea îngheţată.

– Doamne, şopti el.

Se ridică în picioare, ştergîndu-şi lacrimile care îi umpluseră ochii, iar apoi o luă pe Molly de mînă.

– Haide, spuse el. Trebuie să-i anunţăm şi pe ceilalţi.

Mai mult cărînd-o după el pe Molly, Kevin urcă panta care ducea spre casă.

Mark Shannon se tolănise în spatele volanului maşinii lui de poliţie, un Taunus verde, cînd se făcu auzit apelul. Ca de obicei, la ora şapte dimineaţa era parcat la A & W şi, tot ca de obicei, îşi desfăşura obişnuita încercare de a o convinge pe Charlene Hopkins să accepte cererea lui în căsătorie.

Tot ca de obicei, Charlene îl refuza, un lucru binevenit altfel, avînd în vedere faptul că Mark nu ştia ce ar fi trebuit să facă în cazul cînd Charlene i-ar fi acceptat cererea. Lucru greu de imaginat altfel, deoarece ea era deja căsătorită cu proprietarul de la A & W care, tot ca de obicei, ieşea în întîmpinarea lui, oferindu-se să le asigure luna de miere dacă Charlene ar fi acceptat oferta lui Mark.

Zîmbetul obişnuit al lui Charlene, plin de fericire, îi dispăru de pe buze în clipa în care radioul prinse viaţă şi dispecera şerifului le întrerupse conversaţia.

– A spus ferma lui Owen Russell? întrebă ea, sperînd că nu auzise bine.

– Exact asta a spus, oftă Mark, pregătindu-se să pornească maşina. Şi, după cîte mi-am dat seama, e mult mai grav ca ieri.

Charlene îşi scutură pletele blonde cu părere de rău.

– Sper să nu fie vorba despre una din fetele alea. Am impresia că lui Karen i-au mers toate pe dos de cînd s-a întors aici.

Mark învăţase de multă vreme să nu facă nici un comentariu în legătură cu mesajele venite prin radio, aşa că se mulţumi doar să pornească motorul Taunusului.

– Vorbim mai tîrziu.

Dădu drumul sirenei şi se îndreptă spre ieşirea din oraş. După doar cîteva minute opri sirena şi stinse farurile, intrînd pe drumul care ducea spre casa lui Owen, unde zări grupul de oameni adunaţi în jurul magaziei de lîngă grajd. Russell şi Kevin stăteau ghemuiţi lîngă cineva care zăcea întins pe pămînt. Karen era în imediata lor apropiere. Molly se lipise de şoldul mamei ei, în timp ce Karen îi pusese o mînă pe umeri lui Julie, trăgînd-o lîngă ea.

Mark opri maşina la cîţiva paşi de magazie, coborî şi porni grăbit spre Russell şi Kevin, oprindu-se lîngă ei.

Îi fu suficientă o singură privire aruncată pe faţa bătrînului ca să-şi dea seama că Otto Owen murise: ochii înceţoşaţi erau larg deschişi, privind fix, dar nevăzători, spre cer, în timp ce gura îi era căscată. Totuşi, Shannon pipăi gîtul acoperit de barba crescută a bătrînului, în căutarea pulsului.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă el cu ochii aţintiţi asupra lui Russell.

Russell, a cărui privire rămăsese pe chipul chinuit al tatălui său, clătină încet din cap.

– Habar nu am, spuse el cu o voce tristă. Nu l-am găsit de dimineaţă şi am plecat să-l caut. Mi-am spus că s-a dus la stupi, dar...

Vocea îi rămase suspendată şi clătină iar din cap.

– Molly l-a găsit, încheie el. Sau, mai bine zis, Bailey.

– Bailey? repetă poliţistul.

– Cîinele meu, îi spusese Kevin.

Cu o voce la fel de tristă ca a tatălui său, Kevin termină relatarea despre felul cum găsise Molly cadavrul.

– Ce i s-a întîmplat? întrebă el. De ce a murit?

– E greu de spus, răspunse Shannon, ridicînd din umeri. Poate a fost un atac de inimă, sau... Era cît pe ce să spună „o congestie", dar ochii îi căzură pe mîna dreaptă a lui Otto şi se opri.

Între degetul mare şi arătătorul bătrînului era un semn foarte clar, care lui Shannon i se părea a fi fost provocat de o înţepătură. Încruntat, şeriful începu să cerceteze trupul cu mai multă luare aminte.

Descoperi pe faţa lui Otto două din înţepăturile minuscule şi mai multe pe mîna şi braţul stîng. Se ridică şi se îndreptă spre maşină, unde avu un dialog repezit prin staţie, iar apoi se întoarse la Russell, care rămăsese lîngă trupul tatălui său.

– L-am rugat pe Manny Gomez să vină şi să-mi dea o mînă de ajutor, Russell, spuse el. Va trebui să luăm legătura şi cu Ellen Filmore. În astfel de cazuri, autopsia este obligatorie.

– Şi totuşi, cred că ai o bănuială în legătură cu ce a provocat moartea tatii, îi spuse Russell, dînd din cap.

În ochii şerifului se aprinse un licăr. Îşi aruncă privirea spre Karen şi fetele ei, dar se hotărî să nu spună nimic pînă nu se va fi asigurat că bănuielile lui erau juste.

Dar, pînă atunci, era necesar ca Ellen Filmore să cerceteze cadavrul.

După zece minute ajunse şi Manny Gomez în camioneta lui şi, împreună, cei doi şerifi puseră trupul lui Otto într-un sac special.

Karen, care nu reuşise să urmărească spectacolul acela straniu mai mult de cîteva secunde, se întoarse brusc şi plecă spre casă, însoţită de fetele ei.

Russell şi Kevin rămaseră lîngă cei doi poliţişti pînă cînd trupul bătrînului fu pus în camioneta lui Gomez, apoi se întoarseră la maşina de patrulare împreună cu Mark Shannon.

– Probabil că ai deja o idee de ce s-a întîmplat, nu-i aşa? îl întrebă Russell din nou.

Shannon ezită din nou, dar, cum Karen nu mai era acolo să audă, îşi spuse că nu mai avea nici un motiv să îşi ascundă bănuielile faţă de Russell.

– Nu sînt sigur, dar am impresia că Otto a fost înţepat de ceva.

– Albinele, vrei să spui? îl întrebă Russell cu maxilarele strînse.

– Nu vreau să spun nimic, îi răspunse Shannon mai morocănos decît ar fi intenţionat. Nu pot să mă pronunţ cu privire la ce nu cunosc.

Îşi întinse mîna şi îl prinse pe Russell de umăr.

– Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întîmplat, Russell. Cum aflu ceva, te anunţ. Între timp, stai liniştit şi încearcă să-ţi păstrezi calmul pînă aflăm exact ce s-a întîmplat. Se poate să mă înşel şi semnele alea să nu fi fost provocate de înţepături. Poate că era deja mort şi l-o fi muşcat ceva. Urmele alea pot să nu însemne nimic.

– Şi dacă au fost albinele? insistă Russell. Trebuie să-l aduc pe Carl Henderson aici imediat. Tata a observat că lucrurile nu stau cum trebuie la stupi... că s-a întîmplat ceva cu albinele.

– Ce naiba, Russell, i-o tăie Mark Shannon, dacă ştiam că reacţionezi în felul ăsta, îmi ţineam gura. Te rog să nu te mai ambalezi pînă nu aflu despre ce e vorba, în regulă? Şi dacă Otto a fost omorît de albine, poţi fi sigur că voi avertiza UniGrow să-şi ia toţi stupii pe care i-a pus în valea asta, înainte de apusul soarelui. Dar, pînă atunci, să nu ne pripim. Spune ce nu trebuie cui nu trebuie şi să vezi ce panică o să provocăm. Imediat după întîmplarea cu fetele, lumea a şi început să vorbească de albinele ucigaşe africane. Aşa că lucrul cel mai bun e să aşteptăm şi să vedem, bine?

Russell şovăi, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgîndi şi aprobă tăcut cu o mişcare a capului.

– Anunţă-mă de îndată ce afli ceva.

În timp ce Mark se urca în maşină, îl auzi iar pe Russell:

– Mark?

Şeriful îşi ridică privirea.

– După autopsie, trebuie să...

Şovăi, lăsîndu-şi gîndurile neterminate. Shannon înţelese ce voia să spună.

– Spune-mi mie ce vrei să se facă, îl îndemnă Shannon. Nu văd de ce nu m-aş putea ocupa eu.

– Voia să fie înmormîntat aici, spuse Russell şi, pentru prima oară, vocea începu să-i tremure, de parcă abia atunci ar fi resimţit şocul celor întîmplate. Nu vreau nici un fel de ceremonie. Ştii ce părere avea tata despre toate poveştile astea. Cred însă că o să am nevoie de un sicriu.

– Voia unul din pin, spuse Kevin în locul tatălui său, care începuse să şovăie iar.

Cu ochii în lacrimi, îi repetă şerifului ceea ce auzise de la bunicul lui de atîtea ori.

– Cel mai ieftin, aşa spunea. Fără nici un fel de ceremonie. Nu trebuie decît să-l îngropăm lîngă bunica şi să plantăm un copac. Restul, spunea el, nu e decît spectacol, şi nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva.

Mark Shannon încuviinţă cu o mişcare a capului, în timp ce băiatul se chinuia să-şi stăpînească plînsul care îl înăbuşea.

– O să am grijă de toate. Şi nu va dura prea mult pînă atunci. Dacă aşa vreţi, am putea să-l înmormîntăm mîine dimineaţă.

– Aşa o să facem, spuse Russell. Tu doar să ne anunţi cînd putem veni să-l luăm. De îngropat o s-o fac eu cu Kevin.

După plecarea maşinii, Russell şi Kevin începură să urce cu paşi rari colina, îndreptîndu-se spre casă, dar, cînd ajunseră în dreptul aceleia unde Otto locuise toată viaţa lui,

şi în care crescuse Russell, se opriră, iar Russell îşi puse mîna pe umărul fiului său.

– Asta e, spuse el încet. Indiferent ce i s-a întîmplat, e mai bine că s-a terminat repede, decît să fi ajuns ca bătrîneţea, boala şi slăbiciunea să-şi fi bătut joc de el. E exact ce nu ar fi vrut şi ceea ce nu i s-a întîmplat.

Îl trase pe Kevin mai aproape de el şi îi spuse stînjenit, aproape aspru:

– Ce bine ar fi să avem şi noi norocul lui. Ce zici, Kev?

Kevin avu o ezitare, apoi reuşi să încuviinţeze cu o mişcare din cap.

Nu încetă, însă, să se întrebe: Ce mare noroc e să fii mort? Chipul bunicului îi spusese cît de mult suferise pînă să moară.

Kevin avea senzaţia că bunicul ţipase în clipa morţii.

De ce nu-l auzise nimeni?

– Ce părere ai? întrebă Ellen Filmore o oră mai tîrziu, după ce examinase cu cea mai mare atenţie cadavrul lui Otto Owen.

Găsise şi alte urme de înţepături pe pielea lui Otto: trei pe piciorul stîng, una pe piciorul drept şi încă trei pe piept.

Şi totuşi, nu înţepăturile îl omorîseră, pentru că, în ciuda semnelor clare de pe corp, rănile nu prezentau umflăturile caracteristice care acompaniau, în mod obişnuit, urmele ca acelea descoperite pe cadavrul lui Otto Owen.

Era sigură că nu înţepăturile îl omorîseră. Înţepăturile provocaseră mai curînd un atac de cord: un atac care îl ucisese instantaneu pe Otto.

Fără să mai găsească şi alte răni, sigură că descoperise ce anume provocase moartea bătrînului, chemă un expert pentru a-i confirma presupunerile.

Expertul îşi ridică privirea de pe trupul lui Owen şi înclină din cap, în semn de aprobare.

– Scorpioni, spuse Carl Henderson. Fără îndoială. Şi nici nu-i de mirare dacă ţinem cont de locul în care a fost găsit. Probabil că sub magazia aia sînt cu zecile. Problema e ce căuta acolo?

Ellen Filmore oftă adînc.

– Nu prea văd cum am putea afla, spuse ea. Dar ce moarte cumplită.

Îl privi pe Henderson, dînd din cap compătimitoare.

– Cel puţin, atacul de cord a pus capăt mai repede suferinţelor.

Carl Henderson înclină tăcut din cap, fără a simţi nevoia de a mai adăuga ceva.

De acum, secretul lui era bine păstrat.

12

Karen se opri din spălatul vaselor rămase de la micul dejun şi aruncă o privire ceasului de deasupra chiuvetei.

Unsprezece şi un sfert şi Julie nu mai dăduse nici un semn de la micul dejun.

Şi, în fond, de ce ar fi fost surprinsă? În ultimele două zile nimic nu părea să meargă în ordine la fermă, nimic nu mai era normal.

De cîte ori se gîndea la moartea lui Otto Owen, Karen se cutremura.

Scorpioni.

Simţea fiori de groază la simpla pronunţare a numelui lor. De cînd aflase rezultatul autopsiei, şi-i imagina ca fiind prezenţi peste tot, pîndind prin colţurile casei, ascunşi pe sub fiecare piatră.

– Asta e o adevărată nebunie, îi spuse Russell, după discuţia avută cu o zi înainte. Bineînţeles că sînt... sînt oriunde clima e uscată. Dar lor le e mai frică de tine decît ţie de ei. De aia se şi ascund cît pot mai bine.

– Bun, dar de Otto nu s-au ascuns! insistă Karen. Doamne, numai cînd mă gîndesc şi mă trec fiorii! Şi dacă aşa ceva i s-a întîmplat lui Otto, ni se poate întîmpla oricăruia dintre noi. Ştii bine că aşa e!

– Probabil, dacă îţi găseşti de lucru exact acolo unde se află şi ei, spuse Russell. Dar ce am putea căuta pe sub magazii la miezul nopţii?

– Ce căuta Otto? îl întrebă imediat Karen.

Bineînţeles că nu primi nici un răspuns şi, cum la ceea ce i se întîmplase lui Otto nu asistase nimeni, era firesc să nu existe vreun răspuns.

Dar, cînd îşi aducea aminte că atît Molly, cît şi Julie fuseseră doar la un pas de moarte, înainte ca aceasta să i se fi înîmplat lui Otto, Karen simţi brusc dorinţa de a-şi lua fetele şi de a părăsi ferma pentru totdeauna.

De fapt, era mai mult decît o dorinţă – era un impuls irezistibil. Dar, pe măsură ce se gîndea mai bine, îşi dădu seama că, şi dacă ar fi reuşit să răspundă acestui impuls, abandonîndu-şi soţul şi noua ei viaţă – de care se îndrăgostise în egală măsură – nu avea unde să se ducă.

Russell avea dreptate. Pretutindeni pe unde trăise ea erau scorpioni, iar Otto nu numai că era primul om pe care îl cunoştea şi care fusese omorît de scorpioni, dar şi primul de care auzise să fie ucis de ei.

Sigur că albinele erau cu mult mai răspîndite decît scorpionii, şi dacă acelea aparţinînd speciei africane ajunseseră pînă în Pleasant Valley, care era atît de mult spre nord, înseamnă că se răspîndiseră deja în toată California.

În plus, stupii fuseseră deja schimbaţi – primul camion aparţinînd firmei UniGrow venise în noaptea imediat următoare morţii lui Otto şi luase stupii de la fermă, la adăpostul întunericului răcoros, cînd toate albinele erau înăuntru. În noaptea care urmase, fuseseră aduşi noii stupi.

Ieri, Russell împrăştiase insecticide pe sub toate magaziile de la fermă.

Şi tot ieri îl înmormîntaseră pe Otto, respectîndu-i dorinţa: fără slujbă şi procesiune. Toţi cinci se duseseră la locul unde erau înhumaţi bunicii, mama şi prima soţie a lui Russell şi unde acesta, ajutat de Kevin, coborîse coşciugul de pin în groapa pe care o săpaseră cu o zi înainte.

Deşi nimeni nu scosese un cuvînt, Karen se rugase în tăcere pentru sufletul lui Otto.

Nimic altceva: nici întîlnirea protocolară a prietenilor lui Otto, nici veghe, nici cel puţin un parastas.

Exact aşa cum dorise Otto.

Şi acum se prefăceau cu toţii că lucrurile reintraseră în normal, cînd Karen ştia că vor trebui să treacă săptămîni pînă cînd Russell şi Kevin se vor obişnui să nu-l mai aibă pe Otto în preajmă. Ea însăşi se simţea într-un fel uşurată acum, după dispariţia bătrînului, lucru care îi crea o stare de jenă pe care nu voia să o destăinuie nimănui. Şi aşa era, pentru că, a doua zi după moartea lui Otto, Karen se simţi mai relaxată, văzînd în casa aceea cu adevărat propria ei locuinţă. Cunoştea motivul: era pur şi simplu pentru că nu mai exista Otto, care să-i amintească cu voce tare sau cu o simplă privire dezaprobatoare felul în care Paula le făcea pe toate.

Şi totuşi, mai rămăsese o întrebare pe care Karen nu şi-o putea scoate din minte: ce căutase Otto în magazie în toiul nopţii?

Şi de ce nu ţipase atunci cînd îl muşcase primul scorpion?

S-o fi făcut fără ca nimeni să îl audă?

Întrebările se perindau neîncetat prin mintea ei, dar în această dimineaţă încerca să nu se mai gîndească la ele, tot aşa cum încerca să nu se mai gîndească la posibilitatea ca Otto să fi zăcut în bezna nopţii timp de patru ore, cu trupul arzîndu-i din cauza înţepăturilor provocate de scorpioni, strigînd după ajutor, în timp ce toţi ceilalţi ai casei rămăseseră cufundaţi în somnul lor adînc, liniştit.

Copiii, la rîndul lor, erau nespus de trişti şi, deşi consemnarea hotărîtă de Russell în noaptea morţii lui Otto nu fusese ridicată, nici nu fusese cazul să le fie impusă. Karen ştia că băiatul deplîngea moartea bunicului în felul lui propriu; chiar dacă nu ştia cum să îşi deschidă sufletul în faţa celorlalţi, nu însemna că nu suferă.

Apoi Julie.

Julie părea cea mai afectată de moartea bătrînului. Deşi Karen încercase de cîteva ori să discute cu ea, fata susţinea cu încăpăţînare că nu i se întîmplase nimic şi că totul era „în ordine". Şi, totuşi, Karen era sigură că nu era adevărat; ultimele cuvinte pe care Julie i le adresase lui Otto fuseseră în timpul parodiei de amabilitate pe care o ticluise în timpul dejunului din dimineaţa zilei cînd murise bătrînul. După aceea Julie nu mai avusese ocazia să-i vorbească lui Otto pentru a-şi cere scuze, aşa cum intenţionase înainte de a fi înţepată de albine.

Karen ştia că vinovăţia îi făcea pe oameni să se poarte ciudat şi nu încăpea îndoială că Julie avea un astfel de comportament.

În prima zi după moartea lui Otto, lucrurile nu stătuseră chiar aşa de rău. Julie coborîse destul de tîrziu şi nici nu vorbise prea mult. Karen de altfel se aşteptase la aşa ceva.

Ieri însă, Julie nu mai scosese nici un cuvînt şi, cu toate că o ajutase pe Molly la grajd, refuzase cu încăpăţînare să dea cu aspiratorul la parterul casei.

– Nu pot să sufăr aspiratorul şi nu mă poţi obliga să-l folosesc! îi spusese ea lui Karen.

Hotărîtă să înfrunte toanele fetei în modul cel mai direct, Karen se pregătise pentru o discuţie lungă, ţinîndu-şi mîinile încrucişate pe piept.

– Perfect, spusese ea. Atunci ia o mătură. Mie îmi e indiferent ce foloseşti.

Şi spre marea ei surpriză, Julie îi urmase sfatul.

Treaba durase de trei ori mai mult cu mătura, iar Julie nu se plînsese.

De fapt, nu scosese nici un cuvînt.

Cum tot la fel de tăcută fusese în cursul acestei dimineţi, cînd coborîse la micul dejun. Se aşezase în tăcere la masă şi consumase ce i se punea în faţă.

Căci „consumase" era cuvîntul potrivit, îşi spuse Karen. Cu ochii fixaţi în farfurie, Julie mîncase nu numai obişnuita felie de pîine prăjită, castronelul de cereale şi sucul de portocale, dar şi un teanc întreg de clătite şi trei felii de şuncă.

Apoi, după ce o ajutase pe Molly la grajd, Julie dispăruse pur şi simplu.

– Du-te şi caută-ţi sora, te rog frumos, scumpa mea! îi spuse Karen lui Molly, care stătea la masă cu un catalog de produse ecvestre, făcînd o listă cu lucrurile care trebuiau neapărat – „altfel mor" – lucruri care nu numai că ar fi umplut camera pentru harnaşamente pînă la refuz, dar ar fi golit şi contul din bancă. Dar cel puţin Molly revenea la un comportament normal, reuşind să treacă şi peste şocul morţii lui Otto Owen.

Fetiţa o zbughi din bucătărie şi, o secundă mai tîrziu, Karen o auzi tropotind pe scările goale, bubuiturile paşilor ei răsunînd pînă în cele mai îndepărtate cotloane ale casei.

– Mai uşor! îi strigă Karen, clătinînd din cap.

Peste un minut Molly cobora scara, provocînd o bubuitură ca de tunet în urma săriturii făcută peste ultimele cinci trepte.

– E în pat! raportă Molly, năvălind în bucătărie. Stă în pat şi se uită pe geam.

Karen lăsă şunca pe care o tăia în felii, îi spuse lui Molly să înceapă pregătirile pentru prînz, iar apoi se îndreptă spre scară.

Uşa camerei lui Julie rămăsese întredeschisă; într-adevăr, fata stătea întinsă în pat, cu ochii pe fereastră.

Karen bătu încetişor la uşă.

– Julie? spuse ea. Te simţi bine?

Tăcerea se prelungi încă o clipă, apoi Julie se întoarse, aruncîndu-i o privire.

– Mă simt perfect, spuse ea cu o voce plată, lipsită de orice intonaţie.

– Atunci ar fi cazul să cobori şi să ne ajuţi să pregătim masa.

Julie ridică din umeri, dar nu se clinti de la locul ei.

– Scumpa mea, eşti sigură că te simţi bine? o mai întrebă o dată Karen.

– Mă simt bine, o asigură Julie pentru a doua oară. Cobor şi eu imediat. De acord?

După ce mama ieşi din cameră, lăsînd uşa întredeschisă, Julie se trînti iar pe pernă.

Încă o dată minţise.

Dorise să-i spună mamei cît de rău îi era, să-i povestească ce i se întîmplase în zorii zilei în care găsiseră trupul lui Otto.

De cînd aflase ce i se întîmplase bătrînului, se gîndise tot timpul la felul în care ea însăşi se trezise în mijlocul cîmpului, acoperită în întregime de furnici roşii.

De fapt, nici nu era prea sigură dacă nu cumva fusese doar un coşmar oribil, fără ca în realitate să se fi întîmplat ceva.

Dar dacă, totuşi, furnicile se căţăraseră pe ea, aşa cum îl asaltaseră scorpionii pe Otto?

De ce nu o muşcaseră furnicile, aşa cum fusese Otto omorît de scorpioni?

De două zile se gîndea la cele întîmplate, dar, oricît s-ar fi străduit să afle răspunsul, acesta nu se lăsa descoperit.

Dar mai rău decît lipsa unui răspuns era ceea ce i se întîmplase cînd, în cele din urmă, se hotărîse să discute cu mama ei, spre sfîrşitul după-amiezei de ieri, cînd se afla în camera ei, întinsă pe pat, exact ca acum. Uşa era deschisă şi,

de jos, o putea auzi pe Karen încheind pregătirile pentru cină.

Erau singure în toată casa, iar Julie nu ar fi avut decît să se ridice din pat şi să coboare scările. Ar fi putut să discute, aşa cum o făceau cînd ea avea vîrsta lui Molly.

Încercase să se ridice în capul oaselor şi să-şi dea picioarele jos din pat.

Dar nu se întîmplase nimic. Nici nu se clintise.

Încercase să ţipe, să-i strige mamei că era paralizată.

Încercase, dar nu reuşise.

Vreme îndelungată – n-ar fi putut spune cît – rămăsese întinsă pe pat, cînd, dintr-o dată, de undeva din străfundurile fiinţei ei, se ivise o geană de lumină şi începuse să înţeleagă.

Stătuse tăcută, fără ca vreun cuvînt să i se fi închegat măcar în minte.

Dar, pe măsură ce secundele se scurgeau şi ea rămînea incapabilă să se mişte, în minte începu să i se contureze o idee.

Ceva, o forţă pe care nu o înţelegea, îşi găsise sălaş în interiorul ei.

O forţă a cărei voinţă era mult mai puternică decît a ei.

Ideea i se înfipşese în creier.

De cînd aproape că murise din cauza înţepăturilor de albină, existau lucruri despre care nu putea să vorbească şi lucruri pe care nu le putea face.

Devenise sclava unei puteri noi aflate în trupul ei, pe care nu o înţelegea şi împotriva căreia nu putea să lupte.

Şi, în clipa în care acceptase acest lucru, în momentul în care se abandonase acestei forţe dinăuntrul ei, fusese în stare să se mişte iar. Să se mişte şi să vorbească.

Şi să se prefacă.

Să joace rolul unui om normal, nu al unuia pe cale de a înnebuni.

Azi dimineaţă, cînd se trezise, amintirea cumplitei nopţi cînd se găsise în mijlocul cîmpului – noaptea în care murise Otto – îi era proaspătă în minte.

Preţ de o clipă, o clipă oribilă în care simţise degetele de gheaţă ale fricii strîngîndu-i inima, avusese senzaţia că pielea îi era iar invadată de milioanele de furnici roşii care i se caţără pe trup.

Momentul trecuse şi, o dată cu el, spaima cumplită care începuse să pună stăpînire pe ea. Se ridicase în picioare, îşi puse capotul şi se dusese la baie.

Făcuse duşul, apoi se spălase pe dinţi şi se pieptănase.

Totul părea cît se poate de normal.

Cînd revenise în cameră să se îmbrace, se simţise dintr-o dată obosită şi se aşezase pe pat să stea un minut.

Apoi mireasma dejunului pregătit de mama începuse să se strecoare pînă la ea pe uşa deschisă a camerei şi descoperise brusc că îi era foame.

Nu foame pur şi simplu, era moartă de foame.

Se îmbrăcase şi coborîse la bucătărie, unde toată familia se strînsese deja în jurul mesei.

Fără măcar să-i fi salutat pe Kevin şi Molly, se trîntise pe scaun şi începuse să mănînce.

Să mănînce aşa cum nu mai mîncase niciodată pînă atunci.

Un castron cu fulgi de ovăz cu unt, zahăr şi smîntînă.

Urmaseră şunca şi clătitele.

Clătite!? Nu putea să le sufere! Nu făceau altceva decît să te îngraşe şi-ţi mai cădeau şi greu!

– Ţi-e bine, Julie? întrebase Kevin, în timp ce ea îngrămădea lucrurile acelea dezgustătoare de pe farfurie.

Ea încuviinţase cu o mişcare a capului, terminase clătitele şi tocmai se pregătea să-şi mai ia o porţie, cînd simţise privirea celorlalţi urmărind-o cum se îndopa!

Se oprise din mîncat, deşi nu se simţea sătulă.

Dar cum era posibil să-i mai fie foame după cît mîncase?

După masă se simţise cuprinsă de aceeaşi ciudată epuizare ca de dimineaţă şi, puţin după aceea, i se făcuse iar foame.

De data aceasta nu mai cedase poftei de mîncare, ci se urcase în camera ei, întinzîndu-se pe pat.

Ce i se va întîmpla? Va deveni la fel ca fetele acelea de la televizor care mîncau tot timpul după care vomau, pentru ca în final să moară de foame?

Apoi, cînd mama ei venise să o întrebe cum se simte, simţise dorinţa de a-i povesti tot ce i se întîmplase.

Nu reuşise decît să pronunţe aceleaşi cuvinte oribile, cuvinte care îmbrăcau o minciună.

Mă simt bine... totul e în ordine...

Dar nu se simţea bine! Nimic nu era în ordine!

Era îngrozită.

Era îngrozită şi avea impresia că îşi va pierde controlul. Iar mîncărimea aceea era atît de cumplită, încît îi venea să-şi rupă pielea de pe ea!

Îi venea să-şi înfunde faţa în pernă şi să plîngă de spaimă şi de neputinţă.

În schimb, mînată de aceeaşi forţă lăuntrică, se ridică de pe pat şi se duse la toaletă, de unde îşi luă peria de cap.

Cu ochii fixaţi asupra propriului chip, reflectat în oglindă, îşi perie părul pînă cînd acesta începu să strălucească.

Cînd coborî în bucătărie ca să-şi ajute mama la pregătirea mesei, se simţea exact aşa cum îi spusese. I-o confirma zîmbetul mamei.

– Să ştii că arăţi mult mai bine decît acum cîteva minute, spuse ea. Eşti gata de masă?

Julie făcu un semn din cap.

Îi era frică să vorbească, fiindcă nu ştia ce cuvinte îi vor ieşi din gură.

– Karen? spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Sînt Marge Larkin. Mama lui Jeff.

Karen îşi sprijini receptorul de umăr şi, în timp ce termina de ornat salata de cartofi pe care o servea cu şunca deja tăiată în felii, spuse:

– Bună! Am tot vrut să-ţi telefonez să te invit împreună cu copiii într-o seară la noi, dar, cu pregătirile de nuntă şi acum, cu moartea lui Otto...

Vocea îi rămase suspendată.

Marge Larkin îşi manifestă compasiunea, deşi Otto Owen nu-i plăcuse niciodată. Îl considera un ticălos veşnic încruntat, lucru care nu se cădea însă să fie amintit acum.

– Bun, poţi amîna invitaţia pentru altă dată, spuse ea. Mă cam supără un dinte şi va trebui să dau o fugă pînă la San Luis Obispo, să mă vadă un dentist. Jeff i-a promis lui Vic Costas că o să-l ajute în după-amiaza asta şi voiam să te întreb dacă Julie n-ar vrea să cîştige un ban avînd grijă de copil, de Ben.

Karen se pregătea să-i propună lui Marge Larkin să-şi aducă băieţaşul pe care îl văzuse jucîndu-se de unul singur în curtea plină de praf din faţa casei lui Vic Costas, la fermă, unde şi-ar fi putut petrece după-amiaza jucîndu-se cu Molly, dar se răzgîndi brusc. Era mult mai bine pentru Julie să mai iasă puţin din casă şi să cîştige cîţiva bani, simţind astfel că stă pe propriile picioare.

– Aşteaptă puţin, ţi-o dau pe Julie.

În timp ce Marge îi explica lui Julie despre ce era vorba, Karen puse salata pe masă, apoi ieşi să bată în triunghiul de fier ce părea să aparţină altor timpuri, atîrnat lîngă uşa din spate. Kevin şi Russell traversau deja curtea şi, în timp ce Kevin se ducea spre spălătorul aflat în spatele bucătăriei, Karen îi propuse soţului ei să anuleze interdicţia, date fiind împrejurările.

Înainte ca Russell să fi avut timp să-i răspundă, Julie îşi făcu apariţia în pragul uşii.

– Mami? spuse ea. Îmi dai voie?

Karen îi răspunse după o scurtă ezitare.

– Din punctul meu de vedere, n-am nimic împotrivă, dar trebuie să-i ceri voie şi lui Russell.

În prima clipă Karen se aşteptă ca Julie să-i întoarcă spatele, preferînd să renunţe la slujbă, decît să-i ceară voie tatălui ei vitreg. Într-adevăr, în timp ce Julie îşi muta privirea spre Russell, lui Karen i se păru că vede în ochii ei licărul unui resentiment.

– E vorba să stau cu un copil cîteva ore, spuse Julie în cele din urmă. Pot să mă duc sau sînt consemnată?

Karen îşi ţinu respiraţia, întrebîndu-se dacă Russell sesizase tonul provocator din glasul lui Julie. Dar el nu lăsă să se vadă nimic.

– Gata cu berea? întrebă el.

Julie strînse din dinţi, cu ochii îngustaţi, dar dădu din cap.

– În cazul ăsta, n-am nimic împotrivă, spuse Russell.

Julie intră în bucătărie, iar Russell îi aruncă lui Karen un zîmbet subţire.

– Presupun că trebuie să fiu mulţumit că mi-a cerut voie, nu pot să-i cer să fie şi încîntată.

– Trebuie să ne mulţumim cu ce avem, răspunse Karen, dînd din cap şi oftînd. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu sper să-şi mai revină din starea în care a intrat de la moartea lui Otto. Mi se pare... În fine, am impresia că se simte vinovată pentru ce s-a întîmplat.

– Dar n-a fost vina ei, răspunse Russell încruntat.

– Noi ştim asta, dar nu sînt la fel de convinsă că şi Julie ştie. Cred că încă se simte prost pentru ce s-a întîmplat la prînz.

– Poate că ar fi mai bine să discutăm cu ea.

Karen se întinse şi îşi sărută soţul pe obraz.

– Îţi mulţumesc, dar nu cred că are rost. Dacă nu a vrut să stea de vorbă cu mine, cu atît mai puţin o va face cu tine.

Poţi fi convins. Cel mai bun lucru ar fi să încercăm să revenim la o viaţă normală.

– Ce ai? întrebă Ben Larkin, dezlipindu-şi ochii de televizor pentru a-i arunca lui Julie o privire dispreţuitoare. Parcă ai spus că poţi.

– Pot, îi răspunse Julie. Cînd eram acasă am reuşit întotdeauna!

Îi aruncă lui Ben telecomanda de la video, apoi se ridică de pe sofa şi se îndreptă neliniştită spre fereastra căsuţei familiei Larkin.

Ce nu mergea? Din nou simţea mîncărimea aceea cumplită care o împingea afară din propria ei piele; senzaţia că în ea se plămădea ceva care era pe punctul de a face explozie.

Se scutură violent, de parcă această mişcare ar fi putut să o ajute să se descotorosească de nervozitatea teribilă care o înnebunea.

– E rîndul tău, îi spuse Ben. Pe mine m-au bombardat.

– Nu vrei să taci? îl repezi ea.

Ben izbucni în lacrimi şi Julie rămase cu gura deschisă, uimită de propria ei reacţie.

De ce spusese aşa ceva? Ben nu era vinovat cu nimic! De fapt, pentru un copil de vîrsta lui Molly, era foarte cuminte. Nu voia altceva decît ceea ce vor toţi băieţii de vîrsta lui şi Julie îşi dăduse toată silinţa pentru a-i stimula entuziasmul.

La început fusese chiar foarte nostim.

Se duseseră la pîrîu, unde se descălţaseră, după care intraseră în apa rece, iar Ben prinsese un borcan plin cu mormoloci. Deşi micile creaturi aveau trupuri vîscoase, îi făcea plăcere să-i prindă şi, în ora care urmase, amîndoi se străduiseră să construiască un loc în malul pîrîului unde mormolocii să crească pînă vor deveni broaşte.

Sau să se transforme în hrană pentru păsările care descoperiseră deja cratiţa, transformată într-un iaz minuscul, pusă la umbră în apropierea uşii. Cu un aşternut de nisip şi mîl pe fundul cratiţei şi cincisprezece centimetri de apă deasupra, Ben era sigur că mormolocii vor fi nespus de fericiţi. Julie propuse să mai adauge şi nişte pietre şi iarbă care creştea pe lîngă pîrîu pentru ca mormolocii să se poată ascunde. Aşa că se întorseseră la pîrîu, de unde adunaseră pietricelele şi vegetaţia necesară pentru a le crea mormolocilor un microclimat asemănător celui natural.

Acum o oră, însă, Ben se plictisise de mormoloci şi hotărîse să se joace cu jocurile video.

Se dovedi a fi un maestru la Nintendo. Şi Julie era o jucătoare abilă, dar astăzi părea că nu îşi putea intra în mînă.

Poate din cauza căldurii.

I se părea că temperatura fusese în urcare tot timpul după-amiezei. Deschise ferestrele, dar camera de zi destul de strîmtă semăna în continuare cu un cuptor. Tapiseria de plastic a sofalei desfundate i se lipise de pielea transpirată şi acum, cînd privea ecranul televizorului, îi venea să ţipe.

– Îmi pare rău, îi spuse ea lui Ben, întorcîndu-se pe sofa; hotărîtă să mai încerce un joc. E din cauza... nu ştiu. Dar aici e aşa de cald şi mă simt aşa de lipicioasă. Cred că mi-am pierdut cumpătul.

Îmbunat, plînsul lui Ben se transformă într-un fel de scîncet. O privi curios.

– Dar nu e prea cald, spuse el.

– Ba e, i-o întoarse Julie. Parcă ar fi patruzeci de grade.

– Ba nu, protestă Ben.

Arătă spre termometrul de pe perete.

– Uită-te şi tu! Sînt doar douăzeci şi cinci!

– În fine, pare mult mai cald. Ce-ar fi să ne facem o limonadă?

Poate că va reuşi nu numai să o răcorească, dar să-i potolească şi foamea care o chinuise toată ziua.

– Bine, se arătă de acord Ben, a cărui supărare trecuse cu totul.

Se duseră în bucătărie şi, în timp ce băiatul căuta storcătorul de fructe, Julie începu să taie lămîile în jumătăţi. Ben găsi aparatul cînd Julie tăia a şasea lămîie, după care fata începu să le stoarcă.

Parfumul acid al fructelor proaspete umplu nările lui Julie şi foamea o înghionti din nou.

Un ghiont atît de puternic, încît nu mai reuşi să-l ignore.

Fără să se mai gîndească, luă o jumătate de lămîie şi muşcă din ea.

Ben o privi cu ochii larg deschişi.

– Ce faci? o întrebă el. Nu se poate aşa ceva! Lămîile sînt prea acre ca să le poţi mînca!

Julie clătină din cap, cu mîna întinsă după o a doua lămîie. Cu toate că ştia cîtă dreptate avea băiatul, lămîia nu i se păruse nici pe departe aşa de acră.

Ba chiar avea impresia că era dulce.

Supse lacomă pulpa celei de a doua lămîi, apoi o înşfăcă pe a treia.

Şi, pe cînd sucul lor i se rostogolea pe gît, foamea devenea şi mai mare.

Deschise frigiderul, inspectîndu-i rafturile.

Văzu un castron mare. Prin capacul de plastic întrezări ceva ce semăna cu o bucată de friptură la ceaun, carnea cenuşie tronînd în mijlocul gelatinei mate.

Smulse castronul din frigider, îl puse pe masă şi îi scoase capacul. Vîrî degetele şi scoase o bucată maronie de sos sleit rece ca gheaţa, pe care şi-o îndesă în gură.

Ben rămase cu ochii holbaţi la ea, în timp ce stomacul începea să-i protesteze la gîndul de a băga în gură grăsimea sleită.

– Ce porcărie! gemu el.

Dar Julie continua să sape în gelatina vîscoasă, smulgînd bucăţi de carne pe care şi le îndesa în gură şi pe care abia dacă le mai mesteca înainte de a le înghiţi.

– Ce faci? ţipă Ben, văzînd cum dispare friptura. Mami a spus să nu ne atingem de aia! A spus...

Dar Julie era surdă la cuvintele lui. Întreaga ei fiinţă era concentrată doar asupra încercării de a-şi potoli foamea uriaşă. Continuă să smulgă din carne, înfigîndu-şi adînc degetele în sosul gras şi sleit.

Ben, speriat de comportamentul ei bizar, o zbughi spre uşă.

– Mă duc să-l caut pe Jeff, îşi spuse el mai mult sieşi decît lui Julie.

Şi, în timp ce ea continua să se lupte cu friptura din castron, băiatul o tuli pe uşă, fugind spre parcela pe care se vedea tractorul lui Vic Costas.

– Uite, îi spuse el lui Jeff douăzeci de minute mai tîrziu. Uită-te la ea ce face!

Îi arătă fratelui său prin geamul de la bucătărie.

Julie era lîngă masă. Tot conţinutul frigiderului părea împrăştiat în jurul ei şi, sub ochii lui Jeff, Julie smulse o bucată dintr-un calup de brînză pe care şi-o înghesui în gură şi căreia îi urmă un codru de pîine.

În timp ce mesteca îmbucătura uriaşă, mîinile trăgeau de ambalajul unui salam de Bologna tăiat în felii. În cele din urmă, în graba ei de a ajunge cît mai repede la carnea din interior, rupse plasticul cu dinţii.

Castronul în care fusese carnea era gol şi ultimele firimituri fuseseră înfulecate sub privirile uluite şi scîrbite ale lui Jeff.

În aceeaşi clipă fata le observă prezenţa la fereastră. O clipă, Jeff avusese strania senzaţie că surprinsese un animal sălbatic devorîndu-şi prada.

Julie îi adresă un zîmbet.

Un zîmbet care îl excită.

Apoi îşi aminti cum plecase cu cîteva seri înainte cu Kevin, fără să se mai întoarcă.

Şi, chiar dacă prietenul său nu-i povestise ce se întîmplase, ştia destul de bine despre ce era vorba.

La urma urmelor, Julie era din Los Angeles şi toată lumea ştia cum erau fetele de acolo.

Şi acum îi zîmbea.

– Du-te pînă la domnul Costas acasă, îi spuse el lui Ben.

– De ce? vru să ştie băiatul. Ce ai de gînd să faci? Vreau să văd.

– Ei bine, n-o să vezi, îl ameninţă Jeff. Te duci imediat acasă la domnul Costas şi mă aştepţi acolo.

Ben începu să obiecteze, dar întîlni privirea fratelui său. O privire care îl avertiza că lucrul cel mai bun era să facă aşa cum i se spunea.

– Dar nu-i drept, se plînse el. Doar eu am...

– Cară-te! îi ordonă Jeff.

În cele din urmă, Ben o porni spre casa lui Vic Costas, aflată la cîteva sute de metri mai încolo. Doar cînd se convinse că cel mic avea de gînd să-l asculte, Jeff se hotărî să intre în bucătărie.

– Julie, spuse el, ce faci acolo?

Julie, a cărei foame era încă nepotolită, îl privi fără să-i răspundă

Se apropie de ea şi întinse mîna. Degetele îi atinseră pielea.

Fata se trase înapoi, dar continuă să-l privească fix; îşi linse buzele.

Jeff cunoştea semnificaţia gestului.

Se apropie iar de ea.

– Haide, Julie, spuse el, cuprinzînd-o cu braţul. Ştiu că vrei. Şi sîntem singuri.

Îşi apropie gura de gîtul ei şi buzele i se lipiră de piele. Fata se suci în braţele lui, dar gestul ei îl excită şi mai mult.

– Vrei să mergem în dormitor?

Julie se zbătea, încercînd să scape din strînsoarea lui, dar Jeff o răsuci punîndu-i piedică – nu era sigură dacă gestul fusese accidental sau deliberat – şi ea căzu pe jos. În mai puţin de o secundă, băiatul era peste ea, ţintuind-o pe podea, în timp ce ea îl privea fix.

El se aplecă, încercînd să o sărute, iar Julie deschise gura.

Din gura deschisă exhala un miros insuportabil.

Şi din aceeaşi gură deschisă ţîşni fuiorul unui nor negru, o pîclă întunecată şi fremătătoare care se despică instantaneu în zeci de limbi şerpeşti izbucnite din gîtlejul lui Julie, care se desfăşurară în jurul capului lui Jeff Larkin aidoma unor tentacule care îl paralizară în aceeaşi clipă. Groaza era mai cumplită decît orice altă trăire de pînă atunci.

Nu era tocmai o negură, iar Jeff realiză aceasta chiar dinainte de a fi fost învăluit.

Picăturile erau atît de mici, încît nici nu le putea sesiza ca atare. Jeff ştia că stropii aveau viaţă, că zburau împreună într-un roi asemănător cu acela al termitelor sau furnicilor care uneori se ridicau de la pămînt cu zecile de mii, purtate de aripi pe care le pierdeau în cursul aceleiaşi zile.

Ceaţa îl învălui pe Jeff ca un linţoliu negru. Instinctiv inspiră adînc, în dorinţa de a-şi ţipa spaima.

Îi umplură gura – erau milioane. Se îneca acum, cînd îi năvăleau în plămîni.

Dar ţipătul nu fu altceva decît o bolboroseală sugrumată. Se desprinse de Julie şi se rostogoli pe podea, zvîrcolindu-se convulsiv într-o încercare inutilă de a scăpa de masa aceea enormă care îl înconjurase.

Într-o fracţiune de secundă văzu chipul lui Julie şi se cutremură îngrozit cînd un al doilea nor ţîşni din gura deschisă

a fetei, pentru a se alătura celui dinainte. Jeff dispăruse complet în bezna fremătătoare.

I se aşezaseră pe corp; pe neaşteptate, fiecare milimetru pătrat de piele părea să-i fi fost cuprins de flăcări.

Acum îi pătrundeau în ochi şi în nas.

Urechile îi erau pline de ele şi tot capul îi zumzăia îngrozitor din cauza milioanelor de aripioare.

Şi tortura continua. Creaturile aproape invizibile roiau în jurul lui, croindu-şi drum prin pielea lui, prin membranele din gură şi nas, din ochi şi urechi.

Nu avea nici o şansă să scape de ele, nici o posibilitate de a se apăra.

Rămase zvîrcolindu-se pe podea şi, în timp ce groaza aceea cumplită continua să se amplifice, o altă spaimă puse stăpînire pe el.

Murea.

Într-un fel anume, într-o manieră nepămînteană, o metodă pe care el nu o putea înţelege, Julie Spellman îl omora.

Şi nu se putea împotrivi în vreun fel.

13

Dimineaţa cînd se trezi, Marge Larkin îşi simţea maxilarul pulsînd de durere. Chiar înainte de a coborî din pat, înghiţi una din pilulele pe care le pusese pe măsuţa din apropiere, cu o gură de apă cu gust stătut din pahar. Se trînti iar în perne, aşteptînd ca medicamentul prescris de doctor să-şi facă efectul.

Abia dacă mai ţinea minte cînd se întorsese aseară acasă. Condusul maşinii fusese o adevărată tortură, cu atît mai mult cu cît refuzase să ia orice calmant. De fapt, nu îndrăznise să se urce la volan pînă cînd novocaina şi protoxidul de azot nu-şi epuizaseră efectul. Cînd reuşi să ajungă acasă, mult mai tîrziu decît îşi programase, durerea devenise delirantă, aşa că trecuse pe codeină. Cum ajunsese acasă, totul era în ordine. Julie Spellman nu mai era acolo, dar îşi amintea vag că Jeff îi spusese că o trimisese acasă, după care îl culcase pe Ben. Se oprise din drumul spre dormitor doar atît cît să îl sărute pe Ben, făcînd un semn aprobator din cap, apoi se dusese şi ea să se culce.

Abia acum îşi aminti că Ben încercase să-i spună ceva, dar ea fusese mult prea chinuită de durere ca să-l mai asculte.

Nici în dimineaţa aceasta nu se simţea cu mult mai bine.

Şi totuşi, în ciuda durerii, trebuia să se scoale.

Să se scoale, să vadă de copii şi să se ducă la serviciu.

Gîndul că trebuia să meargă la lucru o făcu să scîncească. Deşi funcţia oficială pe care o deţinea la ziarul local era aceea de secretară, în realitate ea şi Jim Chapman – proprietar, publicist, redactor-şef şi om bun la toate, cum îi plăcea lui să spună – reprezentau tot personalul. Erau cîţiva oameni în oraş care din cînd în cînd mai scriau cîte un articol, dar Jim Chapman şi Marge Larkin acopereau tot ziarul. Nu era o gazetă prea grozavă, lucru recunoscut de altfel şi de Marge. Ca dovadă, nici nu produsese vreun profit în cei zece ani de cînd lucra ea la *Pleasant Valley Chronicle*.

Lui Jim nu-i prea păsa. El se îmbogăţise dintr-o afacere anterioară: inventase un dispozitiv electronic sofisticat, pe care Marge nu avea pretenţia că îl înţelegea, invenţie care îi aducea lunar cecuri ce îi permiteau să acopere pierderile suferite de ziar.

– E o distracţie pe care mi-o pot îngădui, îi spunea el ori de cîte ori îi sugera că nu mai era cazul să arunce banii în vînt.

Şi atunci, de ce s-ar fi plîns? Îi plăcea de Jim Chapman, îi plăcea slujba şi nici n-ar fi visat să lipsească o zi de la lucru, ceea ce ar fi însemnat întîrzierea apariţiei ziarului.

Marge bănuia că nimănui din oraş nu i-ar fi păsat dacă ziarul îşi întîrzia apariţia, cu excepţia ei şi a lui Jim, dar asta era o chestiune de principiu.

Deci, cu sau fără durerea de măsea, tot avea să se ducă la serviciu.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi se duse la bucătărie să-şi facă o cafea. În timp ce cu vîrful limbii cerceta pauza de pe maxilar, acolo unde pînă mai ieri se aflase un molar, deschise frigiderul să scoată laptele. Luă cutia, aruncînd o privire prin frigider. Îşi făcu în minte lista cu tot ce trebuia să cumpere de la magazin la întoarcerea acasă.

Marge se încruntă. Nu numai că dispăruse friptura din cuptor, pe care intenţiona să o încălzească azi la prînz, dar nici altele nu mai erau acolo.

Calupul de brînză aproape că dispăruse.

Acelaşi lucru se întîmplase şi cu salamul din care trebuiau făcute sandvişuri toată săptămîna.

Ieri dimineaţa nu era încă început, iar acum nu mai rămăseseră decît cîteva feliuţe din el.

Şi pîinea...

Parcă ieri lăsase aici una întreagă. Cît putuseră mînca trei copii?

Apoi îşi aminti că, de fapt, din frigider n-ar fi trebuit să lipsească nimic pentru că, în ultima clipă, se hotărîse să le dea bani ca să-şi cumpere hot-dogs de la A & W. Să se fi răzgîndit? Nu-i venea să creadă că tocmai ei ar fi ratat ocazia, doar ca să stea acasă şi să mănînce resturile de la mesele anterioare.

Cînd Ben intră în bucătărie, încă în pijama şi frecîndu-şi ochii somnoroşi, îl întrebă, arătînd spre frigider:

– Ieri aţi mîncat tot ce v-a ieşit în cale, nu-i aşa?

Ben clătină din cap.

– Nu eu, se apără el cu o inocenţă atît de exagerată, încît Marge ghici imediat că povestea nu se termina chiar acolo şi că trebuia să o afle pe îndelete de la el, în aşa fel încît nimeni să nu-l poată acuza că pîrăşte.

– Zău? făcu Marge. Păi dacă nu tu, atunci cine?

– Jeff şi Julie, spuse Ben, căţărîndu-se pe un scaun pentru a ajunge la cutia de Cheerios.

– Jeff şi Julie? repetă Marge.

– De fapt, Julie, continuă Ben.

Îndemnat, băiatul îi povesti tot ce se întîmplase pînă în clipa cînd Jeff îl trimisese la Vic Costas acasă.

– Şi, în cele din urmă, au venit şi m-au luat, încheie el, accentuînd pe „în cele din urmă“ cu atîta tărie, că lui Marge

îi veni să izbucnească în rîs. Şi după aia am mers la A & W şi am mîncat hot-dogs. Ne dai voie să mai mergem şi în seara asta?

– Nu, răspunse Marge automat, în timp ce încerca să desluşească povestea pe care tocmai o ascultase.

Amintirea unor lucruri citite sau văzute la televizor îi fulgeră prin minte.

Să fi fost Julie atinsă de boala aceea... cum îi spuneau, bulimie?... care le făcea să se umfle cu mîncare pînă vomau?

Dar Jeff? Dacă fusese şi el acolo...

Şi unde era Jeff? De obicei se trezea dimineaţa înaintea lui Ben.

Îl găsi în camera pe care o împărţea cu fratele lui mai mic, întins pe pat, cu faţa în jos, învelit doar cu un cearşaf.

Îl scuturâ şi băiatul se răsuci, ferindu-şi ochii cu mîna de strălucirea soarelui care pătrundea pe fereastră.

– Mamă? Ia uite! Mamă, ce faci? S-a întîmplat ceva?

– E exact ce vreau şi eu să aflu, îi spuse Marge. Ce naiba s-a întîmplat ieri? Ben mi-a povestit...

Se opri brusc cînd Jeff îşi lăsă mîna jos şi îi văzu faţa.

Jeff arăta... Cum?

Faţa îi era acoperită de sudoare.

– Te simţi bine? îl întrebă ea.

Jeff se întinse, apoi se ridică în capul oaselor.

– Excelent, îi răspunse el. De ce, ţi se pare că nu arăt bine?

Marge îi puse încruntată palma pe frunte.

În ciuda palorii, nu părea să aibă febră.

Şi totuşi...

În mintea ei îşi făcu loc o altă idee care o tulbură şi mai mult decît posibilitatea ca Julie Spellman să fi suferit de vreo boală digestivă rară.

Nu cumva copiilor care se drogau le plăcea să mănînce mult?

„Fomiştii", parcă aşa le spuneau.

De ce îl expediase Jeff pe Ben de acasă? Avusese Julie droguri din care îi dăduse şi lui?

– Cred că e cazul să-mi spui exact ce s-a întîmplat ieri după-amiază în casa asta, îi spuse Marge.

Apoi, înainte ca Jeff să-i fi răspuns, văzu ceasul.

Încă zece minute şi va întîrzia la serviciu, iar în dimineaţa aceea trebuia scoasă macheta ziarului pentru a fi trimisă la tipografie, nu mai tîrziu de zece.

Discuţia cu Jeff – în cazul, bineînţeles, că ar fi reuşit să-l facă să vorbească despre cele întîmplate ieri – i-ar fi luat toată dimineaţa.

Se mai uită o dată la el.

Ochii... Auzise ea că tinerilor care luau droguri li se dilatau pupilele.

Dar cînd? Numai cînd erau sub efectul narcoticelor? Tot timpul?

Îl privi atentă, încercînd să-i analizeze ochii. Păreau normali şi totuşi era clar că se întîmplase ceva.

Ce ar fi trebuit să facă? Să-l întrebe dacă luase droguri? Şi, dintr-o dată, îşi dădu seama cît de naivă era.

Poate că paloarea aceea nu avea nici o semnificaţie. Poate că era din cauza somnului adînc în care fusese cufundat pînă atunci.

– Eşti sigur că ţi-e bine? îl întrebă ea din nou.

– Doar ţi-am spus, mamă. Mă simt excelent, insistă Jeff.

Cinci minute mai tîrziu, în timp ce se îndrepta spre oraş, Marge Larkin ştia că alesese calea minimei rezistenţe. Era clar că ieri se întîmplase ceva în casa ei, dar acum era prea ocupată şi se simţea prea rău ca să se ocupe de această problemă.

Diseară, îşi spuse ea în timp ce îşi continua drumul. O să am o discuţie cu el diseară şi, dacă va fi nevoie, o să discut şi

cu Russell şi cu Karen. Dar, indiferent ce ar fi, trebuie să am răbdare.

Jeff rămase cu privirea pironită pe oglinda crăpată din baie.

De ce îi spusese mamei că se simţea bine, cînd realitatea era cu totul alta?

Niciodată pînă atunci nu-i fusese atît de rău.

Noaptea trecută avusese frisoane şi febră. Tot timpul pendulase între un frig de gheaţă şi o căldură dogoritoare.

Îi fusese rău, dar nu reuşise să vomite.

Îl chinuia o mîncărime cumplită, o senzaţie înnebunitoare, brutală, atît de adînc pătrunsă în fiinţa lui, încît avea impresia că i se naşte din chiar măduva oaselor.

Dimineaţa, cînd mama îl trezise din somn, se simţea oarecum mai bine.

Şi totuşi, cînd încercase să-i spună cît de rău îi era, nu reuşise să o facă. Avea impresia că paralizase şi era lipsit de puterea de a-şi împinge spre gură cuvintele născute în creier. În loc să-i spună adevărul, încercase să o convingă pe mama lui că se simţea foarte bine.

Foarte bine!

Dar îi era groaznic de rău! De ce nu-i spusese asta mamei?

Înnebunise, sau ce?

Apoi, în timp ce se uita în oglindă, văzu o altă imagine, născută din străfundurile memoriei lui pentru a se impune singură pe suprafaţa lucioasă.

Chipul lui Julie Spellman zîmbindu-i.

Făcîndu-i semn.

Aţîţîndu-l.

Înlănţuindu-l.

În timp ce privea chipul care plutea dincolo de propria-i imagine din oglindă, pulsul i se acceleră. Ştia că trebuia să o vadă.

Trebuia să fie cu ea.

Şi, dintr-o dată, faptul de a fi fost alături de Julie Spellman deveni lucrul cel mai important din viaţa lui.

– De ce nu pot să o călăresc? întrebă Molly.

Era cocoţată pe bîrna cea mai înaltă a gardului care închidea ţarcul, uitîndu-se la Kevin, care o călărea pe Greta fără şa, galopînd uşor de jur împrejurul perimetrului, în timp ce Flicka alerga după mama ei, încercînd să ţină pasul cu ea.

– Dar dacă merg cu ea la pas? continuă fetiţa să se roage. Cum să o antrenez pe Flicka atunci cînd va fi mare, cînd eu habar n-am să călăresc?

Kevin îi zîmbi lui Molly, trecînd prin dreptul ei.

– Hai, Molly, uite ce mică eşti. Greta e prea mare pentru tine.

– Sînt sigură că pot, insistă Molly.

Apoi, pentru că băiatul nu-i mai acorda nici o atenţie, se hotărî să abordeze o altă tactică.

– Tu cîţi ani aveai cînd ai învăţat să călăreşti?

– Cinci sau şase cred, răspunse Kevin înainte de a-şi da seama de tîlcul întrebării.

– Păi, eu am aproape zece! i-o întoarse Molly.

Kevin trase de hăţuri, opri iapa şi îşi aruncă piciorul stîng peste grumazul ei, sărind la pămînt. După ce descălecă, Molly sări de pe gard şi fugi să apuce hăţurile.

– Uite cum facem, zise Kevin, în timp ce Molly plimba calul la pas, exact aşa cum o învăţase el. O să o întrebăm pe mama ta şi, dacă ea n-are nimic împotrivă, după-masă pun o şa pe Greta şi o să încerci. Dar eu ţin hăţurile şi tu trebuie să-mi promiţi că faci exact ce-ţi spun eu. Bine?

– Zău? îl întrebă Molly.

Toată săptămîna se rugase de Kevin să o înveţe să călărească şi încă nu îi venea să creadă că reuşise să-l convingă.

– Îţi promit! Îţi promit!

Termină de plimbat cu calul, tremurînd aproape de nerăbdare, făcînd un efort să-şi reţină graba, oferindu-i astfel posibilitatea lui Kevin să se răzgîndească. După ce făcu trei ture cu Greta în jurul ţarcului, Kevin fu de acord că iapa se răcorise suficient şi Molly dădu drumul calului. În aceeaşi clipă, Flicka începu să sugă de la ţîţa mamei ei, atingîndu-şi în cele din urmă scopul pe care îl urmărise alergînd după Greta.

După ce le dădu ambilor cai bucăţele de zahăr, Molly se strecură printre bîrnele cele mai joase ale gardului şi urcă în fugă colina spre casă pentru a-şi începe presiunile asupra mamei.

Karen, în bucătărie, se simţea după cîteva zile cu adevărat bine. Şi ştia şi motivul.

Julie.

În dimineaţa aceasta, care urma după-amiezei în care Julie avusese grijă de micul Ben Larkin, fata părea să-şi fi revenit din supărarea provocată de interdicţia hotărîtă de Russell şi din letargia care pusese stăpînire pe ea după moartea lui Otto.

Lui Karen i se părea că tenul ei avea o culoare mai firească, şi ieri seară, la cină, participase la conversaţie, aşa cum obişnuia înainte de a ajunge în Pleasant Valley. Azi de dimineaţă, Julie se trezise devreme, o ajutase pe Molly la grajd, după care participase la pregătirea dejunului cu o plăcere pe care nu o mai văzuse de mult la ea.

Poate că, în cele din urmă, lucrurile vor intra pe făgaşul normal.

Era gata să dea adunarea familiei cu ajutorul triunghiului, cînd Molly dădu buzna în bucătărie, făcînd să explodeze, ca o sticlă de şampanie, vestea că, în fine, Kevin fusese de acord să o înveţe să călărească.

– Dar mi-a spus că, în primul rînd, trebuie să-ţi cer ţie voie, încheie ea. Mami, sînt sigură că pot. Kevin avea doar cinci ani cînd a învăţat. Şi dacă...

Karen îşi ridică mîinile în semn de apărare în faţa torentului de cuvinte.

– Nu vrei să te potoleşti, să te speli pe mîini şi să te aşezi la masă? O să vedem cînd vor veni Russell şi Kevin. În regulă?

Deşi un alt torent de vorbe era pe punctul să umple bucătăria, Molly reuşi să-şi domolească nerăbdarea pînă cînd toată familia se adună în jurul mesei, dar, chiar în clipa în care Karen îi dădea lui Russell platoul cu clătite, fetiţa nu mai reuşi să se abţină.

– Ai spus că o să discutăm la masă! izbucni ea. Şi acum sîntem cu toţii la masă, aşa că e timpul să le spui!

Toată discuţia nu dură decît două minute, iar Russell puse punctul final:

– Fata trăieşte la o fermă. Are un cal. Trebuie să înveţe să călărească. Care e problema?

– Dar e aşa de mică, protestă Karen, deşi ştia că hotărîrea fusese luată.

– E mai mare decît era Kevin sau eu cînd am ajuns pentru prima oară în şaua unui cal, îi spuse Russell.

Apoi îşi îndreptă privirea spre fetiţă, cu ochii sclipindu-i de o veselie pe care nu o mai cunoscuse de la moartea tatălui său. Spuse, imitîndu-l pe Otto:

– Păi, sînt şi lucruri pe care fetele nu pot nicicum să le facă, numa' băieţii...

Înţelegînd că discuţia se terminase, Karen îşi încercă ultima şansă.

– Mi se pare că Molly va trebui să o convingă şi pe Julie. Vreau să spun că Greta e calul ei, nu-i aşa?

Dar, spre surpriza ei, Julie ridică nepăsătoare din umeri.

– Din partea mea, e-n ordine. Molly e înnebunită după cai. Ar trebui să înveţe să călărească.

– Cînd? întrebă Molly victorioasă. În dimineaţa asta? Vă rog! Spăl vasele, fac curat la mine, tot ce vreţi!

Karen cedă şi ea.

– Bine, dacă voi credeţi că aşa trebuie, n-am nimic împotrivă. Dar, dacă te dai de-a berbeleacul, să nu vii plîngînd la mine, adăugă ea cu o sforţare complet eşuată de a se încrunta la Molly. Şi lasă vasele şi curăţenia. O să am eu grijă.

Pe cînd ceilalţi făceau planuri pentru restul zilei, adunaţi în jurul mesei şi nu în locul devenit tradiţional pentru asemenea discuţii – camera pentru harnaşamente – Karen se lăsă pe speteaza scaunului şi, cuprinsă aproape de un sentiment de vinovăţie, savură momentul.

Pentru prima dată de la căsătoria lor, erau toţi împreună, şi cu toţii, pînă şi Julie, păreau fericiţi.

Cu excepţia morţii lui Otto, îşi aminti Karen. Şi totuşi, în ciuda sentimentului de vinovăţie care i se cuibărise în suflet, nu reuşea să scape de convingerea că tocmai moartea lui Otto ridicase bariera din calea fericirii lor.

Lui nu-i plăcuse nimic din ce se întîmpla cu ferma lui, cu familia lui şi chiar cu el însuşi.

Şi murise repede. Ellen Filmore presupusese chiar că, după prima înţepătură, bătrînul îşi pierduse imediat cunoştinţa.

Şi abia acum ei, ceilalţi, păreau să devină cu adevărat o familie.

O familie adevărată.

– De ce vrei să te duci la familia Owen? întrebă Ben, încă supărat pentru că fratele său îl expediase cu o zi înainte de acasă.

Cu mîinile înfipte zdravăn în şolduri şi sprijinit bine pe picioarele depărtate, privea în sus la trupul lung al lui Jeff.

– Nu vreau să merg şi nu mă poţi obliga! hotărî el răspicat.

Jeff se aplecă şi îşi ridică frăţiorul, ţinîndu-l la distanţă, în timp ce copilul se zbătea să scape.

– O să mergem pentru că aşa am hotărît eu, iar eu sînt cu mult mai mare ca tine.

– O să-i spun mamei cînd vine acasă! ţipă Ben. Ea a zis că...

– Ea a zis că trebuie să am grijă de tine, ceea ce şi fac, îi răspunse Jeff. Aşa că mergem pînă la familia Owen şi tu o să te joci cu Molly.

– E fată! protestă Ben. Nu pot să le sufăr!

– Dar caii? îl întrebă Jeff. Nu-i aşa că-ţi plac?

Hotărîrea lui Ben începu să scîrţîie.

– Caii? întrebă el, mirosind capcana.

– Sigur că da. Molly are un mînz. Sînt sigur că o să te lase să-l mîngîi.

– Zău? întrebă Ben, plonjînd în cursa întinsă de fratele lui. Şi de unde are un mînz?

În timp ce traversau cîmpul, Ben uitase deja ameninţarea că îi va povesti mamei despre încălcarea interdicţiei imaginate de el şi, cînd se apropiară de ţarcul aflat lîngă grajdul fermei Owen, băiatul o rupse la fugă pentru a se cocoţa pe bîrna cea mai înaltă din gard.

În ţarc, Molly, pe care Ben o văzuse de cîteva ori pînă atunci fără să-i fi adresat vreun cuvînt, ţinea un cal mare de frîu.

– E calul tău? o întrebă el.

Molly clătină din cap.

– Eu am un mînz. Ăsta e al surorii mele şi Kevin o să mă înveţe să călăresc.

– Mă învaţă şi pe mine? întrebă Ben.

Molly şovăi, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Tu cine eşti?

– Ben Larkin. Stau acolo.

Arătă cu degetul spre ferma lui Vic Costas.

– Pot să mă uit şi eu cînd te învaţă Kevin să călăreşti?

– Cred că da, spuse Molly, ridicînd din umeri.

Cîteva secunde mai tîrziu, în timp ce Kevin ieşea din grajd, Jeff se urcă şi el pe gard.

– Unde e Julie?

Kevin se uită la Jeff. De ce îl interesa unde era Julie? Ce... Apoi îşi aminti că Julie fusese ieri după-amiază la ei să stea cu Ben.

Fusese şi Jeff cu ei?

Kevin se simţi împuns de ghimpele geloziei.

– Nu ştiu, răspunse el. Cred că e în casă.

– Vine şi ea să vadă cum călăresc, îi spuse Molly lui Jeff. Dacă vrei, poţi să te uiţi şi tu.

Kevin se roşi cînd Molly îi trădă micul secret şi se întoarse repede cu spatele la Jeff.

– Haide, îi spuse el lui Molly. Hai să te urcăm pe Greta.

Molly îl urmări cu atenţie pe Kevin, care îi arăta cum trebuie să încalece. Apoi băiatul descălecă şi, continuînd să ţină frîul cu mîna stîngă, o ridică pe Molly, ţinînd-o de după talie, pînă cînd piciorul îi ajunse în dreptul scării. Molly se prinse de oblînc şi se căţără pe Greta, aruncîndu-şi piciorul drept peste şa.

– Am reuşit! ţipă ea pe cînd se îndrepta pe spinarea calului. Am...

Greta făcu un pas şi Molly, surprinsă de mişcarea neaşteptată, fu pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

– Ţine-te bine! îi strigă Kevin.

Linişti calul, apoi se apropie de Molly şi îi ajustă scările.

– Acum e mai bine, spuse el.

Apoi îi arătă cum să ţină frîul şi cum să stea pe spinarea calului. Apucă frîul şi începu să plimbe calul la pas prin ţarc, dînd fetei posibilitatea să se obişnuiască în şa.

La al treilea tur, observă că venise şi Julie, care stătea acum pe cea mai înaltă bîrnă a gardului şi îi privea.

Foarte aproape de ea era Jeff Larkin.

Pe măsură ce se apropia de cei doi, Kevin simţi cum iapa se încordează. Necheză tare şi îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să i se smulgă din mînă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Molly. S-a speriat de ceva?

Kevin, sigur că iapa reacţiona la impulsul lui de gelozie, strînse hăţurile şi mai tare.

– *Totul e-n ordine*, spuse el.

Îşi continuară plimbarea şi calul se linişti pe măsură ce se depărta de cei doi.

– Ce fetiţă cuminte, şopti Kevin la urechea calului. Nici mie nu-mi place, dar trebuie să ne prefacem că nici nu i-am văzut.

Îşi începură ultimul tur, dar, cînd iapa ajunse lîngă cei doi, aceeaşi încordare puse stăpînire pe ea. Nările i se dilatară şi urechile i se lipiră de cap.

– Uşurel, îi şopti Kevin. Uşurel.

Dar calul se trase înapoi, eliberîndu-se din strînsoarea lui, de parcă ar fi simţit un pericol iminent.

Molly ţipă speriată şi dădu drumul frîielor din mînă. În secunda următoare calul se cabră, ridicîndu-se pe picioarele din spate, în timp ce cu una din copite l-ar fi izbit pe Kevin în cap, dacă băiatul nu ar fi făcut saltul în spate suficient de repede. În timp ce Kevin se ferea de năluca dezlănţuită, Greta se lansă în galop în direcţia opusă. Molly se agăţă de oblîncul şeii, ţipînd îngrozită, dar, la o nouă cabrare a iepei, alunecă şi căzu la pămînt. Zvîrcolindu-se pe jos, încercînd să se rostogolească de sub calul dezlănţuit, fetiţa scotea ţipete tot mai puternice.

Julie urmărea îngrozită de la locul ei goana calului prin țarc, tropotindu-și copitele doar la cîțiva centimetri de Molly. Fetița se rostogoli spre dreapta, apoi spre stînga, dar, indiferent încotro ar fi încercat să găsească o ieșire, Greta părea să fie cu un pas înaintea ei, blocîndu-i scăparea.

Julie știa că în fiecare clipă copitele calului se puteau prăvăli asupra lui Molly și...

Simți surplusul de adrenalină vărsîndu-i-se în sînge și, de undeva, din străfundul minții, un impuls de energie.

Rămase cu ochii fixați asupra calului, în timp ce în minte își schița atacul.

Pe cînd calul continua să alerge, atmosfera păru să se schimbe.

Agitația îi încetă brusc și din gîtlej îi ieși un nechezat ascuțit. În secunda următoare fugea de lîngă Molly de parcă ar fi vrut să scape de un dușman.

Julie continuă să-și țină privirea ațintită asupra calului dezlănțuit.

Jeff, aflat lîngă ea, îi simți încordarea; cînd se întoarse să o privească, îi văzu chipul ca o mască înghețată sub tensiunea concentrării.

Auzi zumzetul venind din spate. Se întoarse și le văzu.

Albinele.

Erau cu miile și năpădiseră țarcul venind dinspre casă. Se strînseră în jurul calului speriat, ca un nor dens.

Înconjurată de masa de insecte înțepătoare, Greta făcea salturi laterale pentru a scăpa de roiul care se ondula în jurul ei.

Încercă să fugă, dar cîteva zeci din creaturile acelea minuscule i se așezară pe cap, descoperind zonele din jurul nărilor și ochilor, acolo unde părul era mai subțire, înfigîndu-și acele.

Alte cîteva sute i se cățărau pe burtă sau își croiau drum prin interiorul coapselor, unde părul era ros și scurt.

Erau mii, care i se înghesuiau prin păr, ajungînd la piele.

Kevin, aflat încă în ţarc, o ridică pe Molly de la pămînt, după care urmări îngrozit albinele furioase care îşi continuau atacul dezlănţuit contra iepei.

Jeff, care rămăsese tot timpul lîngă Julie, cocoţat pe gard, era aproape hipnotizat de ochii ei lipsiţi de orice emoţie, cu o privire stranie, în timp ce se uita la animalul chinuit, care se împiedică, se prăbuşi la pămînt şi începu să se rostogolească în încercarea vană de a scăpa de roiul înţepător.

În timp ce Molly şi Kevin se retrăgeau înmărmuriţi spre gard, calul necheză pentru ultima oară.

Apoi trupul i se cutremură şi rămase nemişcat.

Spartă doar de zumzetul albinelor, o tăcere nefirească îşi aşternu linţoiul peste fermă.

14

Karen opri aspiratorul şi oftă la gîndul că numai etajul îi luase de două ori mai mult decît i-ar fi luat tot apartamentul din Los Angeles. Şi încă îi mai rămăseseră camerele copiilor, înainte de a se apuca de băi.

Zgomotul motorului se stinse şi Karen, care se afla în mijlocul scării ce ducea spre coridorul de sus, trase ştecherul din priză, lăsînd cablul să se desfăşoare pe bobina Electroluxului. Se temea că ştecherul se va smulge din cordonul electric în clipa cînd acesta va intra complet în cutia metalică şi va termina astfel cu aspiratorul. Dar ştecherul rezistă, aşa cum de altfel se şi aşteptase.

Înainte să intre cu aparatul în dormitorul lor, se mai uită o dată pe coridor, în căutarea vreunui fir de praf care îi scăpase.

Abia atunci îşi dădu seama că în auz îi persista un bîzîit slab, iar motorul nu mai funcţiona.

Ezită, apoi ridică din umeri, spunîndu-şi că doar avea impresia că mai auzea motorul care funcţionase încontinuu timp de o jumătate de oră. Pînă şi Bailey, care dormea pe patul lui Kevin, o luase din loc în momentul cînd începuse

să funcţioneze aspiratorul. Cu puţin timp în urmă îl văzuse moţăind pe un petic de pămînt însorit din apropierea grajdului.

Intră în dormitorul lor, trăgînd aspiratorul după ea, şi tocmai se pregătea să bage iar aparatul în priză, cînd constată că bîzîitul care o urmărise pînă atunci crescuse în intensitate.

Devenise mai tare şi mai cunoscut.

Făcu înconjurul camerei, în timp ce în suflet simţea primele impulsuri ale panicii.

Zgomotul avea cea mai mare intensitate în apropierea peretelui care despărţea dormitorul lor de-al lui Julie. Părăsi camera şi se îndreptă spre cea învecinată.

Intensitatea zumzăitului era la fel ca dincolo şi mai puternică în apropierea peretelui despărţitor.

Zgomotul venea chiar din interiorul peretelui şi puterea lui creştea.

Cu o siguranţă care o îngrozea, înţelese despre ce era vorba.

Albine!

Dar cum reuşiseră să se strecoare acolo?

Se duse la fereastră, o deschise şi tocmai se pregătea să tragă şi plasa din cîrlig, cînd le văzu.

Erau cu sutele, învîrtindu-se în jurul ferestrei.

Karen le privi înfiorată cum se lăsau pe perete, strecurîndu-se prin crăpăturile din şindrilă. Şi, în timp ce acestea dispăreau în interiorul zidului, alte şi alte albine îşi făceau apariţia, pînă cînd i se păru că tot aerul era plin doar de ele.

Karen rămase împietrită preţ de o secundă lungă cît un veac, cu ochii fixaţi pe norul de insecte care plutea în faţa plasei.

Şi dacă se năpusteau asupra plasei?

Ar fi putut să pătrundă?

Gîndul că albinele ar fi putut invada dormitorul o readuse la viaţă.

Zgomotul ramei de care era fixată plasa, lovită de pervazul ferestrei, deşteptă în mintea lui Karen amintirea zilei în care găsiseră trupul lui Otto şi cînd ea se trezise din cauza aceluiaşi zgomot. Un zgomot despre care Russell susţinuse că nu însemna nimic, chiar în clipa cînd închidea fereastra.

Karen se întoarse în camera ei, cu inima bătîndu-i puternic.

Bîzîitul era şi mai puternic acum. Roşind de furie, se apropie de fereastră pentru a privi afară.

Albinele continuau să sosească, plutind în aer, căţărîndu-se pe plasa care acoperea fereastra.

Cel puţin douăsprezece descoperiseră o găurică în plasă şi încercau să se strecoare în spaţiul dintre ramă şi geam. Karen se cutremură, amintindu-şi reacţiile fetelor la înţepături. Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi lăsat fereastra deschisă azi dimineaţă, aşa cum făcuse Julie din cauza căldurii care se anunţa? Rămase cu ochii fixaţi pe masa mereu crescîndă de albine şi simţi fiorul de gheaţă al groazei.

Molly!

Ultima dată cînd o văzuse pe geamul bucătăriei, Molly se îndrepta spre grajd! Şi dacă albinele bîzîiau prin curte...

Auzi un ţipăt venind de undeva de afară.

Un ţipăt despre care ştia instinctiv că venea de la fata ei mai mică.

– Molly!

Numele îi ţîşni de pe buze. Ieşi grăbită din cameră, repezindu-se pe scări, după care părăsi casa în goană pe uşa din spate.

Abia ieşise din veranda din spatele casei, cînd se opri brusc, cu ochii aţintiţi spre ceva care se mişca doar cu puţin deasupra capului ei. Înălţă privirea, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare a soarelui. În prima clipă nu reuşi să distingă nimic.

Apoi văzu şi se cutremură.

Un val întreg de albine venea dinspre ţarcul din care se vedea deja un colţ din spatele grajdului.

Îi îngheţă sîngele la gîndul că Molly nu era singură.

Cu ea erau Kevin şi Julie, care se dusese cu siguranţă să vadă prima lecţie de călărie a surorii ei.

– O, Doamne! exclamă ea şi o rupse la fugă.

Coborî într-un suflet colina, cu mintea năpădită de cele mai negre gînduri. Dacă fuseseră înţepaţi din nou? Şi dacă, de data asta, fuseseră înţepaţi toţi copiii?

– Scoate limba şi spune aa! îi spuse Ellen Filmore lui Gareth Parker.

Băieţelul de patru ani o privi cu o seriozitate solemnă, dar nu făcu nici un gest care să răspundă solicitării medicului.

– Să nu mă doară, îi spuse el.

– N-o să te doară, îi promise Ellen.

Ţinea lingura pentru a controla gîtul băieţelului.

– O vezi? Seamănă cu băţul unei îngheţate. Ce zici?

Gareth clătină din cap autoritar.

– Bine, poate că nu-i chiar aşa, se arătă Ellen de acord. Dar nu ţi-l bag pe gît. Îţi apăs doar puţin limba ca să văd ce se întîmplă cu amigdalele tale.Uite, întîi o s-o fac eu. Da?

Deschise gura şi, cu ajutorul lingurii îşi apăsă limba, după care se aplecă în aşa fel încît băiatul să-i poată privi în gît. Cînd el se aplecă să vadă mai bine, ea spuse aa! destul de tare încît să-l facă să sară înapoi, după care întinse mîna să-l gîdile. În timp ce copilul rîdea, Ellen aruncă lingura şi desfăcu hîrtia pentru a lua una nefolosită.

– Ei, acum ce spui? E rîndul tău?

Gareth încuviinţă din cap.

– Bine, spuse el şi deschise gura, aplecîndu-se puţin în faţă.

Ellen îi apăsă limba şi se apropie. Era pe punctul de a

vedea mai bine amigdalele bolnave cînd simţi cum mînuţele copilului i se înfig în coaste şi auzi cum se rostogoleşte hohotul subţire de rîs.

Ellen încercă să arunce băiatului o privire severă, dar nu reuşi.

– Ai pus-o la cale, îl acuză ea.

Gareth aprobă, dînd fericit din cap.

– Bine, oftă Ellen. Hai să mai încercăm o dată, de acord?

Cînd se pregătea să ia o a treia lingură, uşa cabinetului se deschise şi în cadrul ei se ivi capul lui Roberto Muñoz.

– Vă rog să veniţi, doamnă doctor, spuse el, avem o problemă.

Din sala de aşteptare Ellen auzi un geamăt însoţit de vocea îngrijorată a unei femei.

– O să te faci bine, Andy! Nu te lăsa!

Mai mult decît geamătul, îi atrase atenţia îngrijorarea din glasul femeii.

Un geamăt putea însemna orice, de la o durere de stomac pînă la o stare de greaţă, dar însoţitorul pacientului din sala de aşteptare, oricine ar fi fost el, considera situaţia mult mai gravă decît oricare dintre acestea două. Îl lăsă pe Gareth Parker în grija lui Roberto şi ieşi, grăbindu-se spre sala de aşteptare.

Îşi dădu seama de cele întîmplate dintr-o singură privire.

Era Andy Bennett, cu faţa de o roşeaţă anormală, aşa cum văzuse în urmă cu cîteva zile la Julie şi acum o săptămînă la Molly.

Mîna şi braţul drept i se umflaseră nefiresc de mult, iar el părea pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa

– Înţepătură de albină? întrebă Ellen, sigură de răspuns.

Marian Bennett îşi ridică privirea şi dădu din cap, cu buzele strînse, de parcă ar fi vrut să-şi strunească spaima care o rodea pe dinăuntru, în timp ce privea mîna umflată şi faţa roşie a lui Andy.

Respiraţia îi devenise greoaie chiar în timpul scurtului drum pînă la spital. Acum se chinuia să respire.

– E în regulă, o asigură ea, în timp ce se întorcea pentru a porni spre salonul de urgenţe. Am ceva care o să-l ajute.

Marian Bennett reuşi să-şi găsească vocea.

– Nu ştiu ce i s-a întîmplat. N-a fost niciodată alergic. El...

Dar Ellen dispăruse deja. Luă o seringă pe care o despachetă şi o umplu cu o jumătate din conţinutul sticluţei pe care i-o dăduse Carl Henderson cînd o adusese pe Julie Spellman. Reveni în sala de aşteptare, avînd un tampon de vată înmuiat în spirt într-o mînă şi acul hipodermic în cealaltă.

– Descheie-i cămaşa şi eliberează-i braţul drept, îi spuse ea lui Marian Bennett.

Marian reuşi să-i deschidă cămaşa fiului ei, apoi i-o trase de pe umăr. În aceeaşi clipă, Ellen dezinfectă locul cu spirt, iar apoi înfipse acul.

Pe măsură ce serul îi pătrundea în sînge, chipul băiatului începea să revină la o culoare normală.

În timp ce Marian îşi privea uluită fiul, umflătura din braţ începea să cedeze şi respiraţia, care numai cu o clipă înainte fusese un gîfîit chinuit, revenea la un ritm normal.

Dar şi la Andy Bennett, ca şi în cazul lui Julie Spellman, uşurarea instantanee a simptomelor vizibile reprezenta doar o părticică din procesele care aveau loc în interiorul trupului său.

Ceea ce nici mama lui, nici Ellen Filmore nu putea şti, era că, deşi Andy Bennett arăta din ce în ce mai bine, pe dinăuntru se simţea tot mai rău.

În timp ce simptomele înţepăturii cedau, cele ulterioare tratamentului abia începeau să se facă simţite.

Deschise gura, pregătit să-i spună doctoriţei ce i se întîmpla, să-i spună despre greaţa care îi fierbea în stomac şi

despre frisoanele de gheaţă care îl ţintuiau cu degete ca nişte ţurţuri, dar, cînd îşi auzi vorbele, simţi fiorii unei noi spaime, o spaimă care îi cuprindea mintea la fel de dureros ca boala care îi invadase trupul.

Pentru că vorbele pe care le spuse nu erau cele pe care intenţionase să le rostească.

Într-adevăr, conţinutul vorbelor lui nu avea nici o legătură cu boala care, pe negîndite, pusese stăpînire pe trupul lui.

– E bine, murmură el. Mă simt aşa de bine...

– Eşti sigur? îl întrebă mama, care îl privea cu ochi îngrijoraţi. Chiar te simţi bine?

Andy ar fi vrut să ţipe, să se arunce pe jos şi să se zvîrcolească în chinuri, ar fi vrut să vomite toată greaţa ucigătoare ce îi invadase abdomenul.

În loc de toate acestea, se ridică zîmbitor în capul oaselor.

– Mă simt perfect, îşi auzi el propriile vorbe. Hai acasă.

Maşina lui Carl Henderson se opri într-un loc umbros din apropierea grajdului de la ferma Owen, chiar în clipa cînd Karen cobora în fugă panta care ducea spre ţarc. Abia după ce se dădu jos din Jeep observă roiul de albine zburînd dinspre ţarcul din spatele grajdului spre casă, unde, din cîte îşi dădea el seama, se adunau sub acoperişul verandei.

Ceea ce însă nu avea nici o noimă, de vreme ce noii stupi fuseseră aduşi la fermă de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi, după ştiinţa lui Carl, albinele nu roiau decît dacă unul din stupi era prea aglomerat. Or, nici un stup nu putea deveni suprapopulat într-o singură zi, aşa că populaţia unuia din vechii stupi trebuia să se fi despărţit înainte ca stupul să fie luat de acolo.

Asta însemna că albinele care roiau spre casă erau din specia celor otrăvitoare, care aproape că le omorîseră pe Molly şi pe Julie Spellman.

Carl simţi un fior de bucurie la gîndul că Julie ar putea fi înţepată – şi poate chiar omorîtă. Dădu grăbit colţul grajdului, dar rămase nemişcat cînd o văzu pe Julie Spellman cocoţată pe gardul ţarcului.

Clipa de speranţă că ea ar fi putut muri se risipi, înlocuită de aceeaşi ură rece pe care i-o provocase fata în ziua cînd fusese înţepată.

Era ziua în care ea nu-şi mai amintea ce se petrecuse la stupi, ceea ce nu însemna însă că întîmplarea va rămîne uitată pe veci. De atunci, Carl îşi dăduse toată silinţa să o ocolească, nu numai pentru că se temea că fata şi-ar fi putut aminti brusc toată istoria, dar şi din pricina furiei care îl cuprindea ori de cîte ori dădea cu ochii de ea.

Furie care îl făcea să-şi dorească să o prindă şi să şi-o adauge colecţiei personale.

Dar aşa ceva nu se putea acum.

Poate niciodată.

Era convins că Mark Shannon îl urmărea. Şeriful venise la el acasă în ziua care urmase morţii lui Otto Owen şi, cu toate că pretextase că voia să discute doar despre scorpioni, Carl ştia bine ce se ascundea în spatele acestei vizite.

Shannon îl spiona.

O ştiuse din prima clipă, o simţise din felul în care îl fixau ochii şerifului şi din felul în care acesta i se învîrtise prin casă, băgîndu-şi nasul prin toate cotloanele în căutare de...

De ce?

Carl ştia însă că ceea ce căuta poliţistul nu mai era de găsit. Nu rămăsese nimic de găsit; nici la etaj, nici la parter, nici în beci.

Dawn Sanderson dispăruse. Chiar înainte de a-l fi dus pe Otto înapoi şi de a-l arunca în spatele magaziei cu unelte, Carl o dăduse pe Dawn jos de pe perete şi o pusese într-una din cutiile lui speciale.

O cutie perfect făcută, lungă de trei metri, lată de un metru şi douăzeci de centimetri şi înaltă de tot atîta – un fel de coşciug mare – umplută pe jumătate cu un amestec special de pămînt plămădit de el însuşi.

Lada cu pămînt era plasată în colţul cel mai îndepărtat al beciului.

În pămînt trăia o colonie de furnici.

O colonie specială, care se tot înmulţise de-a lungul timpului şi acum cuprindea milioane de indivizi.

Insecte care trebuiau să se hrănească.

Cum pusese trupul fetei în cutie, furnicile se iviseră din pămînt, punîndu-se pe treabă.

Cînd se întorsese de la ferma Owen, carnea de pe faţa şi mandibula lui Dawn dispăruse deja. Extaziat de spectacolul oferit de furnici, Carl le urmărise cum o devorau timp de patru ore.

Pînă dimineaţă din Dawn mai rămăseseră oasele, legate între ele prin cîteva cartilagii, şi părul.

Părul negru şi des care stîrnise furia lui Carl din prima clipă a dimineţii cînd o văzuse.

La adăpostul nopţii, Carl dusese scheletul departe, printre dealurile aflate la vest de oraş, unde îl ascunsese în tufişurile dese, crescute în mijlocul unei pustietăţi sălbatice.

Totuşi, trebuia să aibă în vedere că Mark Shannon îl supraveghea. Şi, fără discuţie, aştepta să se autodemaşte, îşi spuse Carl Henderson.

Ceea ce însemna că trebuia să-şi domine cumplita-i ură.

Trebuia să se ţină cît mai departe de Julie Spellman, care stîrnea în el o furie mai oarbă decît oricine altcineva.

Dar totul va fi în ordine. Dacă trebuia să-şi stăpînească ura, atunci o va face.

Cel puţin pentru moment.

Inspirînd adînc, impunîndu-şi să o ignore pe Julie Spellman ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, Carl porni spre ţarc să vadă ce se întîmplase.

Karen Owen îngenunche lîngă gard, luîndu-şi fata cea mică în braţe.

– N-ai păţit nimic, scumpa mea? Nu te-au înţepat iar albinele?

Molly clătină din cap.

– Dar au omorît-o pe Greta, mami, începu ea să plîngă. Au omorît-o!

– Greta? întrebă Karen. Ce tot spui, scumpa mea?

Fetiţa arătă printre bîrnele gardului şi atît Karen, cît şi Carl Henderson îi urmăriră gestul cu privirea.

Iapa se afla la celălalt capăt al ţarcului, înconjurată de Kevin, Russell Owen, Jeff şi Ben Larkin.

În timp ce Karen continua să-şi ţină fiica în braţe, încercînd să-i aline durerea, Carl Henderson sări gardul şi se îndreptă spre grupul de oameni.

– Russell? spuse el, punîndu-şi în glas doza cea mai calculată de curiozitate şi preocupare. Ce naiba se întîmplă aici? Ce s-a întîmplat cu iapa?

Răspunsul nu veni de la Russell, ci de la Kevin, care stătea lîngă tatăl său. În timp ce vorbea, ochii îi rămaseră lipiţi de calul mort.

– Albinele, domnule Henderson, spuse el. Încă n-aţi mai văzut aşa ceva. În orice caz, eu, unul, n-am mai văzut.

În timp ce Henderson se alătura grupului, Kevin încercă să-i spună ce se întîmplase.

– S-a speriat, nu ştiu din ce cauză, dar aşa, din senin, mi s-a smuls din mînă şi s-a cabrat. Molly a căzut şi după aia...

Vocea îi rămase suspendată preţ de o clipă, în care îşi aminti cum privise neputincios, în timp ce calul aproape că o călcase în picioare pe Molly.

– N-am putut să fac nimic, continuă el. N-am reuşit nici măcar să ajung lîngă Molly.

Ridică din umeri deznădăjduit.

– Şi, dintr-o dată, au apărut albinele.

Amintirea roiului de albine năvălind din direcţia casei îl făcu să clatine din cap.

– A fost îngrozitor! Aşa ceva nu poate fi crezut decît dacă vezi!

– Au zburat chiar pe deasupra mea, spuse Ben Larkin cu un glas care devenea tot mai ascuţit şi mai tare, pe măsură ce povestea mai departe. Calul era cît pe ce s-o omoare pe Molly, dar atunci au apărut albinele care au omorît calul!

– N-are nici o noimă, spuse Russell, făcînd un pas în direcţia iepei moarte.

Se întoarse încruntat spre Carl Henderson.

– Ai mai pomenit vreodată ca albinele să facă aşa ceva?

Carl Henderson îşi compuse cu grijă o mină uluită.

– Teoretic, orice roi de albine poate omorî un animal, cu suficiente înţepături, explică el. Dar specia domestică pe care o avem noi nu declanşează sub nici o formă un asemenea atac. La dracu', nici nu se pune problema să atace, de aceea şi pot fi domesticite.

– Dar cele africane? insistă Russell. Nu cumva s-or fi africanizat şi cele din stupii voştri?

Mintea lui Henderson lucra febril.

– Nu văd cum s-ar fi putut întîmpla, spuse el. Cele africane nu au ajuns încă atît de departe în nord. Dar, desigur, plantă el grijuliu sămînţa care urma să abată orice suspiciune din direcţia lui, există întotdeauna un prim incident în zona în care pătrund. În sud au atacat un cîine prima oară.

Russell se aplecă, privind cu atenţie la iapa moartă, apoi îşi ridică privirea spre Jeff Larkin.

– Şi tu ai văzut acelaşi lucru, Jeff? Albinele au apărut, pur şi simplu, din senin şi au atacat iapa?

Jeff deschise gura, hotărît să le povestească felul în care o urmărise pe Julie în timpul atacului, cînd avusese ciudata senzaţie că ea era aceea care, de fapt, adunase insectele, îndreptîndu-le împotriva calului.

Dar nu reuşi să vorbească.

I se părea că înlăuntrul lui ceva acţiona asupra voinţei lui şi acum refuza să-l lase să-şi spună gîndurile.

Rămase nemişcat, cu gura întredeschisă, năpădit de groază, în timp ce încerca să înţeleagă ce i se întîmpla.

Apoi, fără nici un avertisment, forţa stranie care îl împiedica să vorbească îl obligă să-şi întoarcă privirea spre Julie.

Fata nu mai era pe gard, ci lîngă sora şi mama ei.

Dar acum se uita la el.

Preţ de o clipă, privirile lor se încrucişară.

Şi Jeff cedă forţei încuibate în el. Ridică din umeri şi se întoarse spre Russell.

– E exact cum a spus Kevin, întări el. Cît se poate de ciudat.

Ben Larkin, care continua să plîngă, îşi trase fratele de mînecă.

– Dar Julie? N-ai de gînd să le povesteşti ce-a făcut?

– Julie? întrebă Russell Owen încruntîndu-se. Ce vrea să spună? Ce legătură are Julie cu toată povestea asta?

Şi din nou forţa stranie din interiorul lui îl opri pe Jeff să spună ce văzuse, dar, chiar în clipa cînd ridica din umeri, dînd de înţeles că nu ştia ce voia fratele său, îl auzi pe Ben istorisind agitat:

– A fost extraordinar, domnule Russell! Parcă Julie a trimis albinele împotriva calului.

Glasul lui Ben devenea tot mai agitat pe măsură ce vorbele i se rostogoleau din gură.

– Dacă aţi fi văzut, domnule Owen! Calul sărea în toate direcţiile, iar Molly se zbătea să scape de acolo, şi dintr-o dată am întors capul şi am văzut-o pe Julie stînd acolo, cu o privire ciudată în ochi! Şi, într-o clipă, albinele erau peste tot! Eu aşa am avut impresia, că ea le-a trimis asupra calului!

Russell îşi întoarse ochii mijiţi spre Julie, care intrase în ţarc şi se oprise la cîţiva paşi de ei.

– Julie? spuse el. Ai auzit? Ce tot vrea să spună Ben?

În timp ce îşi privea tatăl vitreg. Julie îşi aminti limpede de izbucnirea de energie care părea să-şi fi găsit sursa undeva în străfundul creierului ei. În clipa cînd se pregătea să îi povestească lui Russell ce se întîmplase, se trezi luptîndu-se cu propriile-i cuvinte, aşa cum i se întîmplase şi lui Jeff, în acelaşi timp zăpăcită de povestea lui Ben.

– Nu ştiu, se auzi ea spunînd, în vreme ce entitatea aceea îngrozitoare, lipsită de identitate, se umfla în interiorul ei, răpindu-i voinţa de a-şi exprima gîndurile.

Julie încercă să se opună, vru să-i spună tatălui ei vitreg adevărul, dar, chiar în timp ce făcea aceste eforturi, de pe buze i se rostogoliră cuvinte pe care nu le gîndise.

– Nu-mi amintesc decît că Greta sărea prin ţarc şi pe mine mă apucase groaza că ar fi putut să o omoare pe Molly. Şi apoi, dintr-o dată, albinele s-au năpustit asupra Gretei.

– Dar totul a fost ca şi cum tu ai fi pus totul la cale! ţipă Ben. Te-am văzut, doar ştiu! Şi arătai ciudat, la fel ca ieri!

Ochii lui Russell Owen şi ai lui Carl Henderson se întîlniră pe deasupra capului băiatului şi cei doi bărbaţi schimbară o privire resemnată, în timp ce copilul turuia înainte, încercînd să-i convingă că, într-un fel, Julie era iniţiatoarea atacului albinelor asupra iepei. Cînd termină ce avea de spus, Russell îl bătu blînd pe spate, întorcîndu-l spre gard.

– În regulă, Ben. De ce nu te duci tu acolo, să stai cu Molly, pînă vedem noi ce s-a întîmplat aici?

– Dar v-am spus! făcu Ben pe un ton ridicat, pentru a-şi manifesta indignarea. Dacă nu mă credeţi...

– Nu e vorba de asta, îl întrerupse Russell, care ştia că nu avea cum să-l convingă că, indiferent ce i s-ar fi părut lui, Julie nu putea fi amestecată în atacul albinelor. Acum, însă, avem altele de făcut.

În cele din urmă, Ben se îndepărtă fumegînd, iar Russell îşi îndreptă iar atenţia spre cal.

– Ei? îl întrebă el pe Carl Henderson. Ce părere ai?

– E greu de spus fără autopsie, făcu Henderson, ridicînd din umeri. O să trimit un camion de la noi să ridice calul pentru autopsie. Şi o să controlăm şi albinele astea.

Apoi ochii i se îndreptară spre Ben şi înapoi la Russell. Spuse iar, dar atît de încet, încît numai Russell reuşi să-l audă:

– Cred că ar fi mai bine să nu facem zarvă. Dacă se poate. Cel puţin pînă aflăm ce se întîmplă.

Cum Russell nu-i răspundea, Henderson insistă.

– Ultimul lucru de care avem nevoie aici e panica, Russell. Şi dacă, într-adevăr, albinele astea se dovedesc a fi ucigaşe, exact panică vom avea. Vreau să spun că nu are nici un rost să împrăştiem ştirea pînă cînd nu aflăm cum stăm.

Russell îşi privi soţia care rămăsese ghemuită lîngă Molly, ţinînd-o în braţe.

Panica, îşi spuse el, a început deja.

Oftînd greu, acceptă să nu vorbească nimănui despre cele întîmplate, pînă la aflarea rezultatelor autopsiei.

Peste cîteva minute, în timp ce se îndrepta spre maşina lui pentru a suna la sediul central UniGrow din San Luis Obispo folosindu-se de telefonul celular, Carl Henderson simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

Acel gen de senzaţie pe care o trăieşti cînd cineva te urmăreşte cu privirea.

Nu te întoarce, îşi spuse el, convins că ghicise ai cui ochi i se înfipseseră în spate. Vezi-ţi de drum şi nu te întoarce. Dar, în clipa cînd îşi repeta cuvintele în tăcere, avu o ezitare şi nu-şi mai putu stăpîni nevoia de a-şi întoarce privirea.

Ochii lui Julie Spellman erau aţintiţi asupra lui şi, cu toate că era la o distanţă de aproape douăzeci de metri de ei, le putea citi perfect expresia.

Ştie, îşi spuse el. Şi-a adus aminte şi ştie ce i-am făcut.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte şi pielea muiată de o sudoare rece, îşi smulse privirea din cleştele ochilor ei şi aproape că o luă la fugă spre maşină.

15

Deşi soarele apunea, căldura era în creştere, căci deşertul îşi trimitea respiraţia fierbinte spre vale, pe aripa unui vînticel care îşi schimbase direcţia, suflînd dinspre sud-est. În zare se vedea strălucind verdele proaspăt al covorului vegetal ce acoperea fundul văii, în timp ce departe, spre orizont, lacul fantomatic, apărut în cursul după-amiezei şi ale cărui unde morgane pulsaseră pînă la mari distanţe, dispărea cu repeziciune în seara care modificase unghiul razelor de soare, neputincioase acum să-i mai dea viaţă. Karen Owen nu observă spectacolul, pentru că, deşi tocmai pregătea cina şi întreaga splendoare a văii se revărsa înaintea ei pe fereastra bucătăriei, atenţia ei nu era concentrată nici asupra a ceea ce făcea, nici asupra panoramei de dincolo de geam.

Toate gîndurile ei se îndreptau spre întîmplarea de dimineaţă.

Acum, deşi se uita pe fereastră, gestul ei nu avea nici o legătură cu frumuseţile pe care i le oferea valea. Se opri o clipă din curăţatul cartofilor, în timp ce se uita încordată la zborul albinelor pe deasupra pajiştii.

Russell, care urmărise privirea soţiei sale, clătină nefericit din cap.

– Nu ştiu cum să-ţi mai explic, îi spuse el.

Ştia că, în ciuda tuturor argumentelor lui, Karen rămăsese convinsă că albinele nu aşteptau altceva decît să se arunce asupra oricui le-ar fi ieşit în cale. Molly nu mai avusese voie să iasă din casă decît cîteva minute, cu toate că Russell făcuse tot posibilul să-i demonstreze că întîmplarea cu Greta fusese doar un incident straniu şi că nici unul din ei nu era în pericol.

– Uită-te acolo, spuse Karen, arătînd spre cele cîteva zeci de albine care roiau în jurul trifoiului înflorit.

– Sigur că sînt, îi răspunse Russell, iar Karen sesiză nota iritată din vocea lui.

Citindu-i spaima de pe chip, Russell renunţă la pornirea lui.

– Bun, ştiu cît de speriată eşti şi nu te acuz. Dar trebuie să înţelegi că, atîta vreme cît va exista ferma asta, vor fi şi albine. Am scăpat de cele care le-au înţepat pe fete, deci hai cel puţin să aşteptăm raportul lui Carl înainte de a ne repezi să tragem concluzii.

– Dar toţi copiii au spus că...

Russell o linişti, înconjurînd-o cu braţele şi mîngîindu-i uşor părul.

– Cine mai ştie ce au văzut de fapt copiii? Dacă, în timpul salturilor, Greta a dat peste vreun grup de albine, e absolut firesc să mai vină şi altele. Albinele rănite emană un miros care le cheamă în ajutor şi pe celelalte din stup. E vorba doar de un mecanism de apărare colectivă.

Karen îşi privi soţul în ochi.

– Şi după ce au omorît bietul cal s-au întors aici, Russell. Nicidecum la unul din stupii care sînt la o milă depărtare. Aici! Nu te nelinişteşte că se află chiar în casă?

– Vrei să spui că nu sînt doar în perete? o întrebă el încruntat. Le-ai văzut şi în casă? În camera ta sau a lui Julie?

Karen şovăi, apoi clătină încăpăţînată din cap.

– Dar le aud, spuse ea. Bîzîitul ăla îngrozitor.

– O să înceteze, o asigură Russell. Cînd se va răcori...

– Ştiu, spuse Karen, desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui şi îndreptîndu-se spre frigider. Albinele nu se mişcă dacă temperatura coboară sub douăzeci şi opt de grade, continuă ea, repetînd întocmai ceea ce auzise de la el. Dar acum sînt aproape patruzeci şi temperatura nu va scădea la noapte sub douăzeci de grade. Şi dacă...

Îşi frînă avîntul, în căutarea unui argument pe care nu îl folosise încă. Pînă acum înţelesese că roiul nu putea fi mutat de acolo în acelaşi fel în care procedaseră Otto şi Kevin în ziua nunţii lor. Deoarece peretele nu putea fi dărîmat, nu aveau cum să ajungă la regină şi Karen aflase că roiul era imposibil de mutat dacă nu reuşeau să mute regina. Iar dacă ar fi făcut o gaură în perete, albinele ar fi năvălit în casă.

– În fine, oftă ea şi scoase o salată verde din cutia de legume aflată pe fundul frigiderului, după care îşi îndreptă spatele şi se uită iar spre Russell. Hai să facem o înţelegere. Nu plec de aici dacă îmi promiţi că mîine dimineaţă chemi pe cineva care să le scoată de acolo şi să afume locul.

– Îţi promit, îi răspunse Russell.

– Şi nici nu dorm în camera noastră, continuă ea. În nici un caz, în bîzîitul ăla cumplit. Nu vreau să-mi fie teamă că mă pot trezi în fiecare clipă cu ele peste mine.

– Nu sînt termite, îi spuse Russell sec. Astea nu fac găuri, le umplu.

Zîmbi, în timp ce Karen se cutremura.

– Gîndeşte-te la banii pe care i-am putea economisi pe izolaţii, dacă am umple pereţii cu faguri!

Din ochii ei ţîşniră flăcări.

– Nu-mi arde de glume, îi spuse ea. Poate că ţie situaţia ţi se pare foarte nostimă, dar, dacă ai uitat cumva, trebuie să-ţi amintesc că fetele mele au fost la un pas de moarte din cauza înţepăturilor. Cum ţi-ar fi plăcut dacă în avion ar fi fost Kevin şi nu Molly?

Surîsul îngheţă pe buzele lui Russell, care spuse:

– Ştii cît de mult regret cele întîmplate. N-am încercat decît să mai înseninez puţin atmosfera.

– În nici un caz nu vei reuşi luînd lucrurile în derîdere, spuse ea. Şi am vorbit serios despre exterminarea roiului mîine. Cum la fel de serioasă sînt cînd spun că voi dormi jos. Şi copiii pot dormi jos, dacă vor.

– O să fie cam aglomerat la parter, la noapte.

Apoi, pe cînd ieşea din bucătărie, ochii îi căzură pe ceasul mare, aflat deasupra uşii.

Era aproape şase şi jumătate şi îşi amintea foarte bine că soţia sa îi spusese lui Julie să fie acasă pînă la ora şase, atunci cînd plecase în oraş cu Jeff Larkin.

Îşi aminti de cele întîmplate cu doar cîteva seri mai înainte, cînd fata se întorsese în compania lui Kevin mirosind a bere.

Acum plecase în maşina lui Jeff şi întîrziase deja o jumătate de oră.

Poate că, îşi spuse el, ridicarea interdicţiei atît de repede nu fusese chiar cea mai bună idee. Trecuse o singură zi de atunci şi îşi încălcase deja cuvîntul.

Cînd va veni acasă va avea o discuţie cu ea. Şi, cu cît întîrzia mai mult, cu atît mai lungă şi mai neplăcută va fi discuţia.

Jeff Larkin izbi în aripa vechiturii lui Vic Costas.

Refuzul maşinii de a porni îl scotea tot mai tare din sărite.

De o oră se chinuia să pornească motorul, fără nici un rezultat.

Julie, care stătea la volan şi răsucea cheia ori de cîte ori îi spunea el, era din ce în ce mai îngrijorată.

– Trebuia să fiu acasă la şase, îi spusese ea acum cîteva minute. Am întîrziat deja o jumătate de oră!

Băiatul verificase bateria, dar aceasta era încărcată. Scînteile pe care le vedea atunci cînd punea şurubelniţa pe anod erau un semn că bateria era bună. În plus, radioul funcţiona, iar farurile erau strălucitoare chiar şi în lumina zilei.

Încercase să verifice siguranţele, dar se văzuse depăşit de situaţie pentru că, neavînd cartea tehnică a maşinii, nu reuşise să găsească nici jumătate din ele. Totuşi, cele pe care le descoperise erau în stare bună, aşa că eliminase şi siguranţele de pe lista de probleme.

Şi atunci, ce naiba putea să fie?

Îşi frămîntase mintea, încercînd să se gîndească, dar toată ziua se simţise ciudat, iar în ultimele două ore, de cînd luase maşina împreună cu Julie, după ce îl lăsase pe Ben cu Vic Costas, îi fusese şi mai rău.

Dar nu chiar aşa de rău încît să nu-i fie foame. Se oprise la A & W, luase nişte hamburgeri şi tocmai se pregătea să pornească spre parc, cînd îl oprise Julie.

– Trebuie neapărat? Liniile alea de înaltă tensiune mă înnebunesc.

– De-aia n-ai vrut s-o luăm pe drum cînd am venit spre oraş? o întrebă el, fixînd-o cu privirea. Din cauza liniilor?

– Nu pot să le sufăr, făcu Julie, clătinînd din cap, însă fără să-i spună de ce.

Aşa că, în loc să meargă în parc, se opriseră la piciorul dealului, parcaseră maşina, mîncaseră hamburgerii şi stătuseră de vorbă.

O întrebase despre albinele din dimineaţa aceea, dar ea ridicase din umeri.

– Cum aş fi putut să fac aşa ceva? întrebase ea, însă fără să respingă categoric ideea.

După aceea vorbiseră despre alte lucruri şi, pentru că se făcuse şase fără un sfert, se hotărîseră să plece acasă.

Maşina, însă, refuza să pornească.

Şi enervarea lui Jeff creştea cu fiecare minut.

Trînti capota şi reveni la portiera maşinii.

– Încerc să o împing, spuse el. Scoate-o din viteză şi trage frîna de mînă.

După ce ea execută toate mişcările, Jeff se opinti în uşa din spate a maşinii şi o împinse pînă cînd aceasta ajunse în punctul de unde începea panta.

– Bun, acum trage iar frîna! îi strigă el.

Maşina se opri cu o smucitură şi, în timp ce Julie trecea pe scaunul din dreapta şoferului, Jeff se urcă la volan. Băgă în viteza a doua şi, în timp ce ţinea ambreiajul cu piciorul stîng, lăsă din nou frîna din mînă. Maşina o porni înainte, cîştigînd din viteză. La zece mile pe oră eliberă ambreiajul.

Maşina se smuci, apoi motorul tuşi de două ori şi începu să funcţioneze. Jeff dădu din cap a lehamite, frînînd şi lăsînd motorul la ralanti.

– Aproape o oră, mormăi el. De o oră mă lupt cu ea şi n-a fost nevoie decît de un vînt! Îţi vine să crezi?

Fiorul rece îl făcu să se cutremure.

Simţi privirea fetei aţintită asupra lui, apoi îi auzi vocea:

– Ţi-e bine?

Se întoarse spre ea, dorind să-i vorbească, dar, exact ca în cursul dimineţii, cînd încercase să-i spună tatălui ei vitreg despre cal, cuvintele îi muriră pe buze.

Simţi spaima răsucindu-i-se în măruntaie cînd îşi dădu seama că forţa aceea stranie, o forţă pe care nu o putea iden-

tifica şi căreia nu i se putea opune, îl împiedica a doua oară să vorbească.

– Ţi-e bine, nu-i aşa? îl întrebă ea cu o voce încordată.

Rămăsese sprijinită de portieră, cu faţa palidă şi glasul tremurător.

– Hai, şopti ea aproape rugătoare. Spune-mi cum te simţi. Încearcă.

După o scurtă ezitare, Jeff deschise gura, hotărît să-i spună ce se întîmpla cu el.

Şi, din nou, mintea îi fu invadată de o forţă străină, care îi scăpa controlului.

– Mă simt bine, îşi auzi el propriile cuvinte.

Apoi, cînd îi citi în ochi că ştia adevărul, Jeff înţelese.

Exact ceea ce i se întîmpla ei i se întîmpla şi lui.

– Ce e? şopti el, fără să fie sigur că va reuşi să exprime cuvintele. Ce se întîmplă cu noi?

Tot trupul lui Julie se cutremură, ca şi cum ar fi fost cuprins de febră.

– Nu ştiu, rosti ea, iar apoi continuă, după o scurtă ezitare: Uneori mi-e mai bine. Alteori aproape că uit de ea. Dar după aia mi se face rău iar. Şi apoi...

Rămase tăcută, de parcă ar fi căutat cuvîntul cel mai potrivit.

– E ceva care te invadează, şopti ea în cele din urmă cu o voce abia auzită. Te invadează, aşa cum mi s-a întîmplat mie ieri. Atunci trebuie să faci ceva.

Privirea îi rămase fixată în ochii lui Jeff.

– Trebuie să faci ceva, aşa cum am făcut eu ieri.

Jeff rămase cu privirea pironită asupra ei, aşteptînd ca fata să continue, dar Julie nu mai spuse nimic. Băgă maşina în viteză şi porni spre casă, urmărit de cuvintele ei, amintindu-şi de norul îngrozitor, negru, care îi izbucnise din gît cu o zi înainte.

Izbucnise din ea şi îl atacase, pătrunzîndu-i în trup prin gură, prin nas, prin ochi, prin urechi şi chiar prin piele.

Asta să fi fost sursa acelei puteri teribile aflată înăuntrul lui, care, de două ori în cursul aceleiaşi zile, pusese stăpînire pe voinţa lui?

Dar ce era?

Ce voia de la el?

Îl invada acum din nou?

Şi cînd îl va fi cuprins în întregime, el ce va face?

Apoi îi veni un alt gînd.

Ce va face?

După ce îl va invada şi va pune stăpînire pe el, ce va face acea forţă?

Dar, chiar în timp ce îşi formula aceste întrebări, Jeff Larkin era aproape sigur că ştia şi răspunsul.

Cînd el va fi terminat şi nu o va mai putea servi, forţa stranie din el îl va ucide.

16

Marge Larkin se enerva din ce în ce mai tare.

Nu numai că Jeff nu era acolo cînd ajunsese acasă de la serviciu, dar, după ce îl lăsase pe Ben în grija lui Vic Costas, îi mai scrisese şi un bilet în care îi spunea doar că se dusese la plimbare cu Julie Spellman şi că se va întoarce pe la şase.

Julie Spellman!

Marge nu reuşise încă să afle ce se petrecuse ieri între băiatul ei şi Julie, şi acum erau iar împreună şi întîrziaseră deja o jumătate de oră.

Dar lucrul cel mai rău era că îl lăsase pe Ben cu Vic Costas!

– Nici o problemă atîta timp cît copiii nu mă deranjează, îi atrăsese atenţia bătrînul fermier cînd îi închiriase, fără prea mult entuziasm, casa din spatele hambarului.

Clădirea nu mai fusese ocupată încă de pe vremea cînd bătrînul îşi vînduse cea mai mare parte a pămîntului firmei UniGrow, păstrînd doar atîta cît mai putea să lucreze.

– Nu vreau să văd picior de copil la fermă. Dacă aş fi vrut aşa ceva, m-aş fi căsătorit şi aş fi avut cîţiva ai mei, dar ai observat probabil că nu sînt căsătorit, nu-i aşa?

Marge îi promisese nu numai că băieţii nu îl vor deranja cu nimic, dar că îi vor da şi o mînă de ajutor.

Pînă cînd Jeff împlinise şaisprezece ani, în urmă cu trei luni, toate merseseră perfect. Dar, după aceea, Jeff descoperise vechiul Mercury îngropat sub o pădure de bălării, în apropierea magaziei cu scule. Deşi era complet ascunsă de vegetaţie, băiatul constatase că maşina părea mai distrusă decît era în realitate. Din fericire, geamurile fuseseră bine închise şi tapiseria se păstrase în condiţii destul de bune. Aşa că tăiase buruienile şi se apucase să pună rabla pe picioare.

Vic Costas acceptase cu destul de mare greutate şi o avertizase iar, cît se poate de serios.

– O singură dată, îi spusese el, fluturîndu-şi degetul ameninţător în faţa ei, doar o dată să fiu deranjat şi plecaţi de aici. Uitasem că vechitura aia e aici, da' mă rog, dacă vrea s-o folosească, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să plătească. Plăteşte asigurarea, permisul şi toate celelalte.

Ochii lui şireţi se îngustaseră, dispărînd aproape complet în faţa veştejită.

– Şi nu uita cine poartă răspunderea, îi mai spusese el. Eu, în nici un caz. E băiatul tău, nu al meu!

Deşi Marge Larkin bănuia că grosolănia lui Vic era mai curînd jucată decît naturală, nu avea de gînd să rişte încercînd să descopere adevărul, pentru că locuinţa pe care o închiriase de la el era, de departe, cea mai bună variantă pe care şi-o putea permite după ce Ted Larkin îşi părăsise pur şi simplu familia, dispărînd într-o bună zi, fără a mai fi văzut vreodată.

Dacă erau daţi afară din casă din cauza lui Jeff, nu ştia ce i-ar mai fi rămas de făcut.

Se uită iar pe geam. Nici urmă de Jeff.

Tocmai se pregătea să sune la familia Owen pentru a întreba dacă Julie era acasă, cînd observă un automobil venind pe drumeagul care ocolea dealul. Marge rămase

nemişcată cu mîna pe receptor, pînă cînd recunoscu maşina veche care trecu de casa lor în drum spre ferma familiei Owen.

Cinci minute mai tîrziu, cînd Jeff oprea maşina în faţa casei, Marge îl aştepta în dreptul uşii, recapitulîndu-şi în minte cuvintele dojenitoare.

– Ştii cît e ceasul... începu ea, dar cuvintele i se stinseră pe buze la vederea fiului ei.

Avea faţa palidă ca ceara, strălucind de sudoare.

Hainele îi erau murdare şi mîinile pline de unsoare.

– Jeff? spuse ea. Ce s-a întîmplat? Ce e cu tine?

Jeff, a cărui siluetă o domina, simţi cum fiara dinăuntru punea iar stăpînire pe voinţa sa.

– Ce vrei să spui? spuse el, folosind cuvinte pe care forţa din el i le alesese. N-am nimic.

Ben, care observase furia mamei sale şi păstrase o tăcere diplomatică în ultima oră, reveni brusc la viaţă.

– Ba da! îl contrazise el, arătîndu-i faţa cu mîna. Arăţi exact ca Julie ieri! Arăţi de parcă ai fi bolnav!

Jeff îi aruncă o privire fugară mamei sale.

– Nu sînt bolnav, îi spuse el, supunîndu-se comenzii entităţii întunecate cuibărite în el. Maşina mi-a dat de furcă, atîta tot. N-a vrut să pornească.

Marge se uită mai atentă la fiul ei. Ochii i se îngustară suspicioşi şi se apropie şi mai mult de Jeff.

– Vreau să-ţi văd ochii!

Jeff înţelese imediat.

– A, da, mormăi el. Eu şi Julie ieşim la o plimbare, ne facem praf şi eu mă întorc acasă la volan drogat! Ce-i cu tine, mamă? Mi-a luat ceva timp să pornesc maşina. Şi ce-i cu asta?

– E, răspunse Marge, cu vocea scăzută în faţa indiferenţei lui Jeff, că, după biletul pe care l-ai scris, trebuia să te întorci acasă la ora şase!

– N-a fost din vina mea! De unde era să ştiu că n-o să mai pornească? Şi că n-o să ştiu ce să-i fac?

Băgă mîna în buzunar de unde scoase cheia maşinii.

– Dacă nu mă crezi, du-te şi încearcă!

Marge smulse cheile din mîna băiatului, aruncîndu-i o privire dură. Ieşi din casă şi deschise portiera, după care se urcă la volan. Băgă cheia în contact şi o răsuci.

În aceeaşi clipă motorul se trezi la viaţă.

Tură motorul de cîteva ori, apoi îl opri. Cînd reveni în casă, îi spuse pe un ton rece:

– Parcă spuneai că nu porneşte.

– Nu mă întreba pe mine ce s-a întîmplat! Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Julie.

Apoi, cu o politeţe care bătea în insolenţă, spuse:

– Şi acum, cu voia Maiestăţii Voastre, mă duc să fac un duş.

Marge rămase cu ochii la fiul ei, marcată mai mult de tonul lui decît de cuvinte. Deşi era departe de a fi un copil perfect, nu se purtase niciodată în halul ăsta.

Şi din nou, Marge se gîndi la droguri.

În ciuda asigurărilor lui, ideea continua să o frămînte.

Era posibil ca Julie să-l fi convins pe Jeff să consume droguri?

Fu cît pe ce să-i pună întrebarea, dar se răzgîndi. Ce era să facă? După ce negase, va accepta că ieşise undeva cu Julie şi se drogaseră?

– Du-te, îi spuse ea tăios. O să discutăm mai tîrziu.

După plecarea lui Jeff, Marge se întoarse spre Ben.

– Cred că noi doi ar trebui să avem o mică discuţie, spuse ea.

Îl luă de mînă şi îl duse în bucătărie, unde îl aşeză la masă.

Ben, dintr-o dată bănuitor, se uită îngrijorat la mama lui.

– Te-ai supărat pe mine? o întrebă el cu o voce tremurătoare.

Dîndu-şi seama de felul în care cuvintele ei trebuie să-i fi sunat copilului, Marge fu cuprinsă de păreri de rău.

– Sigur că nu, îl asigură ea, în timp ce îl mîngîia pe mînă. Voiam doar să stăm de vorbă, atîta tot.

– Despre ce? o întrebă Ben, încă nesigur de ce va urma.

Marge căută rapid un mod de a formula întrebarea în aşa fel încît băiatul să nu-i poată ghici gîndurile.

– Despre Julie, spuse ea. Spuneai că Jeff arăta exact ca ea ieri. Ce ai vrut să spui?

– Nu ştiu, spuse băiatul, ridicînd din umeri. Exact ce am zis. Cînd a început să se poarte aşa de ciudat ieri, arăta exact ca Jeff acum.

– Vrei să spui că i se făcuse rău?

Băieţelul clătină din cap.

– Arăta ciudat, atîta tot. Şi se comporta ciudat. Ca atunci cînd calul...

Îşi duse mîinile la gură în clipa cînd îşi dădu seama ce făcuse. Promisese că nu va spune nimic despre Greta. Promisiunea fusese făcută lui Jeff şi domnului Owen, iar acum îşi încălcase cuvîntul.

– Calul? îl întrebă Marge. Ce tot spui acolo?

Ben îşi îndreptă privirea speriată spre ea.

– Nu trebuia să spun nimic, spuse el. Pînă cînd nu vor afla ce s-a întîmplat.

– Întîmplat cui? insistă Marge cu o exasperare crescîndă. E-n regulă, Ben, spuse ea. În nici un caz nu ţi-au interzis să-mi povesteşti şi mie, scumpul meu. Sînt mama ta.

– Dar am promis, se rugă Ben. Şi nu e frumos să-ţi calci cuvîntul, nu-i aşa?

– Nu, oftă Marge, pusă în încurcătură de propriile învăţăminte. Bun, acum du-te şi deschide televizorul. În timpul ăsta eu o să pregătesc cina, ca să putem mînca după ce iese Jeff din baie. Bine?

Uşurat şi nerăbdător în acelaşi timp să scape din bucătărie înainte ca mama să se răzgîndească, Ben alunecă de pe scaun şi o zbughi în sufragerie. Imediat după ce auzi televizorul, Marge ridică receptorul şi formă numărul casei Owen.

– Russell? Marge Larkin la telefon. Ştiu că s-ar putea să ţi se pară niţel exagerat...

Urmă o ezitare. Ce ştia el despre Julie şi comportamentul ei? Mai bine vorbea cu Karen.

– De fapt, aş vrea să vorbesc cu Karen, continuă ea. E acasă?

Russell, în bucătărie, se întrebă ce să-i răspundă.

Karen era acasă.

Se retrăsese cu Julie în dormitor.

Şi, după cît de tare îi vorbea fetei, Russell se întrebă dacă Marge Larkin nu sunase cumva tocmai pentru că putea auzi glasul lui Karen de la ea de acasă, deşi erau despărţite de o jumătate de milă.

– O clipă, te rog, spuse el fără a lăsa să i se ghicească frămîntarea. Să văd dacă pot s-o găsesc.

– Ar fi mult mai simplu dacă mi-ai spune ce aţi făcut, îi zise Karen.

Trecuse o jumătate de oră de la convorbirea telefonică avută cu Marge Larkin, şi acum se afla împreună cu Julie în Chrysler, îndreptîndu-se spre oraş. Russell dorise să le însoţească, dar Karen insistase să rezolve singură problema.

Droguri.

Să se fi întors Julie la droguri? Fusese convinsă că, o dată cu plecarea din Los Angeles, totul rămăsese de domeniul trecutului şi, atunci cînd Marge Larkin îi spusese pentru prima oară că era posibil ca Jeff şi Julie să se fi drogat, primul ei impuls fusese să încheie imediat discuţia. Doar erau în Pleasant Valley, nu la Los Angeles! Şi de unde le-ar

fi putut lua? Oricum, Karen ştia perfect că drogurile nu erau uşor de abandonat definitiv.

Renunţarea la ele nu era un lucru simplu şi, dacă voia să fie cinstită pînă la capăt, trebuia să admită şi ipoteza că Julie putea să-şi fi adus cîteva doze cu ea.

Sau că Jeff o aprovizionase. Avusese grijă să nu-i împărtăşească această posibilitate lui Marge Larkin, care părea ferm convinsă că, dacă într-adevăr la mijloc erau droguri, atunci toată vina îi aparţinea lui Julie.

Nu încăpea îndoială că Julie avea un comportament nefiresc de cîteva zile şi că, după înţepăturile de albine care îi declanşaseră acea reacţie groaznică, nu arăta bine deloc.

Dar, dacă şi Jeff arăta ca Julie, manifestînd un comportament la fel de bizar...

În plus, Jeff nu fusese înţepat.

Ce se întîmpla?

Ea avusese ideea să meargă cu ambii copii la spital pentru teste. Testul era foarte simplu şi se făcea pe o probă de urină, la fel de uşor ca acela de sarcină. Marge Larkin, confruntată cu posibilitatea de a i se confirma ceea ce acum era doar o presupunere, ezitase la început, dar apoi se arătase de acord. Imediat după convorbirea cu Marge, Karen o sună pe Ellen Filmore, al cărui număr de telefon Russell îl scrisese deasupra aparatului. Cînd auzi despre ce era vorba, Ellen adoptă un ton profesional.

– Julie s-a drogat vreodată?

– Depinde ce înţelegi prin „s-a drogat", răspunse Karen, evitînd un răspuns direct. A fumat cîteva ţigări, aşa cum fac mai toţi copiii azi, dar...

– Nu şi copiii de pe-aici, interveni medicul. Adu-o aici şi o să vedem imediat despre ce e vorba.

Julie refuză cu încăpăţînare să spună ce se petrecea cu ea, iar asta în ciuda înfăţişării ei.

Acum, în timp ce Karen o ruga pentru ultima oară să-i spună adevărul, Julie stătea impasibilă alături, privind drept înainte.

– Nu înţeleg de ce nu mă crezi, repetă ea. Mă simt foarte bine.

– N-ai decît să te uiţi în oglindă şi o să vezi că nu e adevărat, îi spuse Karen, făcînd un efort să-şi tempereze furia.

Chiar o credea atît de proastă? Sau îşi imagina că va putea să scape din povestea asta doar minţind?

Marge şi Jeff ajunseseră deja şi Karen îşi parcă maşina lîngă Chevroletul lor. Ţinîndu-şi fata strîns de braţ, o conduse în sala de aşteptare.

Marge şi Jeff se aflau în colţul cel mai îndepărtat, Jeff pe canapeaua portocalie Naugahyde, iar mama lui pe un scaun aflat în faţa unei măsuţe.

Nu-şi vorbeau, nici nu se uitau unul la altul, iar Marge părea la fel de palidă ca Jeff. Ben se cocoţase la celălalt capăt al canapelei, dînd grăbit paginile unei reviste cu benzi desenate.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat, spuse Marge, ridicîndu-se de pe scaun pentru a se îndrepta spre Karen. Cred că am reacţionat cam deplasat.

– Nu ai nici o vină, o linişti Karen. Dacă te-ai înşelat, ne vom simţi mult mai bine, iar dacă nu, vom şti cel puţin care e situaţia. Ai văzut-o pe Ellen Filmore?

– Doar o clipă, răspunse Marge. Ne-a făcut un semn, dar nu a avut timp să discutăm. Cred că...

Se opri, pentru că uşa cabinetului se deschise şi medicul îşi făcu apariţia în prag.

Ellen nu lăsă să se înţeleagă dacă observase paloarea celor doi tineri.

– Bine, spuse ea. Cine vrea să fie primul? Sau vreţi să mergeţi amîndoi?

Ochii lui Julie îi întîlniră pe ai lui Jeff, care se ridică în picioare. Ambele mame urmăreau atente apariţia vreunui semn de nelinişte la unul din copii, dar în zadar. Amîndoi se îndreptară spre cabinet. Cînd Karen şi Marge se ridicară şi ele pentru a-i urma, Ellen Filmore clătină din cap.

– Nu cred că situaţia e chiar atît de gravă, spuse ea pe un ton care nu îngăduia replică, şi, dacă nu vă deranjează, aş vrea să discut cu ei singură.

Apoi se întoarse, lăsîndu-le pe cele două femei în sala de aşteptare, şi se îndreptă spre cabinetul în care intraseră tinerii.

– Bănuiesc că ştiţi că vă aflaţi aici în vederea unui test pentru droguri, începu ea fără nici o altă introducere, în încercarea de a-i surprinde pe picior greşit.

– Mama crede că mă droghez, începu Julie.

– Dar nu e aşa? întrebă Ellen.

– Nici n-aş şti de unde să-mi fac rost de ele pe-aici, răspunse Julie, dînd din umeri.

– Şi tu? întrebă Ellen, întorcîndu-se spre Jeff.

– Nu umblu cu băieţi care se droghează, spuse el. Mai beau uneori o bere, poate două, dar asta-i tot.

În timp ce continua să le pună întrebări, Ellen Filmore îi urmărea cu atenţie. Deşi erau palizi, pupilele nu aveau dilatarea specifică celor care se droghează. În plus, nimic din comportamentul lor nu te făcea să crezi că ar fi fost sub vreo influenţă nocivă sau că ar fi mînţit.

– Vă deranjează să-mi daţi o probă de urină? Dar, înainte de a răspunde, vreau să vă spun că voi avea rezultatul în treizeci de minute Şi că nu există nici o posibilitate de eroare.

Julie îşi ridică privirea şi, pentru prima oară de cînd intrase aici, zîmbi.

– Unde e borcanul? întrebă ea dezinvoltă.

– La toaletă.

Julie se ridică şi ieşi din cabinet.

– Te aşteaptă Roberto! îi strigă Ellen. Va sta lîngă uşă pînă laşi proba.

Julie ridică din umeri şi îşi continuă drumul.

– Şi tu? îl întrebă Ellen pe Jeff. Ai ceva împotriva testului?

– Nu, răspunse băiatul.

Ellen îşi ascunse uşurarea. Era clar că, dacă ar fi luat droguri, nu ar fi fost aşa de senini în faţa testului.

– Bun, spuse ea. Ridică-ţi mîneca. Să văd ce tensiune ai şi ce nu e în regulă cu tine.

Medicul îşi începu examinarea încet şi metodic.

Tensiunea şi temperatura.

Plămînii şi reflexele.

Îi examină ochii, urechile şi gîtul. Îi luă o probă de sînge pentru laboratorul din San Luis Obispo, după care îi puse toate întrebările care îi veniră în minte. În final îl trimise şi pe el pentru proba de urină.

După care reluă aceeaşi procedură cu Julie Spellman.

După patruzeci şi cinci de minute îşi încheie examinarea.

Nimic anormal.

Nici cea mai mică urmă de droguri.

Totuşi, amîndoi arătau bolnavi.

Contrariată de discrepanţa dintre rezultatul testelor şi înfăţişarea celor doi copii, Ellen ieşi din cabinet pentru a discuta cu Marge Larkin şi Karen Owen, care o aşteptau cu nerăbdare.

– Îmi face plăcere să vă spun că nici unul din ei nu a consumat droguri, le spuse ea, lăsîndu-le să savureze clipa, după care continuă: Problema e, însă, că trebuie să fiu de acord cu voi. Ceva nu e în regulă.

Îi surprinse cu coada ochiului pe cei doi tineri aruncîndu-şi o privire.

– N-am reuşit să descopăr nici un simptom, continuă ea. Totul pare normal, cu excepţia felului în care arată. Sînt prea palizi. Dacă ar fi fost vorba doar de Julie, continuă ea, dînd

din cap, aş fi crezut că e o reacţie prelungită provocată de înţepături sau de antidot. Ceea ce însă nu e cazul la Jeff. De aceea aş vrea să-i trimit pe amîndoi la San Luis Obispo.

Ambii copii protestară: era doar o pierdere de timp, pentru că nu aveau absolut nimic. Ceea ce făcu, însă, ca îngrijorarea ambelor mame să crească.

– Vă rog să mă credeţi că nu văd nici o urgenţă în acest caz, se grăbi Ellen Filmore să le liniştească. Şi, dacă mîine arată mai bine, voi renunţa la această hotărîre. Dar deocamdată cred că lucrul cel mai bun e să meargă la spital pentru un examen mai complet. Medicul de acolo, Michael Callahan, e foarte bun.

Îi scrise numele pe o reţetă şi i-o dădu lui Karen.

– Poate că el va descoperi ceva ce mie îmi scapă. În seara asta luaţi-i acasă şi nu vă mai faceţi atîtea probleme. Bine?

După plecarea lor, Ellen Filmore reveni în cabinet şi se uită încă o dată la rezultatele analizelor.

Probabil că îi scăpase ceva.

Ceva ce nu văzuse, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l omită.

Dar ce anume?

Mai grav era că nu ştia nici unde să caute.

Ceea ce însemna că, dacă în Pleasant Valley îşi făcuse apariţia un nou virus, vreo nouă mutaţie care îi afectase pe Julie şi Jeff, nu ştia cum să lupte împotriva ei.

Iar asta o speria.

17

– Să fi avut Otto dreptate? întrebă Karen.

Era trecut de zece cînd Russell, dezbrăcat pe jumătate, îşi puse cămaşa pe speteaza unuia dintre scaunele din dormitorul unde, în ciuda tuturor protestelor, Karen se hotărîse să se culce în noaptea aceea.

Kevin insistase să doarmă în propria lui cameră, la etaj, dar Molly şi Julie se culcaseră pe jos, în camera de zi, vîrîte în saci de dormit. Molly transformase totul într-o aventură, în timp ce Julie îşi juca rolul de martiră, plîngîndu-se că nu va putea să meargă a doua zi la San Luis Obispo dacă nu închidea un ochi toată noaptea.

– N-am de gînd să mă cert cu tine, îi spusese Karen în cele din urmă. E o hotărîre care nu suportă nici un fel de discuţii. Nici una din voi nu doarme sus pînă cînd albinele alea nu sînt scoase de acolo, şi cu asta am încheiat.

Julie, care presimţea o altă pedeapsă amenînţînd-o la orizont, renunţase la orice rezistenţă, dar Karen bănuia că fata se va răzbuna, lăsînd-o pe Molly la televizor cît timp va dori ea.

Acum zece minute, cînd, în fine, reuşiseră să ajungă în cameră, Russell sperase ca discuţia legată de albine să se fi încheiat, cel puţin pentru seara aceea. Şi totuşi, nu părea să fie aşa.

– Să fi avut dreptate în legătură cu ce? o întrebă el, în timp ce desfăcea sofaua nu tocmai confortabilă.

– Că Henderson a făcut albinelor ceva despre care noi nu ştim.

Lăsîndu-se pe salteaua subţire, Russell se sprijini în cot, bătînd uşor patul cu un gest ce se voia o invitaţie, şi îi făcu un semn să i se alăture.

– N-aş exclude posibilitatea să fi avut dreptate, admise el, dar pur şi simplu nu-mi vine să cred. Nu pot crede că am fi victima unui complot, aşa cum bănuia tata. Aşa că lucrul cel mai bun pentru astă-seară ar fi să uităm de toate şi să ne prefacem că nici nu am fi acasă.

Aruncă o privire prin cămăruţă.

– Ar putea fi distractiv, spuse el, trăgînd-o alături. Am putea spune că sîntem la altcineva acasă, că sîntem singuri şi...

Uşa se deschise şi în pragul ei se ivi Molly care îi privea cu un aer solemn, strîngîndu-şi ursuleţul de catifea la piept.

– Iar le aud. Mi-e frică.

Russell se desprinse oftînd de lîngă Karen şi se ridică în picioare, ştiind că orice încercare de a da o tentă romantică serii se năruise.

– Adu-i sacul de dormit aici, îi spuse el lui Karen. Eu mă duc pînă sus să arunc o privire, doar să te liniştesc pe tine.

Dar, chiar în timp ce urca scările, convingerea că Molly nu auzise nimic, dar prefera să doarmă cu mama ei, nu cu Julie, i se întări. Nici nu era de condamnat, avînd în vedere comportamentul lui Julie din ultimele zile.

Aşa cum se aştepta, la etaj nu se schimbase nimic.

Kevin adormise şi, cînd Russell îşi lipi urechea de peretele în care pătrunseseră albinele, abia dacă le putu auzi.

Se întoarse în mai puţin de cinci minute. Cînd, în cele din urmă, se urcă în patul cam desfundat, strîngînd-o pe Karen în braţe, Molly era deja cufundată într-un somn profund în sacul ei de dormit aşternut pe podea.

– Totul e în ordine acolo, spuse el. Nu ştiu ce a auzit Molly, dar nu venea de sus. Se poate ca totul să fi existat doar în imaginaţia ei.

Karen se strînse în el, simţindu-i forţa trupului.

– Îmi pare rău, suspină ea. Ar fi fost într-adevăr distractiv să ne imaginăm că sîntem într-o altă casă, nu-i aşa?

– Îîîî-hîîî, murmură Russell, pe jumătate adormit.

Un minut mai tîrziu sforăia uşor, iar Karen se răsuci, îngropîndu-şi capul în pernă. Era prea obosită pentru a se mai lăsa bîntuită de gînduri negre în noaptea aceea şi, curînd, se lăsă furată de un somn binefăcător, fără vise.

Era aproape două noaptea cînd Julie se trezi prima dată.

Simţea iar unul din fiorurile acelea ciudate, dar, chiar cînd îşi strîngea sacul şi mai mult în jurul ei, îşi dădu seama că îi era foame.

O foame de lup, la fel ca cea care o chinuise ieri dimineaţă.

E drept, mîncase enorm la cină: trei porţii din spaghetele scoase de mama ei din cuptor, după ce se întorseseră de la doctor, o salată mare şi o bucată de plăcintă.

Şi încă îi era foame.

Ieşi din sac, îşi puse halatul lăsat pe sofa şi se duse în bucătărie. Inspectă frigiderul şi găsi ultima bucată de plăcintă pe care o înghiţi, ajutîndu-se cu un pahar de lapte, apoi continuă cercetările cu o foame neostoită. Îşi pregăti un sandviş, după care stinse lumina din bucătărie şi se întoarse în camera de zi. Dar se opri în dreptul treptelor, încercînd să străpungă întunericul cu privirea.

De acolo, de sus, i se părea că o cheamă ceva, îndemnînd-o spre bezna în care era cufundat etajul.

Nu reuşi să vadă sau să audă nimic.

În schimb simţea ceva.

O vibraţie venind din adîncul fiinţei ei.

Julie rămase cu privirea aţintită în beznă, simţind primele convulsii oribile ale pierderii controlului asupra propriului ei creier învăluindu-i perfid conştiinţa.

Nu voia să urce scările, nu voia să se supună acelui ţiuit care i se răspîndea în tot trupul sau straniei constrîngeri care o chema sus.

Îşi dorea să se întoarcă în cameră, să intre iar în sacul de dormit şi să alunece repede în lumea inconştientă a somnului, unde ar fi scăpat de forţa insinuată în fiinţa ei.

După o clipă, în ciuda propriei ei voinţe, Julie urcă scările aproape în transă, după care, străbătînd holul, intră în camera ei.

Se întinse pe pat şi începu să-şi mănînce sandvişul.

În timp ce mînca, vibraţiile din trupul ei deveniră mai puternice. Acum putea să audă şi bîzîitul din perete. După ce termină de mîncat coborî din pat, se duse la perete şi îşi lipi urechea de el.

Zumzăitul din perete era în rezonanţă perfectă cu vibraţiile din trupul ei, ceea ce o făcea să simtă ceva deosebit de tot ce trăise pînă atunci.

De parcă ar fi simţit efectiv zumzăitul albinelor.

Era cu putinţă?

Pe măsură ce vibraţiile deveneau tot mai puternice, conştiinţa lui Julie se îngropa într-o beznă fără sfîrşit.

Un scîncet de teamă, abia auzit, îşi luă grăbit zborul de pe buzele ei, ca o ultimă expresie a dorinţei sale de a se smulge de lîngă perete pentru a se întoarce în patul ei.

Apoi, în timp ce forţa cumplită din trup îi anula controlul asupra minţii, un val neaşteptat de febră puse stăpînire pe ea, făcînd-o să-şi dezbrace halatul şi cămaşa de noapte.

În cîteva clipe totul se cufundă în uitare...

Julie se mai trezi cu puţin timp înainte de revărsatul zorilor, cînd bezna nopţii începuse să se topească în lumina cenuşie a dimineţii.

În prima clipă nu simţi nimic, pentru ca apoi să-şi dea seama că strania vibraţie din trupul ei, care apăruse în timpul nopţii, era încă prezentă.

Dar nu mai era aceeaşi. Nu mai provenea din interiorul ei şi nici din perete.

Acum o simţea pe piele.

Se trezi de-a binelea cu impresia că toată suprafaţa trupului ei avea o încărcătură electrică.

Rămase nemişcată, aşteptînd ca senzaţia să treacă de la sine.

Ceea ce o uimi şi mai mult era că zumzăitul albinelor răsuna mai puternic ca oricînd.

Sufla o adiere răcoroasă.

Julie îşi întoarse capul spre fereastră.

Perdeaua, care ar fi trebuit să se unduiască în bătaia vîntului, rămăsese nemişcată de ambele părţi ale geamului deschis.

Apoi Julie simţi ceva pe faţă şi inima începu să-i bată cu putere, pe măsură ce fragmente de amintiri îşi făceau loc spre suprafaţă din adîncul subconştientului.

Amintiri legate de cealaltă noapte, cînd visase că stătea complet goală în mijlocul pajiştii, cu trupul acoperit de milioane de furnici roşii.

Dar acela fusese doar un vis – lucru de care nu se îndoia!

Acum însă, la revărsatul zorilor, era perfect trează.

Trează, dar pradă aceleiaşi senzaţii că milioane de creaturi minuscule mişunau pe ea.

Şi, pe neaşteptate, o imagine i se înfipse în minte.

Stupii!

Stupii din acea după-amiază fierbinte, cînd îi văzuse pentru prima oară.

O după-amiază atît de toridă, încît sute de albine stăteau îngrămădite la urdiniş, bătîndu-şi grăbite aripioarele pentru a aduce aer proaspăt în stup.

Aduceau aer producînd un fel de briză.

Julie rămase nemişcată timp de cîteva minute. Era sigură că ideea care îi venise nu era posibilă, dar, oricît ar fi încercat, nu şi-o putea alunga din minte.

Într-un tîrziu, îşi întinse mîna şi aprinse veioza de pe măsuţă.

Era înconjurată de albine.

Zburau prin aer, foarte aproape de faţa ei.

Căţărîndu-se pe pereţi sau pe tavan.

Îi acopereau pielea.

Se cutremură violent la vederea lor.

Se căţărau pe ea şi îşi băteau aripioarele atît de repede, încît nu vedea decît un fel de abur.

Şi totuşi, pe măsură ce groaza provocată de ele creştea şi mai mult, o altă parte din ea, acea forţă vrăjmaşă, cuibărită înlăuntrul ei, se simţi surprins plăcută de adierea blîndă care îi mîngîia pielea.

O dată cu lumina strălucitoare a dimineţii care umplea acum camera, luînd locul zorilor cenuşii, necunoscutul din ea îi cuprinse întreaga fiinţă, anihilîndu-i pînă şi ultimele urme ale voinţei.

Era exact ca ieri, cînd albinele năpădiseră tot trupul Gretei, în timp ce ea simţea că, într-un fel, prezenţa lor acolo era un răspuns la comanda ei, un răspuns la impulsul straniu de energie care îi pornise din creier. Se ridică de pe pat şi se duse să se privească în oglinda aflată în spatele biroului ei.

Faţa îi devenise o mască unduitoare de insecte care îi acopereau în întregime trăsăturile, lăsîndu-i descoperiţi doar

ochii care îşi strecurau privirea printre straturile în permanentă mişcare ale albinelor care păreau să execute un fel de dans ritual.

Julie se privi fascinată în oglindă minute întregi. Îşi dădu seama curînd că albinele nu erau indivizi separaţi, ci de fapt reprezentau fragmente minuscule ale roiului, formînd cu totul o singură fiinţă.

O fiinţă care se afla în comunicare cu ea.

Vălul de pe faţa ei îşi continua mişcarea, schimbîndu-se permanent, şi, încet, Julie simţi ceva întîmplîndu-i-se în creier.

Începuse să înţeleagă semnificaţia dansului.

Se îndepărtă din faţa oglinzii, cu mintea complet supusă voinţei roiului de albine, şi părăsi camera.

Albinele continuau să stea atîrnate de trupul ei, în timp ce Julie străbătea holul întunecat, coborînd apoi scările.

Ieşi pe uşa din spate şi traversă curtea. Insectele erau în număr tot mai mare.

În scurt timp începură să năvălească afară din casă, nu numai prin crăpătura din calcan, pe unde pătrunseseră iniţial, dar şi prin fereastra camerei lui Julie. Ca o panglică lungă, fluturînd în adierea dimineţii, roiul se înşiruia în urma lui Julie.

Pe măsură ce soarele îşi revărsa snopul sulițelor de aur peste cerul de vară, la primul cîntat al cocoşilor, Julie Spellman îşi începu drumul spre dealurile unduitoare din est, urmînd chemarea unei forţe a naturii pe care nici ea, nici vreo altă fiinţă umană nu o putea înţelege.

Şi Julie continuă să urce.

Curînd, bîzîitul monoton provenit din pereţii casei încetă. Supunîndu-se ordinelor reginei lui, roiul se îndepărta.

18

– Mami? Mami!

Karen căscă, încercînd să-şi tragă perna de pe faţă. Apoi deschise ochii. Descoperi în faţa ei chipul lui Molly.

– Ce e, scumpa mea? o întrebă. Ce s-a întîmplat? Cît e ceasul?

– Nu ştiu unde e Julie, îi spuse Molly. E aproape şase şi jumătate şi ar fi trebuit să dăm deja de mîncare la cai, dar nu pot s-o găsesc.

Ultimele văluri ale somnului se risipiră din mintea lui Karen. Se ridică de pe pat, strîmbîndu-se din cauza junghiului înfipt în spate. Sînt prea bătrînă pentru o sofa ca asta, îşi spuse ea, punîndu-şi picioarele pe podea.

– Cum adică nu poţi s-o găseşti? Pe unde ai căutat-o?

– În camera de zi, răspunse Molly. După aia m-am dus la grajd, dar nu era nici acolo.

– L-ai întrebat pe Russell? îşi continuă Karen interogatoriul.

De fapt, se trezise în urmă cu o oră, dar adormise la loc aproape instantaneu, deşi nu dorise decît să mai stea cîteva clipe cu ochii închişi.

– Nu mai e, veni răspunsul lui Molly. S-a urcat pe tractor cu Kevin.

– Perfect, oftă Karen.

Îşi puse halatul, apoi luă hainele pe care le aruncase pe fotoliul mare din piele al lui Russell şi o porni spre baia de la parter.

– Vin imediat, îi spuse ea lui Molly. Aşteaptă-mă în bucătărie.

Apoi remarcă privirea fetei aruncată spre tavan.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap să te duci sus. E clar?

– Of, mami, făcu Molly.

Dar Karen o puse la punct cu o singură privire. Karen se îmbrăcă grăbită şi porni spre bucătărie, oprindu-se în dreptul scărilor pentru a o striga pe Julie. Dar, dacă Julie dormea în camera ei de la celălalt capăt al coridorului, putea să o audă pe ea strigînd de jos?

Poate că trebuia să urce şi să vadă ce se întîmpla.

Dar albinele? Dacă mai erau acolo...

Îşi aminti întîmplarea de ieri cu Greta şi se cutremură, simţind în acelaşi timp că nu avea puterea să urce la etaj. Probabil că Julie se trezise mai de dimineaţă şi acum trebuia să fie pe afară. Trecu prin sufragerie şi ieşi pe veranda din spate, unde bătu în triunghi, anunţînd masa.

După zece minute, cînd toţi ceilalţi se aflau în jurul mesei, Julie continua să lipsească.

Nimeni nu o văzuse în dimineaţa aceea.

În cele din urmă Kevin se urcă să arunce o privire în camera ei. Cînd coborî, ochii lui aveau o expresie uimită.

– Nu e acolo, spuse el. Şi nici albinele.

– Au dispărut albinele? întrebă Karen, clipind neîncrezătoare.

– Toate, o asigură Kevin. Din perete nu se mai aude nimic. Au mai rămas doar cîteva care zboară în jurul ferestrei.

Molly, care stătea la masă cu un castron de cereale în faţă, îşi ridică privirea spre tatăl ei vitreg.

– De ce or fi plecat singure dacă nu le-a gonit nimeni?

Russell rămase gînditor în faţa acestei întrebări. În cele din urmă ridică din umeri neputincios.

– Habar nu am, recunoscu el. Din cîte ştiu, albinele nu pleacă nicăieri fără regină şi, în mod obişnuit, reginele nu-şi prea iau zborul. Obiceiul lor e să rămînă pe loc.

– Şi atunci, unde au plecat? continuă Molly.

– Nu ne putem bucura pur şi simplu că au plecat? interveni Karen. Ceea ce vreau eu să aflu e unde a plecat Julie.

– Eşti sigură că nu e sus? îl întrebă Russell pe Kevin.

Dar băiatul dădu din cap.

– Înseamnă că o fi pe undeva pe afară, continuă Russell.

Dar lui Karen îi veni o altă idee.

Jeff Larkin.

Jeff, care avea maşină şi care nu era cu nimic mai încîntat decît Julie să meargă la spitalul din San Luis Obispo în dimineaţa aceea, pentru analize. Dacă se hotărîseră să facă altceva?

Ridică receptorul şi formă numărul pe care cineva, poate Kevin, îl scrisese pe perete în dreptul numelui lui Jeff. Degetele ei băteau o darabană pe capacul aparatului, în timp ce telefonul sună de vreo şase ori pînă cînd, la capătul celălalt, se auzi vocea lui Marge Larkin.

– Alo?

– Karen Owen la telefon, Marge.

– Karen! Bună, începu Marge, care, simţind imediat neliniştea din glasul lui Karen, se puse în gardă. S-a întîmplat ceva?

– Sînt convinsă că nu, continuă Karen, încercînd să-şi ţină în frîu teama care creştea cu fiecare clipă. În fine, voiam să te întreb doar dacă ai văzut-o pe Julie în dimineaţa asta.

– Pe Julie? se auzi vocea lui Marge ca un ecou. Să-ţi spun sincer, abia dacă am apucat să mă văd pe mine însămi. Cît e ceasul?

– Şapte fără un sfert, îi răspunse Karen. Julie nu e aici şi am crezut că s-a dus la tine.

– Dacă e aici, înseamnă că e invizibilă, îi spuse Marge.

Karen şovăi o clipă, apoi continuă:

– Marge, Jeff e acasă?

Urmă un moment de tăcere grea, după care se auzi vocea lui Marge.

– Zău că te pricepi să faci programul unei mame chiar de la prima oră, Karen. Aşteaptă o clipă.

Urmă o altă tăcere, mai lungă de data aceasta, apoi în receptor se auzi iar vocea lui Marge Larkin:

– E aici. E în pat, dar nu mai doarme.

Ezită şi continuă, de parcă i-ar fi citit gîndurile lui Karen:

– Karen? Poate că Julie se ascunde pe undeva. Jeff nu arată mult mai bine decît ieri şi, dacă şi lui Julie i se întîmplă acelaşi lucru, poate că i s-a făcut frică să meargă la doctor.

– Poate, spuse Karen fără prea multă convingere, dar gata să se agaţe de orice pai.

– Încearcă să-ţi păstrezi calmul, o sfătui Marge. S-o fi dus să facă o plimbare. Şi apoi, mai e destul timp pînă să plece la spitalul din Obispo.

Cînd închise telefonul, Karen nu ştia încă prea bine ce să creadă.

Şi totuşi, dacă lui Julie îi mai era rău, trebuia să fie pe aproape. Poate că se rătăcise... sau...?

Nu îşi putea răspunde.

Dar poate că, dacă îi era încă rău, nu fugise nicăieri! Se întoarse spre ceilalţi.

– Cred că ar trebui să o căutăm, le spuse ea. Marge mi-a spus că Jeff e la fel ca aseară, ceea ce înseamnă că Julie s-ar putea să fie oriunde pe aici şi să se simtă atît de rău, încît să nu poată nici striga după ajutor.

Renunţară la micul dejun şi îşi începură căutările. Russell se îndreptă spre nord, cu intenţia de a face un tur şi a cerceta apoi şi zona stupilor.

Karen, care o luase pe Molly cu ea, porni spre grajd, pentru a-l mai cerceta o dată; urmau să se îndrepte apoi către pîlcul de stejari de pe malul pîrîului pentru ca, de acolo, să meargă mai departe, de-a lungul firului de apă, spre desişul pădurii.

– Şi eu? întrebă Kevin, în timp ce ai lui îşi începeau cercetările.

– Tu stai aici, îi spuse Russell. Cineva trebuie să rămînă acasă în caz că se întoarce

Făcu un semn spre triunghi.

– Dacă îşi face apariţia, ne anunţi. O să te auzim.

După care o porniră.

Lui Jeff Larkin îi era groaznic de rău.

Întreg corpul îi era cuprins de o mîncărime pe care nu o mai avusese niciodată pînă atunci. Oricît s-ar fi scărpinat, nu reuşea să-şi aline suferinţa, pentru că totul venea de undeva de sub piele, ca şi cum milioane de furnici minuscule i s-ar fi căţărat prin interior, iritîndu-i fiecare celulă a trupului.

Nu mai dormea cînd mama intrase la el, dar se prefăcuse adormit pentru a evita explozia de întrebări la care nu era pregătit să răspundă. După ce o auzi iar vorbind din bucătărie, se sculă din pat şi se duse la baie pentru a-şi privi chipul în oglindă.

Faţa îi era la fel de palidă ca ieri, iar ochii aveau ceva ciudat în ei, deşi nu ştia exact ce.

Şi simţea foamea dîndu-i tîrcoale, ceea ce era cu adevărat ciudat, deoarece dimineaţa nu bea decît o cafea şi nimic altceva pînă la prînz, eventual cîte o gogoaşă, dacă o găsea prin bucătărie.

Intră sub duş şi dădu drumul la apa rece care îi mai uşură întrucîtva mîncărimea. După ce se uscă, se întoarse în camera pe care o împărţea cu Ben, de negăsit în dimineaţa aceasta, şi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. După ce îşi trecu pieptenul prin chica blondă, încă udă de la duş, se duse în bucătărie, unde mama pusese o farfurie plină cu clătite în faţa lui Ben.

– *Pot să iau şi eu?*

Sprîncenele lui Marge se ridicară a mirare.

– Tu? Dar de cînd ai început tu să mănînci dimineaţa?

– Din dimineaţa asta, spuse Jeff, turnîndu-şi o ceaşcă de cafea din ibricul de pe plită.

Se trînti pe scaunul din faţa lui Ben, evitînd privirea critică a mamei.

– N-arăţi mai bine ca aseară, îl anunţă Marge. Aşa că va trebui să plătesc pe cineva să aibă grijă de el azi.

– Mă simt foarte bine, insistă Jeff. Mă ocup eu de el.

– Tu te duci la San Luis Obispo, îi aminti Marge. Dacă o găsesc pe Julie, continuă ea după o pauză.

– Pe Julie? spuse Jeff, ridicîndu-şi privirea. Ce vrei să spui?

Marge ridică din umeri, apoi începu să toarne aluatul în tigaia fierbinte. În timp ce se făceau clătitele, Marge îi spuse lui Jeff despre telefonul lui Karen.

– N-a fost aici, da? îl întrebă ea cu ochii mijiţi neîncrezător.

Să o fi strecurat Jeff pe fată în camera lui, noaptea trecută?

Jeff gemu.

– Nu, n-a fost aici. De ce ar fi venit aşa devreme?

Marge nu se mai deranjă cu răspunsul; în schimb, aruncă o privire ceasului, în timp ce punea clătitele pe o farfurie din faţa lui Jeff.

– Trebuie să plec, spuse ea. Dacă Julie vine în dimineaţa asta aici, vă duceţi amîndoi la doctoriţa Filmore. Dacă ea hotărăşte că e cazul să mergeţi la San Luis Obispo, aşa veţi face. Pînă atunci nu te mai mişti de aici pentru nici un motiv. Ai înţeles?

– Vrei să mă laşi în pace?! izbucni Jeff, smulgîndu-se din mîna ei. Care e problema? Mănînc, deci mă simt bine. Poţi să mergi liniştită la serviciu!

– Ai grijă cum vorbeşti, tinere, i-o tăie Marge.

– Atunci nu te purta cu mine de parcă aş fi pe moarte, da? i-o întoarse Jeff.

– Pur şi simplu sînt îngrijorată din cauza ta, începu Marge, dar Jeff nu o lăsă să continue.

– Cine te-a rugat să fii îngrijorată? ţipă el. Vrei, te rog, să pleci şi să mă laşi în pace?

În timp ce Ben, care izbucnise în lacrimi, ieşea din bucătărie, Marge se uită furioasă la fiul ei mai mare.

– Îţi place ce-ai făcut? îl întrebă ea. Ce e cu tine? Uneori te comporţi exact ca tatăl tău!

– Poate că avea şi el dreptate! strigă Jeff. Poate că se săturase de toată dădăceala asta a ta!

Cuvintele lui o dureau mai tare decît dacă i-ar fi dat o palmă. Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi smulse geanta de pe etajeră şi ieşi grăbită pe uşa din spate.

În clipa următoare, Jeff auzi zgomotul motorului şi scrîşnetul roţilor, în timp ce Marge pornea în trombă.

Mînat de dorinţa de a-şi cere iertare pentru cuvintele lui, băiatul se ridică de pe scaunul pe care îl răsturnă în graba lui, repezindu-se la uşă.

Prea tîrziu.

Maşina mamei tocmai ieşea pe drumul principal, pierdută într-un nor de praf.

– La dracu'! şopti Jeff.

Apoi se întoarse în bucătărie, ridică scaunul, se aşeză pe el şi începu să înfulece clătitele. Nu sesiză că uşa din spate se deschisese, dar auzi clar vocea lui Vic Costas.

– Vreau cheile de la maşină, îl anunţă fermierul cu o voce al cărei calm trăda autoritatea.

Jeff îl privi surprins.

– Te-am auzit vorbind cu mama ta, continuă Costas. E o femeie cumsecade şi se chinuie destul să vă crească. Aşa ştii tu să-i mulţumeşti? Vorbindu-i în felul ăsta?

Bătrînul clătină din cap.

– Nu admit aşa ceva la ferma mea. Şi băieţii ca tine nu merg cu maşina mea.

Întinse mîna.

Jeff avu un moment de ezitare, întrebîndu-se ce s-ar fi întîmplat dacă-l refuza. Cu toate că era înalt, Vic Costas îl întrecea cu vreo cinci centimetri, avea umeri largi şi muşchii unui om care toată viaţa îşi lucrase pămîntul. Jeff băgă mîna în buzunar şi apoi îi întinse cheile bătrînului, ţintuit de ochii atît de întunecaţi, încît păreau negri.

– Să-ţi ceri iertare mamei, îi atrase atenţia Costas. Şi gîndeşte-te bine cum te porţi cu ea.

Apoi se întoarse şi părăsi casa fără să mai spună ceva.

Rămas singur, Jeff termină clătitele, după care îşi mai făcu o serie. Le înmuie bine în sirop şi, după ce le termină, îşi puse un castron de cereale pe care le mîncă la fel de repede.

Înainte de a fi terminat de mîncat, îşi mai prăji şase ouă şi bău jumătate din cutia cu suc de ananas pe care mama lui o desfăcuse pentru Ben în dimineaţa aceea.

Acum i se întîmplase altceva.

Începu să simtă o stare de agitaţie.

După cîţiva paşi făcuţi prin casă, ieşi în curte.

Era cald, mult prea cald chiar pentru sfîrşitul lunii iunie.

Se retrase la umbra unuia dintre măslinii plantaţi cu ani în urmă de domnul Costas, atunci cînd se hotărîse să încerce să facă ulei de măsline, şi se sprijini cu spatele de trunchiul gros. Pe picior i se aşeză o viespe mare.

Jeff se uită la ea, amintindu-şi în aceeaşi clipă de calul pe care îl văzuse murind cu o zi înainte la ferma Owen. Un fior rece i se strecură pe şiră; întinse încet mîna dreaptă spre viespe pentru a o alunga cu o mişcare suficient de rapidă ca să nu-i lase timp să-l înţepe.

Îşi ridică braţul, dar, cînd încercă să alunge viespea, mîna refuză să-l asculte.

Braţul îi rămăsese înţepenit în aer.

O a doua viespe i se aşeză pe picior, apoi a treia.

Jeff simţi spaima cum i se înnoadă în gît, făcu încă o încercare de a alunga insectele şi, din nou, descoperi că mîna refuza să-l asculte.

Viespile începură să i se plimbe pe piele.

Se mişcau într-un fel care îi atrase atenţia.

Cîmpul vizual începu să i se îngusteze, pînă cînd avu impresia că se uita într-un tub lung, prin care nu mai vedea decît viespile.

Care continuau să se plimbe pe pielea lui, repetînd mereu aceleaşi mişcări.

Apoi un chip îi veni în minte.

Julie!

Văzu chipul fetei cu toată limpezimea.

Îi zîmbea, făcîndu-i un semn.

Totul părea să fie un vis, dar Jeff ştia că era cît se poate de treaz.

În clipa cînd viespile îşi luară zborul de pe piciorul lui, făcîndu-se nevăzute, Jeff Larkin se ridică şi porni.

Mergea cu paşi mari şi siguri spre nord-est, în direcţia fermei familiei Owen.

Spre dealurile din spatele fermei.

Spre dealuri şi spre Julie.

Kevin ieşi pe verandă, făcînd semne cu mîna şi strigînd tare, dar Jeff Larkin părea că nu-l aude şi nu îl vede. Se putea aşa ceva? Jeff era la nici cincizeci de metri de casă, mergînd pe acelaşi drum pe care se întorseseră el şi Julie doar cu două seri înainte.

– Jeff! strigă el din nou. Hei, Jeff!

Văzînd că nu-i răspunde, Kevin traversă curtea în fugă, continuînd să-l strige pe nume. Abia cînd ajunse la cîţiva paşi de el, Jeff îşi întoarse capul spre prietenul lui.

Kevin se opri brusc.

Faţa lui Jeff avea aceeaşi paloare ca a lui Julie şi, cu toate că privirea îi era aţintită asupra sa, Kevin avea senzaţia stranie că prietenul lui nu-l vedea.

– Ce dracu' faci? îl întrebă Kevin. Ţip după tine de o veşnicie.

Jeff îi aruncă o privire surprinsă şi clătină din cap.

– Probabil că nu eram atent.

Şi, dintr-o dată, ochii i se fixară asupra lui Kevin cu un zîmbet.

– Sau poate că am surzit.

– Bun, şi acum vrei să-mi spui ce se întîmplă? insistă Kevin. Unde te duci?

– La Julie, îi răspunse Jeff.

Kevin clipi. La Julie? Ce naiba spunea?

– Vrei să spui că ştii unde e ? îl întrebă el.

Jeff făcu un semn din cap.

Kevin aruncă o privire în jur, dar acolo nu mai era nimeni.

– Şi unde e?

După o scurtă ezitare, Jeff făcu un semn spre dealurile din vest.

– Acolo, rosti el şi continuă după o clipă de tăcere: Vrei să vii cu mine?

Kevin şovăi. Tatăl lui îi spusese clar că trebuia să stea acasă, în caz că apărea Julie. Dar, dacă ea nu se mai întorcea, dacă era sus, pe dealurile din spatele fermei...

Dar de unde ştia Jeff unde era Julie?

Doar dacă n-o puseseră împreună la cale.

– Şi v-aţi dat întîlnire acolo? întrebă el. Adică, vreau să spun, te-a chemat ea acolo?

– Nu ştiu decît unde e, îi răspunse Jeff cu o mişcare din cap. Asta-i tot. Hai să-ţi arăt.

Kevin avu o nouă ezitare. Înfăţişarea lui Jeff era stranie, dar părea mai degrabă bolnav decît nebun.

– De ce nu vrei să intri în casă şi să aştepţi pînă îl găsesc pe tata? îi propuse Kevin, dar, înainte de a-şi fi terminat gîndul, celălalt îl refuză cu o mişcare a capului.

– Nu pot. Julie mă vrea.

Ce tot spunea? Cum adică Julie îl vrea? Privi din nou în jur, în speranţa că îşi va zări tatăl sau măcar pe Karen.

Din păcate, nu erau decît ei doi şi acum Jeff se puse iar în mişcare, luînd-o spre dealurile care se înălţau în spatele fermei.

Kevin nu ştia ce hotărîre să ia. Şi dacă totuşi Jeff ştia cu adevărat unde era Julie? Dacă Julie era bolnavă şi avea nevoie de ajutor?

După halul în care arăta Jeff, Kevin nu era sigur că va reuşi să ajungă pînă la dealuri, darămite să o mai ajute pe Julie.

Kevin mai aruncă o privire în jurul său, iar apoi se hotărî să-l urmeze pe Jeff şi o rupse la fugă pentru a-l ajunge din urmă.

Porniră să urce şi, cu toate că poteca se bifurca des, Jeff părea să ştie exact drumul. Deşi panta devenea tot mai

abruptă, Jeff nu-şi încetini nici o clipă ritmul, în timp ce Kevin, care se ştia într-o condiţie fizică mult mai bună ca a prietenului său, trebui să se oprească de două ori pentru a-şi trage sufletul, după care, de fiecare dată, fu nevoit să forţeze pentru a-l ajunge din urmă.

După o jumătate de oră, Jeff se opri brusc.

Atît de brusc, încît Kevin era să dea peste el. Se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de Julie.

Se aflau pe un povîrniş presărat cu bolovani, ce nu se deosebea cu nimic de celelalte dealuri peste care trecuseră. Sub ei se deschidea o vale micuţă, nu mai mare de cîteva hectare, prin mijlocul căreia trecea un fir de apă.

Să fi fost acelaşi pîrîu care ajungea la fermă? Nu era sigur. Fusese atît de concentrat ca să se poată ţine după Jeff, încît nu mai văzuse nimic din locurile pe unde trecuse.

Cercetă valea cu privirea, dar nu reuşi să-şi zărească sora vitregă.

– Unde e Julie? întrebă el.

Jeff îi arătă cu mîna de cealaltă parte a văii.

– Acolo.

Kevin privi spre dealul de vizavi şi văzu ce îi arătase Jeff.

Jos, cu puţin deasupra nivelului văii, părea să fie gura unei peşteri.

– Vrei să spui că e acolo? întrebă el.

Jeff încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi începu să coboare. Kevin îl urmă, alunecînd, chinuindu-se să-şi găsească un sprijin pentru picioare. În cele din urmă, reuşiră să ajungă pe fundul văii, traversînd firicelul de apă. Kevin se opri la intrarea în peşteră.

Nu părea să fie prea mare. Intrarea nu avea mai mult de patru-cinci metri înălţime şi poate trei în lăţime.

Dar cît de adîncă era?

De unde stătea, cu soarele în ochi, Kevin nu vedea decît o gaură neagră.

– Vrei să spui că Julie e aici? întrebă el pe un ton care îi trăda neîncrederea. Cum naiba a descoperit ea locul ăsta şi încă în puterea nopţii?

Jeff făcu un semn din cap.

– Dovedeşte-mi, îl provocă Kevin.

– E aici, insistă Jeff. Hai.

Începu să urce panta care ducea la gura peşterii, însoţit de Kevin, dar, în timp ce Jeff intra fără nici o ezitare în bezna dinăuntru, Kevin se opri şovăind.

Ce naiba se întîmpla? Jeff şi Julie? Era o farsă pe care i-o coceau de mai multă vreme?

Rămase în dreptul intrării, încercînd să străpungă cu privirea bezna din peşteră.

După un timp reuşi să-şi obişnuiască ochii cu întunericul.

Apoi o zări pe Julie.

Rămase împietrit, privindu-şi sora vitregă.

Stătea ghemuită lîngă perete, nu departe de intrare.

Era complet goală.

Şi îl privea fix.

Dar lucrurile care îi făcură stomacul să se strîngă, prins în cîrceii spaimei, erau cele care o înconjurau pe Julie.

Insecte.

Mii.

Năpădiseră pereţii peşterii.

Zburau în aer.

Nu numai albine.

Ţînţari, bondari şi chiar viespi.

Se tîrau pe pielea dezgolită a lui Julie.

Privea spectacolul uluit, cu inima bătîndu-i puternic.

Apoi Julie ridică mîna şi îi făcu un semn.

– Haide, îi auzi el invitaţia. Intră.

Urletul de groază i se înnodă în gît şi Kevin se răsuci, gata să o rupă la fugă pentru a scăpa de imaginea de coşmar.

Dădu însă peste Jeff Larkin, a cărui statură înaltă acoperea intrarea.

Cei doi băieţi se priviră, iar spaima, pe care Kevin abia şi-o mai putea stăpîni, explodă într-o panică incontrolabilă cînd văzu privirea din ochii celuilalt. Cu inima bătîndu-i ca un ciocan, încercă să treacă pe lîngă prietenul său, dar Jeff îl apucă de braţ cu o forţă pe care Kevin nu şi-ar fi imaginat-o vreodată.

– Hei, ce se întîmplă? reuşi el să îngaime cu o voce tremurătoare.

Jeff nu-i răspunse. În schimb, se aplecă în faţă şi buzele i se despicară într-un zîmbet contorsionat.

Un zîmbet care îl umplu pe Kevin de o groază paralizantă.

În timp ce strigătul de spaimă era gata să-i ţîşnească din gîtlej, surîsul lui Jeff se lărgi, iar buzele i se deschiseră.

Ţipătul lui Kevin îngheţă în clipa cînd din gura lui Jeff ţîşni un nor negru care îl învălui.

Pielea îl înţepa îngrozitor.

Gîtul şi plămînii îi ardeau.

Apoi o greaţă cumplită îi invadă trupul.

Îşi prinse pîntecul cu mîinile şi se prăbuşi.

19

– Lui Julie i s-a-ntîmplat ceva, nu-i aşa?

Molly puse întrebarea cu un glas tremurător, iar Karen ar fi vrut să ştie ce răspuns să-i dea.

Cît timp să fi trecut de cînd plecase cu fetiţa de la fermă? Treizeci de minute? O oră? Nu avea cum să afle pentru că, în graba ei de a pleca în căutarea lui Julie, îşi uitase ceasul.

Îşi repetase de nenumărate ori că nu avea de ce să fie îngrijorată, pentru că Julie pur şi simplu se trezise mai de dimineaţă şi plecase să se plimbe pe undeva.

Dar, chiar cînd încerca să se agaţe cu disperare de această speranţă, spunîndu-şi că Julie putea să apară în fiecare clipă, răspunzînd chemării ei – poate chiar după prima cotitură a firului unduitor de apă – în mintea ei răsări o imagine a fiicei ei mai mari.

O imagine care îşi bătea joc de speranţele ei.

Prin faţa ei plutea chipul lui Julie aşa cum i-l văzuse în seara trecută: cu obrajii fără culoare şi ochii ficşi şi inexpresivi.

Indiferent ce i-ar fi spus Julie – sau Ellen Filmore – Karen ştia sigur că ceva nu era în ordine cu fata ei.

Acum, în lumina strălucitoare a dimineţii, se dojenea că nu o ţinuse pe Julie sub supraveghere peste noapte.

Dacă se trezise în timpul nopţii delirînd?

Poate că plecase de acasă şi se rătăcise în întuneric.

Nu! Era ridicol – dacă i-ar fi fost aşa de rău, n-ar mai fi reuşit să ajungă prea departe şi ar fi găsit-o pe lîngă casă. Şi atunci, unde era?

Să fi fugit? Cuvintele îi persistau în minte şi gîndul îi zbură spre toate fetele de pe străzile Los Angelesului, cu feţele răvăşite şi ochii îmbătrîniţi înainte de vreme, vînzîndu-şi trupul pentru a supravieţui şi pentru a-şi procura *drogurile de care erau dependente.*

Nu, nu Julie, îşi spuse ea. Trebuie să fie pe-aici pe undeva şi o s-o găsesc pînă la urmă. Dar, chiar pe cînd se îndepărta, repetîndu-şi aceste cuvinte, un val de deznădejde se rostogoli peste sufletul ei, obligînd-o să se aşeze pe o stîncă mare şi plată ce mărginea lăculeţul unde se rostogolea firul de apă ivit prin fisura îngustă de deasupra.

În oricare altă situaţie, Karen ar fi găsit locul minunat, dar azi abia dacă îl băgă în seamă.

Molly rămăsese cu ochii fixaţi pe fisura de unde se ivea apa.

– Şi dacă e acolo, sus? întrebă ea.

– Nu văd cum ar fi putut ajunge acolo, iubita mea, îi spuse Karen. E aşa de strîmtă, încît nu înţeleg cum s-ar putea strecura sau căţăra cineva.

– Uite-acolo, răspunse Molly prompt, arătînd cu mîna de cealaltă parte a lacului. Vezi, seamănă cu nişte trepte în stîncă.

Molly îşi scoase pantofii, apoi îşi trînti şosetele peste ei şi intră în apă.

– Uite! strigă ea. Nu e adîncă. Pot să merg pînă vizavi!

În timp ce fata îşi continua înaintarea, Karen se ridică iar în picioare.

– Iubito, fii atentă! exclamă ea agitată.

I se tăie răsuflarea în clipa cînd Molly alunecă, îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă cu un plescăit.

– Molly! ţipă ea ascuţit şi în aceeaşi clipă îşi făcu vînt în lac, scoţînd-o pe fetiţă din apa rece.

– Am alunecat doar, se plînse aceasta, în timp ce încerca să scape din strînsoarea mamei. Pietrele sînt aşa de alunecoase!

– Ceea ce înseamnă că ieşi imediat din apă, hotărî Karen. Asta mi-ar mai lipsi acum, să păţeşti şi tu ceva.

– Dar, mami, protestă Molly în timp ce o trăgea spre mal, dacă Julie e chiar acolo?

Karen mai privi o dată fisura de deasupra şi clătină din cap.

– Nu e acolo, făcu ea convinsă. N-are cum să fie.

După ce îşi scoase pantofii plini cu apă, urmară şosetele. Le stoarse în timp ce spunea:

– Hai să ne întoarcem acasă. Acolo, cel puţin, avem haine uscate. Bine?

Cinci minute mai tîrziu părăsiră firul şerpuitor de apă şi o tăiară direct prin crîngul de stejari. La o jumătate de milă, văzură casa ivindu-se înaintea lor. O porniră spre ea, croindu-şi drum de-a dreptul peste cîmp. Molly ţîşni de lîngă Karen, uitînd o clipă de Julie, în timp ce alerga după un fluture-monarh mare, care făcea popas în dreptul fiecărei flori.

Preţ de o clipă, cînd îşi urmări fiica alergînd după făptura aceea vaporoasă, Karen se simţi mai bine. Pe măsură ce se apropiau de casă, simţi cum o nouă emoţie punea stăpînire pe ea.

Se opri, cu ochii aţintiţi la casa aflată doar la cîteva sute de metri mai în faţă.

Unde era Kevin?

Ar fi trebuit să le vadă apropiindu-se şi normal era să le iasă în întîmpinare.

Dacă nu cumva între timp se întorsese altcineva acasă.

Simţi cum în suflet i se strecoară speranţa. Asta era! Julie se întorsese acasă.

– Molly! strigă ea, luînd-o la fugă. Molly, haide!

Molly o zbughi spre casă, urmată de Karen, ai cărei plămîni protestau împotriva efortului neobişnuit. Cînd, în cele din urmă, ajunse la veranda ale cărei trepte Molly le urcase deja, Karen se opri să-şi tragă sufletul.

Deschise uşa, gata să strige numele lui Julie. Nu mai reuşi să o facă pentru că, intrînd, simţi cît de goală era casa.

Karen ştia, fără să mai inspecteze încăperile, nu numai că Julie nu se întorsese, dar că acum dispăruse şi Kevin.

Intră fără să ştie prea bine ce avea de făcut. În cele din urmă, mai mult pentru a nu sta de pomană, strigă numele lui Kevin.

Nici un răspuns.

– Mami? strigă Molly. Unde e Kevin?

– Nu... Nu sînt sigură. Poate că s-a dus s-o caute pe Julie.

Sprîncenele lui Molly se adunară încruntate.

– Dar trebuia să o aştepte aici, începu Molly. Trebuia să...

– Ştiu ce trebuia să facă, i-o tăie Karen, a cărei minte căuta febril un răspuns.

Unde putea Kevin să se ducă? Cu siguranţă că nu plecase pe undeva de capul lui.

– Un bilet!

Dacă plecase undeva, trebuia să fi lăsat un bilet prins cu un magnet de uşa metalică a frigiderului.

Uşurată, Karen se îndreptă spre bucătărie.

Nici un bilet.

Se duse la uşa din spate, căutîndu-l pe Kevin în grădină, dar locul era pustiu. Tocmai se pregătea să intre în casă, cînd privirea îi căzu pe triunghi. Apucă vergeaua de lîngă el şi începu să izbească fierul cu toată forţa, spărgînd liniştea

dimineţii cu un zăngănit strident. Se opri o clipă, apoi continuă să lovească în cadrul de metal. În cele din urmă zări în depărtare o siluetă care se apropia de casă.

Cinci minute mai tîrziu, Russell se oprea pe veranda din spatele casei, gîfîind.

– Unde e? reuşi el să întrebe precipitat. E bine?

Karen îi aruncă o privire întunecată.

– Nu s-a întors, răspunse ea.

– Dar clopotul... începu Russell.

– Kevin, îl întrerupse Karen. A dispărut şi el.

– Trebuie să anunţăm poliţia.

Karen stătea la masa din bucătărie, făcînd eforturi să-şi păstreze firea. Russell, care încă încerca să înţeleagă că şi Kevin lipsea, clătină absent din cap.

– De ce nu? îl întrebă Karen. Ar putea forma o poteră. Sau altceva! Nu putem să...

Lui Russell chiar nu-i păsa că ambii copii lipseau?

– Potera nu se poate forma decît după douăzeci şi patru de ore de la dispariţie, o întrerupse Russell pe un ton mohorît.

Ştia foarte bine ce va spune şeriful: „Russell, copiii îşi iau zborul tot timpul. Probabil că se vor întoarce pînă la asfinţit, dar, chiar în caz contrar, am mîinile legate pînă mîine dimineaţă cel puţin. Asta e regula şi nu se fac excepţii. Altfel, n-am face altceva decît să căutăm copii timp de douăzeci şi patru de ore." Şi totuşi, Karen avea dreptate. Trebuia să întreprindă ceva, altfel înnebuneau.

– Poate că ar trebui să ies cu Bailey...

– Bailey! exclamă Karen nervoasă, sculîndu-se de la masă şi opintindu-se în dreptul ferestrei. Bailey nu e în stare să-şi găsească propria umbră!

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, pentru că văzuse în depărtare ceva care se mişca la piciorul dealului.

– Karen? exclamă Russell. Ce s-a întîmplat?

Dar Karen ieşise deja din casă. Russell alergă după ea şi, în clipa următoare, zări şi el acelaşi lucru.

– Cine e? întrebă el. Vezi?

Karen dădu din cap şi strigă tare:

– Julie? Kevin?

Russell se repezi în casă şi se întoarse cu un binoclu vechi. Îl duse la ochi şi reglă distanţa de la butonul dintre lentile, după care i-l întinse lui Karen.

– Cred că e Kevin, spuse el. Dar nu sînt...

Karen încercă să-şi domine dezamăgirea. Cel puţin unul dintre copii se întorsese acasă şi poate că, cine ştie, găsise vreo urmă care să-i ducă la Julie. Poate că fata era rănită şi Kevin se întorsese după ajutor! Cu speranţe renăscute, Karen o luă la fugă, urmată de Molly.

– Kevin! strigă ea din nou. Kevin!

Se opri însă brusc.

De ce nu-i răspundea?

Era clar că băiatul o auzea – nu era la mai mult de două sute de metri de ea.

Înţelese adevărul în aceeaşi clipă. Julie!

Kevin o găsise pe Julie, care era...

Îşi alungă gîndul din minte în acelaşi moment.

Dacă băiatul o găsise pe Julie – chiar dacă ea ar fi fost doar rănită – n-ar mai fi umblat de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta.

Ar fi venit în fugă după ajutor. Începu să alerge spre el, dar Molly îl ajunse cu mult înaintea ei, aruncîndu-se în braţele fratelui vitreg.

Karen se opri cu ochii aţintiţi asupra lui Kevin, abia observînd prezenţa lui Russell, care se oprise lîngă ea, ţinînd-o de umăr, în timp ce îşi privea fiul cu aceeaşi nelinişte stranie pe care o simţea şi ea.

Kevin se aplecă, o îmbrăţişă pe Molly şi îi spuse ceva.

Apoi, ţinînd-o de mînă, o porni iar spre casă.

Braţul lui Russell se desprinse de pe umărul lui Karen şi fermierul făcu un pas în direcţia fiului său, în vreme ce teama de pînă atunci se transforma în furie, pentru că băiatul nu-i ascultase ordinul de a nu părăsi casa.

– Tinere, spuse el, oprindu-se lîngă cei doi. Sper că poţi să-mi oferi o explicaţie rezonabilă pentru gestul tău, pentru că, în caz contrar...

Cuvintele îi îngheţară pe buze în clipa cînd Kevin îşi ridică privirea şi îi văzu faţa.

Obrajii îi erau palizi şi în ochi îi plutea o lumină stranie, ca şi cum băiatul ar fi fost în stare de şoc. Russell auzi vocea lui Karen.

– Kevin? îl întrebă ea, ce s-a întîmplat? Ţi-e bine?

Kevin avu o ezitare, părînd că nu auzise întrebarea. Apoi dădu din cap:

– Eu...

Cuvintele pe care voia să le rostească refuzară însă să se facă auzite.

Ce era cu el?

Nu era sigur de cît timp se întorcea spre casă, mergînd cu pas constant pe potecă, fără să fie atent încotro o luase, refăcînd însă cu exactitate traseul străbătut împreună cu Jeff. Ştia doar că, atunci cînd cărarea se bifurca, cunoştea foarte bine încotro să o apuce. Acum, cînd se gîndea la drumul străbătut, îşi dădea seama că, de fapt, habar nu avea pe unde venise.

Şi asta pentru că tot timpul cît mersese se gîndise la ceea ce văzuse în peşteră şi cum să-i spună mamei lui vitrege.

Dar acum, cînd ajunsese acasă şi Karen îl privea nerăbdătoare, aşteptînd de la el veşti despre Julie, cuvintele refuzau să-i materializeze gîndurile.

– M-am... m-am dus s-o caut pe Julie, spuse el.

Cuvintele i se iviseră în minte nepoftite. Făcu un semn vag spre valea de unde venea.

– A...a venit Jeff, care voia să urce dealul.

Karen rămase cu respiraţia întretăiată.

Au găsit-o pe Julie.

Au găsit-o şi i s-a întîmplat ceva îngrozitor.

Tonul lui Kevin spunea totul.

Jeff rămăsese acolo, cu Julie, şi Kevin se întorsese după ajutor.

– Unde? reuşi ea să întrebe în cele din urmă. Unde e?

Kevin rămase cu privirea aţintită asupra ei, în timp ce încerca să se opună minciunilor care îi veneau cu atîta uşurinţă. Ce era cu el? Înnebunise? Ce îi făcuse Jeff?

– Ai găsit-o, nu-i aşa? insistă Karen.

Vorbea tare, cu un glas chinuit de spaimă.

– N-ai găsit-o pe Julie?

Cu imaginea surorii lui vitrege în minte, Kevin deschise gura, hotărît ca de această dată să spună tot ce ştia.

Şi din nou, puterea care i se strecurase în fiinţă se dovedi mai tare ca el.

– Nu, îşi auzi el propriile cuvinte. Am căutat-o, dar n-am găsit-o.

Îi venea să ţipe, nu atît din cauza zădărniciei eforturilor lui, cît a spaimei provocate de ceea ce i se întîmpla. Cuprins de groază, Kevin se lupta cu voinţa necunoscută care îi invadase trupul şi mintea.

Se chinuia să ţipe, să vorbească – orice!

Dar în zadar.

20

– Ţi-o spun pentru ultima oară, exclamă Marian Bennet exasperată. Am întîrziat deja la coafor şi, dacă Jolene ia pe altcineva în locul meu, o să-ţi pară foarte rău, băiete!

– Atunci du-te la coafor, îi răspunse Andy fără să-şi ridice ochii din *Field & Stream*, revistă uitată de tatăl lui de dimineaţă pe masa din bucătărie. Doar ţi-am spus că nu am de ce să merg la doctor.

Mercurul exasperării lui Marian mai urcă un grad. Era pe punctul de a se înfuria de-a binelea, ceea ce i-ar fi displăcut. Acum un an, sau poate doi, citise într-un ziar că enervarea avea un efect negativ asupra tenului aşa că, din clipa aceea, făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să-şi tempereze nervii. Pur şi simplu nu mai voia să-şi piardă cumpătul! Dar uneori – şi acum era exact un astfel de moment – Andy o scotea din sărite! Era clar că băiatul avea ceva. Oricine şi-ar fi putut da seama! Şi cu toate astea, el susţinea că se simte bine.

Foarte bine!

Dar ea ştia mai bine şi, chiar dacă lui nu-i convenea, tot va merge la medic! Buzele lui Marian se strînseră o fracţiune

de secundă, dar îşi aminti de liniile care începuseră să-i apară în jurul gurii.

– Vrei să-l sun pe tata? Asta vrei?

Cu ochii în revistă, Andy încerca să găsească o soluţie. Adevărul era că nu se simţea bine deloc, în ciuda celor spuse mamei lui. Şi nici de doctoriţa Filmore nu-i era frică, ba chiar îi plăcea de ea – era o persoană drăguţă, mai ales pentru cineva care îţi spune tot timpul cît de rău îţi fac mîncărurile preferate. Cel puţin, nu se aştepta să renunţe la hamburgerii şi cartofii prăjiţi pe care îi luase în fiecare după masă de la A & W. În fond, de ce refuza să meargă la ea?

Totul începuse ieri, imediat după injecţia făcută din cauza înţepăturii de albină, cînd îi fusese atît de rău încît crezuse că o să moară, deşi susţinea cu încăpăţînare că se simţea bine. După aceea, însă, răul începuse să-i treacă şi sperase ca în dimineaţa aceasta totul să revină la normal.

Şi totuşi, dimineaţă mîncărimea nu îi trecuse încă. Era de parcă pe sub piele ar fi avut o grămadă de purici. În plus, îi era foarte foame.

Mîncase deja trei boluri de Fruit Loops, iar un al patrulea se afla chiar în faţa lui. Ceea ce era într-adevăr ciudat, pentru că de regulă la micul dejun nu mînca mai mult de o felie de pîine prăjită. Cerealele nici nu-i plăceau.

Şi atunci, de ce le mînca?

Şi de ce îi tot repeta mamei lui cît de grozav se simţea cînd asta era cea mai mare minciună? Dar, de cîte ori se pregătea să spună adevărul, îi ieşeau din gură aceleaşi prostii: „Mă simt bine! Mă simt bine!“ Ceea ce nu avea nici o legătură cu felul în care se simţea de fapt. Şi, chiar dacă nu avea de gînd să i-o spună mamei lui – şi nici altcuiva – începuse deja să se sperie. Şi dacă, totuşi, era într-adevăr bolnav? Sau, mai rău, dacă înnebunea?

Gîndul acesta îl străbătu ca un fior de gheaţă. Spre uşurarea lui, mama îl observă şi hotărî.

– Asta e, spuse Marian, în timp ce ochii i se îngustau, apropiindu-i sprîncenele într-o încruntare pe care dorea neapărat să o evite încă dintr-o dimineaţă a anului trecut, cînd descoperise două riduri verticale, săpate în piele deasupra nasului.

Acum, pentru siguranţa ei, dormea cu un tampon greu pe frunte, legat cu o bentiţă în jurul capului, pentru a o împiedica să se încrunte în timpul somnului. Chuck n-avea decît să rîdă – ceea ce se şi întîmpla adesea – dar de apreciat o va aprecia abia peste cîţiva ani, cînd mai toate femeile din oraş vor începe să-şi arate vîrsta. Acum însă, văzînd tremurul băiatului şi starea febrilă pe care i-o trădau ochii, îi zburară din minte pînă şi ultimele preocupări legate de frumuseţea ei. Îşi luă geanta cu o mînă, iar cu cealaltă îl cuprinse de braţ pe Andy, smulgîndu-l cu o mişcare violentă de la locul lui.

– Haide! îl îndemnă ea cu o voce tăioasă. Am terminat cu discuţiile!

Îşi înfipse unghiile cu manichiura perfectă în braţul lui, aşa cum ghearele vulturului pironesc prada, şi îl trase după ea prin bucătărie, după care ieşiră pe uşa de serviciu drept în garaj. În timp ce apăsa pe butonul care deschidea uşa garajului, Marian îşi înghionti băiatul, mai înalt ca ea cu treizeci de centimetri şi mai greu cu cincizeci de kilograme, spre Le Baronul decapotabil pe care Chuck i-l cumpărase anul trecut, cu ocazia împlinirii a patruzeci de ani.

– Urcă! îi ordonă ea.

– Să lăsăm măcar capota, propuse Andy, în vreme ce ea scotea maşina în lumina strălucitoare a dimineţii de vară.

Marian îi aruncă o privire exasperată: chiar aşa bolnav cum era, lucru de care nu se mai îndoia, pînă şi Andy trebuia să ştie cît de rău îi făcea soarele tenului ei! Scoase maşina în stradă.

Tăcerea se menţinu pînă la ieşirea din oraş, cînd ajunseră în apropierea parcului unde stîlpii uriaşi susţineau liniile de

înaltă tensiune care îşi continuau drumul spre zona deluroasă, mergînd în paralel cu şoseaua încă zece mile. Ca de obicei, Marian zîmbi la vederea lor.

– Ştiu că toată lumea îi consideră de o urîţenie totală, spuse ea, repetînd cuvintele pe care le spunea ori de cîte ori trecea pe acolo, dar mie îmi plac tare mult. Mie mi se pare că sînt...

Se opri, aşteptînd ca Andy să termine propoziţia care, repetată de atîtea ori, devenise un fel de glumă a familiei dar, în loc să completeze cu „nişte uriaşi în marş", băiatul rămase tăcut. Se uită la el şi, văzîndu-i expresia ciudată de pe faţă, îşi luă piciorul de pe acceleraţie şi îl puse pe frînă.

– Andy! Andy! Ce s-a întîmplat?

Abia dacă putea să-şi audă mama, pentru că, de cînd mergeau pe sub liniile de înaltă tensiune, urechile i se umpluseră cu un zgomot ciudat.

Un zgomot ca cel al unghiilor care rîcîie o tablă, strepezindu-ţi dinţii, trimiţîndu-ţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Doar că acum era şi mai rău.

Nu ştia care era sursa zgomotului, dar avea impresia că în cap îi zbîrnîie freza unui dentist. Îşi duse mîinile la urechi, apăsîndu-le cu putere, dar totul se dovedi în zadar.

Acum, greaţa îi cuprindea stomacul.

– Andy? Andy?

Auzi vocea mamei venind de undeva de departe şi îşi întoarse capul încet, uitîndu-se la ea.

Zumzăitul devenise şi mai puternic, dîndu-i impresia că tot trupul îi vibra de electricitate. Abia dacă reuşea să-şi vadă mama prin ceaţa stranie de puncte negre care îi împăienjeneau vederea.

Marian îşi privi fiul stupefiată.

Faţa îi era de o albeaţă nefirească şi fruntea acoperită de o peliculă de sudoare.

Mîinile îi acopereau urechile cu o asemenea forţă, încît încheieturile i se albiseră şi tot trupul îi era cuprins de un tremur.

Deşi ochii îi erau aţintiţi asupra ei, avea ciudata impresie că nu o vedea. Apăsă cu putere pe frînă, smulgînd cauciucurilor un scrîşnet ascuţit. Maşina derapă uşor, dar îşi reveni imediat, oprindu-se în mijlocul unui nor de praf, stîrnit de roţile din dreapta care ieşiseră de pe suprafaţa asfaltată.

– Andy, ce e cu tine? Îţi jur că, dacă vomiţi în maşina mea...

Dar Andy îşi desfăcuse centura de siguranţă, deschizînd uşa Le Baronului încă înainte ca maşina să se fi oprit complet. Sări afară şi rămase lîngă automobil, cu mîinile apăsate peste urechi.

Dar zgomotul ce îi sfredelea creierul era şi mai puternic în afara maşinii, transformat acum într-o cacofonie îngrozitoare, care ameninţa să-i explodeze în creier.

– Andy? ţipă Marian, care deschisese portiera din dreptul ei, coborînd din maşină.

Lăsă portiera deschisă larg şi alergă prin faţa automobilului, spre fiul ei.

– Andy, ce s-a întîmplat? îl întrebă ea cu un glas îngrijorat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi s-a întîmplat?

Andy se răsuci, depărtîndu-se cu paşi şovăitori, apoi o rupse la fugă prin spatele maşinii, traversînd drumul în goană. Marian începu să alerge, încercînd să-l urmărească, dar se opri brusc cînd auzi claxonul unei maşini. Se întoarse şi văzu o semiremorcă venind în goană spre ea. Instinctiv, făcu un pas înapoi, ieşind de pe carosabil. Apoi, în timp ce încerca să descopere unde era Andy, claxonul răsună iar şi de data asta îl văzu pe şofer gesticulînd dezlănţuit.

Observă prea tîrziu maşina care venea din direcţie opusă şi portiera deschisă a Le Baronului. Îşi duse mîinile la gură,

dîndu-şi seama ce urma să se întîmple, apoi făcu un alt pas în spate, se întoarse şi se ghemui la pămînt, protejîndu-şi capul cu braţele.

Timpul parcă încetase să mai existe în clipa cînd auzise scrîşnetul frînelor, aşteptînd apoi impactul semiremorcii cu maşina ei.

Cînd acesta se produse, zgomotul fu mult mai slab decît s-ar fi aşteptat ea.

Marian îşi îndreptă privirea spre locul accidentului cu inima bătîndu-i frenetic; preţ de o clipă i se păru că nu se întîmplase nimic. Dar, ridicîndu-se în picioare, văzu camionul oprindu-se cincizeci de metri mai departe şi rezultatul impactului.

Portiera din stînga de la frumoasa ei maşină decapotabilă – cadoul ei de la cea de-a patruzecea aniversare – zăcea proptită în gardul de vizavi, atît de şifonată, încît abia i se mai cunoştea culoarea.

Iar Andy, care ajunsese de cealaltă parte a gardului, continua să alerge, indiferent la ce se întîmplase pe şosea.

Karen trecu agitată din bucătărie în camera de zi, de unde se întoarse iar în bucătărie. Ochii i se îndreptară automat spre ceas, ceea ce făceau, de fapt, la fiecare două-trei minute. În cele din urmă ieşi pe uşa din spate, înconjură casa, aşa cum mai făcuse de şase ori în ultima oră, apoi intră iar în bucătărie.

Îi văzu din nou pe Kevin şi pe Russell lucrînd lîngă grajd, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Cum puteau fi aşa de detaşaţi?

Chiar nu le păsa că Julie dispăruse?

Cînd, cu o oră în urmă, Russell îi spusese că nu putea porni în căutarea fetei pînă nu dădea de mîncare şi apă la vite, lui Karen nu-i venise să creadă că auzise bine.

Trebuise să se lupte cu ea însăşi pentru a nu ţipa la el, împinsă de spaimă şi neputinţă. Numai cînd el îi spusese că, indiferent ce se întîmplase, vitele trebuiau hrănite şi adăpate, se văzuse nevoită să-i accepte explicaţiile, fără nici un chef.

Acum i se părea că soţul ei nu mai intenţiona să pornească în căutarea lui Julie!

Să-l ia naiba!

Poate că, pînă la urmă, Julie avusese dreptate! Poate că această căsătorie şi faptul că se întorsese în Pleasant Valley erau cea mai mare prostie din viaţa ei.

Acum ştia exact ce avea de făcut după întoarcerea lui Julie. Îşi va urca fetele în maşină şi vor pleca la Los Angeles. Dacă era destul de convingătoare, poate o reprimeau ca secretară la firma de avocaţi unde lucrase şi, poate, o ajutau să-şi obţină divorţul la o sumă pe care şi-o putea îngădui!

Dar pînă atunci trebuia să facă ceva, ceva constructiv, altfel înnebunea.

Poliţia!

Sigur că da! Cum de nu se gîndise la ea pînă atunci? Una era ca poliţiştii să-i spună lui Russell la telefon că nu îşi puteau începe cercetările decît peste douăzeci şi patru de ore şi alta era dacă se trezeau cu ea acolo, în persoană...

– Molly! strigă ea, pusă în mişcare de gîndul că reuşise să găsească o soluţie cît de cît acceptabilă. Molly, hai cu mine!

Tocmai îşi căuta în geantă cheile maşinii, cînd fetiţa intră în bucătărie, privind-o întrebătoare.

– Mergem pînă în oraş, iubito, o anunţă Karen. Vom încerca să determinăm poliţia să înceapă căutările pentru sora ta.

– Dar Russell a spus... începu Molly.

– Nu-mi pasă ce-a spus Russell! izbucni Karen.

Apoi îşi regretă atît tonul, cît şi cuvintele cînd văzu expresia deznădăjduită întipărită pe faţa lui Molly. Se aplecă imediat şi o trase spre ea.

– Îmi pare rău, scumpa mea, şopti ea. E din cauza supărării. Vreau neapărat să fac ceva ca să o găsesc pe Julie. Aşa că o să mergem amîndouă în oraş şi o să le explicăm poliţiştilor că Julie nu e genul de fată care să fugă de-acasă. Bine?

Molly îşi trase nasul, apoi îşi şterse ochii cu mîneca de la cămaşă şi îşi dădu acordul cu o mişcare din cap. După cîteva minute se urcau amîndouă în vechiul Chevrolet care le adusese cu chiu cu vai în Pleasant Valley.

– De ce mergem cu maşina lui Kevin? întrebă Molly.

În prima clipă, Karen nu pricepu despre ce vorbea fetiţa. Apoi însă, îşi dădu dintr-o dată seama cum stăteau lucrurile.

Doamne, îşi spuse ea, nici măcar o maşină a mea proprie nu mai am! În clipa următoare însă nu-i mai păsa cui aparţinea de fapt maşina. Julie era fata Ei, aceasta era maşina Ei şi, dacă trebuia să aibă grijă de fetele Ei fără ajutorul lui Russell, atunci nimeni nu o putea opri să se folosească de maşină în acest scop. Porni maşina fără să-i răspundă la întrebare şi fără să ţină cont de strigătele şi gesturile lui Russell, în timp ce treceau prin dreptul grajdului.

După cum nu acordă vreo atenţie nici camionului parcat pe drumul care lega spitalul de oraş, sau automobilului decapotabil din spatele lui, rămas fără uşă. La fel de neobservată rămase şi femeia înfuriată care stătea lîngă maşina accidentată, ţipînd la şoferul camionului.

Trei minute mai tîrziu oprea în faţa primăriei, vizavi de vechea Bibliotecă Carnegie. O luă pe Molly şi porni, fără să mai încuie maşina, spre colţul străzii, deoarece biroul şerifilor se afla în partea laterală a clădirii.

Mark Shannon, aflat în spatele biroului, cu picioarele urcate pe el, răsfoia un catalog cu arme, tocuri de pistoale, centuri, bastoane şi alte accesorii destinate meseriei lui.

– Doamnă Owen, începu el cu un zîmbet care i se ofili în clipa cînd îi văzu expresia întipărită pe faţă.

Convins că ştia motivul prezenţei ei acolo, începu să caute prin teancul de hîrtii de pe birou, reuşind în cele din urmă să găsească ce dorea.

– Cred că trebuie să-l completaţi, spuse el, în timp ce îi întindea formularul pentru persoane dispărute. Dacă aveţi vreo întrebare...

– Prezenţa mea nu are nici o legătură cu întrebările acestui formular, spuse Karen scrîşnind. Doar ştii cum arată Julie, ai văzut-o cînd a murit Otto Owen.

Începu să caute în geantă şi, după ce îşi găsi portmoneul, scoase din el o poză a lui Julie făcută cu nici un an în urmă. O puse în faţa şerifului.

– Fata mea nu fuge de acasă, spuse ea. Şi nu se drogheză. Dacă nu mă crezi, poţi s-o întrebi pe doctoriţa Filmore, care i-a făcut un test în acest sens chiar aseară. Şi nu numai pe Julie a examinat-o, ci şi pe Jeff Larkin. Amîndoi arătau rău, aşa că i-am dus la spital împreună cu Marge.

Îi povesti pe scurt ce se întîmplase şi ce intenţiona să facă Ellen Filmore în dimineaţa aceea.

– Numai că Julie a dispărut încă din zori, încheie ea.

Tocmai era pe punctul de a-i povesti cum Kevin urcase dealurile împreună cu Jeff Larkin în căutarea lui Julie, cînd uşa se deschise şi în birou intră Marge Larkin, a cărei faţă era foarte palidă.

– Mark, s-a întîmplat ceva. Jeff trebuia să meargă la doctor în San Luis...

Nu-şi termină de rostit ideea, deoarece Karen se întoarse în acea clipă şi o recunoscu.

– Ce s-a întîmplat? exclamă ea. Ai găsit-o pe Julie? E...

– Parcă a dispărut de pe faţa pămîntului, răspunse Karen, clătinînd din cap.

Apoi le povesti celor doi ce se întîmplase după coborîrea lui Kevin de pe dealuri.

– Mă obsedează ideea că Jeff a găsit-o pe Julie, dar că s-a întîmplat ceva. Ori numai ei, ori amîndurora, ori...

Tensiunea resimţită în cursul dimineţii puse iar stăpînire pe ea şi izbucni în lacrimi. Se lăsă pe scaunul din faţa biroului lui Mark Shannon, îngropîndu-şi faţa în mîini. Cum Molly era pe punctul de a începe şi ea să plîngă, Marge Larkin se apropie de Karen şi îi puse o mînă protectoare pe umăr, în timp ce ochii ei, care continuau să-l fixeze pe Shannon, căpătară o duritate de oţel.

– Doi copii, spuse ea. Acum sînt doi copii care lipsesc. Şi, dacă n-ai de gînd să faci nimic, poţi fi sigur că primul număr din *Chronicle* va cuprinde pe prima pagină o poveste detaliată. Asta vrei, Mark?

Mark răsuflă uşurat cînd sună telefonul care îi oferea o clipă de răgaz în care să-şi formuleze un răspuns pentru cele două femei.

– Mark? se auzi agitată din aparat vocea lui Marian Bennet. Mi s-a întîmplat ceva îngrozitor. Maşina mea a fost lovită şi...

– E cineva rănit? i-o tăie Mark.

– Nu, Slavă Domnului... Mark, a dispărut Andy!

Mark Shannon clipi, în timp ce o gheară de oţel i se înfigea în stomac.

– A dispărut Andy! repetă el. Marian, ce vrei să spui?

În ciuda furiei care pusese stăpînire pe ea după accident, Marian reuşi să-i explice foarte exact tot ce se întîmplase în cursul dimineţii.

Cît de ciudat arăta Andy.

Cum mergea cu el spre spital, cînd comportamentul lui devenise straniu.

Şi cum fugise peste cîmp, dispărînd printre dealuri.

La fel ca Jeff Larkin.

Şi, poate, ca Julie Spellman.

Russell se sprijinise în furcă şi privea din podul grajdului cum Kevin aduna paiele murdare din boxa calului, punîndu-le apoi în roabă.

Ceva nu era în regulă.

Deşi Kevin îşi vedea înainte de treabă, strîngînd paiele murdare aşa cum îl învăţase el, era ceva cu băiatul lui care îi dădea de gîndit.

În cele din urmă îşi înfipse adînc furca într-unul din baloturile de paie din pod şi coborî scara, sărind direct de pe a patra treaptă.

În ciuda bufniturii, Kevin nu-şi ridică privirea.

Se opri totuşi o secundă, aşa cum mai făcuse de cîteva ori în ultima oră, de cînd îl urmărea Russell, şi se uită pe uşa deschisă a grajdului spre ţarc.

Se uita de parcă ar fi căutat ceva.

Russell se uită în aceeaşi direcţie, dar ţarcul era gol.

Chiar în clipa cînd Russell se pregătea să spună ceva, Bailey năvăli în grajd, alergînd spre Kevin, dar se opri scheunînd încurcat.

– Ce e, Bailey? întrebă Russell, apropiindu-se de cîine şi mîngîindu-l pe cap.

Cîinele scheună din nou, făcu un pas în direcţia lui Kevin, dar se răzgîndi. Începu să latre, se învîrti în loc şi o luă la fugă afară din grajd. Russell nu înţelese pe moment ce provocase fuga cîinelui, dar apoi, între două lătrături ale lui Bailey, auzi motorul vechiului Chevrolet care se întorcea acasă.

Cel puţin Karen venea înapoi. Cînd plecase fără măcar să fi încetinit, deşi el ieşise în fugă din grajd pentru a afla încotro se îndrepta, avusese teribila senzaţie că soţia lui o luase pe Molly şi părăsea ferma.

Altfel, ce rost ar fi avut să ia maşina?

Apoi îşi dădu seama că era o nebunie. Karen nu putea pleca pînă nu o găsea pe Julie.

Cu toate acestea, aproape că se hotărîse să plece după ea; dar se răzgîndise pentru că, dacă se întorcea Julie, nu l-ar mai fi găsit acasă decît pe Kevin.

Iar Kevin, deşi susţinea că se simte bine, avea totuşi ceva.

În cele din urmă rămăsese în grajd, dar, între îngrijorarea pe care i-o pricinuise Julie şi supravegherea lui Kevin, nu mai făcuse mare lucru. Russell alergă după cîine şi se aşeză hotărît în mijlocul drumului. Karen va trebui să oprească sau să distrugă pajiştea încercînd să-l ocolească.

Ori să treacă peste el.

Preţ de o clipă, în timp ce maşina venea spre el, Russell crezu că exact asta va face. Maşina opri în ultimul moment, cu doar cîţiva centimetri în faţa lui. Karen mai rămase o secundă la volan, de parcă nu era încă hotărîtă dacă să o facă sau nu, şi în cele din urmă deschise uşa. Russell îi văzu ochii roşii în lumina puternică a soarelui. Făcu un pas grăbit în direcţia ei şi o cuprinse cu braţele.

Karen nu-i răspunse în nici un fel.

– Mai lipseşte unul, răspunse ea cu o voce surdă. Cel puţin acum sper că vor întreprinde ceva.

– Încă un copil? întrebă Russell, privind-o lung.

– Andy Bennet, răspunse ea, încuviinţînd cu o mişcare a capului. Unul din băieţii care au fost la film cu Julie şi cu Kevin.

– Doamne! izbucni Russell. Sărmana Marian. Cred că...

Karen se smulse de lîngă el, cu ochii scăpărîndu-i de mînie.

– Sărmana Marian? repetă ea. Cum de eşti aşa de îngrijorat pentru ea? Dar eu? Şi copilul meu a dispărut de-acasă! Sau ai uitat?

Dintr-o dată, spaima pe care încercase să şi-o stăpînească toată dimineaţa, neputinţa şi frustrările care se adunaseră clipă de clipă explodară într-un ţipăt sălbatic.

– De fapt nici nu ştiu de ce am venit aici, urlă ea, în timp ce se îndrepta spre casă. Mama a avut dreptate! Locul ăsta e groaznic. E prea cald, oamenii sînt oribili şi, dacă nu te omoară albinele, o fac scorpionii! Doamne, de ce m-am măritat cu tine? Cum am putut să cred că o să iasă ceva?

O rupse la fugă spre casă, cu capul în pămînt. Molly coborî din maşină şi fugi după ea, urmată de Russell, care le ajunse pe amîndouă la scara verandei.

Kevin, care ieşise din grajd, urmări o vreme discuţia aprinsă dintre Russell şi mama lui vitregă, aflaţi acum pe verandă. Auzise din grajd tot ce spusese Karen, ceea ce îl îngrijorase foarte mult.

Îl îngrijorase şi îl înspăimîntase în acelaşi timp.

Deci dispăruse şi Andy Bennet.

Să se fi dus la peştera unde erau Julie şi Jeff?

Ce li se întîmplase celorlalţi prieteni ai lui?

Unde erau Sara McLaughlin şi Shelley Munson?

Simţeau şi ele ceea ce simţea el?

Le era şi lor la fel de rău?

Dintr-o dată simţi nevoia de a afla adevărul.

Abandonă treaba care îi mai rămăsese de făcut şi se urcă la volanul maşinii, dar, cînd se pregătea să pornească motorul, îl auzi pe Russell ţipînd după el. Răsuci cheia de contact şi călcă pe acceleraţie de cîteva ori. Motorul tuşi, după care începu să funcţioneze. Băgă maşina în viteză şi se apropie de casă. Tatăl şi mama lui vitregă îl priveau de pe verandă.

– Mă duc după Sara şi Shelley! strigă el. Poate ştiu ele unde a dispărut Andy.

– Nu pleci nicăieri... începu Russell, dar Karen îl întrerupse.

– De ce nu? exclamă ea. Cel puţin lui îi pasă ce s-a întîmplat cu ele! De ce să nu se ducă să-şi caute prietenii?

Russell cedă după o scurtă ezitare.

– Fie, spuse el. Dar fii atent, Kevin, da?

– Nu fi îngrijorat, spuse Kevin zîmbind. Mă simt bine.

Apoi băiatul plecă.

Andy Bennet mergea neabătut spre dealuri.

Bîzîitul ucigător din cap dispăruse – dispăruse chiar din clipa în care sărise gardul, fugind astfel de mama lui. Auzise zgomotul provocat de izbitura portierei – se întorsese chiar să vadă ce se întîmplase. Cum însă mama lui nu păţise nimic, deşi portiera maşinii fusese smulsă de la locul ei, îşi continuase drumul.

De fapt, nu era convins că s-ar mai fi întors, chiar dacă ar fi fost accidentat cineva.

Altceva era acum în capul lui.

O senzaţie nouă – nu un sunet, nici o imagine.

Era altceva – ceva ce nu mai simţise niciodată pînă atunci.

Era de parcă nu ar mai avut nici un control asupra minţii sau trupului său şi mergea spre dealuri fără să fi avut habar încotro se îndrepta.

Ştia, totuşi, că mergea undeva – undeva unde se simţea obligat să ajungă – şi, pe măsură ce înainta, pierzînd complet orice idee privind locul în care se afla, prezenţa stranie dinăuntrul lui părea să-i îndrepte paşii, părea să ştie exact încotro trebuia să meargă.

În cele din urmă ajunse pe creasta dealului, de unde privi în vale. De cealaltă parte a ei se vedea o peşteră.

În aceeaşi clipă ştiu că locul unde trebuia să ajungă era peştera.

Coborî grăbit panta dealului, apoi traversă firul de apă care şerpuia pe fundul văii şi porni spre grotă.

Mai avea cincizeci de paşi pînă la intrare, cînd îl văzu pe Jeff Larkin apărînd din umbra peşterii. Jeff nu-i făcu nici un semn şi nu-i adresă nici un cuvînt, ci dispăru în întuneric. Cînd ajunse în dreptul intrării, se întrebă dacă Jeff îl văzuse de fapt. Dar, în clipa următoare, cînd pătrunse în bezna dinăuntru, se trezi cu Jeff lîngă el.

Apoi o zări pe Julie.

Stătea întinsă pe lespezile peşterii, aproape de fundul ei.

Corpul îi era umflat şi acoperit în întregime de albine ale căror aripi vibrau încontinuu, umplînd peştera cu un zumzăit ca de stup.

Andy se opri, în timp ce stomacul i se răsucea din cauza greţii care îl cuprinsese la vederea ei. Dorea să se întoarcă, să fugă din peşteră, să iasă la lumină.

Dar nu putea.

Ceva care se strecurase înăuntrul lui – ceva pe care nu putea să-l înţeleagă, nici să i se opună – pusese stăpînire pe el.

Se apropie de Julie, în timp ce braţele ei se întindeau pentru a-l atinge.

Cu unghiile care îi crescuseră lungi între timp.

Lungi şi ascuţite.

Ascuţite... ca nişte ace.

21

Carl Henderson intră în parcarea de la A & W şi îşi parcă maşina sub acoperişul portocaliu care proteja zona unde erau serviţi cei care nu coborau de la volan. Toată dimineaţa fusese pe drum, trecînd pe la fermele care ajungeau în nord pînă la Coalinga, şi era mort de foame cînd Charlene Hopkins îşi sprijini coatele de rama geamului maşinii. Înainte ca el să se apuce să-i spună ce vrea, ea oftă adînc, clătinînd din cap şi plescăind din limbă, preludiul tradiţional care anunţa comunicarea unor veşti proaste. Cum era de aşteptat, urmă aranjarea unei bucle rebele de păr platinat pe frunte, după care ea spuse:

– Nu-i ciudat ce se întîmplă cu puştii ăştia?

Carl se încruntă, iar bătăile inimii i se accelerară. Ce voia să spună? Ce copii? Dar, înaintase să-şi ducă gîndul pînă la capăt, Charlene îi citi mirarea întipărită pe faţă.

– Vrei să spui că nu ştii nimic? Se pare că au dispărut o mulţime de copii zilele astea. Întîi Julie Spellman – o ştii pe fiica vitregă a lui Russell Owen? Se spune că ea ar fi dispărut prima în dimineaţa asta. Acum au dispărut Jeff Larkin şi Andy Bennet.

Apoi, cu vocea devenită o şoaptă conspirativă, îi trecu în revistă toate frînturile de bîrfă pe care le surprinsese în cursul dimineţii, de la întîmplarea cu maşina lui Marian Bennet – despre care Charlene era ferm convinsă că va duce la divorţul dintre Chuck şi Marian – pînă la faptul că Julie Spellman şi Jeff Larkin fuseseră duşi amîndoi, cu o seară înainte, la spital.

– Şi doctoriţa F l-a trimis pe Roberto Muñoz undeva la San Luis Obispo, cu probe de sînge de la amîndoi, încheie ea, roşie de emoţie. Cred că li s-a întîmplat ceva teribil, nu-i aşa?

Carl Henderson, al cărui puls o luase razna, făcea eforturi să nu-şi trădeze spaima care începuse să-l împresoare. Înclină din cap, încercînd să manifeste exact doza de curiozitate cea mai potrivită în astfel de situaţii.

– Şi Roberto ştie ce urmăreşte la analiza sîngelui?

– De unde naiba să ştie? îi răspunse Charlene. Cred că droguri. Sau v'o boală mai nouă. Adică, vreau să zic, fata aia, Julie, a stat pînă acum în Los Angeles, o fi venit de acolo cu tot felul de chestii, nu-i aşa?

– O fi, răspunse Carl Henderson gînditor.

Încerca să-şi amintească dacă laboratorul din San Luis Obispo analizase deja sîngele lui Julie. Dacă, în urma testului, rezultau urme ale soluţiei pe care i-o dăduse el lui Ellen Filmore...

Simţi o dorinţă irezistibilă de a se duce chiar atunci la spital, neîntîrziat, şi de a pune mîna pe sticluţa cu ser antiveninos.

Trebui totuşi să reziste impulsului, pentru că şi-o imagina pe Charlene Hopkins spunînd următorului client: *Ştii, Carl Henderson a fost foarte alarmat cînd i-am spus că lui Julie i s-au luat probe de sînge! A luat-o la picior de aici ca din tun!* După care ar fi plescăit în stilul cunoscut şi ar fi

adăugat: *N-am avut niciodată încredere în tipu' ăsta. Mi s-a părut întotdeauna ceva ciudat la el.*

Asta ar fi fost suficient. Se va trezi cu Mark Shannon la uşă, numai că de data asta nu-i va mai pune doar cîteva întrebări.

Maxilarul lui Carl se strînse cînd în faţa ochilor îi apăru Charlene Hopkins înfiptă într-unul din pereţii beciului său, cu vocea aceea clevetitoare redusă la tăcere pe vecie de milioane de insecte carnivore care o devorau cu repeziciune, curăţîndu-i oasele cu aceeaşi viteză cum se întîmplase cu...

Îşi alungă gîndul din minte.

Calm.

Cel mai important era să-şi păstreze calmul şi să gîndească logic.

Prefăcîndu-se plictisit de sporovăiala lui Charlene în legătură cu bîrfele de la ora dimineţii – îmbogăţite de naratoare pe măsură ce aceasta le relua – îi întrerupse şuvoiul de vorbe, comandînd un hamburger, cartofi prăjiţi şi o cacao. După plecarea lui Charlene, mintea lui continuă să lucreze febrilă şi, atunci cînd chelneriţa se întoarse, aducîndu-i comanda, ştia deja ce avea de făcut.

Mîncă încet, străduindu-se să nu se grăbească, hotărît să nu-i dea motive de bîrfă lui Charlene sau soţului ei, care lucra acolo ca bucătar.

Puteau cel mult să spună despre el că se comportase cît se poate de normal.

Chiar cînd se pregătea să plătească, Carl tresări, iar apoi scoase o exclamaţie de surpriză.

Charlene îşi ridică privirea din chitanţier.

– Ai spus ceva, Carl?

Carl clătină din cap, după care îi oferi un zîmbet abia schiţat.

– A, cred că m-am balonat.

Se crispă iar, dar de data aceasta adăugă şi un oftat, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit durerea.

Zîmbetul lui Charlene Hopkins dispăru. Sprîncenele ei creionate se apropiară una de cealaltă, trădîndu-i îngrijorarea.

– Eşti sigur că ţi-e bine? îl întrebă ea.

Apoi, după ce aruncă o privire în jur, se aplecă spre geamul deschis al maşinii.

– Poate-ar fi bine să te duci şi tu la spital şi s-o vezi pe doctoriţa F, îi şopti ea. Îl tot bat la cap pe George să gătească bine carnea aia, fiindcă am auzit iar de viruşii E. Dacă nici în carne nu mai poţi avea încredere, atunci chiar că nu mai ştiu ce-i de făcut!

Încuviinţînd din cap, ca şi cum nu ar fi avut curajul să vorbească, Carl îi întinse o bancnotă de zece dolari, aşteptă restul, după care porni maşina.

Era chiar mai bine decît se aşteptase – însăşi Charlene îl trimisese la Ellen Filmore!

Cinci minute mai tîrziu se oprea în parcarea spitalului, ceva mai uşurat că nu dăduse acolo peste cele două maşini ale poliţiei locale.

Şi, cînd pe faţa îngrijorată a lui Ellen Filmore se ivi un zîmbet de recunoaştere, Carl Henderson se simţi şi mai relaxat. Orice s-ar fi găsit în sîngele lui Julie, nu fusese pus în legătură cu vaccinul lui.

Chiar înainte să fi apucat să spună ceva, Ellen Filmore se ridică de la biroul lui Roberto, unde completa nişte fişe în locul asistentului ei, plecat la San Luis Obispo.

– Am auzit că ai probleme cu carnea stricată, spuse ea.

Carl mimă iritarea.

– Nu pot să cred, spuse el. Charlene a şi telefonat aici?

– Viruşii E nu sînt o bagatelă, îi spuse Ellen, ducîndu-l spre acelaşi cabinet unde o examinase pe Julie Spellman în ziua cînd fusese înţepată de albine. Şi nici nu o poţi acuza pe

Charlene pentru interesul ei: dacă ţi-au dat carne infestată, poţi să-i dai în judecată.

– Corect, spuse Carl, dîndu-şi ochii peste cap. Şi, dacă aş face-o, tot oraşul mi-ar întoarce spatele şi cu siguranţă că n-aş mai putea mînca nicăieri. Mai bine risc.

– Sînt de acord cu Charlene, îi spuse Ellen, întinzîndu-i un halat. Îmbracă-l şi cheamă-mă cînd ai terminat.

Medicul părăsi cabinetul şi Carl Henderson se repezi spre etajera de pe perete, acolo unde văzuse ultima oară sticluţa pe care i-o dăduse lui Ellen cu mai puţin de o săptămînă în urmă.

Nu mai era acolo. Îşi scoase repede pantalonii şi cămaşa, punîndu-şi halatul peste chiloţi, iar apoi se uită prin două sertare în căutarea sticluţei.

Era pe punctul de a-l deschide pe al treilea cînd auzi ciocănituri în uşă.

– E în ordine? se auzi vocea lui Ellen.

– Da, răspunse el, îndreptîndu-se grăbit spre patul de consultaţii.

În clipa cînd doctoriţa intră în cabinet, pacientul se afla pe marginea patului, cu mîinile presate pe abdomen.

– Cred că nu am mai mult decît nişte gaze, îi sugeră el lui Ellen în timp ce îl examina, palpîndu-i abdomenul.

După zece minute consultaţia se încheie.

– Bun, spuse ea, în timp ce îi lua fişa şi nota ceva în ea. Cred că poţi fi liniştit. Dacă e vorba de viruşii E, atunci e cel mai uşor caz cunoscut pînă acum de medicină.

Deschise unul din dulăpioarele de pe etajeră şi îi întinse lui Carl o tabletă antiacid, făcîndu-i cu ochiul.

– Asta iau întotdeauna după unul din hamburgerii lui George Hopkins. Dacă nu-şi face efectul, anunţă-mă. Dar cred că ai fost mult mai aproape de diagnosticul adevărat decît Charlene. Să vii în sala de aşteptare după ce te îmbraci.

Ellen Filmore închise uşa cabinetului, lăsîndu-l iar singur. Iar Carl îşi văzu de treabă, luînd la rînd toate sertarele.

Să fi folosit tot conţinutul sticluţei?

În acest caz, de ce nu luase legătura cu el pentru a-i mai cere? În fond, în ciuda întrebuinţării pe care încercase el să o dea serului, acesta se dovedise, cel puţin în aparenţă, la fel de eficient ca şi cel adevărat. Carl se mai întreba şi acum de ce conţinutul sticluţei lui o omorîse pe Julie, deşi era clar că acesta avusese totuşi un efect. Şi dacă îi descopereau în sînge urme ale serului...

Carl deschise repede ultimul sertar şi tocmai era pe punctul de a-l închide, cînd observă sticluţa cafenie.

O înşfăcă, înlocuind-o cu alta care conţinea antiveninul veritabil, pe care o scosese din servietă şi şi-o pusese în buzunarul pantalonilor în drum spre spital.

În mai puţin de cinci minute de la plecarea lui Ellen Filmore din cabinet, Carl Henderson îşi făcea apariţia în sala de aşteptare.

– Te simţi mai bine? îl întrebă ea, ridicîndu-şi ochii din revista de specialitate pe care o citea.

Carl îi zîmbi.

– Foarte bine, spuse el, fără să ştie că repeta cuvintele rostite de Julie, Jeff şi Andy în ultimele zile. Mă simt foarte bine.

Dar, spre deosebire de ceilalţi trei, Carl Henderson spunea purul adevăr.

Kevin Owen opri maşina la capătul drumului care ducea spre parc. Simţea că îi explodează capul, iar mîncărimea care îi cuprinsese tot trupul devenea din ce în ce mai chinuitoare.

Era convins că va înnebuni, deoarece, cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai sigur că imaginile văzute în cursul dimineţii nu puteau fi adevărate.

Dar, dacă nimic din ce văzuse nu era adevărat, de unde apăruseră toate acele scene care îi rămăseseră atît de vii în memorie?

Mai încercă o dată, aşa cum de altfel o făcuse toată ziua, să-şi amintească exact ce se întîmplase acolo.

Jeff se comportase straniu – Kevin era absolut sigur de acest lucru.

Era destul de ciudat că merseseră tot timpul pe potecile care urcau pantele dealurilor, fără să fi schimbat o vorbă, avînd în vedere cît de mult putea să vorbească Jeff de obicei. Dar faptul că mersese tot timpul fără cea mai mică şovăire, de parcă ar fi ştiut exact încotro trebuia să o apuce, era de-a dreptul de neînţeles. Să mai fi fost acolo pînă atunci? Să fi urcat întîi cu Julie şi apoi să se fi întors acasă?

Dar faptul că nu fusese în stare să-i spună tatălui său despre ce văzuse acolo? se întrebă Kevin.

De cînd se întîmplase lucrul acela îngrozitor, norul negru de ţînţari ieşit din gîtul lui Jeff, simţea că o forţă străină i se strecurase în trup.

Era ca în filmele în care fiinţe venite din alte lumi pătrundeau în corpul oamenilor, luîndu-l în stăpînire pentru a căpăta un chip uman.

Şi totuşi, nu era chiar ca în filmele acelea, pentru că acolo străinul omora persoana, folosindu-i doar trupul.

Iar el trăia. Ştia bine că era încă în viaţă!

Şi totuşi era urmărit de senzaţia ciudată că altcineva se afla acum în trupul lui. Ştia că i se întîmplase ceva, pentru că nu reuşea să-şi comunice nimănui gîndurile.

De fapt, nici nu mai reacţiona aşa cum ar fi vrut!

Continuase să lucreze în grajd împreună cu tatăl său, deşi îi era atît de rău, încît se temea să nu cadă din picioare. Şi, ori de cîte ori tatăl lui îl întreba cum se simte, îi răspundea că nu are nimic, deşi îi venea tot timpul să vomite.

O dată chiar încercase s-o facă, spunîndu-şi că astfel tatăl lui îşi va da seama că se întîmpla ceva cu el.

Dar nu reuşise să o facă!

Cu o oră în urmă simţise un imbold irezistibil de a urca iar coasta dealului. De două ori, în timp ce le căuta pe Sara şi pe Shelley, îşi dădu seama că o pornise spre străzile care duceau în zona dealurilor, dar de fiecare dată reuşise să se abţină, hotărît să nu se mai întoarcă la peşteră indiferent ce s-ar fi întîmplat!

Apoi, pe neaşteptate, i se făcuse foame.

Nu era genul de senzaţie pe care o ştia şi care se instala încet, evocîndu-i plăcerea de a mînca.

Nu, acum era ceva atît de acut, încît i se părea că, dacă nu va mînca ceva imediat, va muri.

Aşa ajunsese la A & W, unde comandase de două ori mai multă mîncare decît de obicei.

Şi, în timp ce mînca, o asculta pe Charlene care îi tot povestea despre lucrurile ciudate petrecute în cursul dimineţii.

Cînd, în cele din urmă, istoria ajunsese la Andy Bennet, care dispăruse în zona dealurilor, Kevin îşi dăduse seama imediat despre ce era vorba. Peştera!

Se întrebă dacă nu cumva înnebunise, sau poate că o farfurie zburătoare chiar aterizase acolo, atrăgîndu-l pe el şi pe ceilalţi, aşa cum văzuse că fac extratereştrii în filme.

Ce prostie! Aici nu era vorba de extratereştri sau de nave cosmice!

Şi atunci, ce i se întîmpla?

Termină de mîncat şi cel de al treilea hamburger, după care se duse la băcănia unde era casieră mama Sarei. Doamna McLaughlin observă încă din prima clipă că ceva nu era în regulă cu el, deşi băiatul susţinea că nu avea nimic, că se simţea excelent şi că doar le căuta pe Sara şi Shelley.

– Cred că sînt în parc, îi spuse doamna McLaughlin. Sara spunea ceva despre un picnic cu Shelley şi sora ei.

Apoi, în timp ce observa faţa scăldată în sudoare a lui Kevin, tonul ei se schimbă.

– Cred că trebuie să te vadă doctoriţa Filmore, spuse ea. Eşti bolnav şi nu vreau să te duci în parc şi să împrăştii boala peste tot. În regulă?

Kevin dădu din cap, dar, pe cînd urca în maşină, ştiu că nu se va duce la spital.

O luă direct spre parc.

Deşi îi era mai rău ca oricînd.

În cap îi zumzăia un stup întreg de albine. Îşi aminti pe neaşteptate de seara cînd se duseseră cu toţii la film, după care se opriseră în parc.

Noaptea în care Julie se purtase straniu pentru prima oară.

Cînd nu suportase să stea sub liniile de înaltă tensiune.

Acum, cînd pulsaţiile din cap i se accentuaseră, înţelegea de ce.

Rămase cîteva minute în maşină, încercînd să-şi pună gîndurile în ordine pentru a lua o hotărîre.

Dorinţa de a ieşi de sub cablurile electrice devenea tot mai puternică, dar nu voia să-i cedeze.

Nu înainte de a discuta cu Sara şi Shelley, nu înainte de a afla cum se simţeau ele.

Şi nu înainte de a le avertiza de ce se întîmpla cu toţi cei care fuseseră la film în seara aceea.

Dacă va putea.

Oţelindu-şi întreaga voinţă împotriva bîzîitului din cap şi străduindu-se din răsputeri să se opună dorinţei covîrşitoare de a întoarce maşina şi de a pleca imediat de acolo, Kevin apăsă pe acceleraţie şi porni.

Cablurile electrice erau chiar deasupra capului său, mult mai aproape decît pe drumul care ducea spre fermă, iar

bîzîitul care îi teroriza auzul ajunsese la intensitatea unui ferăstrău electric care taie o foaie de placaj.

Kevin apăsă pe acceleraţie pînă la limită, scrîşnind din dinţi, şi bătrînul Chevrolet ţîşni înainte, mărindu-şi viteza, pînă cînd ajunse în vîrful colinei, unde se afla parcarea. Aici reuşi să scoată maşina de sub liniile de înaltă tensiune. În acelaşi moment, scrîşnetul îngrozitor din cap slăbi în intensitate. Parcarea era aproape goală, aşa că merse pînă spre capătul ei cel mai îndepărtat, ajungînd în final în apropierea leagănelor.

Sora lui Shelley Munson era într-unul din balansoare, pe care Sara McLaughlin îl împingea cu tot mai multă putere, ceea ce o făcea pe fetiţă să ţipe încîntată. Kevin rămase la volan privind spre fetiţă, în timp ce aştepta ca zvîcnetele din cap să i se mai potolească.

După cîteva minute îl zări Sara, care îi făcu un semn, iar apoi se apropie de maşină. Zîmbetul îi pieri în clipa cînd văzu cum arăta.

– Kevin? Te simţi bine?

În ciuda intenţiei de a nega, se trezi încuviinţînd din cap.

– Mă simt excelent, îşi auzi el propriile cuvinte.

Nu asta ar fi vrut să zică. Dacă nu mai era în stare să spună nici cum se simţea.

– Simt... începu el, dar celelalte cuvinte, cele referitoare la febră, la mîncărime şi la greaţa cumplită, îi rămaseră în gît, sufocate de forţa care devenise stăpînă nu numai pe trupul, dar şi pe mintea sa.

– Jeff a dispărut, reuşi el să spună în cele din urmă.

Sara se încruntă neîncrezătoare.

– A dispărut? Ce vrei să spui?

Kevin îşi formulă cuvintele cu multă grijă în minte. Poate că, dacă va evita să-i vorbească despre sine, va reuşi pînă la urmă să-şi comunice gîndurile. Poate că, dacă îi va spune doar că Jeff se dusese în peştera unde Julie...

Sau poate că, dacă îi va spune că Jeff e bolnav, ca şi Julie, de altfel...

Poate că, dacă nu va spune nimic despre el însuşi...

– Mergem să ne plimbăm? se auzi el întrebînd. Undeva unde să fim numai noi?

Sara îl privi cu ochii măriţi. Înţelesese oare bine? Pînă atunci Kevin nu manifestase nici un fel de interes pentru ea. Dar acum, felul în care o privea...

Aruncă o privire peste umăr. Sora lui Shelley coborîse din leagăn şi se dădea acum în căluşeii ruginiţi, împreună cu prietenele ei.

Shelley rămăsese la una din mese, supraveghindu-le. Dacă pleca puţin cu Kevin...

– Sigur, spuse ea, deschizîndu-i portiera. Unde?

Nu coborî! îşi ordonă Kevin. Închide uşa şi pleacă! Dar, chiar în timp ce aceste gînduri îi dădeau tîrcoale, se trezi coborînd din maşină şi luînd-o pe Sara de mînă.

– Ce ai spune să dăm o fugă pînă acolo? arătă el spre tufişurile în mijlocul cărora se deschidea un mic luminiş. Ai o pătură?

Sara dădu din cap, în timp ce inima începea să-i bată grăbită. Să fie adevărat? Chiar o vor face? Ea şi Kevin Owen? Nu-i venea să creadă.

Ţinîndu-l pe Kevin de mînă ca şi cum însăşi viaţa ei ar fi depins de aceasta, Sara îl duse pînă la locul unde ea şi Shelley îşi întinseseră păturile cu două ore în urmă. Luă una, o împături la iuţeală şi se lipi iar de Kevin, care o ducea spre desişul tufelor.

Îşi croiră drum prin frunzişul bogat şi, după un minut, ajunseră în luminiş. Suficient de larg pentru a întinde un pled, spaţiul era plin de cutii de bere goale şi prezervative folosite, de care Sara încercă să facă abstracţie în timp ce desfăcea pătura. Apoi se aşeză pe ea şi îl trase pe Kevin mai aproape.

– Eu... Nici n-am bănuit că îţi place de mine, se bîlbîi ea. Am crezut... în fine, am crezut că o preferi pe Julie Spellman.

Pleacă, îşi spuse Kevin, urlîndu-şi tăcut cuvintele în adîncul fiinţei, încercînd să le dea glas înainte de a fi prea tîrziu. Pleacă înainte să se întîmple ceva groaznic!

Mîinile Sarei erau acum pe el, deschizîndu-i nasturii cămăşii, în timp ce degetele ei i se plimbau ca o dezmierdare pe piept.

– Ai transpirat, îi auzi el cuvintele. De ce nu-ţi scoţi cămaşa?

Cu mintea amorţită şi un corp care refuza să se supună comenzilor, Kevin îşi scoase cămaşa şi se întinse pe spate, trăgînd-o pe Sara lîngă el.

Să vezi c-o facem! îşi spuse Sara. Chiar o facem!

Se aplecă, gata să-l sărute, dar înlemni.

Ochii lui!

Ceva nu era în regulă cu ochii aceia.

De jur împrejurul lor, strecurîndu-se de sub pleoape, apăreau puncte ce păreau a fi ţînţari minusculi – cu sutele!

Sara ţipă şi încercă să se smulgă de lîngă Kevin, dar degetele lui i se încleştară puternic pe braţe şi unghiile îi pătrunseră dureros în carne.

Punctele negre începuseră să i se reverse şi din nări şi, în clipa cînd Sara era gata să ţipe de groază, Kevin deschise gura.

În acelaşi moment faţa Sarei dispăru într-un nor înţepător şi negru.

Ţipătul îi muri în gît. Şi aşa începu coşmarul pentru Sara McLaughlin, tot aşa cum începuse şi pentru Julie, Jeff, Andy şi Kevin.

22

Ellen Filmore începuse să-şi piardă răbdarea. Simţea că e pe punctul de a trece peste ceea ce ea numea „pragul de rezistenţă" – momentul care putea deveni periculos pentru oricine îi ieşea în cale. Deşi starea ei normală era ceea ce ei îi plăcea să numească o dispoziţie sufletească senină, Ellen putea să devină foarte uşor o adevărată teroare în clipa cînd era împinsă dincolo de pragul acesta de rezistenţă admisibilă, ceea ce era acum pe cale să comită laboratorul din San Luis Obispo.

Şase şi jumătate.

Ştia că nu avea nici un rost să le telefoneze. Centrala nu mai răspundea de la cinci şi jumătate şi, ultima dată cînd luase legătura cu ei, centralista o asigurase (pe un ton care lui Ellen numai politicos nu i se păruse) că specialistul de la laborator nu pleacă în nici un caz pînă nu îşi termină treaba, şi că – „pentru a zecea oară, doamnă doctor Filmore" – vă va suna cu siguranţă pentru a vă comunica rezultatele atunci cînd le va avea.

Ce naiba făcea specialistul, număra globulele albe şi roşii una cîte una?

Acum zece minute, cînd nervii ei începuseră să se întindă, îl trimisese pe Roberto Muñoz acasă, ştiind că nu era corect să-şi verse focul pe el. La urma urmelor, asistentul dusese probele la laborator în timp record – pentru care va trebui să-i plătească şi amenda încasată pentru exces de viteză – şi se oferise să-i ţină de urît pînă soseau rezultatele. Lucru care depăşea cu mult sarcinile lui de serviciu, mai cu seamă că Roberto ştia la ce trebuia să se aştepte dacă mai rămînea acolo.

– Mulţumesc, îi spusese ea, reuşind să-şi însoţească vorbele cu un zîmbet, în ciuda iritării continue, dar eşti un asistent prea preţios ca să risc să te pierd. În plus, ai dreptul la un somn bun şi cinstit peste noapte şi, dacă explodez, s-ar putea să-l ratezi.

Cu ochii fixaţi pe ceas şi tensiunea sărind cu încă un grad la fiecare clipă, Ellen Filmore se simţea într-adevăr în pragul exploziei.

La şase şi cincizeci şi opt de minute, cînd îi mai rămăseseră doar două minute de numărătoare inversă, telefonul prinse viaţă. Smulse receptorul.

– Doamna doctor Filmore?

– Da.

– Barry Sadler la telefon. De la laborator. Pentru dumneavoastră am prelucrat nişte probe de sînge?

Doamne, oftă Ellen în tăcere. Unul din oamenii aceia pentru care fiecare propoziţie e o întrebare.

– Ce-aţi găsit? întrebă ea. Spuneţi-mi, vă rog, care sînt rezultatele?

– Păi, asta-i problema, răspunse Sadler ezitant. Mă tem că... cum să vă spun, e ceva acolo, dar nu reuşesc să pricep despre ce e vorba. Adică, vreau să spun, într-un fel ştiu cam ce ar fi, dar n-am mai întîlnit încă aşa ceva. Mi-ar plăcea să...

– Stai! îi ordonă Ellen Filmore, unicul ei cuvînt înfigîndu-se ca un cuţit într-o bucată de plută. Ce înseamnă că „într-un fel ştii cam ce ar fi"?

– Păi, parcă ar fi un fel de organisme... spuse Sadler cu o ezitare care o îngrozi.

– Organisme? insistă ea. Ce fel de organisme?

– Păi asta-i problema. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut pînă acum.

Degetele de gheaţă care îi alergaseră pînă atunci pe spate începură să se strîngă în jurul ei. Ce voia să spună?

– Adică aşa ceva nu ai mai văzut încă *în sîngele omenesc*? îl corectă ea, punîndu-şi în glas o notă profesională.

– Nu chiar, spuse Sadler cu o voce atît de tremurătoare, încît Ellen Filmore îşi imagină mărgelele de sudoare care trebuie să-i fi apărut pe frunte.

– În regulă, spuse Ellen, făcînd un efort de a nu trăda spaima care ameninţa să o copleşească. Despre ce crezi că e vorba? Cu ce seamănă aceste organisme cel mai mult?

Urmă o pauză foarte lungă, la capătul căreia se auzi iar vocea încă tremurătoare a lui Sadler.

– Larve.

– Larve? repetă Ellen. Îmi pare rău, dar...

– Uitaţi ce e, o întrerupse Sadler cu o voce mai puternică acum, cînd rostise cuvîntul pe care ştia că doctoriţei îi va fi cel mai greu să-l accepte. Sînt laborant specialist. Microscopul mi-a oferit, pînă acum, şansa de a vedea destule, dar probele de sînge pe care mi le-aţi trimis sînt cel mai ciudat lucru care mi-a căzut vreodată sub ochi. Par normale cînd sînt supuse tuturor testelor obişnuite. Dar, cînd m-am uitat la ele prin microscop, au apărut toate... lucrurile astea! Cele mai multe, cele mari, par a fi larvele unor insecte. Dar mai apare şi altceva. Mult mai mic. Mi-ar trebui un microscop electronic să văd exact despre ce e vorba, dar eu cred, şi sînt un foarte bun ghicitor, că lucrurile acelea minuscule sînt resturile de ouă în care au fost larvele.

Ellen Filmore simţi că gîndurile îi amorţiseră. Rămase tăcută clipe întregi, apoi spuse:

– Vrei să spui că am doi pacienţi al căror sînge a fost infestat de astfel de paraziţi?

Fu rîndul lui Barry Sadler să tacă.

– Cred că da, spuse el în cele din urmă, punctîndu-şi cuvintele cu un oftat adînc. În locul dumneavoastră, i-aş interna cît mai repede.

Apoi continuă să-i spună lui Ellen că va invita cîţiva reprezentanţi de la Facultatea de Biologie să examineze şi ei probele, dar doctoriţa nu-l mai asculta.

Nu seamănă cu absolut nimic din ce am văzut pînă acum.

Larve... ouă.

Trăiau şi se înmulţeau.

Se hrăneau cu... ce?

Şi, pe măsură ce numărul lor creştea, ce se întîmpla după aceea?

Larve. Dacă tehnicianul avea dreptate, în ce se transformau larvele? Şi unde erau adulţii acelor... ce vor fi fost ele?

Ellen îi mulţumi tehnicianului cu o voce seacă pentru tot ceea ce făcuse şi îl făcu să promită că o va suna a doua zi.

– Cînd voi dori să vorbesc şi cu persoana care vine de la facultate, adăugă ea.

– Nu vă faceţi griji, îi spuse Sadler. Am o presimţire că şi el va dori să ia legătura cu dumneavoastră.

Ellen puse telefonul în furcă şi se aşează la birou, încercînd să-şi pună ordine în gînduri.

Cel mai important lucru era să-i găsească pe copii.

Căută prin agendă, apoi ridică receptorul şi formă numărul familiei Bennet.

Suna ocupat.

Căută alt număr şi telefonă la familia Owen.

Ocupat.

Din ce în ce mai nervoasă, încercă să ia legătura cu Marge Larkin, dar îi veni să urle de furie cînd auzi iarăşi tonul de ocupat.

Poliţia.

Căută iar prin agendă, găsi numărul de acasă al lui Mark Shannon, îl formă şi degetele începură să bată nervoase darabana pe birou în aşteptarea unui răspuns.

– Ce ai făcut în legătură cu puştii dispăruţi? întrebă ea fără nici o altă introducere cînd, după al şaptelea ţîrîit, auzi vocea şerifului în aparat. Julie Spellman, Jeff Larkin şi Andy Bennet?

Şeriful mormăi agasat:

– Hai, doamnă doctor! Doar ştii ce spune regulamentul, nu putem pleca în căutarea fiecărui puşti care dispare pentru cîteva ore. Doar dacă...

– Doar dacă nu există circumstanţe speciale, îi duse Ellen ideea pînă la capăt. Şi dacă sînt bolnavi? Ăsta ar fi un motiv suficient de serios? Cel puţin doi din ei au ceva care e mai grav ca gripa. Ştiu că Jeff şi Julie suferă de ceva de care nu m-am mai lovit pînă acum. Şi de acelaşi lucru s-ar putea să sufere şi Andy Bennet, avînd în vedere descrierea pe care mi-a făcut-o Marian de dimineaţă.

Ellen îi explică în cîteva cuvinte rezultatele examenului de laborator pe probele de sînge.

Mark Shannon o ascultă pînă la capăt, după care oftatul răsunător îi dădu de înţeles că poliţistul era de acord cu teza ei. Ellen Filmore era mai mult decît o mamă alarmată şi apoi o cunoştea suficient de bine ca să ştie că, dacă nu-i dădea satisfacţie, l-ar fi bătut la cap toată noaptea.

– Fie, spuse el. O să fac o tură în seara asta, o să pun cîteva întrebări şi o să văd ce pot să aflu. Şi dacă nu apar pînă mîine dimineaţă, o să fac o echipă şi o să încep

cercetările în zona dealurilor. Dar ştii la fel de bine ca mine că puştii care nu vor să fie găsiţi sînt descoperiţi foarte rar. Nu au decît să iasă pe autostradă şi să facă autostopul. În cîteva ore au ajuns la L.A. sau San Francisco şi cu asta s-a terminat.

– Dar îţi începi cercetările? îl întrebă Ellen, hotărîtă să-l determine să acţioneze în vreun fel. Cel puţin o să încerci să-i găseşti?

Mark Shannon cedă după o scurtă ezitare. Prefera să se plimbe cîteva ore cu maşina, verificînd hotelurile şi motelurile de la marginea autostrăzii, şi să discute cu oamenii din localuri decît să o aibă pe Ellen pe cap toată noaptea. De fapt, era convins că truda lui nu avea nici un sens şi bănuia că, în sinea ei, Ellen credea la fel.

Dacă dorinţa copiilor era să se întoarcă acasă, ar fi făcut-o deja.

Iar dacă nu voiau, existau toate şansele ca nimeni să nu mai ştie nimic de ei pînă cînd vor reveni singuri în oraş.

Numai dacă tehnicianul de la San Luis Obispo nu avusese cumva dreptate şi, deci, se întîmpla ceva într-adevăr neobişnuit.

Dar Mark Shannon refuza pur şi simplu să ia în calcul această posibilitate.

Carl Henderson stinse lumina din bucătărie, după care porni cu paşi grăbiţi prin întuneric pentru a privi pe fereastră în noaptea de afară.

Toată seara, chiar de cînd soarele începuse să coboare, se simţise urmărit, dar, pînă în clipa aceea, nu reuşise încă să descopere cine se ascunsese în întuneric pentru a-l spiona.

De fapt, ochii aceia atît de curioşi nici nu prea aveau ce să vadă, pentru că fusese un tip deştept.

Foarte deştept.

Reuşise să reziste toată seara ispitei de a coborî în laboratorul din beci.

În schimb, rămăsese tot timpul în casă, plimbîndu-se dintr-o cameră în alta, pentru ca eventualul curios să creadă că întregul program urma calea unei rutine bine bătătorite.

Atîta timp cît cel de afară nu-şi dădea seama că prezenţa lui fusese descoperită, se putea considera în siguranţă. Tot ce trebuia să facă, îşi spuse Carl, era să aibă răbdare şi să nu comită vreo greşeală şi, după o vreme, totul va reintra în normal.

Totul trebuia să pară cît mai normal. Numai în felul acesta rezistă tentaţiei de a veni direct acasă de la spital şi refuză cu îndărătnicie să cedeze dorinţei de a începe imediat cercetările asupra lichidului din sticluţă, pentru a vedea cum era posibil ca un compus care trebuia să influenţeze doar ouăle de albină să aibă consecinţe atît de dramatice asupra corpului uman.

Să fi creat ceva pe care el însuşi nu-l putea înţelege? Şi dacă da, atunci care erau consecinţele ultime?

Reuşi să-şi înfrîneze curiozitatea ştiinţifică şi, în loc să pornească direct spre laborator, îşi urmă traseul obişnuit şi trecu pe la cîteva ferme, oprindu-se chiar la familia Owen pentru a întreba dacă nu aveau nevoie de o mînă de ajutor la găsirea lui Julie.

Julie care, spera el, ar putea să moară pe undeva printre dealurile alea. Ceea ce era un mare păcat, pentru că, dacă tot îi era dat să moară, ar fi putut să o facă mult mai bine în beciul lui.

Nimic mai plăcut decît să-i fi ascultat ţipetele în timp ce coloniile lui carnivore ar fi năvălit din ascunzişurile lor pentru a o năpădi, asaltîndu-i trupul în întuneric.

Strigătele lui Otto Owen, care duraseră doar cîteva minute, nu-l umpluseră de aceeaşi satisfacţie ca în cazul fetei. Cum o chemase? Dawn nu-ştiu-cum.

Gemetele lui Julie, îşi spuse el, ar fi fost o încîntare.

Probabil că era prea tîrziu, deşi nu va abandona speranţa de a o găsi înainte să descopere care erau efectele lichidului din sticluţa cafenie asupra fiinţei umane şi nu asupra celulei de incubaţie a unui stup.

Chiar cînd, în cele din urmă, îşi îngăduise să se întoarcă acasă, rămăsese la masa din bucătărie, ocupîndu-se de nişte hîrtii, de parcă altceva nu l-ar mai fi interesat.

Nu-şi trădase convingerea că se ştia urmărit nici măcar cu o singură privire aruncată pe geam.

Acum îl sîcîia o singură idee: nu cumva fusese prea atent?

Nu cumva se comportase anormal de normal?

Nu! Era clar că nu! În mod obişnuit abia dacă se uita pe fereastră.

Sau poate că nu?

Dintr-o dată avu sentimentul oribil că, fără să-şi dea seama, în cursul unei seri obişnuite se uitase de zeci de ori pe fereastră.

Rămase încordat, în timp ce se întreba dacă nu se trădase cumva faţă de urmăritorul necunoscut.

Apoi îi veni o altă idee.

Nu rămăsese prea mult timp în bucătăria neluminată?

Sigur că da! Ar fi trebuit să stingă toate luminile de la parter, ca şi cum s-ar fi pregătit de culcare. Abia după ce stingea luminile ar fi trebuit să se întoarcă pentru a urmări din întunericul casei ce se întîmpla în întunericul de afară.

Şi totuşi, nu era prea tîrziu. Nu putea fi!

Carl se întoarse repede în casă, trecînd dintr-o cameră în alta, stingînd veiozele de pe mesele din camera de zi şi salon, precum şi candelabrul din sufragerie. Cînd, în cele din urmă, toate luminile fură stinse, îşi începu cel de al doilea tur, uitîndu-se din camerele cufundate în întuneric, pîndind toate umbrele din curte.

Nu reuşi să vadă nimic.

Dar nici de aşteptat nu mai putea, aşa că îşi luă servieta de pe măsuţa de la intrare şi ieşi pe uşă, strecurîndu-se pe sub scară. Închise uşa în urma lui şi, cum nu îndrăznea să aprindă lumina, bîjbîi pe scările abrupte prin bezna sufocantă.

Chiar şi ajuns în siguranţa pivniţei, nu avu curajul să aprindă decît veioza de pe masa de lucru.

Scoase din servietă sticluţa pe care o şterpelise din cabinetul lui Ellen Filmore şi extrase din ea cîţiva stropi de lichid, cu ajutorul unui ac hipodermic pe care îl înfipse prin dopul de cauciuc pe care el însuşi îl aplicase cu cîteva zile în urmă.

Se duse la capătul etajerei, de unde unul din şobolanii pe care îi ţinea pentru experienţe – şi drept hrană pentru specimenele carnivore – îl privea cu ochi speriaţi din fundul cuştii lui. Deschise cutia, luă şobolanul cu gesturi calme şi îi înfipse acul sub piele. Apăsă pe pistonul seringii şi aproape imediat simţi cum şobolanul începe să se zbată în mîna lui. Îl puse la locul lui, închise capacul, după care se întoarse la masă pentru a aştepta efectele injecţiei.

Şobolanul se retrase într-un colţ al cuştii, unde se ghemui tremurînd, în timp ce nările i se contractau adulmecînd şi ochii mici i se învîrteau neliniştiţi, în căutarea unui inamic invizibil.

Carl Henderson îşi miji ochii. Să-i fi dat prea mult ser? Va muri?

Dintr-o dată şobolanul începu să se scarpine frenetic, ceea ce îl făcu pe Carl să se încrunte şi mai mult.

O reacţie alergică?

Încercă să-şi amintească ce se întîmplase cu Julie după ce îi făcuse injecţia.

Fata se dusese la baie.

Cînd revenise de acolo arăta ciudat.

Avea mîncărimi? Sau doza o afectase în alt fel decît pe şobolan? Nu ştia.

Între timp, şobolanul se mai liniştise şi temerile lui Carl Henderson că va muri se atenuară.

Ce se va întîmpla cu el pînă dimineaţă?

Era tentat să rămînă acolo toată noaptea pentru a-şi nota tot. Numai că faţa l-ar fi trădat imediat dacă nu dormea.

Nu, cel mai bine era să se ducă imediat la culcare şi să-şi respecte astfel programul normal.

Tocmai se pregătea să plece, cînd îşi mai aminti de ceva auzit în ziua aceea.

Ceva despre Jeff Larkin.

Un lucru pe care îl aflase de la Vic Costas.

– Nu era în toate apele lui azi dimineaţă, îi spusese fermierul grec. Era exact ca fata aia, ca Julie. Arăta în dimineaţa asta cum arăta ea ieri de dimineaţă. Adică nu chiar în apele lui, înţelegi? O fi luat ceva de la ea.

Apoi bătrînul îl privise încruntat.

– Copiii din ziua de azi, adăugase el. Nu mai poţi să-i dezlipeşti unul de celălalt.

Carl se întoarse şi mai aruncă o privire şobolanului. Dacă ce îi injectase era contagios...

Se uită prin încăpere şi zări exact ce căuta. Pe unul din rafturile de deasupra etajerei se afla o cutie de plastic pe care o făcuse el însuşi în urmă cu un an, cînd efectuase cîteva experienţe cu nişte păianjeni. Se închidea perfect şi singurul lucru care putea pătrunde în ea era aerul.

Şi chiar aerul trebuia să treacă printr-un filtru suficient de fin pentru a corespunde standardelor prevăzute pentru spitale. De fapt, chiar cumpărase sistemul de filtrare de la un depozit de aparatură medicală.

Carl Henderson luă şobolanul din cuşca lui şi îl puse în cutie, îi închise capacul, iar pe urmă porni sistemul de ventilaţie.

Bîzîitul motorului de la ventilator părea să-l enerveze şi mai tare pe şobolan, ceea ce-l determină pe Carl să-l mai urmărească un timp. Apoi, convins că se va obişnui cu zumzăitul aparatului, Carl stinse lumina şi urcă scările.

Şobolanul muri cu mult înainte de venirea dimineţii, izbindu-se de pereţii închisorii în deznădăjduita lui încercare de a scăpa de colonia care creştea în el.

Maşina lui Kevin se hurducăia încet, cu farurile stinse, pe drumul brăzdat de roţi care limita hotarul vestic al fermei, nedepăşind zece mile pe oră. Dar, oricît de încet ar fi mers, maşina se zguduia puternic, fără ca suspensiile să mai poată atenua şocurile pe care i le provoca drumul desfundat. Dar tot era mai bine decît pe şosea, unde zumzăitul produs de liniile de înaltă tensiune devenise insuportabil, obligîndu-l să se oprească înainte de a fi ajuns la ferma lui Vic Costas.

În cele din urmă, după zece şi jumătate, ieşi din drumeagul care l-ar fi dus pînă la intrarea din spate a casei lor şi opri motorul, urcînd pe jos ultimii metri ai coastei şi sperînd să nu-l audă nimeni. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să discute cu cineva.

Un timp, după întîlnirea lui din parc cu Sara, Kevin se simţise ceva mai bine. Frisoanele care îl chinuiseră toată dimineaţa se îmblînziseră şi, la întoarcerea din parc, chiar şi pulsaţiile teribile pe care i le provocau liniile de înaltă tensiune deveniseră suportabile. Problema era că nici acum nu ştia ce se întîmplase cît timp fusese împreună cu Sara. Îşi amintea doar că se simţea din ce în ce mai rău şi că, în drum spre parc, avusese senzaţia că va muri. Dar după aceea se dusese cu Sara în luminişul în care intrau toţi pentru cîteva îmbrăţişări şi întinseseră o pătură.

Se întinsese şi Sara se aşezase lîngă el.

Apoi se aplecase peste el, încercînd să-l sărute.

În clipa aceea se întîmplase ceva. Pe moment i se păruse că plămînii i se umpluseră cu vată. Nu mai putea să respire şi se simţea cuprins de un val năprasnic de spaimă. Urmase ceva ca o explozie chiar în piept. În prima clipă se gîndise la un atac de cord. Nu fusese aşa ceva, pentru că în clipa următoare un icnet puternic îi izbucnise din gît, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia dincolo de puterile lui, după care...

După care urmase o mare uşurare.

Tot răul de care suferise pînă atunci trecuse, iar el rămăsese zăcînd pe spate, cu ochii aţintiţi spre cer.

Îşi aducea vag aminte că Sara plecase, iar el adormise şi se mai trezise doar după apusul soarelui. Aceeaşi stare de rău îl copleşise la căderea serii şi, o dată cu ea, spaima cumplită că îşi va pierde minţile.

Acum, după ce coborîse din maşină, înconjură casa, aruncînd o privire spre încăperile slab luminate, încercînd să descopere dacă familia îl mai aştepta sau nu. Dar perdelele erau trase şi doar cîteva lumini licăreau în camerele de la parter.

Kevin se strecură în casă pe uşa de la bucătărie. Biletul de pe frigider îl invita să ia o porţie de plăcintă cu mere, rămasă de la cină. Kevin o înghiţi cu poftă de lup, după care mai luă o bucată şi apoi încă una.

Foamea cumplită care îl lăsase timp de cîteva ore după întîlnirea cu Sara revenise şi părea să devină tot mai acută. După ce termină plăcinta, Kevin deschise frigiderul şi căută altceva de mîncare. Tocmai descoperise ce mai rămăsese din friptură cînd simţi o privire aţintită asupra lui. Se întoarse şi o văzu pe Molly în uşa sufrageriei, avînd pe umeri cuvertura de pe sofa. Ochii ei mari şi serioşi îl priveau îngrijoraţi.

– Au găsit-o pe Julie? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

Kevin avu o scurtă ezitare, apoi clătină din cap. Şi, cum fiinţa îi era invadată de o altă pornire, de data aceasta legată de Molly, făcu un pas în spate.

Fără să-şi dea seama ce se întîmplase cu fratele ei vitreg, Molly îşi aruncă pătura de pe umeri şi fugi spre el, cuprinzîndu-l cu braţele, în timp ce un val de plîns îi zguduia trupul.

Kevin se încordă. Pornirea din el devenise tot mai puternică. Dorinţa lui era să o ridice pe Molly în braţe, să o strîngă, să-şi apropie faţa de a ei...

– Hei, spuse el cu voce sugrumată, în timp ce se lupta cu primejdia care creştea mereu înăuntrul lui. Faptul că n-am găsit-o azi nu înseamnă că n-o să reuşesc pînă la urmă.

– Şi... şi dacă i s-a întîmplat ceva? suspină Molly. Dacă e bolnavă, dacă s-a rănit?

Kevin se împotrivea din toate puterile, dar forţa dinăuntru era mai tare. O ridică pe Molly şi o purtă prin sufragerie. Tocmai se pregătea să urce scara, cînd îl zări pe tatăl lui adormit în fotoliul mare de piele maro din camera de zi. Nu o vedea nicăieri pe Karen.

– Unde e mama ta? întrebă el, în timp ce se lupta cu pornirea tot mai presantă de a-şi apropia faţa de a lui Molly ca să...

Să ce?

Să-i facă rău? Să o rănească pe Molly? Dar el o iubea pe Molly!

– Mama s-a culcat în pat, aşa cred, răspunse Molly fără să observe ce se întîmpla cu Kevin. Cînd m-am trezit, nu mai era în camera de zi.

Kevin nu îi răspunse, dar continuă să urce scările cu ea în braţe, după care o duse în camera ei şi o culcă încet pe pat. O privi în timp ce puterea din el devenea şi mai violentă. Voia să se apropie de ea şi să o sărute, aşa cum o sărutase şi pe Sara McLaughlin...

Molly îşi ridică privirea spre el, apoi îşi întinse mîinile.

– Ia-mă-n braţe, îi spuse ea.

Kevin şovăi o fracţiune de secundă, timp în care fiinţa dinăuntrul lui fu pe punctul de a-l copleşi, apoi se smulse cu o mişcare bruscă şi îşi întoarse faţa de la Molly, sigur că, dacă ar fi privit-o iar, ar fi pierdut lupta cu puterea ascunsă din el.

Molly, care sesizase în fine că se întîmpla ceva cu fratele ei vitreg, se trase înapoi.

– Mi-e frică, şopti ea.

– N-ai de ce, îi răspunse Kevin, care pornise spre uşă.

Simţea cuvintele raşchetîndu-i gîtlejul sugrumat.

– Nu ţi se va întîmpla nimic. N-am să las să ţi se întîmple ceva.

– Promiţi? îl întrebă Molly cu o voce tremurătoare.

Kevin rămase tăcut o clipă nesfîrşită, apoi chiar în clipa cînd ieşea grăbit din cameră, mai adăugă doar un cuvînt:

– Promit.

Apoi plecă. În timp ce intra în camera lui şi încuia uşa, ştia că o minţise pe Molly.

Ştia că nu-şi va putea ţine promisiunea abia făcută.

23

Kevin Owen se trezi o dată cu răsăritul soarelui.

Simţi din prima clipă că era bolnav, mai bolnav decît fusese vreodată în viaţa lui.

Mai bolnav chiar decît ieri, cînd se urcase pe dealuri cu Jeff şi dintr-o dată...

Ce?

Ce ieşise, oare, din gura lui Jeff? Îşi mai aducea doar vag aminte de o ceaţă întunecată ca un fum negru, care fremătase în jurul capului său preţ de o clipă.

În secunda următoare avusese senzaţia că îi ardea pielea, după care, ca şi acum de altfel, se simţise îngrozitor de rău.

Rămase în pat, ţintuit de strînsoarea unei febre de gheaţă, cu trupul acoperit de o sudoare rece. Şi totuşi, în ciuda frisoanelor care îl chinuiau, îi era foame.

O foame de lup.

Era însă sigur că, dacă ar mînca ceva, oricît de puţin, va vomita, pentru că simţea cum greaţa i se răsuceşte în stomac.

Tremura sub pătură, rugîndu-se ca febra să se mai domolească, dar degetele de gheaţă nu numai că îşi întăreau strînsoarea, ci foamea devenise aşa de puternică, încît pînă şi dinţii păreau să-l doară. Trebuia să mănînce! Dacă nu, o să murea!

Aruncă pătura de pe el, se îmbrăcă la repezeală, apoi coborî la bucătărie şi începu să înfulece pe nerăsuflate tot ce găsi în frigider; mai întîi ceea ce rămăsese din cina de aseară, apoi tot ce-i ieşi în cale.

Deschise un pachet cu şuncă groasă şi îşi vîrî în gură bucăţi întregi de grăsime, pe care abia dacă le mesteca înainte de a le înghiţi.

Stomacul protestă vehement împotriva masei vîscoase şi grase, pe care însă în final se văzu nevoit să o accepte, în timp ce Kevin continua să înfulece neobosit, devorînd orice găsea, pînă cînd foamea cumplită începu să se astîmpere.

Pe măsură ce ghearele cumplite ale foamei cedau, Kevin se simţea cuprins de o altă dorinţă.

Aceeaşi împotriva căreia trebuise să lupte ieri.

Revenise, mult mai puternică decît ieri, şi acum ştia că îi va fi imposibil să i se opună.

Dorinţa de a se întoarce sus pe dealuri, la peştera pe care nu o mai văzuse niciodată pînă ieri.

Să se întoarcă la Julie.

Dar de ce? Care era forţa ce îl împingea spre ea?

Deşi nu ştia despre ce forţă era vorba, şi nici care era modul în care acţiona aceasta, ştia că acum îi va ceda.

Porni spre uşa din spate, dar avu un moment de şovăială.

Cînd se vor trezi ceilalţi, cînd Molly va coborî la parter...

Îşi aminti de promisiunea făcută fetiţei în seara trecută.

Mînat de dorinţa tot mai aprigă de a părăsi casa, se duse în grabă la etajeră şi mîzgăli ceva pe notesul care se afla întotdeauna lîngă telefon:

„Tată,
Mi-a venit o idee. Mă duc după Julie.
Mă întorc pînă la prînz."

Reciti biletul, apoi îl prinse cu un magnet pe uşa frigiderului. Părăsi casa, dar după o sută de metri se întoarse şi îi mai aruncă o privire.

În ciuda celor scrise pe bilet, avea convingerea fermă că nu se va întoarce pînă la prînz.

Era aproape sigur că nu se va mai întoarce acasă, pentru că, atunci cînd îşi reluă drumul şi văzu dealurile aurii în faţa lui, se simţi cuprins de o senzaţie neobişnuită, care punea stăpînire pe el.

Senzaţia că se ducea acasă.

Dar de ce?

De unde îi venise această senzaţie?

Doar casa lui nu era printre dealuri. Şi nu avea nici o legătură cu peştera pe care o văzuse ieri, unde Julie, cu trupul nefiresc de umflat, stătea înveşmîntată într-un roi de insecte care îi mişunau pe tot corpul.

Şi totuşi, chiar în clipa cînd chipul lui Julie îi reveni în minte, o imagine care îl îngrozise ieri, cînd o văzuse pentru prima oară, se simţi atras irezistibil de ea.

Ceva ascuns în fiinţa lui îl făcea să-şi dorească să fie cît mai aproape de ea, să se bucure de prezenţa ei.

Pe măsură ce se pierdea printre dealuri, pasul lui devenea mai iute.

Mark Shannon se răsuci în pat, căută cu mîna ceasul deşteptător şi apăsă pe butonul care trebuia să-l reducă la tăcere. După o secundă, ţîrîitul nesuferit răsună iar şi poliţistul deschise ochii pentru a arunca o privire ucigătoare telefonului, cu mintea încă înceţoşată din cauza orelor pe care le petrecuse ieri seară, mai întîi străbătînd oraşul, apoi la motel pentru a verifica registrul şi camerele, pentru ca în final să se oprească la Silo, unde, cocoţat pe unul din scaunele de la bar, rămăsese pînă la ora închiderii, de vorbă cu clienţii, pe banii comunităţii.

Nimeni nu avea habar despre copiii care dispăruseră din senin.

În timp ce telefonul continua să-i perforeze timpanele cu sfredelul soneriei lui, Shannon îşi întinse mîna şi ridică receptorul.

– Sper că e important, mîrîi el.

– Cred că e cazul să vii aici, se auzi vocea lui Manny Gomez. Nu mai ai loc în birou de lume şi toţi vor să ştie acelaşi lucru: cum e posibil să nu fi găsit încă pe nici unul din copiii ăia?

– Cît e ceasul? mîrîi Shannon.

– Şase şi jumătate, îl anunţă Manny, după care începu să-i înşire numele tuturor celor care se înghesuiau în micul lor birou aflat după colţul primăriei.

Numele care îl făcu pe Mark să sară din căldura plăcută a cearşafului fu Jim Chapman, şeful lui Marge Larkin. Dacă redactorul şef al ziarului era acolo, însemna că în curînd tot oraşul va năvăli în biroul lui.

– Bine, oftă el. Vin în cincisprezece minute.

Se împletici pînă la baie, dădu drumul la apa rece şi intră sub şuvoiul de gheaţă. Capul i se limpezi imediat şi orice urmă de mahmureală îi pieri.

E clar că în acest caz toate dispoziţiile departamentale nu mai valorau doi bani, îşi spuse el în timp ce se bărbierea, şi că va fi obligat să organizeze imediat o poteră. Cu toate că la început avusese îndoieli, acum era sigur de dispariţia celor trei copii. Era, într-adevăr, ciudat faptul că Andy Bennet se făcuse nevăzut în aceeaşi dimineaţă cînd Julie Spellman şi Jeff Larkin plecaseră de acasă. Doi tineri – un băiat şi o fată – era una. Lucrurile sînt evidente pentru oricine, cu excepţia părinţilor implicaţi în eveniment, care nu acceptă nici în ruptul capului că odraslele lor – de fapt nişte adolescenţi – pot să dispară ca să petreacă o noapte împreună.

Dar Andy Bennet dădea totul peste cap.

Conform celor declarate de Marian şi de Chuck, băiatul nu se mai văzuse cu Jeff sau Julie din seara cînd fuseseră împreună la film.

Shannon îşi puse cămaşa cea mai curată din cele patru ale uniformei şi pantalonii pe care îi purtase cu o zi înainte, la care adăugă centura, tocul armei, pistolul şi insigna. La

zece minute după ce telefonul îi explodase în urechi, smulgîndu-l din somn, era în maşina de patrulare, îndreptîndu-se spre birou.

O jumătate de oră mai tîrziu, se afla în fruntea unei caravane formată din paisprezece maşini, în care se urcaseră toate rudele şi prietenii familiei Bennet şi ai lui Marge Larkin, îndreptîndu-se spre ferma lui Russell Owen pentru a-şi începe cercetările.

Aici aflară de la Karen Owen că Russell şi Kevin începuseră deja căutările: amîndoi porniseră spre zona dealurilor.

– Kevin a plecat înainte de micul dejun, spuse ea, arătîndu-i lui Shannon biletul pe care îl găsise pe uşa frigiderului. Russell s-a dus după el, imediat ce am văzut că lipseşte de acasă.

– Ar fi fost mai bine dacă ne-aţi fi anunţat, spuse Shannon încruntîndu-se, dar Karen i-o tăie imediat.

– Te-am anunţat ieri, îi aminti ea cu o voce tremurătoare. Am venit la tine, deşi nu mi-a fost de nici un folos.

Shannon se întoarse jenat, aruncînd o privire spre dealurile din spatele casei. Acoperite cu o iarbă măruntă, deja arsă de soare, erau străbătute de un labirint de poteci şi făgaşe care se intersectau şi se depărtau. Puţine fuseseră tăiate de om, cele mai multe fiind făcute de vitele care păşteau şi de cerbi. Era imposibil să urmăreşti vreuna din ele. Şi totuşi, în mintea lui Mark Shannon se înfiripa un plan.

– Bun, asta vom face, spuse el mulţimii adunate în jurul lui. Vreau să ne împrăştiem – voi ştiţi dealurile astea chiar mai bine ca mine. Deci ne vom împărţi în grupuri de cîte doi. Ne vom întinde pe un aliniament cît mai larg, fără însă a ne pierde din vedere unii pe alţii. Apoi vom începe să urcăm. Oricine vede ceva, indiferent ce, dă imediat de veste. Eu voi fi cam la treimea drumului dinspre nord, iar Manny Gomez la treimea drumului dinpre sud. În doar cîteva minute trebuie să ajungă la unul din noi mesajul.

Apoi îi veni o altă idee.

– Cîţi dintre voi au telefoane celulare?

Se ridicară vreo şase mîini, după care Mark Shannon începu alcătuirea echipelor, plasînd oamenii care aveau telefoane cît mai judicios.

– În cazul cînd cineva care are telefon vede ceva, să sune la 911 şi centralistul o să ne anunţe pe mine sau pe Manny Gomez prin radio. În regulă?

La mai puţin de cincisprezece minute de la sosirea caravanei, Karen stătea în spatele casei, ţinînd-o pe Molly strîns de umeri, în timp ce privea maşinile care porneau din nou, încet de data asta, pe drumeagul desfundat care tivuia poalele dealurilor, stîrnind un nor de praf în urmă.

Russell se opri pe culmea dealului şi îşi scoase batista pe care o avea de regulă în buzunar, pentru a-şi şterge fruntea brobonită de sudoare. Soarele se ridicase mult pe cer şi vîntul răcoros care bătuse pînă atunci dinspre mare devenise fierbinte şi uscat, avertizînd că în după-amiaza aceea temperatura va trece de patruzeci de grade.

Nici urmă de Julie sau Kevin.

De ce nu-i spusese băiatul şi lui ce avea de gînd să facă? Cel puţin să-i fi spus încotro o luase. Russell îşi dădea seama că ar fi imposibil să-l mai găsească pe Kevin prin aceste dealuri cu reţeaua lor încîlcită de poteci. Dar nici nu-i venea să renunţe şi să se întoarcă acasă.

Dacă nu renunţa, dacă va reuşi să ajungă pe culmea dealului următor, poate că îi va găsi.

Sau, mai curînd, se va trezi iar uitîndu-se, ca acum, la dealurile îmbrăcate cu iarbă, oferind o perspectivă care se pierdea la orizont, întreruptă de pîlcurile de stejari sau de stîncile care îşi făceau apariţia de sub covorul verde. Se

întoarse încet şi scrută depărtările, aşa cum făcuse de fiecare dată în cursul dimineţii cînd ajunsese pe culmea unui alt deal.

Încremeni cînd, pe una din muchiile pe care stătuse în urmă cu vreo douăzeci de minute, se ivi cineva. Deşi era la o distanţă prea mare ca să-l poată recunoaşte, Russell era sigur că nu era vorba de nici unul din copiii dispăruţi.

Russell îşi duse mîinile pîlnie la gură şi, după ce îşi umplu plămînii cu aer, strigă cît putu de tare:

– Heeei!

Omul îi făcu semn cu mîna, după care Russell reuşi să-i audă greu cuvintele purtate de vînt:

– Ai găsit ceva?

Înţelese că nu mai era singurul care plecase în căutarea copiilor şi o porni grăbit, aproape în fugă, spre poala dealului, mînat de curiozitatea de a afla cîţi oameni se adunaseră în acelaşi scop.

Ajunse aproape de capătul pantei cînd se opri brusc, cu atenţia atrasă de un obiect pe care abia dacă îl zărise cu coada ochiului.

Rămase împietrit un moment, timp în care imaginea fulgurantă se transformă într-o viziune întunecată, care îl umplu de groază.

Cu ochii pironiţi pe lucrul care îi stîrnise groaza şi o parte a creierului care se opunea din răsputeri realităţii însăşi, sperînd să fie vorba de o greşeală, spera ca lucrul acela să fie doar rodul imaginaţiei lui, nu realitatea.

Scheletul unui om, ascuns doar în parte de ramurile unei tufe.

Oasele erau intacte, cu excepţia piciorului stîng din care lipsea partea de jos.

Deşi scheletul era complet curăţat de carne, Russell văzu imediat că era destul de recent: fără să fi fost complet uscate, oasele străluceau în razele dimineţii. Privirea i se plimbă încet şi în silă peste scheletul descărnat. Cînd, în cele din urmă, se opri asupra capului, tresări.

Era năpădit de furnici care păreau să alerge în toate direcţiile fără vreun scop anume. Cînd însă se uită atent, descoperi în mandibulele lor fragmente minuscule de ţesut cranian pe care le cărau în muşuroi.

În găvanele golite ale ochilor colcăiau viermi ale căror trupuri descriau arabescuri de un alb palid.

Dar ceea ce îi atrase atenţia, frîngîndu-i voinţa şi întorcîndu-i stomacul pe dos din cauza greţii, fu părul.

O masă de păr negru, ondulat, coborînd în valuri din scalpul încă prins de craniul intact.

Un păr bogat care, deşi năclăit de praf, mai păstra încă urme ale luciului său original.

Părul lui Julie?

Din străfundul lui se ridică un urlet în care se strînsese atît spaimă, cît şi speranţa unui ajutor.

După o secundă care lui Russell i se păru o oră, Manny Gomez se ivi lîngă el. Doar mîna şerifului puternic încleştată pe braţul său reuşi să-l scoată din transa în care îl aruncase scheletul acela înfiorător. În cele din urmă, reuşi să-şi smulgă ochii de pe viziunea de coşmar şi să se uite la omul de lîngă el.

– Cum o să pot să-i spun? întrebă el. Cum să-i spun lui Karen?

Manny Gomez rămase tăcut cîteva clipe; în ochii lui negri se reflecta perfect groaza lui Russell. Curînd însă, chipul lui căpătă o notă de duritate profesională.

– Să nu ne lansăm în presupuneri, Russell, îi spuse el. Nu ştim dacă e Julie.

– Nu? întrebă Russell cu o voce seacă.

În timp ce Manny îi comunica prin radio lui Mark Shannon descoperirea făcută, privirea lui Russell reveni spre rămăşiţele aruncate pe pământ.

Piciorul.

Ce se întîmplase cu piciorul care lipsea?

Probabil că un coiot care bîntuia noaptea pe acolo.

Poate chiar îl auzise urlînd în timp ce îşi tîra prada spre vizuină.

Gîndul îl făcu să se cutremure, dar simţi iar mîna lui Gomez pe umăr.

– Haide, Russell, îi spuse şeriful cu o răguşeală care îi trăda emoţia. Nu ştim despre cine e vorba. Nu avem nici un indiciu.

Dar, pe cînd rostea aceste cuvinte, Manny era convins, ca şi Russell, de altfel, că rămăşiţele acelea hidoase fuseseră, cu doar două zile în urmă, Julie Spellman, frumoasă şi plină de viaţă.

24

Ellen Filmore răspunsese la telefon în tot cursul dimineţii. Primul apel avusese loc chiar în momentul intrării ei în clinică, unde venise mai devreme, pentru cazul în care i-ar fi telefonat Barry Sadler sau profesorul de la Cal Poly. Ţîrîitul aparatului se făcu auzit chiar înainte să-şi fi pus geanta pe birou. Ridică receptorul telefonului de pe biroul lui Roberto şi şi-l sprijini de umăr, în timp ce căuta ceva pe care să ia notiţe. Nu era biologul de la Cal Poly, ci Lucy Meyers, care dorea amănunte în legătură cu un fel de boală care circula printre tinerii din Pleasant Valley.

– Am auzit că fata lui Karen Owen a adus ceva de la Los Angeles de care se îmbolnăvesc toţi acum. Suzanne Munson zice că nu-i mai dă drumul lui Shelley afară din casă.

Apoi vocea lui Lucy deveni o şoaptă conspirativă:

– E adevărat că puştii ăia nu au dispărut, de fapt, ci sînt internaţi în spitalul de la San Louis Obispo?

Ce bine ar fi să fie aşa, îşi spuse Ellen Filmore. După care îi dădu lui Lucy Meyers toate asigurările:

– Se pare că, într-adevăr, ar fi vorba despre ceva, dar nu e nici pe departe aşa de grav. Nici chiar despre copiii

care s-au contaminat nu se poate spune că sînt bolnavi. Nu e vorba decît de un fel de paloare.

– Eu am auzit altceva, îi răspunse Lucy, lăsînd să se înţeleagă că informaţiile pe care le colectase de la prietenii ei erau mult mai credibile decît toate explicaţiile unui medic. Află de la mine că le voi interzice copiilor mei să iasă din casă în următoarele zile.

– E o idee bună, spuse Ellen, dîndu-şi seama, prea tîrziu, că în următoarele douăzeci de minute Lucy va telefona altor zece femei pentru a le avertiza că însăşi Ellen Filmore recomanda o carantină. Totuşi rămîn la părerea mea că nu e nimic aşa de grav încît să te îngrijoreze, îi declară Ellen, preferînd să spună o minciună decît să alimenteze şi mai mult panica.

Imediat după convorbirea cu Lucy, telefonul sună încă de două ori. La sosirea lui Roberto Muñoz, ambele linii sunau încontinuu şi Ellen începuse să se teamă că biologul de la Cal Poly nu va mai reuşi să ia legătura cu ea. Fiecare convorbire era mai scurtă decît cea dinainte, dar spre mijlocul dimineţii zvonurile umpluseră deja oraşul. Pe la zece, în timp ce încerca să decidă dacă îngrijorarea lui Jan McLaughlin pentru Sara trebuia sau nu luată în serios, Roberto îi făcu un semn agitat prin geamul care despărţea biroul de spaţiul de la primire şi îi comunică pe muteşte: „Cal Poly".

– Jean, îl întrerupse Ellen, tocmai am primit un telefon la care trebuie neapărat să răspund, aşa că ţi-l dau pe Roberto. Ştie exact cît ştiu şi eu despre chestiunea asta.

– Dar Sara... începu Jean McLaughlin, hotărîtă să nu o lase pînă nu termina ce avea de spus.

– Spune-i lui Roberto, zise Ellen şi apăsă pe butonul care o punea în legătură cu Cal Poly. Alo, Ellen Filmore la telefon.

– Sînt Harry Matson, îi răspunse o voce gravă de bărbat. Am analizat probele de sînge pe care le-aţi trimis...

– Slavă Domnului! îl întrerupse Ellen. Nici nu vă trece prin minte ce se întîmplă aici. Ambii copii de la care am recoltat probele au dispărut.

Se opri imediat ce îşi dădu seama că avea acelaşi ton alarmat ca al mamelor pe care încercase să le liniştească în cursul dimineţii.

– Aţi reuşit să depistaţi despre ce fel de bacterie e vorba? întrebă ea, revenind la un ton mai profesional.

– Din cîte am văzut pînă acum, nu e o bacterie, îi răspunse Harry Matson. În general, bacteriile se reproduc prin fisiune transversală, deşi sînt şi unele varietăţi...

– ... care transferă acid nucleic între celule, îl întrerupse Ellen, mult mai nerăbdătoare decît ar fi vrut. Vă rog să mă credeţi că am absolvit facultatea, domnule doctor Matson. Dar dacă nu e vorba de bacterii în probele de sînge, atunci ce este?

Matson continuă după o scurtă ezitare, iar tonul lui nu mai avea aceeaşi rezonanţă ca la început, ci o notă de nesiguranţă îngrijorată.

– Tare mult aş vrea să pot avea o certitudine, spuse el. Cel puţin pînă acum, dacă e să emit o ipoteză, e vorba de nişte paraziţi.

– O ipoteză, se auzi vocea lui Ellen ca un ecou. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, domnule doctor, am avut deja parte de ipoteze aseară, de la laborant. Acum vreau un răspuns ferm.

– Pe care aş dori extrem de mult să vi-l pot da, veni replica tăioasă a doctorului Matson. Ceea ce nu e simplu deloc, pentru că n-am mai văzut niciodată pînă acum ceea ce se află în sîngele ăsta. Pot însă să vă spun cu ce seamănă. Parcă ar fi larve de insectă, dar de dimensiuni microscopice.

– Larve de insectă, repetă Ellen. Asta a spus şi Barry Sadler.

– Problema e, continuă Matson, ca şi cum nu ar fi auzit-o, ce fac ele în sînge? Prezenţa lor acolo mă duce cu gîndul la paraziţi. Din punct de vedere ştiinţific, problema este fascinantă. Larvele au început să moară, dar pînă nu-l examinez pe unul din pacienţii dumneavoastră, nu ştiu de ce. După cîte se pare, larvele se hrănesc cu sînge, dar pentru a se transforma în adulţi au nevoie de un alt mediu. Din cîte îmi dau seama, în probele trimise nu există nici un adult. Dacă îmi puteţi trimite probe de sînge şi din alte părţi ale corpului acestor pacienţi...

– Nu pot, îl întrerupse Ellen.

Tocmai începuse să-i explice că pacienţii dispăruseră, cînd îl văzu pe Roberto făcîndu-i semne agitate.

– Uitaţi ce e, îi spuse ea grăbită, vă sun eu mai tîrziu.

Notă numărul de telefon al lui Harry Matson, după care deschise cealaltă linie telefonică şi îl auzi pe Mark Shannon:

– ... fi acolo cam în cinci minute. Să-i spuneţi că avem nevoie de ea să le examineze.

– Mark, interveni Ellen. Mark, Ellen la telefon.

– Perfect, spuse Shannon. O să-ţi explice Roberto. Ne vedem în cinci minute.

Apoi închise telefonul. Doctorita era pe punctul de a deschide prima linie, care începuse să semnalizeze din nou, cînd auzi vocea lui Roberto:

– Le închid pe amîndouă.

Apoi acesta se ridică de la birou, se opri doar pentru a-i turna o ceaşcă de cafea din cana de pe masa din sala de aşteptare, după care se aşează pe un scaun lîngă ea şi începu să frunzărească un carneţel plin cu însemnări.

– Cele mai mult sînt tîmpenii, spuse el. Le puteţi vedea şi mai tîrziu. Doar două lucruri importante. I-am spus doamnei McLaughlin s-o aducă pe Sara aici. Din descrierea ei ar rezulta cam aceleaşi simptome ca şi în celelalte cazuri. Am rugat-o ca, indiferent ce spune Sara, să nu o scape din ochi şi

să nu se oprească pe drum. Am făcut tot ce s-a putut s-o bag cît mai bine în sperieţi. E bine?

– Perfect, spuse Ellen, încuviinţînd din cap.

Rupse prima pagină din carneţelul ei şi i-o întinse lui Roberto.

– Îi dai telefon lui Matson şi îi spui că s-ar putea să-i mai procur nişte probe de sînge. Întreabă-l dacă vrea să caut un anumit lucru în mod special. Pregăteşte şi o Salvare în cazul în care va trebui s-o ducem pe Sara de urgenţă la San Louis Obispo.

– Am înţeles.

Se opri, dar continuă în clipa următoare:

– Cealaltă problemă e legată de Shannon. Vine aici cu ceva la care vrea să vă uitaţi.

– Ceva? repetă Ellen pe un ton care îl avertiza pe Roberto că era mai bine să-i spună exact despre ce era vorba.

– Un schelet, oftă Roberto. E un schelet uman şi e aproape sigur că e – ezită, dar nu întrezări nici o cale să evite cuvîntul – recent, reuşi el să încheie. Vrea să-l examinaţi.

Roberto abandonă carneţelul, considerînd că toate celelalte probleme puteau fi lăsate pe mai tîrziu, şi se ridică în picioare.

– Grozavă zi, nu-i aşa? spuse el, după care se îndreptă spre biroul lui, să se ocupe de restul problemelor, lăsînd-o pe Ellen să-şi soarbă cafeaua şi să-şi adune gîndurile în vederea unui nou asalt.

Nu îşi băuse încă jumătate din cafeaua din ceaşcă atunci cînd văzu maşina lui Mark Shannon oprind în parcarea spitalului, urmată imediat de camioneta lui Russell Owen şi de o altă maşină, mai mică, pe care nu o cunoştea. Urmă zgomotul portierelor trîntite şi, după un minut, Mark, Russell şi încă doi bărbaţi se şi aflau în biroul ei.

Mark Shannon puse un sac mare de plastic pe birou.

– Ţi-a spus Roberto ce e înăuntru?

Ellen încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi se ridică, încercînd să schiţeze un zîmbet.

– Să mergem într-o sală de consultaţii. N-are nici un rost să-l expunem vederii tuturor.

Îl conduse pe Shannon într-o sală de consultaţii şi închise uşa, lăsîndu-i pe ceilalţi afară. Apoi deschise cu grijă sacul şi scoase oasele dinăuntru, aşezîndu-le pe etajera care ocupa tot peretele. În timp ce lucra, asculta explicaţiile lui Shannon despre scheletul găsit intact, cu excepţia piciorului stîng, şi ale cărui oase se mai ţineau unul de altul, legate prin nişte rămăşiţe de cartilagiu.

– Numai că, în timp ce le puneam în sac, s-au desprins, îşi încheie el relatarea.

Ellen dădu din cap şi ridică osul bazinului, după care îşi concentră atenţia asupra craniului. Bănuiala i se înfiripase la fel de repede ca şi lui Russell, dar se opuse tentaţiei de a trage concluzii atît de uşor.

– Fără discuţie că a fost o fată, şi încă una tînără.

– Cît de tînără? întrebă Shannon, anticipînd răspunsul.

– O adolescentă, spuse Ellen puţin încruntată. Cam între treisprezece şi cincisprezece ani.

Arătă spre dinţii din care nu lipsea nici unul.

– Nu va fi greu să obţinem identificarea cu ajutorul danturii, spuse ea încet.

Nu mai puteau amîna rostirea numelui aceleia al cărei schelet îl aveau pe masă.

– Cred că e cazul să îl comparăm cu fişa stomatologică a lui Julie Spellman.

Şeriful deschise grăbit aparatul de radio-emisie, spuse ceva şi se întoarse iar spre doctoriţă:

– Am avut dreptate că scheletul nu se află acolo de mult timp?

– Nu mai mult de o zi sau două, oftă Ellen. Sau chiar cîteva ore.

– Ai idee cum de au fost oasele curăţate aşa de bine? o întrebă Mark. Nu se vede nici o urmă de muşcătură.

– Dă-mi un telefon peste o oră sau două, spuse Ellen. Roberto o să te ajute să iei legătura cu dentiştii celorlalţi pacienţi. Nu sînt chiar aşa de sigură că e vorba de Julie Spellman.

– În regulă, spuse Mark. Cum mă întorc la birou, o să cer o listă cu toate fetele din zonă care lipsesc de acasă.

După cîteva minute de la plecarea lui Shannon, Ellen măsura oasele şi colecta probe pentru laborator, încercînd în acelaşi timp să descopere cum fusese posibil ca scheletul să fie aşa de bine curăţat, fără să fi suferit vreo deteriorare.

Un gînd macabru i se strecură în minte. Îşi aminti de descoperirea făcută cu un an în urmă într-un apartament din Milwaukee, dar, examinînd mai atent oasele, constată că nu fuseseră fierte.

Ceea ce acoperise cîndva oasele acestea fusese îndepărtat în întregime, cu meticulozitate, pînă la ultima bucăţică.

Apoi îi veni în minte o imagine.

Cu un an în urmă făcea o mică excursie cînd dăduse peste ce mai rămăsese dintr-un animal mic. Oasele mai mari dispăruseră. Mai rămăseseră doar cîteva vertebre, curăţate perfect de „gunoierii" care se hrăneau cu hoituri. Dar chiar şi ce mai rămăsese servea de hrană, pentru că vertebrele erau pline de mii de furnici care terminau ultimele fragmente de carne pe care animalele mai mari nu le putuseră mînca. După cîteva ore, întorcîndu-se pe acelaşi drum, se oprise să vadă ce se întîmplase cu oasele.

Furnicile dispăruseră, iar oasele erau perfect curăţate.

La fel de bine ca cele înşirate acum pe etajeră.

Rămase cu ochii la ele, în timp ce îşi aminti cuvintele lui Harry Matson:

... larvele se hrănesc cu sînge...

Dar cu ce se hrănesc adulţii?

În mintea ei prindea contur un gînd oribil.

Era posibil ca Julie Spellman să fi fost devorată de ceva care se dezvoltase în trupul ei?

Gîndurile îi fură întrerupte de interfonul din care se auzi vocea lui Roberto Muñoz:

– Au venit doamna McLaughlin şi Sara.

Recunoscătoare că fusese smulsă din grota tenebroasă a acelor idei, Ellen Filmore părăsi oasele înşirate pe etajeră.

– Nu e Julie, spuse Karen mai tare decît ar fi dorit.

Stătea la masa din bucătărie, între Russell şi Mark Shannon, care tocmai se întorsese din oraş.

Karen ascultase într-o tăcere deplină, cu dinţii strînşi, în timp ce mintea ei ţipa din toate puterile: Nu! Nu era Julie, nu putea să fie ea!

– Pur şi simplu nu e Julie, repetă ea, ridicîndu-se de la masă, după care se opri lîngă etajera care acoperea tot peretele, cu mîinile încrucişate strîns pe piept pentru a-şi opri tremuratul. Dacă era ea, aş fi ştiut. Aş fi... simţit.

Ignoră schimbul grăbit de priviri dintre Russell şi Shannon.

– Veţi vedea, continuă ea, în timp ce asculta disperarea din propriu-i glas, care o făcu să se întrebe dacă credea cu adevărat ce spunea, sau încerca numai să se autoconvingă. Veţi vedea că aşa e cînd o să vină fişa dentară a lui Julie.

Russell se apropie şi o strînse în braţe. Rămase o clipă sprijinită de pieptul lui, dar, în timp ce ochii i se împăienjeneau de lacrimi, simţi că, dacă ceda impulsului de a se lăsa îmbărbătată, controlul ei asupra propriilor emoţii, şi aşa suprasolicitat, se va nărui.

– Veţi vedea, spuse ea din nou, smulgîndu-se din braţele lui Russell.

Cei doi schimbară din nou o privire, dar de data aceasta Karen înţelese că rămăsese ceva ce ei nu-i spuseseră.

– Ce mai e? întrebă ea, privindu-şi soţul, iar apoi pe poliţist.

Mark Shannon îi întinse, şovăind, o bucată de hîrtie.

Karen rămase cu ochii pironiţi pe faţa unei fete.

O fată cu păr lung şi negru.

Un păr ca al lui Julie.

– Ce... ce e asta? întrebă ea, deşi presimţea răspunsul lui Shannon.

– O cheamă Dawn Sanderson, spuse Mark. A dispărut din Los Banos acum o săptămînă. Ultima oară a fost văzută mergînd spre I-5 cu intenţia să plece din oraş. Probabil că fata a fugit de acasă; prietenii ei cred că se ducea spre Los Angeles. Voia să se facă actriţă.

– Şi bănuiţi că asta e fata al cărei schelet...

Se opri, nemaiavînd puterea de a continua.

– Acum îi verificăm şi fişa dentară, continuă Shannon. Ne va veni spre amiază. Şi totuşi, chiar dacă e scheletul lui Dawn Sanderson, problema rămîne extrem de gravă. Dacă e vorba de un criminal în serie...

– Nu! strigă Karen ascuţit. Nu se poate întîmpla aşa ceva! Nu! Dar Jeff şi Andy? Doar se crede că ar fi împreună, nu-i aşa? Şi, dacă sînt împreună...

– Nu prea mai ştim ce să credem, îi răspunse Mark Shannon. Deocamdată verificăm toate pistele şi trebuie să fim pregătiţi şi pentru...

Se întrerupse, văzînd faţa palidă a lui Karen.

– În fine, trebuie să fim pregătiţi pentru orice s-ar putea întîmpla, încheie el.

– Eu cred că sînt împreună, spuse Karen. Cred că Jeff, Julie şi Andy Bennet sînt toţi împreună şi îi vom găsi.

Se strădui să zîmbească.

– Cine ştie, poate Kevin i-a şi găsit.

Karen şi Russell îşi amintiră de biletul lăsat pe frigider, în care băiatul îi asigura că se va întoarce pînă la prînz.

Se făcuse aproape unu. Nu se auzise nimic despre Kevin; cei care făceau parte din echipa de căutare şi se întorseseră la bază nu spuseseră că îl văzuseră.

Nici Karen, nici Russell nu doreau să pună în cuvinte adevărul pe care îl ştiau amîndoi, dar fiecare îl putea citi în ochii celuilalt.

Le mai dispăruse un copil.

Vic Costas ajunse pe culme şi se opri să-şi tragă sufletul, în urma efortului neobişnuit pentru el. Una era să strîngi fînul şi alta să alergi de pe un deal pe altul. Cum însă ajunsese să-i placă de Jeff Larkin în răstimpul în care băiatul era la ferma lui, era hotărît să continue căutarea, cu sau fără respiraţia tăiată. Doar un minut sau două, cît să-şi revină, după care va porni iar la drum. Bătrînul fermier grec îşi şterse fruntea cu o basma veche, roşie, după care aruncă o privire spre vale. Era pentru prima oară cînd o vedea, pentru că un loc atît de frumos, cu un fir de apă şerpuind pe fundul văii străjuite de pîlcuri de stejari şi ceva ce semăna cu o peşteră de cealaltă parte, aşa ceva nu putea fi uitat.

O peşteră...

Pe vremea copilăriei lui, în Grecia, descoperise împreună cu un prieten o peşteră, undeva în afara satului. O foloseau ca pe un adăpost unde se ascundeau de părinţi.

Costas se încruntă.

Oare asta să fi fost?

Îşi înfundă basmaua în buzunarul pantalonilor şi începu să coboare panta mai mult în fugă, alunecînd, în ciuda eforturilor lui de a nu îşi pierde echilibrul. Ajuns la capătul pantei abrupte se opri iar, de data asta lăsîndu-se în genunchi, lîngă pîrîiaşul din care scoase apă cu palmele făcute căuş, pe

care apoi şi-o turnă peste capul năclăit de sudoare. După ce îşi curăţă faţa de praf, luă din nou apă şi o sorbi însetat.

Cînd arşiţa din trup i se ostoi, simţi o privire aţintită asupra lui. Întoarse capul, aşteptîndu-se să vadă un coiot oprit pe panta dealului, cu o labă ridicată în aer, studiindu-l.

Nu era nimic.

Se aplecă să mai scoată puţină apă în pumnii ţinuţi căuş, cînd atenţia îi fu atrasă de o mişcare din umbra care acoperea intrarea în peşteră. Se ridică în picioare şi îşi duse palma la frunte, încercînd să-şi ferească ochii de soarele orbitor. Nimic.

Apoi, din umbră se desprinse o siluetă care îl făcu pe Vic să îşi piardă respiraţia.

Julie Spellman.

Era sigur că nu se înşela, părul fetei se revărsa ca o cascadă întunecată peste umeri, exact aşa cum şi-o amintea din ziua cînd stătuse cu Ben Larkin.

Şi totuşi, în afară de păr, nimic nu mai semăna cu imaginea din memorie.

Julie Spellman era o fată zveltă.

Fata din faţa lui era umflată, iar corpul ei nefiresc de dilatat îl făcu pe Vic Costas să se cutremure, anticipînd ceva rău.

Fiorul se transformă în spaimă îngheţată cînd, un moment mai tîrziu, ochii ei se opriră asupra sa şi fata îşi ridică mîna cu degetul îndreptat spre el, exact aşa cum făcea baba acasă, pe cînd era copil.

Baba care îl blestemase atunci cînd el şi prietenul lui o făcuseră vrăjitoare.

Dintr-o dată se simţi invadat de aceeaşi spaimă iraţională ca atunci cînd avea şapte ani. Se întoarse, încercînd să scape de degetul lui Julie Spellman aţintit asupra lui, la fel cum procedase cu mai bine de o jumătate de o veac în urmă, cînd fugise de degetul noduros al bătrînei grecoaice.

După doi paşi se împiedică, mai făcu alţi doi şi se împiedică iar, prăbuşindu-se la pămînt. Încercă să se ridice, dar simţi o înţepătură de foc în palmă, care îi smulse un strigăt de durere. Rămase pe jos şi îşi ridică mînă rănită, uitîndu-se la ea.

Palma îi era acoperită de furnici roşii. În timp ce îşi scutura mîna în încercarea de a le îndepărta, se întrebă de unde apăruseră: o armată întreagă continua să-l înţepe, lăsîndu-şi otrava în sîngele lui.

Începuseră să-l ardă şi gleznele. Se uită în jos şi văzu alte furnici, cu miile, năpădindu-i pantofii, dispărînd sub pantalonii de doc.

Gîfîind din cauza spaimei şi durerii, Vic Costas începu să se lovească peste pantaloni şi mai făcu o încercare să se ridice în picioare.

Apoi auzi un bîzîit.

Vag la început, zumzăitul devenea tot mai intens. Pînă să-şi dea seama că zgomotul venea dinspre peşteră, se trezi înconjurat de un nor dens de albine care roiau în jurul lui, aşezîndu-i-se pe faţă, pe mîini, pe ceafă, atacîndu-i fiecare părticică din pielea lăsată liberă.

O înţepătură era urmată de nenumărate altele.

Vic urla de durere şi braţele lui băteau aerul în încercarea disperată de a alunga albinele. În cele din urmă se împletici spre apa care, dacă ar fi fost suficient de adîncă, l-ar fi ferit de înţepături şi i-ar fi alinat chinul acelui foc ce începuse să-l copleşească.

Îi mai rămăseseră doar un pas sau doi pînă la apă, cînd se prăbuşi. Preţ de un minut-două rămase în ţărînă, zvîrcolindu-se aidoma unui şarpe, în timp ce din gîtlejul care i se contracta cu repeziciune se rostogoleau gemete agonice.

Îşi prinse gîtul cu mîinile. Traheea continua să se închidă şi el se zbătea din răsputeri să tragă aer în piept, dar rezerva de

oxigen i se epuiză în cîteva secunde, aruncîndu-l într-o beznă adîncă.

O beznă unde, spre marea lui uşurare, nu mai simţea acele insectelor care continuau să-l atace.

Cînd inima încetă să-i mai bată şi un ultim suspin i se desprinse de pe buze, albinele dispărură.

Acum însă, tot mai multe furnici se iveau din coloniile lor subterane şi alergau pe pămîntul bătătorit, pentru a năpădi cadavrul pe care începuseră deja să-l ciugulească de carne.

Muştele se adunară şi ele, lăsîndu-şi ouăle din care vor ieşi curînd viermii care se vor hrăni din măruntaiele şi creierul lui Vic Costas.

În doar cîteva ore, cadavrul lui Vic Costas va dispărea aidoma celui al lui Dawn Sanderson şi din el nu va mai rămîne pe fundul văii decît o grămadă de oase care le vor oferi vulturilor un ospăţ frugal.

Apoi vor veni coioţii şi vor împrăştia rămăşiţele printre dealurile care înconjurau valea.

Julie Spellman urmărise moartea lui Vic Costas din intrarea în peşteră. Se întoarse şi intră în răcoarea grotei, supunîndu-se forţei dinăuntrul ei, exact aşa cum făcuseră şi albinele care îl atacaseră pe fermierul grec, provocîndu-i un sfîrşit îngrozitor.

25

Sara McLaughlin era îngrozită.

Se afla într-una din rezervele spitalului din San Louis Obispo.

O reverv㠠în care era singură, cu un televizor la care putea să se uite cît avea chef.

Cam aşa îşi imaginase Sara paradisul pînă în dimineaţa aceasta.

Dar, încă de cînd se trezise, se simţea îngrozitor: o chinuia o mîncărime cumplită pe care nu reuşea să o astîmpere oricît s-ar fi scărpinat. Nimic nu îi calma senzaţia înţepăturilor de foc – nici soluţia de calamină, nici sprayul de plajă, nici altceva.

Cea mai mare parte a zilei tremurase din cauza aceloraşi fiori de gheaţă ca acum zece ani, cînd era să moară din cauza scarlatinei.

Cu puţin timp în urmă îi fusese atît de rău, încît crezuse că va vomita chiar acolo, în mijlocul camerei, sau chiar că va muri. Şi totuşi, oricît ar fi încercat să spună medicilor sau asistentelor cît îi era de rău, nu reuşea să o facă.

Îşi repeta în minte cuvintele la infinit, ba chiar încercase să le rostească pentru sine cu voce scăzută. Cu toate acestea, de fiecare dată cînd deschidea gura să vorbească, era de parcă altcineva ar fi făcut-o în locul ei, cineva necunoscut care pusese stăpînire pe trupul ei, glăsuind în locul ei.

Din fericire însă, nimeni nu o credea. Se vedea clar cît îi era de rău, deşi nu o putea pune în cuvinte.

Dar cum putea să-i fie atît de frig şi să se simtă atît de febrilă, cînd temperatura ei continua să fie normală?

Era clar că de arătat arăta rău. De cîte ori îşi vedea chipul reflectat în oglindă, era tot mai palid, iar părul îi era ud şi năclăit, ca atunci cînd avea gripă.

Dar nu ăsta era lucrul cel mai rău.

Partea cea mai gravă era starea acută de agitaţie care nu o slăbea nici o clipă. Avea sentimentul că trebuia să scape din cameră, să evadeze din spital şi să fugă pe dealurile care o chemau din spatele ferestrei. Din clipa în care se trezise, simţise îndemnul de a se duce spre dealuri. Un îndemn tot mai insistent. Dacă mama nu ar fi obligat-o, practic, să se urce în maşină, pentru a merge la spital, în mod sigur nu ar mai fi rezistat ispitei.

Dar ei nu-i plăceau dealurile. Îi fusese întotdeauna frică să se aventureze în afara oraşului, îi fusese teamă să nu se rătăcească, să nu fie muşcată de vreun şarpe cu clopoţei sau atacată de un coiot.

Şi totuşi, azi tentaţia de a urca prin sălbăticia vălurită, de un verde-maroniu, devenise aşa de puternică, încît nu i se mai putea opune.

Cu spaima care i se înnoda în pîntec, Sara îşi mai ridică o dată ochii spre mama ei, încercînd să-i spună ce avea cu adevărat.

Numai că, de data asta, cuvintele se întoarseră împotriva ei.

– De ce trebuie să stau aici? întrebă ea pe un ton iritat, la auzul căreia ea însăşi ar fi vrut să urle de furie şi neputinţă.

Îşi înfăşură degetul pe o buclă de păr şi trase de ea.

– Doar nu am nimic. Dacă era tata aici...

Doamne, de ce spusese aşa ceva? Mama ei nu putea să sufere cînd Sara punea toate relele care li se întîmplau pe seama gestului ei de a-şi fi alungat soţul din casă cu un an în urmă! Îi venise aşa, dintr-o dată?

– Dacă tatăl tău ar fi fost aici, lucrurile ar fi fost la fel, îi spuse Jean McLaughlin. Îţi vine să crezi sau nu, tatăl tău nu are nici în clin, nici în mînecă cu boala. Şi trebuie să rămîi aici pentru că doctorii încă nu ştiu ce se întîmplă cu tine.

Deşi afişă o bosumflare răutăcioasă şi se întoarse să privească pe fereastră, Sara răsuflă uşurată. Numai de nu m-ar crede, se ruga ea în tăcere. Indiferent ce le spun, numai să nu mă creadă!

– Şi cu toate astea, spuse ea tare, incapabilă să se opună cuvintelor care îi plecau nedorite de pe buze, îţi repet că nu am absolut nimic! Mă simt excelent!

Jean McLaughlin îşi întoarse privirea chinuită spre Ellen Filmore, care venise cu o oră în urmă de la Pleasant Valley pentru a vedea în ce stare se afla pacienta ei.

– Poate că e mai bine să o iau acasă, spuse ea alarmată. Cînd văd cît de nefericită e...

Nu! şi-ar fi dorit Sara să poată ţipa. Nu mă lua acasă! Nu mă duce nicăieri! Încuiaţi-mă aici! Vă rog... vă rog... ajutaţi-mă!

Şi totuşi, în ciuda frazei chinuite pe care reuşise să o exprime doar în tăcerea propriei minţi, simţi cum buzele i se strîng într-un rictus înfuriat. Să nu vă luaţi după mine, le imploră ea în tăcere, sperînd ca, printr-o minune, cineva, poate chiar doctoriţa Filmore, să-i audă mesajul pe care încerca disperată să-l transmită.

Spre uşurarea Sarei, Ellen Filmore îşi ridică mîna pentru a opri lamentările doamnei Jean McLaughlin.

– Pînă nu aflăm exact ce se întîmplă cu Sara, nu pot autoriza plecarea ei de aici. Pe lîngă faptul că nu ştim despre ce e vorba, nu ştim nici cum a luat boala asta şi nici cît de contagioasă e.

Kevin Owen! ar fi vrut Sara să strige. Am luat-o de la Kevin Owen!

Dar, aidoma tuturor celorlalte lucruri pe care ar fi vrut să le spună, nici aceste cuvinte nu se făcură auzite.

Ellen Filmore se întoarse în Pleasant Valley spre seară. Nici nu-şi dăduse seama cînd parcursese drumul de la San Luis Obispo, care şerpuia printre dealuri, pentru că tot timpul călătoriei mintea doctoriţei lucrase febril pentru a pune cap la cap piesele acelui *puzzle* complicat.

În cursul după-amiezei veniseră trei specialişti să o examineze pe Sara şi nici unul dintre ei nu reuşise să găsească vreo explicaţie pentru starea în care se afla. Deşi de faţă cu Jean McLaughlin debitaseră platitudini liniştitoare, cînd rămăseseră numai cu Ellen deveniseră pesimişti.

Esenţa problemei era că, dacă nu aveau habar care putea fi sursa bolii Sarei, ştiau sigur care nu era aceasta.

Nu era o bacterie, ceea ce Ellen ştia deja.

Nu era nici un virus sau retrovirus*.

Rămînea în picioare ipoteza legată de prezenţa unui parazit, dar nici specialistul în boli tropicale – boli care puteau explica prezenţa larvelor din sînge – nu fusese în stare să ofere o explicaţie plauzibilă, care să se potrivească acestui caz.

Într-adevăr, singura probă materială pe care o aveau la îndemînă era că aceleaşi larve pe care le găsiseră în sîngele

* Virus care invadează corpul celulei, unde produce mai mulţi viruşi ARN, printre care SIDA, şi viruşi generatori de cancer (n.tr.).

lui Jeff Larkin şi al lui Julie Spellman se aflau şi în sîngele Sarei McLaughlin.

Fiecare din cei trei specialişti ordonase propriul său set de teste şi probe de sînge din diferite părţi ale corpului Sarei.

Unele din teste erau neplăcute, altele de-a dreptul dureroase.

Tot timpul însă, Sara susţinea că nu avea nimic şi că se simţea excelent.

Ellen Filmore nu o crezuse o clipă. Continua să fie îngrijorată. Ce fel de boală era aceea care îl putea face pe un om suferind să susţină că se simţea excelent?

Ce fel de boală se putea ascunde aşa de bine, încît prezenţa ei să nu poată fi semnalată nici de febră, nici de tensiune, nici de modificări ale ritmului respiraţiei sau al bătăilor inimii?

Dar cel mai înspăimîntător lucru era că această boală îşi împiedica bolnavul să se plîngă de starea lui reală.

Răspunsul era că nici o boală nu corespundea parametrilor pe care îi avea la îndemînă Ellen Filmore. Nici una din bolile de care auzise Ellen Filmore sau cei trei specialişti care o văzuseră pe Sara în cursul acelei zile, sau care să fi apărut în băncile de date ale celor trei biblioteci medicale pe care Ellen le consultase prin intermediul calculatorului de la spitalul din San Luis Obispo.

Ellen Filmore începea să înţeleagă ce trebuie să fi simţit doctorii care se confruntaseră cu primele cazuri de SIDA.

Uimiţi, apoi dezorientaţi, iar în cele din urmă îngroziţi.

În timp ce maşina urma sinuozităţile şoselei 41, Ellen trecu iar în revistă toate datele problemei.

De fiecare dată revenea la Julie Spellman.

De fapt, totul începuse cu ea. Să fi fost ceva pe care îl adusese din Los Angeles?

În acest caz, însemna că organismul al cărui purtător devenise avea o perioadă de incubaţie, de vreme ce Julie se simţise atît de bine în primele zile.

Şi totuşi, la ceilalţi copii simptomele se manifestaseră aproape imediat.

Să fi fost ceva care trezea organismul la viaţă?

Pe Ellen o trecură fiori, amintindu-şi ziua cînd o văzuse pe Julie după ce fata fusese atacată de albine la ferma tatălui ei.

O tratase atunci împotriva înţepăturilor cu un nou ser antivenin care, doar cu o săptămînă înainte, salvase viaţa lui Molly.

Era cu putinţă ca antiveninul să fi avut vreun efect asupra organismului aflat în sîngele lui Julie, transformîndu-l dintr-o prezenţă benignă într-un parazit activ, pe care, apoi, i-l transmisese lui Jeff Larkin, lui Andy Bennet şi Sarei?

Dar, în acest caz, de ce apăruseră simptomele în cazul lor la momente atît de diferite?

Nici Andy, nici Sara nu o mai văzuseră pe Julie de cînd merseseră la film, în ziua în care Julie fusese înţepată de albine. Dacă boala le fusese transmisă tuturor în aceeaşi seară, de ce nu se manifestaseră simptomele la toţi în acelaşi timp?

Era posibil să fie vorba de perioade de incubaţie diferite. Dar putea viaţa parazitară să aibă perioade de incubaţie diferite, mai cu seamă în medii similare, cum sînt corpurile umane?

Intră în Pleasant Valley, dar, în loc să se îndrepte spre Third Street, strada pe care locuia, Ellen traversă oraşul şi se opri în parcarea spitalului. Locul era pustiu, chiar şi Roberto Muñoz îşi încheiase ziua de muncă. Intră, apoi se duse în biroul ei şi îşi deschise agenda.

Începu să dea telefoane.

Shelley Munson, care fusese la film împreună cu toţi ceilalţi chiar în ziua cînd Julie fusese înţepată, se simţea per-

fect şi, mult mai important, arăta cît se poate de bine. Aşa susţineau părinţii ei.

Kevin Owen începuse să arate ciudat după ce fusese sus pe dealuri cu Jeff Larkin, ceea ce se întîmplase ieri dimineaţă. Acum lipsea de acasă.

Shelley îi văzuse ieri după-amiază pe Kevin şi pe Sara împreună.

O parte a secvenţei devenea clară: Julie lui Jeff, Jeff lui Kevin, Kevin Sarei.

Dar Andy Bennet?

Dacă o luase de la Julie în seara cînd fuseseră la film, de ce nu se manifestase boala mai devreme?

De ce la Jeff aşa de repede şi la Andy mult mai tîrziu?

Şi, dintr-o dată, adevărul îi răsări din străfundurile minţii.

Fusese tot timpul atît de aproape de el, numai că refuzase să-l vadă.

Antiveninul nu declanşase ceva aflat în sîngele celor afectaţi.

Antiveninul însuşi era purtător.

Ea însăşi i-l injectase lui Julie şi apoi lui Andy. A doua zi se îmbolnăviseră amîndoi.

Dar Molly? Şi ei i se administrase acelaşi antidot împotriva aceloraşi înţepături, nu-i aşa? Dintr-o dată, în faţa ochilor ei începură să se deruleze fragmente din scenele al căror martor fusese.

Sticluţa din San Luis Obispo, care avea pe etichetă un nume atît de lung, încît îi fusese greu să-l pronunţe.

Sticluţa pe care i-o dăduse Carl Henderson în dimineaţa în care o adusese pe Julie la spital.

Şi dacă în locul medicamentului îi dăduse altceva?

Ellen Filmore oftă adînc în singurătatea biroului.

Cum fusese posibil să administreze pacienţilor ei o doză din ceva al cărui nume nu putea nici să-l pronunţe? Şi nu numai unui singur pacient, ci la doi.

Ieşi din birou cu inima bătîndu-i puternic şi intră în cabinetul unde îi examinase pe Andy Bennet şi pe Julie Spellman. Se opri în faţa dulapului şi trase unul din sertare, căutînd agitată sticluţa maro.

Iat-o, exact unde o lăsase.

O smulse de la locul ei şi îşi aţinti privirea asupra etichetei, scotocind înfrigurată prin memorie în căutarea unei amintiri legate de eticheta pe care o văzuse pe sticluţa din San Luis Obispo.

Dar, în timp ce se chinuia să-şi amintească numele medicamentului, observă altceva.

Nivelul lichidului din sticluţă.

După doza pe care i-o făcuse lui Andy Bennet, mai rămăsese jumătate din ser. Ţinea minte perfect acest amănunt, deoarece îşi propusese să-l roage pe Carl Henderson să-i mai aducă.

Sticluţa din mîna ei era plină.

Dar aşa ceva nu era cu putinţă.

Doar dacă nu cumva Roberto sunase la UniGrow şi obţinuse o nouă cantitate de antivenin.

Se întoarse în birou, strîngînd tare sticluţa în mînă, apoi formă numărul lui Roberto. Cînd, după al şaselea apel, răspunse robotul, Ellen închise aparatul pentru că în minte îi veneau alte amintiri.

Povestea lui Otto Owen despre încercarea lui Carl Henderson de a o viola pe Julie.

O poveste la care Otto nu renunţase nici o clipă, deşi însăşi Julie o negase.

O negase, dar abia după ce Ellen îi administrase o doză din ceea ce se afla în sticluţă.

Să-i fi dat Carl cu bună ştiinţă sticluţa care conţinea altceva?

Îşi aminti de felul în care Carl încercase să-şi ia medicamentul înapoi, dar ea se opusese.

Carl trecuse ieri pe la ea, acuzînd dureri de stomac. Şi ea îl examinase în acelaşi cabinet în care avea sticluţa.

Cînd piesele jocului începură să se aşeze fiecare la locul ei, o furie cumplită o cuprinse pe Ellen Filmore.

Dacă Otto nu se înşelase cu privire la ceea ce văzuse, însemna că Henderson nu avea intenţia să o salveze pe Julie! Mai curînd spera să moară.

Şi, cum asta nu se întîmplase, el se retrăsese pur şi simplu, lăsînd-o pe ea să administreze şi altora ce se afla în sticluţă.

Îşi înşfăcă furioasă geanta, trînti sticluţa în harababura dinăuntru şi plecă de la spital direct spre biroul şerifului din clădirea primăriei.

Era încuiat şi Ellen înţelese imediat de ce.

Ambii şerifi erau încă pe dealuri, căutîndu-i pe copiii care dispăruseră. Copiii pe care îi otrăvise Carl Henderson.

Îi otrăvise cu bună ştiinţă.

Urcă în maşină, fierbînd de furie.

Acceleră şi se desprinse de lîngă bordură.

O parte din mintea ei îi spunea că era pe cale să comită o greşeală. În loc să se lase dominată de furie, ar trebui să se ducă acasă, să-şi toarne ceva de băut şi apoi, după ce se va fi calmat, să hotărască exact ce trebuia să facă.

Cel puţin să fi aşteptat mai întîi să ia legătura cu Roberto, pentru a se încredinţa că nu adusese o provizie nouă de ser de la San Luis Obispo, unde fusese ieri.

Furia împotriva lui Carl Henderson se dovedi însă mai puternică decît frînturile gîndurilor raţionale care îi treceau prin minte.

Trebuia să aibă o discuţie cu el.

Chiar atunci.

Carl Henderson se afla în laboratorul din beciul casei lui cînd auzi soneria. La început se simţi tentat să-şi lase vizitatorul să sune pînă se va plictisi şi se va hotărî să-l lase în pace.

Dar avea maşina trasă în faţa casei. Aşa că, oricine suna la uşă, ştia că era în casă sau pe undeva prin apropiere şi nu va pleca prea uşor.

Totuşi, ceea ce examina acum în laborator era atît de fascinant, încît chiar şi gîndul celor cîteva minute pe care trebuia să le piardă pentru a scăpa de cel din faţa uşii îl agasa.

Era în faţa cutiei în care se afla şobolanul pe care îl injectase în seara trecută cu serul din sticluţa recuperată din cabinetul lui Ellen Filmore.

Sticluţa acuzatoare, pe care nu o putea lăsa să fie găsită acolo.

Acum, în timp ce privea capacul transparent, nu mai avea nici o îndoială că făcuse bine că recuperase serul.

Nu atît pentru că ar fi înţeles ce anume se întîmplase în cutie. Pentru aşa ceva mai avea nevoie de ore, poate de zile întregi ca să studieze rămăşiţele şobolanului la microscop.

Soneria îşi repetă apelul şi Henderson închise lumina puternică de deasupra etajerei şi urcă grăbit scările abrupte, ajungînd la parter. Stinse lumina din beci, iar apoi, înainte de a porni pe coridorul care ducea spre holul de la intrare, se asigură că uşa de sub scări era bine închisă. Ajuns la uşă, trase draperia care acoperea geamurile uşii de la intrare.

O văzu pe Ellen Filmore, al cărei chip îl făcu să se înfioare.

Deschise uşa, abordînd masca unui zîmbet cît mai amabil peste nervozitatea care începuse să-l cuprindă.

– Ellen, o întîmpină el. Ce plăcută...

– Fără, îl întrerupse ea cu o voce de gheaţă, în care cuvintele aveau asprimea unui raşpel. Ştiu ce ai făcut, Carl. Acum ştiu că serul pe care mi l-ai dat să i-l injectez lui Julie Spellman nu e antidotul care a salvat-o pe Molly.

Henderson se străduia din răsputeri să mimeze surpriza. Deschise uşa şi cu un gest o invită înăuntru.

– Antidotul? întrebă el. Cum adică nu e cel care a salvat-o pe Molly? Cum să nu? Şi a avut efect şi asupra lui Julie.

– Chiar aşa? întrebă Ellen cu o voce tot mai amară, pe măsură ce creştea şi furia din ea. A murit deja, Carl? Ale ei au fost oasele găsite azi sus pe deal?

Carl simţi cum un alt fior de groază i se strecoară în suflet. Despre ce oase vorbea? Nu cumva...

Alungă gîndul. Chiar dacă găsiseră un os sau două, ce putea să dovedească asta?

– Ellen, mă tem că nu mai pricep nimic, spuse el cu o voce care nu trăda nimic din neliniştea tulbure care îi cuprinsese fiinţa. Dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut şi spune-mi exact despre ce e vorba.

Se întoarse şi porni spre camera de zi, aprinzînd candelabrul de cum intră pe uşă. Lumina refractată prin prismele de cristal făcea să licărească sutele de carapace irizate ale insectelor prinse în casetele care acopereau pereţii. De pe fiecare masă, aranjamente întregi de fluturi păreau că îşi vor lua zborul prin capacele de sticlă pentru a pluti prin cameră.

Ellen Filmore, care trecuse şi ea pragul uşii, luîndu-se după Carl Henderson, se opri locului cu respiraţia tăiată în faţa priveliştii care i se înfăţişa.

Henderson, care se afla în faţa micii mese de serviciu pe care o folosea drept bar, se întoarse surîzător spre ea.

– E pentru prima oară cînd vii aici, nu-i aşa? Te interesează insectele?

– Pînă astăzi nu m-au interesat, răspunse ea rece.

Chiar în clipa cînd îi replică, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Ceva din comportamentul lui Carl Henderson se schimbase pe neaşteptate.

Ceva aproape insesizabil – doar o ezitare a zîmbetului şi uşoara umbrire a ochilor.

Fusese însă suficient pentru Ellen să-şi dea seama că el ştia exact despre ce era vorba şi că ea făcuse o greşeală ducîndu-se acolo.

Greşeala de a fi cedat furiei care o cuprinsese la descoperirea adevărului. Instinctiv făcu un pas în spate, apoi se întoarse pentru a se îndrepta spre uşa de la intrare.

Carl Henderson se dovedi însă mult mai rapid decît s-ar fi aşteptat ea. Era la un pas de uşă cînd braţul lui stîng o prinse cu o mişcare şerpească de gît, în timp ce cu mîna dreaptă o apuca de încheietură, trăgîndu-i fără efort degetele de pe clanţă, după care îi răsuci braţul la spate.

– Poţi să ţipi dacă vrei, îi spuse el. Nimeni nu te va auzi, crede-mă.

– Dă-mi drumul, îi ceru Ellen, dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că furia care îi sugrumase vocea doar cu o clipă în urmă se transformase în frică.

– Nu cred că pot s-o fac, Ellen, îi spuse Henderson.

O tîrîse deja pînă la jumătatea holului. Ellen crezu că o va duce în bucătărie. Dar el se opri, smucind-o cu brutalitate de braţul drept, după care deschise o uşă aflată sub scări.

Cînd împingînd-o, cînd susţinînd-o, Henderson o obligă să coboare scările pînă în beci.

– Dacă vrei să ştii totul în legătură cu serul, îi şopti el la ureche cu o voce aspră, nu văd de ce te-aş opri să afli.

Continuă să o tîrăscă după el. Apoi, ţinîndu-i mîna în cleştele de fier al degetelor lui, aprinse lumina fluorescentă de deasupra etajerei. Ellen îşi feri ochii de strălucirea puternică, iar apoi privirea i se opri pe cutia în care se afla şobolanul.

Acesta era mort.

Avea pielea sfîşiată din cauza furiei cu care se scărpinase pentru a scăpa de mîncărimea care îl chinuise cu o noapte înainte, iar nasul îi sîngerase în urma izbiturilor de pereţii cutiei, pe cînd roiul din trupul lui încerca să scape de bîzîitul ventilatorului.

Ceea ce mai rămăsese din şobolan zăcea acum pe fundul cutiei, dar ceea ce îi atrase atenţia lui Ellen nu erau nările lui sîngerînde, ci pelicula neagră din interiorul cutiei, pe de peretele opus ventilatorului.

Deşi nu reuşea să distingă indivizii care o alcătuiau, vedea toată masa aceea fremătătoare mişcîndu-se, unduindu-se, tîrîndu-se pe suprafaţa peretelui de plastic, schimbîndu-şi necontenit forma.

– Ce e asta? întrebă ea cu ochii lipiţi de masa întunecată.

– Un roi, îi răspunse Carl Henderson. Un roi de ceva ce pare a se comporta la fel ca un stup de albine sau o colonie de furnici. Năpădesc, se hrănesc, se înmulţesc şi, cînd roiul devine prea mare, se divid. Atunci decolează forţa de invazie, care pune stăpînire pe o nouă gazdă şi o colonizează.

Zîmbi.

– Iar eu sînt creatorul ei, adăugă el. Am creat o nouă formă de viaţă.

În timp ce îl asculta, Ellen Filmore privi mută şobolanul.

– Ele l-au omorît, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce seacă, înţelegînd prin ce trebuie să fi trecut cei patru tineri dispăruţi.

– Încă nu sînt sigur, răspunse Henderson cu un glas în care nu se citea nici o emoţie. Se poate să-l fi omorît, cum tot atît de bine se poate să-l fi înnebunit doar, iar el să se fi omorît singur în încercarea de a scăpa.

Zîmbi din nou, dar, cum stătea cu spatele, Ellen nu văzu răceala din expresia feţei lui.

– Pînă dimineaţă o să ştiu mai multe, spuse el. Şi poate că o să-ţi spun şi ţie ce am descoperit.

Începu iar să o tragă, forţînd-o să se îndrepte spre o uşă aflată în partea cea mai îndepărtată a subsolului.

– N-o să-ţi placă aici, spuse el, în timp ce deschidea uşa.

O împinse înăuntru şi o încuie imediat.

– Nici fetei pe care am găsit-o pe autostradă nu i-a plăcut, adăugă el cu voce tare, aşa încît ea să-l audă bine. Nici lui Otto Owen nu i-a plăcut deloc, deşi vizita lui a fost foarte scurtă.

Se întoarse şi se apropie de etajeră pentru a începe cercetările asupra organismelor – organismelor *lui* – aflate în interiorul cutiei de plastic.

O nouă specie de albină microscopică, dacă albină se va dovedi pînă la urmă a fi, pe care Carl Henderson o crease în subsolul casei lui. Chiar dacă nu era exact ceea ce intenţionase, urma să fie realizarea cea mai mare a vieţii lui.

O nouă formă de viaţă, care nu mai existase pînă atunci pe planetă.

Forma lui. *Apis hendersonis.*

Se întoarse şi îi strigă lui Ellen Filmore:

– O să-ţi placă exemplarele mele. Şi tu o să le placi lor.

26

– Nu cred că aş suporta să mă duc acasă, spuse Marge Larkin, privind absentă în lumina săracă a înserării.

Se făcuse aproape ora opt şi căutarea se oprise pe timpul nopţii, ultimul dintre voluntari coborînd cu greu în urmă cu jumătate de oră. Marge se afla în camera de zi a casei lui Karen şi Russell Owen, cu mintea amorţită şi emoţiile secătuite. Se simţea mult mai obosită decît ar fi fost normal pentru ora aceea. Deşi nu îi era foame – nu-i fusese întrega zi – se apropie de măsuţa de serviciu şi se opri la farfuria cu şuncă pe care o adusese cineva – nici nu mai ştia cine – în cursul după-amiezei.

– Atunci nu te duce acasă, îi spuse Karen, gîndindu-se cum se va simţi Marge peste noapte.

Îşi aminti de noaptea care urmase morţii lui Richard, cînd îşi impusese să se culce şi rămăsese trează pînă în zori, simţind cum singurătatea se strîngea în jurul ei, ca o masă compactă a cărei greutate sporise atît de mult, încît se întreba dacă va mai avea suficientă putere să se ridice din pat. Noaptea aceasta va fi la fel pentru Marge, îşi spuse ea. Karen îl avea pe Russell ca sprijin, dar Marge rămăsese numai cu Ben.

Băieţelul se aşezase pe podeaua camerei soţilor Owen, alături de Molly, şi se uita la televizor. Karen aruncă o privire în cameră prin uşa deschisă şi aproape că îi invidie pe cei doi copii de nouă ani care puteau cu atîta uşurinţă să se lase cu totul în voia imaginilor de pe ecran, pentru a uita, chiar şi pentru cîteva minute, că se întîmplase ceva îngrozitor în viaţa lor. Nu, Ben nu era suficient de mare pentru a o ajuta pe mama lui prin pustiul de disperare al nopţii care va urma.

Apoi Karen se întoarse spre Marge şi o prinse de mînă.

– Doar avem atîta loc aici, zău aşa.

Văzînd privirea ezitantă a lui Marge, Karen continuă:

– E timpul ca Molly să se culce, iar Russell poate să-l culce şi pe Ben.

– Eşti sigură că nu vă deranjăm? întrebă Marge. Sigur că... în fine, sigur că ar mai uşura puţin lucrurile. Nu ştiu cum voi depăşi noaptea asta în halul în care sînt acum.

– O să reuşim, îi spuse Karen, vrînd să pară mai sigură decît era în realitate.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, simţi nodul dureros din gît. Se ridică repede în picioare.

– Molly? E timpul să mergi la culcare.

– Încă nu, răspunse Molly automat, pregătindu-se să înceapă tocmeala din fiecare seară. E doar...

– Ora opt, o anunţă Karen.

Molly îşi începu seria de argumentări, dar Karen dădu neînduplecată din cap.

– Nu în seara asta, Molly. Te rog fără discuţii, scumpa mea.

Intră în cameră, se aplecă şi o ridică pe Molly, apoi rămase cîteva clipe cu degetele pe obrazul catifelat al fetiţei. Cel puţin tu să nu păţeşti nimic, se rugă ea în tăcere. Dacă ţi se întîmplă ceva, n-o să fiu în stare să mai rezist. N-o să mai pot.

– Dar sînt îngrijorată din cauza lui Kevin şi a lui Julie, spuse Molly, ca şi cum ar fi citit gîndurile mamei ei.

– Sînt convinsă că nu au păţit nimic, îi spuse Karen. Poate că pînă mîine dimineaţă se întorc acasă. N-ar fi grozav?

Molly dădu din cap, dar Karen citi în ochii ei că fetiţa nu credea un cuvînt, la fel cum nu credea nici ea.

– Ben rămîne peste noapte la noi, spuse ea, agăţîndu-se de orice lucru care ar fi putut abate gîndurile lui Molly, ştiind bine că, dacă mai continua discuţia, va izbucni în plîns.

Aşa cum se aştepta, chipul fetiţei se însenină imediat.

– Poate să dormă în camera mea?

Karen clătină din cap.

– Dar va dormi în camera vecină şi dimineaţă, cînd o să te duci să ai grijă de Flicka, el o să te ajute. Nu crezi că o să-ţi placă?

Aşa cum se aşteptase, ideea de a-l şti pe Ben acolo o încîntă pe Molly. Fetiţa se lăsă luată în braţe de Russell şi dusă la etaj fără alte proteste.

– Şi tu, Ben, îi spuse Marge din camera de zi. E timpul să te culci.

Băieţelul, care deslușise falsa veselie din glasul mamei sale, se apropie de ea şi îşi puse braţele în jurul gîtului ei.

– Nu fi îngrijorată, îi şopti el. Jeff o să se întoarcă acasă. Ştiu eu!

Marge îşi strînse fiul în braţe.

– Ştiu, spuse ea.

Dar, în timp ce se uita după Ben, care urca scările în urma lui Russell, Marge ştia că nu crezuse ceea ce spusese, cum nici Karen nu credea cuvintele pe care i le spusese lui Molly.

– Or să se întoarcă într-adevăr Kevin, Julie şi Jeff? îl întrebă Molly pe Russell, care îşi pusese braţul în jurul umerilor ei.

– Sper, spuse el.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz, apoi îi făcu cu ochiul.

– Cine ştie? Poate că mama are dreptate. Poate cînd te vei trezi mîine, ei se vor fi întors deja. Ce surpriză grozavă ar fi!

Molly dădu din cap, sigură că tatăl ei vitreg credea la fel de puţin ca şi mama ei acest lucru. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Şi dacă nu se mai întorc? şopti ea cu o voce tremurătoare. Dacă li s-a întîmplat ceva?

Russell se simţi neajutorat în faţa nefericirii fetiţei.

– Se vor întoarce, spuse el, abia reuşind să-şi ascundă disperarea. Sînt sigur că se vor întoarce.

Russell auzi scîncetul slab de la uşă şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Bailey cu laba din faţă ridicată, dînd nesigur din coadă. O clipă se încruntă, dar înţelese imediat.

– Vrei să dormi cu Molly în seara asta, nu-i aşa, băiete?

Cîinele începu să mişte repede din coadă, apoi dădu buzna în cameră, sări pe patul lui Molly şi se trînti lîngă fetiţă. Spre uşurarea lui Russell, lacrimile lui Molly se uscară ca prin farmec.

– Poate să doarmă cu mine? întrebă ea. Chiar aşa?

– Nu văd de ce nu, spuse Russell, dînd din cap.

Se aplecă şi o mai sărută o dată pe Molly, apoi îl scărpină pe Bailey după urechi.

– Să aveţi grijă unul de celălalt, da?

Molly dădu din cap şi îmbrăţişă cîinele care o linse fericit pe obraz, în timp ce coada lui mare bătea salteaua.

Russell stinse lumina şi coborî scările. Cel puţin Molly şi Ben vor dormi liniştiţi în seara asta. Despre ceilalţi ai casei era sigur că nu vor avea parte de somn.

Luna atîrna pe cer, răsfirîndu-şi lumina palidă pe fundul văii, dar căptuşind peştera cu o beznă de catifea. Kevin Owen

stătea pe jos, cu spatele sprijinit de piatra rece a peretelui opus intrării, cu ochii privind goi lumina cenuşie de afară, în timp ce mintea i se concentra numai asupra stimulilor pe care pînă la venirea lui aici aproape că nu-i remarcase.

De jur împrejur, insectele bîzîiau liniştit în tăcerea nopţii. Numai că în noaptea aceea, în loc să se mai amestece într-un zgomot monoton care se strecura imediat în adîncul conştiinţei lui, fiecare sunet rămînea clar şi distinct.

Chiar în faţa intrării auzi ţîrîitul greierilor, notele lor muzicale ca un semnal nu numai pentru membrii neamului lor, dar şi pentru alte fiinţe.

Iar în contrast cu melodia suavă a greierilor, bîzîitul celorlalte insecte era mai puternic şi, de cîte ori auzea unul din zgomotele ascuţite, Kevin aproape că şi vedea micile creaturi sărind şi înălţîndu-se în aer, pentru a cădea la loc.

Deşi nu le putea zări, simţea totuşi prezenţa furnicilor care alergau pe pămîntul bătătorit al peşterii. Auzea chiar un sunet pe care el îl atribuia mandibulelor care descopereau fragmente minuscule de hrană pe care le cărau în cuiburile ascunse sub pămînt.

Dar sunetul cel mai clar rămînea cel al albinelor.

Vibraţia care venea de pretutindeni avea o tonalitate subliminală, căreia îi răspundea ceva din adîncul fiinţei lui.

Pentru prima oară de cînd contractase boala, senzaţia groaznică din corpul lui se mai alinase.

Mîncărimea, cumplita mîncărime care îi pătrunsese în tot trupul încetase, iar puseurile de febră, care îl ţinuseră ca într-un cleşte timp de două zile, îşi slăbiseră îmbrăţişarea îngheţată.

Briza stîrnită de bătaia milioanelor de aripioare minuscule îi mîngîia pielea. Spaima care îl însoţise permanent, încă din clipa în care venise aici prima oară cu Jeff Larkin, dispăruse şi ea, lăsînd în locul ei certitudinea că venise exact în locul pentru care fusese menit.

Venise acasă.

Nu mai ştia cît timp stătuse cu spatele sprijinit de peretele peşterii şi de cît timp ascultase doar zumzăitul adormitor al insectelor, întrucît conştiinţa lui de sine ca individ începuse să se estompeze.

Încetase să mai fie Kevin Owen, căci organismul care îi mişuna acum în trup nu mai lăsase din personalitatea lui Kevin decît cîteva rămăşiţe, supunîndu-i corpul şi mintea imperativelor unui organism-roi mai mare, din care el, la rîndu-i, nu era decît un fragment.

În timp ce stătea în întuneric, Kevin simţi o chemare, un instinct primar căruia nu avea cum să i se opună.

Urmînd o serie de instrucţiuni venite de la o forţă fără chip şi fără o formă pe care mintea lui ar fi putut s-o recunoască, chiar dacă ar fi vrut, Kevin se ridică de la locul lui şi se îndreptă spre gura peşterii. Ieşi în faţa grotei, se opri şi rămase nemişcat, cu ochii pierduţi în gol.

Era ca şi cum noaptea s-ar fi trezit la viaţă.

Aerul fremăta de zborul insectelor, iar fundul văii părea să fi devenit o adevărată fiinţă, pentru că un covor viu, ţesut din creaturi minuscule, abia vizibile, se mişca învăluit în lumina difuză a lunii, se foia, descriind ceea ce oricărui om normal i s-ar fi părut o mişcare haotică. Ceva din mişcările acestei hoarde masive influenţă entitatea dinăuntrul lui Kevin, care o porni spre est, către dealul de dincolo de vale.

Strivite de tălpile grele, mii de insecte mureau sub picioarele lui, dar, chiar în clipa cînd viaţa era alungată din trupurile lor, erau devorate de alte fiinţe minuscule din jurul lor.

Covorul rămînea însă mereu întreg, modelul lui mereu neschimbat.

Cînd ajunse la piciorul dealului pe care trebuia să-l urce, modelul descris de dansul insectelor de pe fundul văii i se imprimase deja în minte.

Iar corpul său care nu-i mai aparţinea devenise sclavul acelui model.

Păşea prin întuneric, nepăsător la lipsa luminii, cu întreaga lui inteligenţă supusă conştiinţei străine a roiului care îi invadase trupul.

Molly se trezi în bezna camerei, convinsă că se întîmpla ceva. Rămase pe o parte, cu spatele spre fereastră. Deşi nu deschisese ochii, deşi nu auzise nimic, ştia că nu mai era singură în cameră.

Cineva – sau ceva – era acolo.

Strînse ochii şi mai tare, încercînd să nu se mişte, convinsă că, dacă clintea chiar şi un singur deget, acel ceva aflat acolo se va năpusti din beznă asupra ei şi o va rupe în bucăţi, aşa cum ştia că fac căpcăunii din cărţile de poveşti.

Timpul părea să fi încremenit şi, în cele din urmă, Molly se hotărî să rişte, deschizînd ochii. Puţin de tot, doar atît cît să întrevadă lucirea palidă a lunii pătrunzînd pe fereastră.

Lumina lunii şi o umbră.

Icni involuntar, iar apoi îşi ţinu respiraţia, temîndu-se că prezenţa din cameră o auzise.

Umbra se mişca!

Acum o auzi şi ea.

Ceva se apropia de ea, venind dinspre fereastră, ocolind patul...

Refuză să lase slobod ţipătul care i se adunase în gît, convinsă că, dacă ar fi făcut-o, prezenţa din cameră ar fi sărit asupra ei şi...

Apoi Bailey o linse pe faţă, scîncind stins.

Respiraţia îi explodă, făcînd frica paralizantă care o încolţise doar cu o clipă în urmă să se evaporeze, iar ea îşi înlănţui braţele în jurul cîinelui, înfundîndu-şi faţa în blana de pe grumazul lui.

– Să nu mai faci aşa ceva, şopti ea, ca şi cum cîinele i-ar fi înţeles cuvintele. M-ai speriat!

Bailey o mai linse o dată pe faţă, apoi se desprinse din strînsoarea braţelor ei şi porni spre fereastră. Îşi puse labele din faţă pe pervaz, mîrîi uşor, apoi se întoarse şi o privi pe Molly, care stătea ridicată în pat.

– Ce e, Bailey? îl întrebă ea în şoaptă.

Cînd Bailey scînci iar, coborî din pat şi se ghemui lîngă el, luîndu-l în braţe şi încercînd să vadă în întunericul de dincolo de geam.

Încruntată, fetiţa încercă să hotărască ce avea de făcut.

Ben Larkin era în camera alăturată.

Dar unde erau ceilalţi?

Traversă camera cu picioarele goale, evitînd să facă zgomot, apoi crăpă uşa şi ascultă.

Tăcerea era deplină.

Deschise uşa şi mai mult, ieşi pe coridor şi se apropie de camera învecinată. Se opri şi ascultă, dar nu auzi nimic. În cele din urmă deschise uşa, intră şi îl trezi pe Ben.

– Ben, şopti ea. Ben, trezeşte-te!

Ben se răsuci şi deschise ochii.

– Ce? întrebă el. Ce s-a-ntîmplat?

– Bailey, spuse Molly. Nu ştiu ce are, dar se poartă ciudat. Hai să vezi! Vino!

Băieţaşul îşi frecă ochii somnoroşi, îşi trase pantalonii şi îşi puse cămaşa, după care o urmă pe Molly în camera ei. Bailey rămăsese la geam, mîrîind neliniştit.

– Uită-te la el, îi spuse Molly. Ce face acolo?

Ca şi Molly, Ben se duse la fereastră, privi în bezna de afară, dar nu văzu nimic.

– Poate că vrea să iasă, spuse Ben.

Se întoarse spre Bailey.

– Afară? întrebă el. Vrei afară, băiatule?

Bailey dădu din coadă şi se năpusti asupra uşii închise a dormitorului fetei.

– Îmbracă-te, îi spuse Ben lui Molly. Îl ducem jos şi îi dăm drumul afară. Trebuie să facă pipi.

Molly se uită încruntată la Ben.

– Nu-mi scot pijamaua de faţă cu tine, îl avertiză ea. Şi apoi, dacă ieşim, trebuie să te încalţi.

În mai puţin de un minut, Molly, care îl ţinea pe Bailey de zgardă pentru a nu-l lăsa să le-o ia înainte, împreună cu Ben erau în capul scărilor de la etaj, încercînd să distingă ceva în lumina palidă care se revărsa din camera de zi în holul de la intrare.

– Şi dacă ne prind mamele noastre? şopti Molly. Nici vorbă să ne lase să ieşim aşa de tîrziu.

Ben îşi ţuguie buzele, apoi îi făcu semn lui Molly să se ţină după el. Se întoarse şi o porni pe vîrfurile picioarelor spre dormitor. După ce intrară amîndoi, băiatul închise uşa şi se duse la fereastră.

– Pun pariu că putem sări pe geam, spuse el, arătînd spre acoperişul verandei din spatele casei, aflat doar la nici un metru sub pervaz.

Molly privi spre marginea verandei. Nu putea fi mai înaltă decît acoperişul garajului din spatele clădirii în care locuiseră la Los Angeles şi de pe care sărise de sute de ori.

Mă rog, sărise doar o dată, dar nu păţise nimic.

– Şi cu Bailey cum rămîne? îl întrebă ea pe Ben care era deja pe acoperişul verandei, furişîndu-se atent spre marginea lui.

Băiatul îşi întoarse capul şi fluieră încet, iar cîinele sări de pe fereastră pe acoperiş.

O clipă mai tîrziu îi urmă şi Molly, care se alinie alături de ceilalţi doi pe marginea acoperişului, privind spre pămîntul aflat la aproape trei metri dedesubt.

– Poţi? îi şopti Ben şi Molly înţelese din tonul vocii lui că se îndoia.

În loc de răspuns, se rostogoli pe burtă şi se lăsă în jos, ţinîndu-se cu mîinile de jgheab. Rămase suspendată cîteva secunde, apoi inspiră adînc şi îşi dădu drumul. O secundă mai tîrziu ateriză pe pămînt, privind zîmbitoare spre Ben.

– Haide! îl îndemnă ea. Grăbeşte-te, să nu ne audă!

Pe neaşteptate, Bailey, care rămăsese ghemuit lîngă Ben, se încordă şi rămase cu urechile ciulite şi cu tot corpul tremurînd. În clipa următoare sări de pe acoperiş, ateriză pe patru labe şi se năpusti spre coteţul păsărilor.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Molly pe Ben, după ce băiatul sări lîngă ea. Ce vrea să facă?

Aceeaşi idee le veni celor doi copii deodată şi ochii lui Ben se măriră de curiozitate.

– Pun pariu că l-a simţit pe Kevin, spuse băieţelul. Cîinii sînt în stare de aşa ceva. Pot mirosi un om de la distanţe mari!

– Dar dacă e prin apropiere, cum se face că nu vine acasă? întrebă Molly.

Ben dădu gînditor din umeri.

– De unde să ştiu? Poate că s-a împiedicat de ceva şi a căzut. Poate că zace pe-acolo, pe undeva, cu vreun picior rupt, sau mai ştiu eu ce!

Copiii se luară după Bailey şi coborîră panta spre cotețe. Cînd se aflau doar la cîţiva paşi de ele, văzură ceva mişcîndu-se. O umbră născută din întuneric se strecură pe poartă. Molly rămase locului, înlemnită de frică. În loc să se arunce asupra umbrei, aşa cum se aştepta Molly, Bailey se ghemui la picioarele ei, mîrîind încet. Îngrozită, Molly îşi simţi picioarele tremurînd, dar umbra se răsuci şi razele lunii îi căzură pe faţă.

– K-Kevin? şopti Molly, recunoscîndu-şi fratele vitreg în întunericul nopţii.

De îndată ce îl recunoscu, îşi dădu seama că Ben avusese dreptate.

Lui Kevin i se întîmplase ceva.

Pentru că dîrele de sînge de pe faţă şi de pe cămaşă erau vizibile chiar şi în lumina slabă a lunii.

Kevin stătea nemişcat şi luna îi strălucea în ochi. Nu mai avea noţiunea timpului, nici nu ştia de cînd plecase din peşteră.

Tot aşa cum nu ştia nici unde se afla sau ce făcea, absent la tot ce îl înconjura, întrucît organismul lui nu se mai supunea propriului creier, ci devenise o unealtă a fiinţei care se insinuase în trupul său.

Coborîse dealurile fără să vadă pe unde merge, iar mintea lui nu reţinuse nici unul din locurile prin care trecuse. Acţionase tot timpul răspunzînd imperativelor forţei ascunse în el, îndeplinind instrucţiunile cuprinse în dansul insectelor de pe fundul văii, care i se întipărise în minte.

Hrană.

Trebuia să strîngă hrană pe care să o ducă înapoi la stup!

Pornise în această misiune fără să se gîndească, îndreptîndu-se mai întîi spre stupii din partea cea mai îndepărtată a proprietăţii. Aici deschisese stupii abandonaţi şi rupsese din faguri atîta cît putuse să vîre sub cămaşă. Apoi se îndreptase spre coteţul din care alungase păsările de pe cuibare pentru a le lua ouăle, din care spărsese o parte, bîndu-le lacom conţinutul şi îndesîndu-şi altele în buzunare pentru a le duce la roi.

Se întorsese apoi spre păsări şi smulsese cu dinţii capetele a două din ele.

Tocmai se pregătea să o înşface pe a treia, cînd simţi ceva în spatele lui, deşi nu văzuse şi nu auzise nimic. O pornise instinctiv spre poartă, dar înlemnise cînd se pomenise în faţa pericolului.

Apoi, în conştiinţa lui dominată în întregime de invadator, pătrunsese un singur cuvînt.

Numele lui.

Îl înregistrase încet. În prima clipă nici nu înţelesese ce însemna el de fapt. Apoi, însă, o părticică din propria-i conştiinţă se trezi la viaţă. O văzu pe Molly stînd în întuneric şi privindu-l.

– K-Kevin, îi repetă ea numele. Ce ţi s-a-ntîmplat?

Schiţă un pas spre el, dar se răzgîndi şi, fără să îşi dea seama, îşi puse o mînă pe capul lui Bailey.

– Nu... nu arăţi prea bine, spuse ea.

Kevin îşi desfăcu mîinile şi păsările căzură în ţărînă.

Entitatea care se înstăpînise pe trupul său se lansă într-o activitate frenetică; inteligenţa roiului descoperea un nou loc de cuibărit, o gazdă nouă pe care să o colonizeze pentru a creşte şi a se înmulţi.

Kevin porni către Molly, în timp ce în plămînii lui se aduna deja negura pe care urma să o expire atunci cînd va fi suficient de aproape de noua gazdă.

Molly, care rămăsese locului înţepenită de groază, îşi ridică privirea spre Kevin, pironită de expresia stranie de pe chipul lui.

Dar, chiar în clipa cînd se apleca pentru a face posibil transferul coloniei, conştiinţa lui Kevin reuşi să răzbată spre lumină, ajutîndu-l să înţeleagă ce urma să i se întîmple lui Molly.

– Nu! gîfîi el, îndreptîndu-se şi făcînd un pas în spate. Du-te în casă! Du-te în casă şi lasă-mă-n pace!

Kevin îşi adună ultimele rămăşiţe de voinţă, opunîndu-le invadatorului care îi domina mintea şi trupul. Se întoarse şi porni cu paşi şovăitori spre deal.

Mult timp după aceea, Molly rămase locului, privind în urma lui Kevin, deşi acesta se topise deja în noapte. Apoi auzi din spatele ei vocea lui Ben.

– Trebuie să-l urmărim, şopti el.

Molly se întoarse încet spre băiat.

Îl zări în lumina lunii, fixînd-o cu nişte ochi arzînd de nerăbdare.

– I-am putea găsi, Molly, continuă el. Pun pariu că o să-i găsim pe toţi!

– N-Nu, se bîlbîi ea, dînd din cap. E întuneric, el a dispărut şi mi-e frică. Vreau să mă întorc în casă.

– Dar îi putem găsi, insistă Ben. Sînt sigur. Îl luăm şi pe Bailey. Sînt sigur că poate să-l urmeze pe Kevin oriunde!

Molly îşi încleştă degetele pe grumazul cîinelui.

– Trebuie să ne întoarcem în casă, spuse ea.

Ben o privi fix, apoi ridică din umeri.

– Du-te tu. Mie nu-mi pasă. Îl iau pe Bailey cu mine şi o să-i găsesc.

Cîinele se mişcă în direcţia băieţelului, ca şi cum l-ar fi înţeles. Apoi amuşină locul unde stătuse Kevin, cu trupul fremătînd.

– Vezi? plusă Ben. El vrea să meargă. Aşa că întoarce-te în casă dacă vrei, iar eu şi cu Bailey vom pleca în căutarea lor.

Ochii lui Molly se îndreptară spre casă, iar apoi către dealuri. Silueta lui Kevin se ivi o clipă din umbră şi în licăririle razelor de lună i se păru că băiatul îi făcea un semn.

Dar tot el îi spusese să se întoarcă în casă, nu-i aşa?

Dacă era bolnav, la fel ca Julie...

Molly se chinuia, încercînd să ia o decizie. Dacă Ben avea dreptate şi Bailey i-ar ajuta să-i găsească pe Julie şi pe Jeff...

Îşi imagină figura mamei dacă i-ar fi văzut pe toţi întorcîndu-se acasă şi ultimele ei dubii se risipiră.

– Hai, Bailey! spuse ea. Hai să-l găsim pe Kevin.

Cîinele o porni în salturi spre poalele dealului, urmat de Molly şi de Ben care alergau să ţină pasul cu el.

Molly şi Ben stăteau unul lîngă altul pe culmea dealului privind în vale. Bailey se ghemuise lîngă Molly şi tremura. Din gîtlej i se rostogolea un sunet ciudat, un amestec de mîrîială şi scîncet. Aerul mustea de insecte şi în urechi le răsuna ţîrîitul greierilor, ţăcănitul insectelor şi zumzetul gîndacilor de iunie.

Luna ajunsese în înaltul cerului, căptuşind noaptea cu o poleială argintie. De cealaltă parte a pîrîiaşului care străbătea fundul văii se zărea gura unei peşteri şi, în faţa grotei, se distingea o siluetă.

În timp ce o priveau, silueta o porni spre ei, străbătînd cu paşi egali valea, pentru ca apoi să înceapă urcuşul pantei.

– J-Jeff? strigă Ben, fără a vedea prea bine cine era.

Un moment mai tîrziu se auzi glasul umbrei şi băieţaşul recunoscu vocea fratelui său.

– E-n regulă, Ben, răspunse Jeff Larkin. Eu sînt.

Ben alergă în întîmpinarea lui, dar, cînd se apropie destul pentru a-şi vedea fratele, se opri încremenit.

Capul lui Jeff era acoperit de o glugă din albine, o masă fremătătoare care zumzăia încontinuu, părînd că se surpă necontenit: în timp ce o parte din ele se îngropau în roi, celelalte se înghesuiau spre suprafaţă.

Ben rămase cu privirea fixată pe apariţia aceea înspăimîntătoare, uitînd să mai respire, cu inima bătîndu-i cu putere. Ochii i se rotunjiră de groază, pe cînd Jeff continua să se apropie. În cele din urmă, fratele său se opri foarte aproape de el.

Ca la o comandă, albinele se ridicară în zbor, pierzîndu-se în negurile nopţii şi lăsînd faţa palidă şi încordată a lui Jeff în bătaia lunii.

– Totul e-n regulă, Ben, spuse Jeff. Sînt bine, iar tu o să fii la fel.

Ben rămase nemişcat, ca un cerb prins în bătaia farurilor unei maşini, în timp ce fratele lui mai făcea un pas în direcţia lui. Jeff se aplecă, dar, chiar în clipa cînd se apropia de obrazul băieţelului, un ţipăt sfîşie noaptea.

– Nu! urlă Kevin. Fugi, Ben! Fugi!

Electrizat de strigătul venit din fudul văii, Ben se întoarse şi o rupse la fugă pe drumul pe care venise. Molly se luă după el, alergînd cît o ţineau picioarele, urmărită de ţipătul fratelui ei vitreg şi de imaginea chipului palid al lui Jeff.

Pe Julie, sora ei, nu o văzuse nicăieri.

27

Sara McLaughlin gemu uşor şi se răsuci în pat, iar apoi începu să se lupte cu cearşaful umed care se încolăcise în jurul ei în timpul celor cîteva minute de somn agitat. Reuşi să-şi elibereze un braţ cu care trase cu sălbăticie de cearşaf, după care îşi smulse cămaşa de noapte în care era îmbrăcată. Gîfîia încercînd să respire, cu senzaţia că plămînii îi erau plini cu o flegmă groasă. Se trînti goală pe spate, în timp ce trupul i se ridica spasmodic în încercarea de a trage aer în pieptul congestionat.

Eliberarea din strînsoarea cearşafului şi a cămăşii de noapte îi dădu senzaţia unei uşurări de moment a haosului care pusese stăpînire pe trupul ei, dar, după doar cîteva secunde, începu să se scarpine cu sălbăticie, încercînd să-şi domolească mîncărimea cumplită care se accentuase o dată cu trecerea nopţii. În cele din urmă părăsi patul şi se duse la fereastră pentru a privi strălucirea lunii.

Încă o dată, dealurile al căror contur se creiona distinct pe cerul nopţii o chemau, îi făceau semne şi ceva ascuns în adîncul lor o atrăgea cu o forţă căreia nu mai reuşea să-i

reziste. Dorința nestăvilită de a scăpa din strînsoarea camerei de spital, de a fugi printre dealurile din apropiere, se transformase deja într-o adevărată obsesie.

Degetele Sarei bîjbîiră după încuietorile ferestrei pînă cînd aceasta se deschise. O împinse și sări afară, pe fîșia îngustă de iarbă care separa clădirea de parcare. Briza răcoroasă care venea dinspre ocean nu reușea să-i aline febra și nici nebunia care îi domina gîndurile.

Scîncind nepăsătoare la goliciunea ei, Sara se depărtă de clădire, evitînd din instinct insulele de lumină aruncate de becurile felinarelor din parcare. Un minut mai tîrziu dispărea în umbra unui pîlc de stejari. Croindu-și drum printre copaci, rămase insensibilă la durerile provocate de crengile sau pietrele pe care călca. Nici nu observă că piciorul drept începuse să-i sîngereze.

Ajunsă la capătul pîlcului de copaci, se trezi în fața gardului spitalului, ultimul obstacol care o mai despărțea de rostogolirea unduitoare a dealurilor care se întindeau atît spre nord, cît și spre est. Gardul îi tăia calea. Se plimbă prin fața lui cînd într-o direcție, cînd în cealaltă, aidoma unui tigru care se foiește înnebunit în fața gratiilor cuștii.

Colonia din trupul ei ajunsese la un pas de turbare o dată cu creșterea, ceea ce o făcea să-și trimită cercetașii în căutarea unei noi gazde.

Particule minuscule, a căror negreală se confunda cu noaptea însăși, ieșeau din gura, nările și ochii Sarei, pluteau prin aer cîteva secunde și mureau, negăsind un trup în care să se hrănească și să se înmulțească.

Și cum colonia care infestase trupul Sarei nu primea nici un semnal de la cercetași, continua să crească în corpul ei, extinzîndu-se tot mai mult spre organele vitale.

Apoi, ca din senin, Sara se trezi înconjurată de un nor de insecte, care o calmă pentru cîteva momente.

Ochii i se concentrară asupra creaturilor care bîzîiau în jurul ei. În acelaşi timp în creierul ei începu să se contureze un desen: o imagine atît de abstractă, încît mintea ei cuprinsă de febră nu ar fi putut niciodată să ofere replica materială a unui desen.

Şi totuşi, pentru Sara, ca şi pentru cuceritorul din interiorul ei, era imaginea foarte clară a unei hărţi, un drum cît se poate de precis, pe care ea trebuia să-l urmeze.

Sara îşi încleştă mîinile pe plasa aspră de metal a gardului şi escaladă singurul obstacol care o mai despărţea de pustietatea dealurilor.

Pentru Sara McLaughlin dispăreau ultimele fragmente ale existenţei ei ca fiinţă umană.

Întoarcerea acasă devenise singura şi neabătuta obsesie a vieţii ei.

Alice Jenkins ajunse în cabinetul asistentelor de la First Floor West cu exact zece minute înainte de miezul nopţii, gata să o înlocuiască pe JoAnna Morton, care tocmai îşi încheia raportul de activitate pe schimbul ei.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Alice.

– E linişte, răspunse JoAnna. Toată lumea doarme.

Îşi strînse lucrurile care, în mod inevitabil, ocupau biroul: cheile, rujul, o carte broşată, două truse de manichiură, toate dispărură în geanta ei, în timp ce Alice făcea obişnuitul tur de inspecţie, aruncînd o privire fugară prin saloane pentru a se asigura că, aşa cum spunea ea mereu, „JoAnna nu rătăcise nici un pacient".

În camera 112, pe a cărei carte de vizită scria McLAUGHLIN S., televizorul era deschis, patul era vraişte şi pe scaunul din apropierea lui stătea aruncată o cămaşă de noapte. Şi nici urmă de „McLaughlin, S".

Alice deschise încruntată uşa camerei 112 şi intră. Se duse la fereastră tremurînd de frig, o închise, apoi verifică mica baie care lega rezervele 112 şi 114. Era goală şi pacientul de la 114 sforăia liniştit.

Alice se întoarse şi mai încruntată în cabinetul asistentelor, unde JoAnna Morton îşi punea puloverul, gata să plece spre casă.

– Nu spuneai că toată lumea doarme? întrebă ea.

JoAnna o privi nedumerită, apoi încuviinţă din cap.

– Atunci vrei să-mi spui unde ai vîrît-o pe McLaughlin? O sută doisprezece e goală.

JoAnna Morton rămase cu ochii aţintiţi la colega ei, apoi se întoarse şi porni spre 112. Aşa cum spusese Alice, în cameră nu era nici urmă de Sara McLaughlin.

– Acum o jumătate de oră era aici, spuse JoAnna convinsă, la întoarcerea în birou. Şi nu pot să cred că n-aş fi văzut-o sau auzit-o dacă ar fi plecat pe undeva.

Asta dacă nu erai cufundată în romanele tale de dragoste, îşi zise Alice, mult prea diplomată pentru a o fi spus cu voce tare. În schimb, o porni cu paşi grăbiţi spre capătul opus al coridorului.

– Eu verific holul şi toaletele, tu anunţi celelalte etaje.

După zece minute, cînd încă nu reuşiseră să dea de Sara, îşi dădură seama ce trebuia să i se fi întîmplat, deşi lucrul nu avea nici o logică.

După cîte se părea, Sara ieşise pe fereastră, lăsînd acolo tot ceea ce îi aparţinuse. O dată ajunsă afară, tînăra, goală puşcă, dispăruse pur şi simplu în noapte.

– În regulă, oftă Alice după ce ea, JoAnna, rezidentul de la camera de gardă şi încă doi oameni de serviciu epuizaseră orice posibilitate, acum să dăm alarma. JoAnna, tu telefonezi la poliţie, eu îl anunţ pe medic.

Privirea îi căzu asupra tînărului rezident.

– Iar dumneata îi poţi anunţa familia, spuse ea.

Înainte ca acesta să fi avut timp să protesteze, Alice ridică receptorul şi formă numărul lui Ellen Filmore din Pleasant Valley. După al cincelea apel răspunse robotul.

„Vă vorbeşte Ellen Filmore. Acum nu sînt acasă, dar vă rog să lăsaţi un mesaj. Dacă e vorba de o urgenţă, sunaţi, vă rog, la 555-6472."

După semnalul electronic, Alice lăsă un scurt mesaj, apoi formă numărul pe care şi-l notase dictat de vocea lui Ellen Filmore. După al patrulea apel se auzi vocea somnoroasă a unui bărbat.

– Alo?

– *O caut pe Ellen Filmore.*

În aceeaşi clipă oboseala îi dispăru din glas.

– Sînt Roberto Muñoz, asistentul ei.

Alice Jenkins îi explică grăbită ce se întîmplase.

– Imediat. Vom anunţa poliţia şi familia fetei. Dacă mi-aţi putea spune unde o pot găsi pe doamna doctor, aş vrea să...

– E-n regulă, o întrerupse Roberto. Dacă nu e acasă, atunci nu prea ştiu unde s-ar putea afla, dar o pot găsi mai repede decît voi.

Roberto formă numărul de la spital, trăgîndu-şi hainele pe el în timp ce telefonul suna. Cînd îşi auzi propria voce debitînd mesajul obişnuit, Roberto închise telefonul şi rămase gînditor. Apoi formă numărul centralei poliţiei.

– Carla? Sînt Roberto Muñoz din Pleasant Valley. Ai idee unde aş putea s-o găsesc pe doctoriţa Filmore? Mai ştiţi ceva despre puştii care au dispărut?

– Doi poliţişti patrulează prin zonă, dar nu ştiu dacă s-a mai întîmplat ceva, îi răspunse centralista. Cît despre doamna Filmore, n-am mai vorbit cu ea de săptămîni întregi. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu cred, oftă Roberto. A mai dispărut o fată, de data asta din spitalul din San Luis Obispo.

– Doamne! exclamă centralista. Eşti sigur că nu pot face nimic?

– Are grijă poliţia, o asigură Roberto. Vorbim mai tîrziu.

Închise şi termină de îmbrăcat, gîndindu-se ce trebuia să facă mai departe.

Problema era că şefa lui nu pleca niciodată fără să-i spună unde putea fi găsită sau fără să lase un mesaj pe automat. În cei trei ani de cînd lucrau împreună, acum era pentru prima oară cînd Roberto nu ştia ce să spună cuiva care o căuta.

Îşi luă portmoneul şi cheile maşinii, după care plecă în căutarea lui Ellen Filmore.

Ceva nu era în regulă.

Karen Owen deschise brusc ochii şi, pentru un moment, nu-şi dădu seama unde se afla. Apoi recunoscu camera de zi a casei de ţară şi, în timp ce mintea i se limpezea de ceaţa somnului agitat, se foi înţepenită pe sofa, încercînd să-şi domolească durerea care i se înfipsese în şale.

Russell dormea în fotoliul mare, din piele maro, sforăind ritmic cu gura deschisă şi cu capul atîrnîndu-i pe piept. Marge Larkin dormea pe canapea, cu genunchii mult aduşi spre piept şi gîtul îndoit într-un unghi care o făcu pe Karen să se crispeze. Încet şi în ciuda durerii care îi cuprinsese toţi muşchii, Karen se dădu jos şi o porni spre bucătărie, după o ceaşcă din cafeaua pe care i se părea că o făcuse doar cu cîteva minute mai devreme. Cînd ajunse în dreptul pendulei, aceasta bătu o singură dată – o notă gravă, care o făcu să-şi îndrepte privirea spre cadran.

Douăsprezece şi jumătate.

Ceea ce însemna că nu făcuse cafeaua acum cîteva minute şi că aceasta era acum rece.

Cum era posibil să fi dormit două ore?

Sforţarea de a-şi ţine emoţiile în frîu cînd, de fapt, ar fi dorit să izbucnească în lacrimi şi să se prăbuşească o extenuase.

Aprinse focul şi întinse mîna după cana de pe etajeră, dar se opri.

Se uită încruntată prin bucătărie, în timp ce încerca să se concentreze.

Ceva nu era în ordine. Dar ce anume? Ceva care nu era la locul lui? Sau ceva care lipsea?

Liniştea care plutea în casa adormită o scotea din fire. Asta e, îşi spuse ea. Şi totuşi, ceva părea să nu fie în regulă.

Karen începu să urce scările şi un fior de spaimă îi muşcă din pîntec, făcîndu-i inima să bată mai tare.

Dar e ridicol, se mustră ea. Nu se întîmplase nimic. De ce era atît de speriată?

O rupse la fugă spre camera lui Molly şi deschise uşa, aprinzînd lumina cu un gest repezit.

Camera era goală.

– Nu, şopti ea, îndreptîndu-se spre camera vecină. Nu şi Molly.

Totul va fi în ordine. Va deschide uşa şi îl va găsi pe Ben dormind în pat, iar pe Molly şi pe Bailey ghemuiţi pe podea, înveliţi cu o pătură să nu le fie frig.

Dar, chiar în timp ce deschidea uşa, ştia că va găsi şi la Kevin acelaşi pustiu ca şi în camera cealaltă.

Izbucni într-un strigăt care ar fi trebuit să fie numele soţului ei, dar care se transformase într-un urlet inform de groază. Năvăli dintr-o cameră într-alta, strigînd numele lui Molly şi, cînd Russell se ivi în capul scărilor, secondat de Marge Larkin, Karen terminase de verificat întreg etajul. Trupul îi era scuturat de hohotul disperării. Privirea i se opri întîi asupra lui Russell, apoi se îndreptă spre Marge.

– Au dispărut, spuse ea într-un suflet. O, Doamne, Marge, nu mai avem copii.

Pradă emoţiilor pe care de atîta timp încercase să le domine, se prăbuşi în braţele soţului ei.

– L-au luat pe Bailey, hohoti ea. De ce au făcut asta? O, Doamne, de ce au făcut aşa ceva?

Dar, chiar în timp ce rostea întrebările, inima ei ştia deja răspunsul.

Molly şi Ben plecaseră în puterea nopţii să-şi caute fratele şi sora.

De cînd plecaseră?

Se smulse din braţele lui Russell şi coborî treptele în goană, ieşind din casă în mijlocul nopţii.

– Molly! Ben! Întoarceţi-vă! O, Doamne, vă rog, întoarceţi-vă...

Strigătele ei se topeau încet în bezna nopţii, în timp ce Russell se năpustea pe scări pentru a lua legătura cu Mark Shannon, iar Marge ieşea grăbită din casă pentru a fi alături de Karen.

În mai puţin de o jumătate de oră, timp în care Mark Shannon răspîndise vestea că Molly şi Ben dispăruseră, luminile se aprindeau peste tot în Pleasant Valley şi oamenii ieşeau din case, ştiind că nu se vor mai culca din nou pînă cînd cei doi copii nu vor fi găsiţi.

Sau pînă cînd vor descoperi ce se întîmpla cu tinerii din oraşul lor.

Roberto Muñoz opri în parcarea spitalului, nu pentru că s-ar fi aşteptat să o găsească pe Ellen Filmore acolo, ci pentru că nu ştia unde să mai caute. Fusese deja la ea acasă şi verificase garajul pentru a se convinge că maşina nu era acolo. Apoi scotocise străzile, în speranţa că va zări maşina doctoriţei parcată în faţa casei vreunei cunoştinţe.

Maşina dispăruse de parcă ar fi înghiţit-o pămîntul.

Să nu se fi întors de la San Luis Obispo? Nu, l-ar fi anunţat. Ellen trata cu cea mai mare seriozitate faptul că era singurul medic din oraş. Dacă ar fi plecat pe neaşteptate din localitate l-ar fi anunţat, oricît de tîrziu ar fi fost.

După ce îşi parcă maşina, Roberto intră în spital şi se duse în biroul lui Ellen, răsfoind prin agendă în speranţa că va găsi vreun indiciu.

Nimic.

Continuă să se plimbe prin clădire, neştiind exact ce căuta, convins însă că, dacă ceva, indiferent ce, nu era la locul lui, ochii săi antrenaţi vor observa imediat.

Îi atrase atenţia sertarul deschis al dulapului dintr-un cabinet. De cum se uită înăuntru, ştiu ce dispăruse.

Serul antiveninos pe care îl adusese Carl Henderson în ziua cînd Julie Spellman fusese înţepată de albine.

Dar de ce dispăruse sticluţa? De ce ar fi furat cineva...

Dar ea nu fusese furată. Nimic nu trăda prezenţa vreunui hoţ şi nici un hoţ n-ar fi lăsat sertarul acela deschis, pentru că acest lucru ar fi atras imediat atenţia lui Ellen sau a lui.

Probabil că Ellen îl luase.

În mintea lui Roberto Muñoz lucrurile se legau, la fel cum se legaseră acum cîteva ore în urmă pentru Ellen Filmore. Acum ştia unde se dusese. Părăsi clinica şi se îndreptă spre locuinţa lui Carl Henderson. Maşina lui Ellen Filmore era parcată pe alee, în spatele Jeepului lui Henderson.

Tocmai se pregătea să coboare din maşină, cînd i se păru că locuinţa avea ceva straniu.

Două automobile parcate în faţa ei, dar nici o lumină înăuntru.

Roberto se pregăti din nou să coboare din maşină, hotărît să intre cu forţa dacă ar fi cazul şi să o găsească pe Ellen. Dar se răzgîndi. Henderson era mai înalt ca el cu vreo cincisprezece centimetri şi mai greu cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme. Dacă Ellen era în primejdie, singur nu va reuşi

să o salveze. Trebuia să se ducă după ajutoare. Dar, în acelaşi timp, nu putea să plece de acolo.

Apoi îşi aminti de un obicei al lui Ellen, de care Roberto îi atrăsese atenţia că trebuia să se dezbare, fără însă ca străduniile lui să fi avut vreun rezultat. Lăsă motorul maşinii lui în stare de funcţionare, după care fugi la automobilul doctoriţei şi deschise portiera din dreptul volanului.

Văzu cheile atîrnînd în contact.

Porni motorul şi formă numărul lui Mark Shannon pe telefonul celular. Şeriful răspunse la primul apel şi nu păru să fi fost trezit din somn, deşi în urmă cu doar cîteva minute, cînd Roberto trecuse cu maşina pe lîngă casa poliţistului, toate luminile erau stinse.

– La telefon e Roberto, Mark, şopti el în receptor.

Îi spuse repede poliţistului ce se întîmplase şi ce bănuia.

– În regulă, făcu Shannon, punîndu-şi mintea în funcţiune.

De puţin timp aflase de la Russell de dispariţia lui Molly şi a lui Ben şi era tocmai pe punctul de a se îndrepta spre casa lui Owen cînd primise telefonul lui Roberto. Şeriful se hotărî repede şi spuse:

– Rămîi acolo. Vin şi eu imediat.

Roberto închise telefonul, cutremurîndu-se. Apoi îl auzi, venind ca de la o mare distanţă.

Deşi înăbuşit pînă la limita audibilului, Roberto era sigur că fusese un strigăt.

Ellen Filmore mai strigă o dată şi se tîrî pe podeaua încăperii, cufundată în cea mai deplină beznă a cărei prizonieră era.

Nu ştia de cît timp stătea încuiată, dar, pe măsură ce minutele se transformau în ore, auzind şi zgomotul paşilor lui Henderson dincolo de uşa zăvorîtă, Ellen se simţea din ce în ce mai înspăimîntată.

Încercase să-şi păstreze calmul, refuzase să cedeze panicii care ameninţa să o copleşească atunci cînd se trezise în bezna acelei încăperi.

În schimb o bătuse cu pasul, examinînd-o cu atenţie, tîrîndu-se cu mîinile şi genunchii pe podea, iar apoi se ridicase în picioare pentru a pipăi pereţii, croindu-şi drumul de jur împrejurul încăperii pe care o măsură folosindu-se de lungimea braţelor.

Era goală, cu excepţia cîtorva piloni grei pe care îi descoperi pe peretele din spate, ce păreau să fi sprijinit casa pînă la construirea pereţilor de rezistenţă din beton.

Unul din piloni părea uşor slăbit şi ea îşi pierduse mult timp – n-ar fi putut să spună exact cît – încercînd să-l elibereze, pînă cînd, gîfîind din cauza oboselii şi a neputinţei, se lăsase păgubaşă. În podea era un şanţ şi în peretele care o separa de restul subsolului erau cîteva denivelări al căror rost nu reuşise încă să-l descopere.

După ce pipăise toată încăperea cu mîinile, fără să fi descoperit ceva care să îi fie de ajutor, hotărîse că lucrul cel mai bun era să aştepte în linişte.

Să stea trează şi să asculte.

Pînă la urmă, Carl Henderson tot va pleca din beci. Şi cînd o va face, îşi va relua strădaniile, încercînd să forţeze uşa într-un fel. Oricum, pînă cînd aceasta va ceda.

Ştia că ţipetele nu ar fi folosit. Nu era nimeni suficient de aproape să o audă; în plus, strigătele ei l-ar fi determinat pe Carl Henderson să o omoare imediat.

Aşa că rămăsese pe jos, sprijinită de perete un timp care i se păru o eternitate, străduindu-se să nu adoarmă şi să asculte.

Cu puţin timp în urmă, Henderson se apropiase de uşă.

– Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să te simţi singură. Aşa că m-am gîndit să-ţi trimit pe cineva să-ţi ţină de urît.

Urmase o tăcere îndelungată şi Ellen se întrebase dacă nu cumva Henderson plecase.

Tocmai se pregătea să se scoale şi să se apropie de uşă, cînd simţi ceva.

Ceva care i se urca pe picior.

Se aplecă încercînd să se scuture, dar, în clipa cînd îl atingea cu degetele, simţi o înţepătură în gambă. Ţipă din cauza durerii şi a surprizei. Henderson îşi trădă prezenţa.

Rîse.

Apoi îi vorbi.

– Îţi plac păianjenii? o întrebă el. Sper că da, pentru că acum sînt cîteva sute acolo cu tine.

Deşi nu vedea nimic, îşi imagină dintr-o dată bezna mişunînd de fiinţe care veneau spre ea din toate direcţiile.

Rămase cu spatele sprijinit de perete.

În clipa următoare, simţi cum prima creatură respingătoare i se urcă pe picior şi ţipă din nou.

Apoi simţi păianjenii mişunîndu-i pe tot corpul.

Căzîndu-i în păr de pe tavan.

Cătărîndu-i-se pe ambele picioare.

Acum îi simţea pe mîini, pe faţă, pe gît.

Un alt strigăt îi scăpă din piept, transformîndu-se într-un urlet de groază.

28

Julie stătea întinsă lîngă ieşirea din peşteră.

Pierduse complet noţiunea timpului, ca şi orice amintire despre locul în care se afla şi despre felul în care ajunsese acolo. Singurul lucru de care era conştientă şi la care răspundea era pulsaţia continuă, ritmică, venită nu numai din străfundurile trupului ei peste măsură de umflat, ci şi de undeva de dincolo de el.

Insectele erau pretutindeni; albinele acopereau pereţii grotei şi erau atît de multe, încît trupurile lor alcătuiau o draperie ale cărei aripi zumzăiau necontenit pentru a păstra aerul din peşteră proaspăt şi temperatura constantă.

Nori de ţînţari roiau prin aer, răspunzînd chemării lansată constant de entitatea care creştea necontenit în trupul lui Julie, multiplicîndu-se neîncetat.

Jeff Larkin şi Andy Bennet îngenuncheaseră de o parte şi de alta a lui Julie, cu mintea la fel de amorţită ca a ei, în timp ce trupurile lor se supuneau orbeşte ordinelor dictate de stăpînul care îşi găsise adăpost în fiinţa lor. O masau pe Julie, degetele lor acţionînd ritmic şi delicat asupra muşchilor fetei, plimbîndu-se cu gesturi mîngîietoare pe braţele şi tor-

sul ei, comportîndu-se faţă de ea aşa cum făceau albinele faţă de regina lor.

Kevin Owen, ghemuit lîngă capul lui Julie, îi trecea mîncarea mestecată în gură, scutind-o pînă şi de efortul masticaţiei. Deşi trupul lui suferea de foame, ducînd dorul mîncării, înainte de orice veneau nevoile lui Julie, care dominau pînă şi instinctele lui primare. Nu înghiţea nici măcar o singură firimitură.

Podeaua peşterii mustea şi ea de mase întregi de insecte. Peste tot erau furnici care mişunau pe Julie şi pe ceilalţi, culegînd toate firimiturile de materie inutilă şi chiar de piele moartă.

În afara peşterii zumzăitul devenea tot mai puternic, pe măsură ce alte şi alte insecte răspundeau fenomenelor care acum iradiau din fiecare por de pe trupul lui Julie şi emanau la fiecare expiraţie a ei.

Apoi, pe măsură ce luna se îndrepta spre zenit şi vîntul îşi schimba direcţia către est, o altă forţă se făcu simţită în peşteră, o forţă născută de briza caldă a verii care se stîrnise din vale.

Julie se mişcă, iar apoi se ridică încet în picioare.

Jeff Larkin şi Andy Bennet se ridicară şi ei, fiecare trecînd de o parte şi de alta a stăpînei lor.

În timp ce Julie ieşea din peşteră, Kevin o urmă supus, nepăsător, jucîndu-şi micul rol în complicatul mozaic reprezentat de existenţa fiinţei.

Cei patru adolescenţi ieşiră împreună din peşteră şi începură să traverseze valea; covorul de insecte se despărţea pe măsură ce ei se apropiau, unindu-se iar în urma lor, refăcînd modelul compact, fără nici o cută.

Insectele zburătoare – albine, ţînţari, viespi şi bondari – izbucniră şi ele din interiorul peşterii, formînd un nor plutitor în jurul lui Julie şi al însoţitorilor ei, în vreme ce traver-

sau pîrîul, îndreptîndu-se spre dealul din partea opusă, unde Bailey continua să aştepte cu urechile ciulite şi mîrîind uşor, pe cînd masa stranie a fiinţei stăpîne se mişca acum ca o forţă unică, înaintînd încet spre el.

Cîinele se încordă şi pufni nervos, iar mîrîitul lui deveni un scîncet înfricoşat la apropierea primejdiei. În acelaşi timp însă Bailey descoperi mirosul foarte slab al stăpînului său în amestecul de arome stranii, ceea ce îl împiedică să se întoarcă şi să fugă din faţa vîltorii de viaţă care se năpustise spre el.

Rămase locului, înţepenit, cu ochii aţintiţi asupra masei lipsite de contur, care făcuse să dispară licărul stelelor şi lumina de argint a lunii. În cele din urmă chiar şi slabul scîncet se stinse cînd norul uriaş îl înghiţi, şi abia cînd Julie, flancată de cei doi însoţitori şi urmată imediat de cel care o hrănea, se apropie şi mai mult de el, cîinele încercă să bată în retragere.

Julie se aplecă şi străpunse pielea animalului cu unghiile ei lungi şi ascuţite ca nişte ace, care i se înfipseră cîinelui în carne.

Trupul fu străbătut de o durere cumplită şi din gîtlej îi scăpă un urlet care încetă brusc în clipa următoare, cînd veninul inoculat prin vîrful degetelor lui Julie îi ajunse la creier, distrugîndu-i sistemul nervos.

Cîinele se prăbuşi la pămînt şi, imediat după trecerea lui Julie, fu năpădit de creaturile ascunse sub crusta uscată a pămîntului, ale căror mandibule se puseră pe treabă.

În cîteva minute furnicile, libărcile şi toţi gunoierii pe care pămîntul îi putuse trimite la suprafaţă îşi încheiară sarcina. Doar oasele lui Bailey, acum complet curăţate de carne şi ligamente, mai zăceau pe pămînt într-o ordine perfectă, aşezate exact în aceeaşi poziţie în care murise cîinele.

Mult mai tîrziu, după ce masa mişcătoare care îl devorase se va fi retras, se va ivi un coiot care va adulmeca scheletul, iar apoi va lua unul din oasele labelor din spate ale lui Bailey şi se va pierde printre dealuri, cu trofeul ţinut triumfător deasupra capului.

Pentru Bailey momentul de spaimă fusese scurt şi durerea morţii nu ţinuse decît o clipă.

Dar moartea lui Bailey nu era decît începutul.

Manny Gomez moţăia la volanul maşinii lui de patrulare. Ceea ce-l trezi complet, într-o singură secundă, fu un urlet nepămîntean de spaimă şi durere, care încetă aproape imediat.

Manny zvîcni de la locul lui şi ieşi din maşină, rămînînd cu auzul încordat în lumina palidă a lunii.

Urletul nu se repetă.

Manny continuă să asculte neliniştit. Încet, începu să înţeleagă.

De vină era tăcerea nopţii.

O tăcere deplină.

Lipsea în noaptea aceea fundalul sonor al insectelor, atît de specific nopţilor de vară.

Manny privi încruntat în jurul lui. Luna era suficient de sus şi destul de strălucitoare pentru a da peisajului nota celui mai autentic clarobscur, cu pîlcurile de stejar clar profilate pe cerul smălţuit cu stele şi dealurile conturate într-un relief întunecat.

La o jumătate de milă licăreau luminile fermei Owen şi Manny reuşi să distingă dincolo de drum, pe pajişte, umbrele cîtorva animale.

Din cînd în cînd răzbătea pînă la el mugetul vacilor.

Dar zumzăitul monoton şi constant al insectelor dispăruse cu totul, astfel încît Manny Gomez aproape că se întreba

dacă memoria nu îi juca o festă şi insectele nu produseseră, de fapt, niciodată acel fond sonor pe care şi-l amintea el. Apoi îi veni o idee. Se apropie de geamul deschis al portierei şi aprinse farurile.

În mod normal, fluturii şi gîndacii de mai ar fi trebuit să se adune instantaneu. Fluturii de noapte ar fi trebuit să se agite în lumina farurilor, înşurubîndu-se spre lămpi, pentru ca în final să se izbească de sticla lor, în încercarea neizbutită de a se apropia de soarele fals. Gîndacii ar fi bîzîit de cîteva ori în jurul luminii, după care şi-ar fi pierdut aripile, căzînd pe pămînt, cu picioarele în sus şi elitrele bătînd frenetic, încercînd să-i aducă la o poziţie normală.

Şi totuşi, în seara aceea, în afară de tăcere nu mai era nimic.

Apoi radioul se trezi la viaţă şi auzi semnalul centralei. Ridică microfonul şi îşi precizâ numărul şi poziţia.

Pînă şi vocea îi suna nefiresc în tăcerea deplină.

– Se întîmplă ceva ciudat, adăugă el. Aici se poate spune că e tare linişte.

– După cîte se pare, n-o să mai fie multă vreme, îi răspunse centralista. Au mai dispărut doi copii, de data asta cei mici. Un băiat şi o fată, amîndoi de nouă ani.

– Nu-mi spune, o întrerupse Manny, pricepînd rostul luminilor care licăreau la ferma Owen. Molly Spellman şi Ben Larkin, nu-i aşa? De cînd au dispărut?

– Nu ştim, îi răspunse centralista. Din ce spune tatăl fetiţei, reiese că au luat un cîine şi au plecat în căutarea celorlalţi.

Manny se urcă în maşină şi porni motorul.

– Am plecat.

Dacă o tăia pe la ferma lui Costas putea să parcurgă drumul pe la piciorul dealului, pînă ajungea la familia Owen. Dacă nu plecaseră de mult, era posibil să dea peste cei doi copii şi cîinele lor.

Apoi îşi aminti de urletul de acum cîteva minute, urlet care putea fi al unui cîine.

Întoarse spre ferma lui Vic Costas, apăsă pe acceleraţie pînă la refuz şi porni ca o săgeată drept înainte.

Mark Shannon intră pe aleea casei lui Carl Henderson, stinse farurile, dar lăsă motorul în stare de funcţionare, în timp ce Roberto Muñoz, care se încuiase în maşina lui Ellen Filmore, unde avea la îndemînă telefonul celular, avu curajul să iasă, pornind repede spre maşina poliţiei.

– Ai văzut ceva? îl întrebă Mark pe asistent.

– Am auzit un ţipăt, îi spuse Roberto, dînd din cap. Sau cel puţin asta cred că a fost.

Avu o ezitare, după care adăugă:

– Dar acum încep să mă îndoiesc că am auzit ceva. Vreau să spun că a sunat ca...

– Ştiu, îi răspunse şeriful, privind spre casa cufundată în întuneric.

Dacă maşina lui Ellen nu s-ar fi aflat acolo, l-ar fi trimis pe Roberto la culcare, iar el s-ar fi dus la Russell Owen.

– Noaptea totul devine ciudat. Ar fi putut fi o pisică, un raton sau cine ştie ce. Hai să aruncăm o privire.

– Nu intrăm?

– Nu, pînă nu verific aici, îi răspunse Shannon. Aici nu e ca la film, Roberto. Nu pot să dau buzna pur şi simplu. Pînă mîine dimineaţă mă pot trezi cu insigna ridicată din cauza lui Carl Henderson şi dat în judecată. Chiar dacă sînt douăzeci de cadavre acolo, tot are nişte drepturi.

– Şi dacă... începu Roberto.

Shannon îl întrerupse cu o întrebare care suna provocator:

– Eşti suficient de îngrijorat de soarta lui Ellen ca să vii cu mine?

Între posibilitatea de a rămîne singur la maşini şi cea de a fi alături de şerif, Roberto o alese pe a doua, exact cum se aşteptase şi Mark Shannon.

Acesta luă o lanternă din torpedoul maşinii, dar nu o aprinse, apoi începură să facă înconjurul casei, verificînd fiecare fereastră.

Şeriful controlă uşa din spatele casei, încuiată ca şi ferestrele, după care îşi continuă patrularea, verificînd mai departe geamurile întîlnite.

Totul era cît se poate de bine asigurat.

– Caută o cheie, îi spuse Shannon, în timp ce el se pregătea să sune la uşa de la intrare.

Dar, înainte să mai facă vreun gest, auziră acelaşi lucru ca şi Roberto cu puţin timp înainte.

Înăbuşit, indistinct, dar în mod cert un ţipăt.

Ţipătul unei femei.

Shannon simţi impulsul unui şoc electric. Îşi scoase pistolul din toc, apoi izbi uşa cu piciorul. Tocul cedă, lemnul crăpă şi încuietoarea sări din locul ei. Uşa se pocni de perete, însoţită instantaneu de zăngănitul geamului fixat în rama veche.

Shannon bîjbîi după întrerupător şi apăsă pe butonul demodat. Candelabrul din hol polei totul cu o lumină strălucitoare.

– Doamne! şopti Roberto, în timp ce ochii i se plimbau pe casetele pline cu insecte care tapetau pereţii. Ce e tot rahatul ăsta?

– Insecte, scrîşni Shannon. Face colecţie.

Îşi duse degetul la buze şi ascultă cu încordare vreun semn care să fi trădat că intrarea lor în casă fusese auzită. Nu se întîmplă nimic, apoi auziră zgomotul unor paşi pe scări. Shannon îşi aruncă ochii spre primul etaj, cufundat în

întuneric. Tocmai se pregătea să aprindă lumina de sus, cînd Roberto îl înghionti.

– Uite! şopti asistentul, arătînd spre holul care ducea la bucătărie.

Sub scări începuse să se deschidă o uşă, dar, chiar în timp ce Roberto îi atrăgea atenţia poliţistului, aceasta se închise brusc. Shannon trecu în viteză pe lîngă Roberto, năpustindu-se pe coridor. Prinse mînerul chiar în clipa cînd se trăgea zăvorul.

– Poliţia, Henderson! strigă şeriful. Deschide!

Dar, în loc de zăvor, Shannon auzi un zgomot de paşi care coborau grăbiţi scara de cealaltă parte a uşii închise. Îşi armă pistolul, făcu un pas lateral, ochi şi trase exact în încuietoare. Glonţul izbi broasca şi ricoşă piuind de-a curmezişul holului, unde se înfipse în tocul de lemn al uşii de la bucătărie. Shannon îndepărtă ce mai rămăsese din încuietoare, apoi răsuci clanţa şi deschise uşa.

Un nou ţipăt, de data aceasta mult mai puternic, se auzi din străfundurile subsolului. Shannon se uită pe lîngă tocul uşii şi încercă să distingă ceva în bezna de dedesubt.

Apoi aprinse lanterna şi începu să coboare.

Molly Spellman gonea cît o ţineau picioarele, dar, oricît s-ar fi străduit, Ben era din ce în ce mai departe. Nu ştia cît fugiseră şi nici unde se aflau. Ştia doar că inima era pe punctul de a-i exploda, că o dureau picioarele şi că abia mai putea să respire, dar că trebuia să alerge înainte.

Dacă se oprea, îl pierdea din ochi şi nu avea să mai găsească drumul spre casă.

Gîndul de a rămîne printre dealuri, în puterea nopţii, o îmboldi, dîndu-i puterea să alerge mai repede. Şi totuşi, cu fiecare pas, Ben se depărta şi mai mult, iar acum aproape că dispăruse în noapte.

Însemna că rămînea singură.

Gîndul la ce s-ar fi putut întîmpla o îngrozi atît de tare, încît călcă greşit, se împiedică şi se prăbuşi pe poteca pe care coborau.

– Ben! ţipă ea ascuţit.

Rămase întinsă pe pămînt, suspinînd din cauza cotului julit, îngrozită, nu atît pentru că Ben o lăsase singură, ci fiindcă fratele lui ar fi putut să o găsească aici.

Chipul lui Jeff, înspăimîntător în lumina lunii, degetele lui cu unghii lungi şi ascuţite îndreptîndu-se spre ea, rămăseseră vii în amintirea ei.

– Ben, aşteaptă-mă! Întoarce-te! Nu mă lăsa aici!

Molly se ghemui, tremurînd din tot corpul, în timp ce lacrimile îi inundau ochii şi suspinele o înăbuşeau. Îşi cuprinse picioarele cu mîinile şi, un timp care i se păru o eternitate, rămase nemişcată. Încet suspinele i se potoliră şi respiraţia îi reveni la un ritm normal. Apoi pielea de pe ceafă începu să o furnice, ca şi cum ar fi simţit o prezenţă străină în spatele ei.

Cineva sau ceva.

Îngheţă cu inima bătîndu-i puternic şi respiraţia tăiată. Apoi auzi o voce.

– Molly? Poţi să te ridici?

Ben!

Era Ben!

Îşi frecă ochii cu pumnii, apoi se uită lung la faţa lui luminată de lună. Îşi ţinea capul în sus şi întreaga lui fiinţă trăda spaima pe care o trăia şi ea.

– Ce s-a-ntîmplat? o întrebă el. Te-ai lovit?

Acum, cînd nu mai era singură, frica lui Molly începu să se mai potolească. Îşi frecă resemnată cotul julit.

– M-am împiedicat, spuse ea, apoi vocea îi deveni acuzatoare. De ce nu te-ai oprit cînd te-am strigat?

– Ba m-am oprit, îi răspunse Ben. Cum te-am auzit, m-am şi întors. Am fost aici tot timpul. Dar plîngeai aşa de tare că nu m-ai văzut.

Molly îşi suflecă pufnind pantalonii deasupra genunchiului, îşi privi locul rănit, iar apoi se ridică în picioare.

– Ştii care e drumul spre casă?

Ben şovăi, apoi clătină încet din cap. Pe cînd ochii lui Molly se umpleau iar de lacrimi, băiatul întinse mîna spre direcţia în care alergaseră pînă atunci.

– Cred... cred că într-acolo trebuie să mergem.

Molly privi în jurul ei. Totul i se părea la fel în întuneric.

– Şi dacă nu e ăsta drumul? îl întrebă ea.

Ben ezită. Undeva în străfundul minţii lui stăruia o amintire.

Amintirea a ceva ce-i spusese Jeff cu mult timp în urmă, cînd ieşiseră împreună într-o noapte, să se uite pe cer.

– Vezi acolo? îl întrebase fratele lui, arătîndu-i spre boltă. Acolo e Ursa Mare.

Jeff îi arătase atent cum să recunoască cele şapte stele ale constelaţiei.

– Dacă urmezi linia din laterala Ursei, steaua strălucitoare pe care o vezi e Steaua Polară. Sau Steaua Nordului. Atîta timp cît o poţi vedea, ştii încotro e nordul.

Acum Ben, cu privirile înfipte în cerul de deasupra lor, alese bine stelele Ursei şi urmă linia despre care îi vorbise Jeff.

Iată şi steaua pe care o căuta, strălucind cu putere.

– Uite-o! spuse el, arătînd cu degetul. Aia e Steaua Nordului. Şi dacă ăsta e drumul spre nord, noi trebuie să o luăm încoace.

Îşi roti braţul spre est.

Molly, a cărei spaimă începuse să se liniştească în faţa siguranţei lui, îşi strecură mîna într-a băiatului.

– Dar cît de departe e? întrebă ea.

De data aceasta, Ben nu mai avu nici o ezitare.

– Nu prea departe, spuse el, deşi nu avea idee cît de departe erau de casă. Poate fi chiar dincolo de primul deal. Hai!

Cei doi copii porniră să coboare panta ţinîndu-se de mînă, spre şaua care despărţea cele două dealuri. Înainte de a fi făcut mai mult de doisprezece paşi, tăcerea nopţii fu sfîşiată de un zgomot care îi împietri în mijlocul drumului.

Acelaşi urlet de animal muribund care-l trezise şi pe Manny Gomez exact în aceeaşi clipă.

– Ce... Ce-a fost asta? întrebă Molly cu o voce tremurătoare.

– Nu ştiu, răspunse Ben, strîngîndu-i mîna şi mai tare. Cel mai bine ar fi să scăpăm cît mai repede de aici.

O rupse la fugă trăgînd-o pe Molly după el, în timp ce îi arăta drumul. Nu se opriră să respire decît atunci cînd ajunseră pe creasta celuilalt deal.

În timp ce îşi trăgeau sufletul, auziră un alt zgomot.

Acelaşi zumzăit care acoperea valea peşterii.

Venea spre ei, crescînd în intensitate.

29

– Stai pe loc, Henderson! strigă Mark Shannon.

Rămăsese în capul scărilor abrupte, cu Roberto Muñoz în spatele lui.

Ţintuit ca una din insectele lui de raza puternică a lanternei şerifului, Carl Henderson clipi, iar apoi dădu să-şi ridice o mînă pentru a-şi feri ochii de lumină.

– Nu te mişca! se răsti Shannon. Unde e întrerupătorul?

Tăcerea lui Henderson îl făcu pe şerif să se adreseze asistentului:

– Caută-l, Roberto, probabil că e pe peretele de lîngă mine.

Îl auzi pe Roberto mişcîndu-se în spatele lui. Se aprinse un bec a cărui lumină orbitoare inundă beciul. Shannon îşi plimbă ochii de jur împrejur, încercînd să o găsească pe Ellen Filmore, după care îl aţinti pe Carl Henderson.

– Unde e Ellen?

În cele din urmă Henderson începu să vorbească, pe tonul înspăimîntat al unui băieţel.

– Nu i-am făcut nimic. Am încuiat-o în camera obscură, asta-i tot.

Chiar înainte ca Henderson să fi terminat de vorbit, se auzi vocea lui Ellen, înăbuşită şi sugrumată, răbufnind prin uşa înghiţită de umbra din capătul încăperii.

– Ajutor! Doamne, să mă scoată cineva de aici! Vă rog!

În timp ce Shannon continua să-şi ţină arma îndreptată asupra lui Henderson, Roberto alergă spre capătul beciului, găsi şi cel de al doilea întrerupător, iar apoi mai pierdu un moment cît căută zăvorul montat pe partea exterioară a uşii. O secundă mai tîrziu deschise uşa.

În prima clipă i se păru că are halucinaţii.

Ellen Filmore era înghesuită în perete, cu faţa de o paloare cadaverică.

Pe piele, în haine, prin păr îi mişunau păianjeni.

Erau cu zecile.

Chiar în timp ce urmărea scena, alţi păianjeni căzeau de pe grinzile de deasupra capului ei, ţesîndu-şi firele pe care coborau.

Roberto rămase cu respiraţia tăiată şi cu ochii rotindu-i-se de jur împrejur. Peste tot erau păianjeni care îşi ţeseau plasa. Îl trecu un fior violent. Trebui să se lupte cu impulsul de a închide uşa pentru a scăpa de imaginea creaturilor criminale. Se năpusti în încăpere şi scuturâ o parte din păianjeni de pe Ellen, apoi o ajută să se ridice în picioare şi o trase spre uşă. Doctoriţa îşi reveni doar după ce ieşi de acolo şi Roberto închise uşa în urmă. Îşi scoase bluza cu mîneci lungi şi o scuturâ violent. Plîngînd din cauza ororii pe care trebuise să o îndure, dar şi pentru că fusese eliberată de tortură, se aplecă şi îşi scuturâ puternic capul, trecîndu-şi degetele prin păr.

Căzură alţi păianjeni, care o porniră de îndată spre colţurile cele mai întunecate ale camerei pentru a scăpa de lumina puternică.

În cele din urmă, scăpată din ghearele acestei torturi, Ellen cedă emoţiilor pe care încercase să şi le domine în tim-

pul orelor cît fusese prizonieră în camera obscură. Se lăsă plîngînd pe un scaun vechi şi şubred.

– Am crezut că o să mor! izbucni ea. Doamne, am crezut că mă vor omorî!

Carl Henderson, care se afla la cîţiva paşi de ea, începu să rîdă.

Rîsul strident şi sinistru al unui om ale cărui ultime rămăşiţe de sănătate mintală începuseră să se destrame.

– Să te omoare? repetă el, scuipînd cuvintele dispreţuitor. N-aş crede. Dacă aş fi vrut să te omor, o făceam deja. Nu sînt decît nişte păianjeni, Ellen! Nişte păianjeni nevătămători! Nici măcar unul din iubiţii mei pustnici maronii.

Mark Shannon se cutremură amintindu-şi ce i se întîmplase unei fete din sud, muşcată de unul dintre aceşti „pustnici sperioşi". Shannon bănuia că victima ar fi preferat să moară decît să trăiască fără mîini şi picioare, cangrenate sub acţiunea otrăvii.

– Pustnici maronii? repetă şeriful. Ţii şi din ăştia pe-aici?

Henderson îşi îndreptă privirea spre şerif.

– Sigur că da, spuse el, ca şi cum s-ar fi adresat unui student interesat. Arahnidele nu sînt specialitatea mea, ceea ce nu înseamnă că nu mă interesează. Pe mine mă interesează tot ce...

Henderson se întrerupse brusc.

– *Ce* te interesează, Henderson? îl întrebă Mark Shannon.

În locul tăcerii lui Henderson se făcu auzită vocea lui Ellen, mult mai bine stăpînită acum, cînd plînsul i se potolise.

– Cred... începu ea, dar şovăi.

Luptîndu-se cu sine însăşi, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-i spune unui pacient că nu mai avea nici o şansă, reuşi să continue.

– Mark, cred că ăsta e locul unde a comis mai multe crime. A spus ceva despre o fată de pe şosea...

Dawn Sanderson, îşi spuse Shannon. Ce dracu' înseamnă asta? Dar, înainte să-şi fi încheiat gîndul, îl loviră noile cuvinte ale lui Ellen:

– ... şi Otto Owen.

– Otto? repetă Shannon, sincer surprins. El l-a omorît pe Otto?

– Nimeni nu poate s-o dovedească! pufni Henderson.

În timp ce Ellen îi povestea despre noua formă de viaţă pe care Henderson o crease în laborator, Shannon se simţi cuprins de o furie cumplită. Se gîndi ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi împuşcat imediat pe Henderson.

Chiar în clipa în care îi veni ideea, îşi dădu seama că nu va face aşa ceva. Acum însă, că dispăruseră şi Molly Spellman şi Ben Larkin, nu mai putea să-şi piardă timpul cu transportul lui Henderson la cea mai apropiată închisoare, cu atît mai mult cu cît aceasta era la o distanţă de patruzeci de mile.

Apoi ochii îi căzură pe uşa camerei obscure şi imediat ştiu ce avea de făcut. Ar fi fost un act de justiţie să-l închidă pe Henderson chiar şi pentru cîteva ore în acelaşi loc în care îşi încuiase victimele.

– Intră, spuse el, deschizînd uşa camerei obscure, după care aprinse lumina revărsată de un bec chior. Otto n-a putut să scape de aici şi nici Ellen; înseamnă că nici tu nu vei reuşi.

Mark Shannon îi mai aruncă o privire lui Carl Henderson, rămas fără respiraţie, de pe chipul căruia dispăruse aerul de superioritate şi dispreţ. Întreaga lui fiinţă era cuprinsă de o spaimă cumplită.

– Mişcă! îl îndemnă Mark, arătînd spre încăperea aflată în partea cea mai depărtată a subsolului. Şi dacă aud o singură ameninţare, un singur cuvînt despre drepturile tale, Henderson, nu numai că te încui acolo, dar îţi sting şi lumina. O să rămîi în beznă.

Incapabil să articuleze cuvinte întregi, Henderson scînci îngrozit. Mark Shannon îl împinse înăuntru, în timp ce pe pantalonii lui Henderson se întindea o pată mare şi udă.

Karen Owen nu se simţise niciodată în viaţa ei mai neajutorată ca acum.

Cum se putuse întîmpla aşa ceva?

Îşi promisese, îşi jurase că nu va închide ochii nici o clipă, iar acum fata ei, tot ce îi mai rămăsese după dispariţia lui Julie, plecase, se topise pur şi simplu în noapte fără nici o urmă, încît nici acum nu-i venea să creadă că aşa ceva fusese cu putinţă.

Cum de nu îi auzise plecînd? Cu siguranţă că vorbiseră pe şoptite, aşa cum fac toţi copiii de vîrsta lor. Oare ce pusese stăpînire pe ei? Ce putuse să-i atragă afară cu o asemenea forţă irezistibilă?

Şi din nou Karen porni spre uşă, fără să-şi fi dat măcar seama, trecu prin verandă şi ieşi în curte, sfredelind cu ochii bezna nopţii.

Nu mai ştia de cîte ori ieşise de cînd Russell dăduse telefon la 911 pentru a anunţa dispariţia celor doi copii. Fusese deja de două ori la grajd, căutînd în fiecare ungher, în cazul în care Molly şi Ben se hotărîseră să le joace o farsă, fără să se gîndească la cît de mult îşi vor îngrozi mamele. Nu descoperi nimic nici în grajd, nici în magazii, la coteţul porumbeilor sau al găinilor, unde-i căutase prima dată.

Apoi, cam cu zece minute în urmă, observase că un anume lucru nu era în ordine în noaptea aceea.

La început, încercă să nu acorde atenţie sentimentului straniu că ceva era neobişnuit faţă de situaţiile normale, spunîndu-şi că aşa şi era firesc, doar îi dispăruse fetiţa! Şi totuşi, era şi altceva, mult mai greu de sesizat şi, cu cît încerca să ignore acest aspect, cu atîta o tulbura mai mult.

Abia cînd Russell ieşi din casă, îşi dădu seama despre ce era vorba, dar chiar şi atunci îşi spuse că s-ar putea să se înşele.

Noaptea era dominată de tăcere.

Monotonia cîntecului insectelor, care o iritase atîta în timpul ultimelor două săptămîni, încetase complet în noaptea aceea. Tocmai voia să-l întrebe pe Russell, cînd tăcerea nefirească fu sfîşiată de un sunet care făcu să-i îngheţe sîngele în vine.

Urletul unui animal.

Nu era un lătrat, nici un mîrîit, nici un urlet al coiotului la lună, aşa cum se întîmpla uneori pe dealurile care dominau San Fernando Valley.

Fusese urletul agonic al groazei, întrerupt brusc în clipa următoare.

Dacă Russell nu ar fi strîns-o în braţe, ar fi crezut că nu fusese decît o iluzie.

– E un animal, îi spuse el. Nu e unul din...

Se opri înainte de a-şi fi terminat propoziţia, ceea ce nu o opri pe Karen să-i ducă gîndul pînă la capăt.

Îl lăsă să o conducă în casă, dar tot restul timpului se plimbă între bucătărie şi camera de zi, privind cînd pe o fereastră, cînd pe cealaltă. De la geamul din bucătărie, care dădea spre nord şi est, nu se vedea absolut nimic, dar de la cel din camera de zi, orientat spre sud-vest, peste care era căzută, pînă acum o clipă, draperia neagră a nopţii, zări lumina unor faruri care veneau încet spre ei.

În fine, se întîmpla ceva!

– E cineva afară! strigă ea.

Russell şi Marge Larkin i se alăturară.

Urmăriră maşina înaintînd pe drumeagul care şerpuia la nord de ferma lui Vic Costas spre casa lor.

– Cine să fie? şopti ea. Ce fac acolo?

– Poate că e Shannon care a plecat în căutarea copiilor, spuse Russell. Mă duc să văd.

– Mergem cu toţii, hotărî Karen.

Ieşiră toţi trei pe uşa din spate şi se duseră la camioneta care îi aparţinuse lui Otto.

– În spatele banchetei e o lanternă, spuse Russell în timp ce pornea motorul, punînd maşina în mişcare. Vezi dacă poţi s-o scoţi de-acolo. E cu halogen şi se cuplează la brichetă.

În timp ce camioneta se hîţîna pe drumeagul tăiat de făgaşe, Karen se aplecă peste scaun şi începu să scotocească printre cablurile de tractare, manşoanele de cauciuc şi alte obiecte pe care Otto le trîntise în spaţiul din spate. Şi dintr-o dată acţiunea, efortul pe care îl făcea să-şi găsească fetele, îi mai goni din groaza care îi domina fiinţa.

O să-i găsim, îşi spuse ea. Chiar în noaptea asta o să-i găsim pe Molly şi Ben, iar mîine şi pe ceilalţi.

Dar, chiar pe cînd gîndul i se derula în minte, se întrebă dacă nu era vorba mai curînd de speranţe decît de realitate.

Deşi ştia că nu exista nici o posibilitate de a-i găsi pe Molly Spellman şi pe Ben Larkin pînă la răsăritul soarelui, Mark Shannon ştia la fel de bine că nu le putea interzice oamenilor să reînceapă căutările. Se întîlni cu Manny Gomez pe drumeagul din spatele fermei familiei Owen, tocmai cînd Russell şi cele două femei ajungeau şi ei acolo. În următoarele douăzeci de minute sosiră alte maşini; toţi erau hotărîţi să înceapă căutările imediat. Aşa că şeriful, care ştia că reînceperea cercetărilor în toiul nopţii avea acelaşi efect ca proverbiala căutare a acului în carul cu fîn, începu să împartă oamenii în grupuri, cu ordinul expres de a nu pierde legătura între ei.

– Mîine dimineaţă voi avea nevoie de toţi cei care sînteţi aici şi ultimul lucru de care am chef acum e să trimit o poteră în căutarea voastră. E clar?

Cercetaşii plecaseră de trei ore, dar, aşa cum se aşteptase Shannon, fără nici un rezultat.

Acum era la postul lui de comandă dintre fermele Costas şi Owen, încercînd să ţină legătura radio cu toţi oamenii simultan, ceea ce se transforma din cînd în cînd într-un fel de cacofonie provocată de replicile care se suprapuneau.

Sus, pe dealuri, licăreau luminile cercetaşilor care înaintau încet pe poteci, oprindu-se des, pentru a face semne cu lanternele.

Începuseră să se adune şi norii, iar luna, atît de strălucitoare pînă acum două ore, îşi arăta acum obrazul cu intermitenţe. Dacă se ascundea complet, Shannon nu mai era sigur de modul în care s-ar fi desfăşurat căutarea. Cu o jumătate de oră în urmă, începuse să dea instrucţiuni oamenilor să-şi verifice bateriile pentru a se asigura că îi vor ţine pînă la întoarcerea la bază, în cazul cînd luna dispărea cu totul.

Totuşi, peste cîteva ore se vor revărsa zorile, iar atunci şansele lor vor creşte. Singurul lucru care continua să-l obsedeze pe Shannon era urletul pe care îl auzise împreună cu Roberto, înainte de a pătrunde în casa lui Carl Henderson.

Acelaşi urlet pe care îl auziseră Manny Gomez, Karen, Russell şi Marge Larkin.

– Nu prea ştiu ce a fost, îi spuse Manny după ce se întîlniră. Dar sînt sigur că a fost un urlet dinaintea morţii. Poate un coiot.

Apoi se uită împrejur, pentru a fi sigur că Russell sau Karen nu îl auzeau.

– Poate că a fost cîinele lor, Bailey.

– Aşa cred şi eu, spuse Shannon.

Îşi privi ceasul.

Trei fără un sfert.

Încă trei ore şi se lumina de ziuă.

Un ţipăt îi întrerupse gîndurile, urmat imediat de un al doilea. Cînd îşi ridică privirea în direcţia dealurilor, Shannon văzu lumina cîtorva lanterne încrucişîndu-se pe una din pante.

Aprinse reflectorul puternic montat pe capota maşinii şi începu să plimbe fasciculul de lumină, măturînd locul. În clipa următoare, Karen Owen se apropie de şerif, ţinînd lanterna cu halogen.

– A văzut cineva ceva? întrebă ea. Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu, îi răspunse Shannon fără să o privească, cu atenţia concentrată asupra reflectorului.

– Molly! strigă Karen. Ben! Unde sînteţi?

Aprinse lanterna, al cărei fascicul puternic străbătu drumul pînă pe coasta dealului. Karen plimbă încet raza de lumină pe creastă.

Brusc, i se păru că vede, chiar la limita razei, o licărire de moment.

Ţinu puţin lumina nemişcată, apoi o întoarse în direcţia opusă.

– Molly, strigă ea. E mama!

Şi apoi, ca un miracol, aşa i se păru lui Karen, în centrul petei de lumină se ivi o făptură minusculă.

O făptură care purta nişte haine pe care Karen le recunoscu imediat.

O făptură care le făcea semn cu mîna. Apoi o a doua.

– Ei sînt! explodă Karen. Doamne, e Molly! Şi Ben!

Mark Shannon mişcă reflectorul pînă cînd îi prinse pe cei doi copii în bătaia lui.

– Du-te, spuse el. N-o să-i pierd nici măcar o clipă.

Dar Karen nu îl mai auzi pentru că alerga deja, poticnindu-se, pe poteca şerpuind spre vîrful dealului, urmată îndeaproape de Marge Larkin.

Se întoarseră după zece minute, ţinîndu-şi copiii în braţe.

Cinci minute mai tîrziu, Molly şi Ben îşi depănau istoria în siguranţa bucătăriei din casa lui Russell Owen.

În timp ce ascultau, Karen Owen şi Marge Larkin începură să plîngă.

30

Sara McLaughlin se împiedica pe drumul care abia se mai vedea în lumina schimbătoare a lunii. Nu avea habar cît timp trecuse de cînd fugise de la spital şi cu atît mai puţin ştia încotro se îndrepta.

Era doar imperativul neabătut care emana din străfundul fiinţei ei, obligînd-o să meargă înainte, spre o ţintă necunoscută, către un scop pe care nu-l putea înţelege. Se împiedicase în graba ei, izbindu-se cu piciorul drept – care sîngera încontinuu de cînd se tăiase la degetul mare, în urmă cu o oră, într-o sticlă de bere spartă – într-un bolovan. Se agăţă de o tufă de la marginea potecii şi spinii mari, care acopereau ramurile răsucite, îi străpunseră pielea, pătrunzîndu-i adînc în palmă.

Mai făcu cîţiva paşi, împleticindu-se, înainte de a-şi pierde complet echilibrul, iar apoi căzu la pămînt, julindu-şi pielea de pe genunchiul stîng şi scrîntindu-şi glezna dreaptă în timpul căderii. Rămase un moment nemişcată, cu inima bătîndu-i frenetic, în timp ce plămînii făceau eforturi pentru a trage aer.

În ciuda piciorului sîngerînd, a înţepăturilor cumplite din palmă şi a durerii provocate de entorsă, Sara se ridică şi continuă să meargă înainte, părăsind poteca pentru a o apuca

direct peste terenul plin de denivelări, fără a lua în seamă pietrele ascuţite şi crăcile tăioase care îi răneau picioarele, sfîşiindu-i pielea, pînă ce ajunse să păşească direct pe carnea vie a tălpilor. Fiecare pas era atît de dureros, încît altcineva – un om a cărui minte ar mai fi conservat un strop de sănătate – n-ar mai fi fost în stare să meargă mai departe.

Dar mintea Sarei încetase de mult să mai funcţioneze, deşi trupul ei continua să meargă mai departe, împins dincolo de limitele suportabilului de forţa inumană care sălăşluia înăuntrul ei, o forţă care ajunsese la un asemenea nivel, încît corpul abia îi mai putea oferi găzduire; o forţă care se supunea unei inteligenţe cu mult superioară sumei părţilor individuale şi la ordinul căreia se angajase într-o ultimă încercare disperată de a aduna laolaltă marea masă a fiinţei ei, pentru ca apoi să pornească în căutarea altei gazde din al cărei trup să se poată hrăni.

Sara McLaughlin, al cărei corp şi a cărei minte erau supuse în întregime comenzilor dinăuntrul ei, continuă să se împleticească prin noapte.

– Eşti supărată pe mine, mami? întrebă Molly Owen cu vocea tremurîndă şi ochii plini de lacrimi.

Erau la etaj şi, deşi cerul devenise cenuşiu, o dată cu primii zori, Karen îşi culcase fiica, trăgînd pătura peste ea. Acum îi cuprinse obrajii cu palmele şi dădu din cap.

– Cred că nu, spuse ea. Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei mai face niciodată aşa ceva. Nici nu-ţi poţi da seama prin ce am trecut cînd m-am trezit şi am văzut că nu mai erai în casă.

– Am vrut să-ţi fac o surpriză, spuse fetiţa, cu bărbia tremurînd din cauza emoţiei. Nu am ştiut că ne vom rătăci. N-am vrut decît să dăm o mînă de ajutor!

– Ştiu, răspunse Karen, oftînd la gîndul celor povestite de Molly şi de Ben despre fratele şi sora lor, care se aflau într-o peşteră, înconjuraţi de insecte.

Erau cu milioanele, îi spusese Molly.

Povestea nu putea fi adevărată, deşi, cu siguranţă, văzuseră ceva acolo sus. Dar ce?

Şi ce se întîmplase cu Bailey?

Karen simţi iar fiorul de gheaţă cînd îşi aminti de urletul înspăimîntător pe care îl auzise în urmă cu vreo cîteva ore.

Un urlet întrerupt pe neaşteptate, ca şi cum fiinţa care îl scosese murise, devenind dintr-o dată o victimă.

Victima cui? A unui roi de albine care o atacaseră, aşa cum se întîmplase cu iapa acum cîteva zile?

Ceva din adîncul fiinţei ei îi şoptea lui Karen că fusese într-adevăr dulăul mare şi prietenos, care dădea tot timpul din coadă. Urletul cîinelui, un urlet al groazei şi agoniei, trebuie să fi fost cel ce sfîşiase tăcerea nopţii. Acelaşi sentiment îi şopti că atacatorul lui Bailey era ceva ce cîinele nu mai văzuse niciodată pînă atunci, ceva mai înspăimîntător decît scena descrisă de Molly şi de Ben.

Parţial Karen ar fi vrut să afle exact ce se întîmplase, dar pe de altă parte spera să nu afle niciodată.

– Ştiu că nu ai vrut decît să fii de ajutor, o încredinţă ea din nou pe Molly, după care o sărută pe frunte, încercînd să-şi ascundă teama din voce. Dar nu aşa ajuţi, ducîndu-te noaptea pe dealuri de una singură, şi vreau să-mi promiţi că aşa ceva nu se va mai întîmpla niciodată.

– Promit, şopti Molly, privind-o pe Karen fără să clipească. Să mor dacă nu mă ţin de cuvînt.

Nu, îşi spuse Karen în gînd. Să nu-ţi doreşti niciodată să mori, scumpa mea. Niciodată. Cînd vorbi din nou, reuşi să-i ascundă fiicei ei durerea şi spaima care o măcinau.

– Atunci totul e-n ordine, spuse ea. Acum vreau să te culci şi, cine ştie, poate cînd ai să te scoli...

Poate Julie va fi acasă, voise să spună, dar nu mai reuşi pentru că, în adîncul inimii ei, nu mai credea aşa ceva.

– ... poate că lucrurile vor reveni la normal, încheie ea.

Dar lucrurile nu vor reintra în normal, nu şi dacă povestea bizară a celor doi copii avea vreo urmă de adevăr, deşi lui Karen i se părea că semăna mai curînd cu un film urmărit la televizor decît cu ceea ce văzuseră cu adevărat sus pe deal. Şi totuşi, chiar şi aici, în siguranţa casei, în vocile copiilor răsuna ecoul spaimei, iar cuvintele lor purtau pecetea adevărului, nepărînd să fie o minciună inventată pentru a ieşi basma curată.

– Somn uşor, scumpa mea, murmură Karen. Hai, dormi, te rog.

Rămase alături de Molly pînă cînd fetiţa, frîntă de oboseală, se lăsă furată de somn, iar apoi stinse lumina. Tocmai păşea în vîrful picioarelor pe coridor, cînd Marge Larkin ieşi din camera în care îl culcase pe Ben. Coborîră în tăcere la parter. Pe urmă Karen se întoarse spre mama lui Jeff.

– Crezi că o să ne mai vedem copiii vreodată?

Marge ezită, după care clătină din cap îndurerată.

– Dacă îi vom mai revedea, şopti ea abia auzit, sînt convinsă că îi vom recunoaşte foarte greu.

Începu să tremure din tot corpul.

– Au murit, spuse ea. Doamne, ajută-mă. Karen, pur şi simplu o ştiu. O simt!

Karen îşi puse mîna pe umărul lui Marge Larkin.

Cele două femei rămaseră tăcute, sprijinindu-se una pe cealaltă în durerea lor comună.

Ellen Filmore, care rămăsese în subsolul casei lui Carl Henderson, îşi ridică privirea de pe microscop şi îşi îndreptă

spatele care o durea, frecîndu-şi ochii cu mîinile. Şi ea şi Roberto refuzaseră propunerea şerifului de a-i lua de acolo şi munciseră toată noaptea în speranţa că vor găsi ceva, orice, despre creaţia lui Henderson, care i-ar fi putut ajuta pe copiii infestaţi.

Henderson nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Erau atît de concentraţi asupra studiilor lor, încît uitaseră complet de el; doar din cînd în cînd, liniştea din laborator era întreruptă de vaietele lui, un fel de scîncete, de a-l elibera din camera obscură.

Rugăminţi cărora nici unul din ei nu era dispus să le cedeze.

– Ai pregătit ţesutul pulmonar? îl întrebă Ellen pe Robert, care îi prepara lamelele pentru microscop cît putea de repede.

– Imediat, răspunse el.

Tăie cu atenţie o mică porţiune din plămînul şobolanului mort şi o puse pe una din plăcuţele subţiri de sticlă găsite pe raftul de deasupra etajerei, peste care turnă un strop de colorant. Acoperi preparatul cu o altă lamelă de sticlă şi i-l dădu lui Ellen.

– Pe vremea cînd făceam chestiile astea la şcoală mi se părea mai simplu, spuse el.

Organele interne ale şobolanului fuseseră atît de destoinic distruse, încît le fusese foarte greu să le mai recunoască.

Ellen Filmore se apropie de microscop, potrivi lumina, focalizâ şi în cele din urmă găsi ce căuta.

Văzu clar alveolele mărite de lupele puternice. Deşi unele din ele păreau în ordine, cele mai multe erau afectate. În loc ca sacii minusculi ai plămînilor şobolanului, folosiţi pentru schimbul bioxidului de carbon cu oxigenul, să fi fost goi, multe din alveolele pe care le cerceta erau ocupate de ceva.

Ceva care, deşi invizibil ochiului liber, putea fi identificat cu ajutorul microscopului.

Insecte.

Ultima piesă a acelui *puzzle* ciudat fusese pusă la locul ei.

După truda de o noapte, începuse să înţeleagă ciclul vieţii coloniei parazitare care infestase trupul şobolanului înainte de a muri.

Găsise în sîngele animalului ceva foarte asemănător cu formele descoperite de Barry Sadler în probele de sînge luate lui Julie Spellman şi lui Jeff Larkin.

După cîte se părea, larvele se transformaseră în adulţi.

In intestinul şobolanului descoperi un fel de gardieni care supravegheau ouăle.

În inimă găsi regina, înconjurată de suită, care producea ouă în flux continuu şi le depunea direct în artere, sîngele urmînd să le transporte la incubatorul din intestine. Larvele ieşite după clocire reveneau în artere, hrănindu-se direct din sîngele gazdei. Apoi, cînd intrau în stadiul de pupă, urma o nouă redistribuire, iar suita regală în stare larvară se întorcea în inimă şi infirmierii în intestine.

Dar găsi încă o serie de adulţi.

Aceştia erau masaţi în cutia craniană şi, deşi Ellen nu înţelegea ce rol aveau, microscopul îi arăta clar că ei distrugeau creierul, săpîndu-l, devorîndu-l celulă cu celulă. Analizînd distrugerile comise de colonie, Ellen simţi cum o cuprindea groaza, pentru că năruirea creierului nu fusese făptuită la întîmplare. Mai curînd, aceste organisme îşi croiau drumul prin ţesutul creierului cu o atenţie desăvîrşită, sfredelind în el canalicule care, în final, îl făceau să semene cu un muşuroi de furnici.

S-ar fi putut ca, la început, şoarecele să nu fi simţit nimic.

Apoi însă fusese bîntuit de viziuni fantomatice, pe măsură ce paraziţii continuau să îi distrugă celulele.

Poate că simţise plăcere, deşi mai degrabă putea crede că animalul trăise o durere năucitoare.

Probabil că, înainte de a muri, orbise şi asurzise, pentru că ambii centri nervoşi care răspundeau de cele două simţuri îi fuseseră distruşi.

Pe măsură ce colonia se mărea şi se extindea, continuîndu-şi procesul de hrănire, întregul proces mintal al animalului se deregla. Şi totuşi, colonia al cărei comportament amintea de inteligenţa specială a unui stup de albine sau a unui furnicar începuse să se hrănească doar cu părţile care nu erau vitale, lăsîndu-i zonele cele mai importante ale creierului intacte, aşa încît gazda să poată supravieţui cît mai mult cu putinţă. Într-adevăr, sistemul nervos şi părţile din creier care îl controlau păreau să fie neatinse.

Dar ce se întîmpla după moartea inevitabilă a gazdei? Ellen Filmore tocmai îşi pusese această întrebare, înainte de a se întoarce la studiul plămînilor.

Şi atunci descoperi şi răspunsul.

Adulţii pe care îi observase în alveole erau diferiţi de toţi ceilalţi.

Aveau aripi.

Aripi care, presupunea ea, vor cădea după primul zbor al insectei, exact ca în cazul termitelor sau al furnicilor, ale căror aripi cad imediat după separarea noii colonii.

Examinînd alveolele cu mai multă atenţie, constată că existau anumite diferenţe chiar între adulţii din plămînii şobolanului.

Descoperi trei pupe mult mai mari decît celelalte, din care, credea ea, se vor naşte reginele.

Toate erau prevăzute cu ceea ce i se păreau a fi trompe ascuţite.

Ellen Filmore se cutremură, închipuindu-şi ce s-ar fi întîmplat cu un animal sănătos care s-ar fi apropiat suficient

de mult de unul infestat, chiar în clipa cînd roiul era pregătit să se despartă.

Îşi imaginä norul de insecte microscopice izbucnind din plămînii colonizaţi, străbătînd distanţa nu mai mare de... cît?

O jumătate de metru?

Poate cîţiva centimetri?

În clipa următoare, atacatorii străpungeau pielea, pătrunzînd direct în sînge, colonizînd noua victimă.

Colonizînd-o şi ucigînd-o.

În timp ce studia preparatele microscopice, Ellen Filmore descoperi şi alte anomalii.

De fapt, ce anume produsese moartea rozătorului?

Analizînd părţile creierului de pe lamelele de sticlă, constatară că acesta nu fusese distrus astfel încît să cauzeze moartea animalului.

Şi de ce găsiseră filtrul de aer de pe peretele cutiei de plastic acoperit în întregime cu o peliculă de insecte, toate moarte?

Era clar că insectele nu puteau rezista prea mult dacă nu populau imediat trupul unui mamifer; din observaţiile făcute pînă atunci, se desprindea limpede că aceste creaturi nu erau adaptate altor condiţii.

Atunci de ce îşi părăsiseră gazda, dacă aşa ceva le provoca moartea?

Pentru că murise şi şobolanul?

Extenuată, Ellen îşi îndreptă iar spatele.

– Haide, îi spuse ea lui Roberto. Să mergem pînă sus, să vedem dacă Henderson are ceva cafea în bucătărie.

Roberto arătă spre uşa camerei obscure din capătul subsolului, de unde nu mai auziseră nimic de o oră.

– Şi cu el ce facem?

Ochii lui Ellen căpătară o notă dură, amintindu-şi de orele petrecute în bezna de dincolo. Simţi iar groaza care o paralizase cînd păianjenii începuseră să se urce pe ea. Acum,

cînd se gîndea la ce dezlănţuise acest om împotriva tinerilor din Pleasant Valley, o cuprinse o furie rece. Se simţea tentată să stingă lumina şi să dea drumul cîtorva din specimenele lui Henderson, pentru a-l chinui şi pe el aşa cum o torturaseră păianjenii pe ea acum cîteva ore. În clipa următoare îşi alungă acest impuls.

– Lasă-l acolo, îi spuse ea lui Roberto. După cum e construită încăperea aia, nu are nici o şansă să scape de-acolo pînă se întoarce Shannon să-l ducă la închisoare.

Urcă scările abrupte şi clipi cînd intră în holul de la intrare, surprinsă de zorile care începuseră să se reverse.

Începu să caute cafeaua prin dulapurile din bucătărie. Apoi descoperi filtrul în chiuvetă.

– Îi dau eu drumul sau tu? îl întrebă ea pe Roberto.

– Luaţi loc, doamnă doctor, îi spuse Roberto zîmbind. Sînteţi mai obosită ca mine.

Dar, în timp ce căuta un filtru curat pentru a-l aplica maşinii, auzi un zgomot ciudat.

Un zumzăit înfundat, ca şi cum în apropiere ar fi fost un roi de albine. Se uită pe fereastră şi le văzu.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Ce dracu' mai e şi asta?

Ellen veni lîngă el şi se uită pe geam. În prima clipă nu înţelese despre ce vorbea asistentul. Apoi îl văzu, în lumina care începuse să crească.

Departe, plutind deasupra dealului aflat dincolo de pajiştea din faţa casei lui Henderson, era ceva ce părea la prima vedere a fi un nor întunecat. Concentrîndu-şi atenţia asupra lui, auzi acelaşi zgomot pe care îl sesizase şi Roberto mai înainte.

Insecte...

Erau cu milioanele, năpustindu-se dintre dealuri, înălţîndu-se către cer, zumzăind din ce în ce mai puternic.

Ochii doctoriţei se lărgiră cînd îşi dădu seama ce însemna acel zumzăit.

– Haide! îi spuse ea lui Roberto, apucîndu-l de braţ şi trăgîndu-l spre uşa bucătăriei. Hai să plecăm de aici.

– Să plecăm? exclamă Roberto. Dar...

– Chiar nu le auzi? întrebă Ellen. Nu le vezi? Vin exact peste noi!

Roberto îşi smulse privirea de la doctoriţă pentru a se mai uita o dată pe fereastră.

Norul de insecte părea să crească de la o secundă la alta şi Roberto îşi dădu seama că Ellen avea dreptate: începuseră deja să pătrundă în zona cîmpului. Chiar în timp ce se uita, gardul care marca limita cea mai îndepărtată a proprietăţii dispăru în masa întunecată, înghiţit de o putere supranaturală. Îşi aminti de povestea pe care i-o spunea bunicul, despre invazia lăcustelor asupra unui sat mexican pe vremea cînd el era foarte mic. „Parcă se făcuse noapte în mijlocul zilei, Roberto. Nu vedeai nimic, nu mai auzeai nimic şi abia dacă mai puteai să respiri. Credeam că o să murim cu toţii." Amintirea acestor cuvinte ale bunicului său îl făcu pe Roberto să treacă la acţiune. Lăsă cafeaua şi o urmă pe Ellen pe coridor, apoi împreună ieşiră din casă.

– Maşina mea! strigă Ellen, fugind spre portiera Buickului ei. Cel puţin putem să anunţăm pe cineva!

Avangarda roiului ajunsese deja la maşină chiar în clipa cînd cei doi închideau portierele. Ellen porni motorul şi Roberto formă 911 pe tastatura telefonului, iar apoi apăsă pe butonul de emisie.

– Unde e Shannon? întrebă el cînd auzi vocea dispecerei.

Cum centralista începuse să ceară amănunte, Roberto trecu telefonul lui Ellen care pornise deja maşina.

– Folosiţi-vă influenţa, îi spuse el.

– Sînt doctoriţa Filmore, ţipă Ellen. Trebuie să ştiu imediat unde e Mark Shannon.

Dispecera, care recunoscuse vocea lui Ellen, dar şi îngrijorarea din ea, reacţionă prompt.

– E la ferma Owen. Ştiţi să ajungeţi?

– Da, răspunse Ellen. Cam la cinci mile de unde mă aflu. Poţi să-mi faci legătura cu el?

– V-am şi făcut-o, veni răspunsul dispecerei.

O secundă mai tîrziu Mark Shannon intră pe fir, ascultînd încercarea lui Ellen de a-i descrie norul de insecte care cobora dinspre dealuri, apropiindu-se inexorabil de casa lui Henderson.

– De cînd sînt, n-am mai văzut aşa ceva, spuse ea. Mark, sînt tot felul de insecte.

Încetini maşina, pătrunzînd în norul viu care năpădise deja drumul.

– Văd albine, viespi, ţînţari, chiar şi greieri şi cicade. Doamne! Seamănă cu... nu ştiu... parcă e o pedeapsă!

Apoi maşina ieşi din nor şi reuşi să vadă iar drumul dinaintea lor.

– Am ieşit, Mark. Ajungem acolo în...

– Nu, o întrerupse Shannon. Dacă tot aţi ieşit din nor, rămîneţi pe loc. Vin eu la voi în cinci minute.

Ellen opri maşina, dar lăsă motorul în stare de funcţionare, pentru cazul cînd roiul şi-ar fi schimbat direcţia. Dar, în timp ce privea, observă patru siluete păşind în mijlocul tornadei vii.

Erau patru – o fată şi trei băieţi – îndreptîndu-se direct spre casa lui Henderson.

Locul în care, pricepu Ellen, se născuseră paraziţii care le infestaseră corpurile.

Abia acum înţelese ce făcea norul.

Roia spre casă, îşi spuse ea. Se întorcea acasă, la fel ca un stol de porumbei călători.

Numai că acesta era un stol ucigaş.

31

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Karen cu inima bătîndu-i puternic pe Mark Shannon, în timp ce acesta ridica telefonul.

Era cu putinţă să fi fost găsiţi copiii? Dar cînd Mark se întoarse spre micul grup, adunat în bucătăria familiei Owen, chipul lui era palid şi trăsăturile feţei dure.

– Insecte, spuse el. De toate neamurile, cu milioanele, exact aşa cum au spus copiii.

– Unde? izbucni Karen cu respiraţia tăiată.

– Dar copiii noştri? întrebă şi Marge Larkin cu o voce tremurătoare. I-au văzut cumva?

Shannon pornise deja spre uşă.

– Sînt lîngă casa lui Carl Henderson, le spuse el. Despre copii n-au pomenit nimic, ceea ce nu înseamnă că nu pot fi şi ei acolo.

Apăsă pe butonul aparatului de radio-emisie şi vorbi repede la microfon.

– Manny? Mi s-a raportat ceva în legătură cu un eveniment care se desfăşoară la casa lui Henderson. Unde eşti?

Se auzi un declic, urmat de răspunsul şerifului.

– Cam la o milă de ea. Mai e şi Jim Chapman cu mine, şi alţi băieţi. Nu poţi să crezi ce se întîmplă. Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca lăcustele o dată la şaptesprezece ani. Cred că ar fi mai bine să vii aici!

– Am şi plecat, Manny, sosi răspunsul. Toată lumea să intre în maşini. Din cîte am auzit, astea nu sînt numai lăcuste. S-au adunat acolo destule albine, viespi, bărzăuni şi alte asemenea ca să ucidă tot oraşul. Vreau ca nimeni să nu întreprindă nimic pînă nu ajung eu acolo.

– Mergem şi noi, îl anunţă Karen pe un ton care nu admitea replică.

Şi totuşi, era hotărît să permită cîtor mai puţini oameni să se apropie de casa lui Carl Henderson.

– Nu cred că e cea mai bună idee, începu el, dar Russell îl întrerupse imediat cu o voce şi mai hotărîtă decît a soţiei lui.

– Se poate ca şi copiii noştri să fie acolo, Mark. N-ai decît să încerci să ne convingi pînă n-oi mai putea, dar n-ai cum să ne împiedici să mergem.

– Şi nici Molly sau Ben nu rămîn singuri aici, interveni Karen, cu o hotărîre care nu lăsa loc pentru comentarii.

– Dacă ai avea şi tu copii... începu Russell, dar Mark Shannon, care îşi dăduse seama că orice încercare de a-i opri ar fi fost inutilă, îşi ridică mîinile pentru a curma torentul vorbelor.

– În regulă, s-au spus destule. Dar nu uitaţi cine conduce operaţiunea, aşa că rămîneţi în maşină pînă vi se spune că puteţi coborî. Şi vă asiguraţi că Molly sau Ben nu deschid vreun geam sau vreo portieră.

Apoi adăugă, după o scurtă şovăire:

– Mai e ceva despre care nu v-am spus, dar cred că ar fi cazul să ştiţi. L-am încuiat pe Carl Henderson în subsolul casei lui.

Russell rămase cu gura căscată, iar Karen, care se pregătea să iasă din bucătărie, pentru a o trezi pe Molly, se întoarse şi îi aruncă şerifului o privire care îi trăda bănuielile.

– Otto, şopti ea. A avut dreptate în legătură cu Carl, nu-i aşa?

Shannon încuviinţă posomorît.

– Suficient pentru ca Henderson să-l omoare. Cînd am ajuns acolo am găsit-o pe Ellen Filmore încuiată în beci, năpădită de păianjeni. „Animăluţele" lui, aşa le spune. Are tot felul de insecte acolo, pînă şi păianjeni şi scorpioni! Şi numai Dumnezeu mai ştie ce. Şi, după cîte se pare, a mai omorît cel puţin o fată.

Ameţită, Karen se agăţă cu mîna de tocul uşii pe care îl strînse atît de tare, încît i se albiră încheieturile degetelor.

– Nu-i nimic, spuse ea, în momentul cînd Russell se repezi să o sprijine. Eu şi Marge o să aducem copiii ca să putem pleca.

Russell rămase tăcut, dar Karen văzu cum i se zbătea o venă pe frunte, din cauza furiei. Îi aruncă soţului ei o privire prevenitoare, apoi i se adresă iar şerifului:

– O să rămînă în maşină, Mark. La fel ca şi noi. Nimeni nu va încerca nimic, îţi promit.

Shannon ezită, ochii lui îndreptîndu-se spre Russell, dar, în cele din urmă, încuviinţă cu o înclinare a capului şi ieşi din casă pe uşa din spate, luînd-o la fugă spre maşina lui.

După cinci minute, cînd cele două femei se întoarseră, ţinînd copiii în braţe, îl găsiră pe Russell exact unde îl lăsaseră, pe faţa lui citindu-se o furie rece.

– Îl ucid pe ticălosul ăla, scrîşni el. Îl ucid, dacă dau cu ochii de el. Jur!

Carl Henderson tresări, apoi se trezi din somnul agitat.

Îl durea tot trupul; toţi muşchii îi erau înţepeniţi şi, cînd îşi mişcă picioarele, durerea îl fulgeră pînă în şale.

Deschise încet ochii şi, pentru un moment, se simţi total dezorientat.

La început nu văzu nimic, pentru că, de jur împrejur, în ciuda luminii aruncate de becul fără glob care atîrna de tavan, totul părea să fie cufundat în beznă. I se părea că zace pe lespedea rece de piatră din mijlocul unei peşteri mari, ai cărei pereţi erau mult prea depărtaţi pentru ca lumina firavă a becului să poată ajunge la ei.

Apoi, pe măsură ce mintea i se limpezi, o amintire de mult uitată îşi făcu loc spre lumină. Şi Carl Henderson îşi aminti...

Avea doar patru ani în ziua cînd se strecurase pe poarta din spatele casei – într-un borcan pe care îl ţinea strîns în mînă era primul lui fluture coadă-de-rîndunică – şi intrase în casă pe uşa din spate, cu intenţia de a-i arăta trofeul surorii lui.

Auzea televizorul din camera de zi. Era sigur că sora lui era tot pe canapeaua unde o lăsase cu o oră în urmă.

Poate că, dacă se purta frumos, ea îl va ajuta să prindă fluturele acela atît de frumos cu un ac, aşa încît să nu-l distrugă din neatenţie.

Pe cînd intra în living-room, auzi un alt sunet, ceva asemănător unui geamăt, mai tare decît sonorul televizorului.

Ajunse, cu borcanul în mînă, pînă la capul canapelei.

Atunci îşi văzu sora.

Era încă pe canapea.

Era goală, iar băiatul care locuia pe aceeaşi stradă cu ei era deasupra ei.

Rămase o clipă cu ochii la ea, privind cascada neagră a părului revărsîndu-i-se peste braţul canapelei, neştiind exact ce făceau ea şi băiatul acolo.

Apoi însă ea îl zări, iar el ştiu că sora lui era furioasă pe el.

Se înroşi toată, în timp ce ochii i se căscară larg. Apoi începu să urle la el.

– Scîrbă mică! Ce cauţi aici? Nu ţi-am spus să stai afară pînă te chem eu?

Ochii i se lărgiră de spaimă şi se dădu un pas în spate.

– Am prins un fluture, începu el. Am...

– Un gîndac? ţipă ea. Ai intrat aici doar pentru că ai prins o tîmpenie de gîndac?

În clipa următoare sări de pe sofa, oprindu-se în faţa lui, ţintuindu-l cu privirea.

– Lasă că-ţi arăt eu, îi spuse ea. Vino-ncoace!

Îi smulse borcanul din mînă, iar apoi îl înfăşcă de braţ şi îl trase din cameră. El se zbătu să scape din mîna ei, dar strînsoarea degetelor fetei se accentuă şi mai mult şi, în aceeaşi clipă, în minte îi reveni imaginea fluturelui care, cu mult în urmă, se zbătea să scape din degetele lui.

– Dă-mi drumul, se rugă el. N-am făcut nimic...

Sora lui însă nu părea să-l audă. Mai mult tîrîndu-l după ea, în timp ce picioarele lui încercau să se opună, îl trase afară din cameră, apoi şi din coridor, obligîndu-l să intre pe uşa de sub scări şi să coboare în pivniţă. Trăgîndu-l pe podeaua de beton, deschise ultima uşă de la subsol, în spatele căreia era o încăpere mare şi întunecoasă, despre care ştia că fusese folosită de cineva care făcea fotografii. Întunericul îl înspăimîntase întotdeauna pe băieţel. Încă de prima dată cînd intrase acolo, fusese sigur că prin colţurile întunecate sălăşluiau spiriduşi, vrăjitoare şi monştri şi că, dacă vreodată va rămîne încuiat acolo, se vor ivi din beznă şi îl vor ucide.

– Stai aici dacă îţi plac gîndacii aşa de mult, îi spuse sora lui, împingîndu-l pe uşa deschisă. Stai aici cu libărcile pînă cînd o să înveţi să faci cum ţi se spune!

Apoi trînti uşa şi, în clipa următoare, băieţelul auzi cheia răsucindu-se în broască. Înainte să fi apucat să ţipe, îi auzi paşii depărtîndu-se de uşă pentru a urca scările.

Vru să strige, dar bezna care se strîngea în jurul lui îl înăbuşea.

Toţi demonii, care îi populaseră cele mai negre coşmaruri şi care îl pîndeau acum din ungherele întunecoase, se adunaseră plutind în jurul lui, la o distanţă nu mai mare de un braţ. Deşi nu putea să îi vadă, să îi audă sau să îi simtă, ştia sigur că erau acolo.

Se trînti pe podea şi se dădu înapoi pînă cînd se lipi cu spatele de perete. Apoi se dădu într-o parte, pînă cînd ajunse într-un colţ de unde nu mai putea să se mişte. Cu spatele înfipt între cei doi pereţi de beton rece, băieţelul îşi strînse picioarele la piept şi îşi încolăci mîinile în jurul lor.

Închise ochii, străduindu-se din răsputeri să-şi închipuie că bezna nu exista şi că, dacă ar fi deschis ochii, lumina care îl înconjura l-ar fi ajutat să vadă iar.

Dar, cum ştia adevărul, nu îşi deschise ochii, convins că, dacă ar fi făcut-o şi s-ar fi trezit cufundat în beznă, ceva s-ar fi năpustit asupra lui şi l-ar fi sfîşiat în bucăţi cu dinţii şi cu ghearele.

Trupul i se cutremură de suspine. Îşi îngropă faţa în palme, în timp ce lacrimile i se strecurau printre pleoapele strînse.

Apoi simţi ceva.

O gîdilătură, ca şi cum ceva i s-ar fi urcat pe picior.

Tresări şi se scutură cu mîna, după care senzaţia încetă o secundă.

Apoi reîncepu, dar pe celălalt picior.

Auzi ceva.

Zgomotul era foarte slab şi nu îşi dădu seama imediat despre ce era vorba.

Îşi ţinu respiraţia şi atunci i se păru că mai auzise acel sunet şi cu alte ocazii.

Ca o muscă lovindu-se de geam în încercarea de a evada.

Zgomotul devenise mai tare şi acum simţi iar gîdilătura. Pe ambele picioare, dar şi pe mîini.

Parcă sute de insecte mişunau pe el.

Zumzăitul crescuse în intensitate şi acum putea să simtă o adiere slabă, de parcă ceva ar fi zburat în jurul lui. Erau atît de multe cum nu îşi imaginase niciodată, iar aripile lor produceau o vibraţie a aerului pe care o simţea pe obraz.

Apoi începură să îi aterizeze pe faţă şi, în timp ce spaima lui creştea în intensitate, în mintea lui se născu o imagine.

Imaginea insectelor din cutia de trabucuri.

A insectelor pe care le prinsese, le omorîse şi le fixase cu ace.

Şi a altor cîteva sute pe care le omorîse şi le aruncase apoi, pentru că se rupeau cînd înfigea acul în ele.

Şi, dintr-o dată, înţelesese ce se petrecea.

Acolo în întuneric, nu erau monştrii şi demonii din coşmarurile lui.

Erau toate insectele omorîte de el.

Toate acele creaturi mici pe care le prinsese în borcan şi le ucisese.

Acum veneau peste el; îşi făceau apariţia din beznă.

Şi îi vor face ceea ce le făcuse el lor. Le simţea mergîndu-i pe piele, le auzea zbîrnîitul aripilor, le simţea pătrunzîndu-i în nas şi în urechi.

Urletele lui de groază umplură locul acela plin de întuneric, lovindu-se de pereţi, pentru a i se întoarce în auz, iar creaturile continuau să se cţtere pe el, să mişune în jurul lui, zumzăitul aripilor devenind tot mai puternic.

Începu să-şi agite mîinile, încercînd să-i alunge pe torţionarii invizibili. Apoi se rostogoli nebuneşte pe jos, încercînd să scape de hoarda acelor creaturi.

Erau peste tot. Le simţea sub el, aproape că le auzea aripile şi carapacele trosnind cînd se rostogolea peste ele.

Podeaua devenise alunecoasă, dar, indiferent ce ar fi făcut sau unde s-ar fi refugiat ca să scape de ele, veneau tot mai multe.

Aerul era înţesat de ele şi, cînd dădea din mîini prin întuneric, le simţea intenţia de a-l înţepa şi muşca.

Urletele lui deveniră şi mai puternice. Reuşi să se ridice în picioare, după care o porni împleticindu-se prin spaţiul acela întunecat, în timp ce mintea lui începuse să o ia razna în încercarea lui de a scăpa de fiinţele care îl torturau.

Se izbi de un perete, zdrobindu-şi faţa de betonul rece. Simţi firul de sînge care i se prelingea din nas.

Căzu iar pe jos, urlînd de durere.

Acele insectelor îi pătrundeau pînă la sînge. Acum le simţea întrîndu-i în gură.

Încercă să mai ţipe o dată, dar strigătul îi rămase înfundat în gîtlej. Un plîns deznădăjduit îl cuprinse în timp ce se tăvălea pe jos, încercînd zadarnic să scape de masa vie care se răsucea în jurul lui.

Îl vor omorî!

Avea să moară de unul singur, fără ca nimeni să-i vină în ajutor.

– Mami... şopti el printre suspine.

Se ghemui la pămînt, cuprins de o slăbiciune cumplită, tremurînd din tot corpul, în timp ce groaza din el îi răvăşea mintea.

– Mami...

Apoi i se păru că vede în depărtare o rază de lumină.

Înlemni, crezînd în prima clipă că murise deja, iar lumina era Dumnezeu însuşi, care venise să-l ia la ceruri.

Apoi o lumină foarte puternică se potopi asupra lui, alungînd bezna în care zăcuse pînă atunci, după care auzi ceva.

Sora lui.

Era sora lui, care rîdea!

Se ridică şi clipi des din cauza luminii.

De ce rîdea?

Apoi îi auzi iar vocea.

– Ce ţi s-a întîmplat? îl întrebă ea. Nici măcar gîndaci de bucătărie nu sînt pe aici, scîrbă mică. Iar termitele nu-ţi fac nimic!

Încet, ochii i se acomodară cu lumina şi începură să vadă.

Abia atunci reuşi să le observe.

Erau cu miile, năpădind din crăpăturile podelei şi din bîrnele care susţineau duşumeaua casei.

Roiau în jurul capului său. Încercă iar să scape de ele, scuturîndu-le de pe piele.

O umbră se lăsă peste el şi sora lui îl apucă de mînă.

Încercă să se smulgă din strînsoarea ei, continuînd să plîngă tare din cauza proaspetei amintiri a îngrozitorului atac, lansat din beznă asupra lui, care îi făceau şi acum inima să-i bată cu putere.

Sora lui îl trase în sus, obligîndu-l să se ridice în picioare, dar el încercă să se opună.

– Ai de gînd să încetezi cu bîzîitul? îi auzi el întrebarea. Hai să ieşim de aici.

Cum nu se oprise din plîns, palma ei îl izbi peste faţă. Urlă din cauza acelor înfipte în obraz de lovitură, dar ţipătul lui atrase o altă plesnitură.

– Gura! urlă ea. De ce plîngi? Nu e decît un muşuroi de termite!

O altă palmă i se abătu peste obraz şi el ţipă şi mai tare.

Ea continua să-l lovească, cerîndu-i să tacă, dar el nu se putea abţine, pentru că fiecare nouă palmă îi smulgea un nou ţipăt de durere.

Apoi, chiar în clipa cînd era sigur că îl va omorî, ea îi dădu drumul şi el se prăvăli pe jos, unde rămase ghemuit, aidoma unui muşuroi plîngător.

– Bine, o auzi el, dacă ai de gînd să te porţi ca un ţînc, aşa o să te tratez şi eu. N-ai decît să stai aici pînă crăpi, puţin îmi pasă.

În timp ce plîngea, lumina se stinse iar şi, pentru a doua oară, bezna – acea beznă îngrozitoare care fremăta de bîzîitul terifiant al miilor de aripioare – îl cuprinse în tenebrele ei.

Insectele îi mişunau pe piele, strecurîndu-i-se în urechi, vîrîndu-i-se în nări.

În timp ce zăcea în întunericul deplin şi insectele îi chinuiau trupul şi mintea, în adîncul sufletului său se aprinse fulgerul unei ure incandescente. Îşi concentră atenţia asupra acelui tăciune viu de ură.

Se concentră asupra ei, alimentînd-o, transformînd-o într-o vîlvătaie nimicitoare.

Şi, cum zăcea pe betonul dur, aşteptînd să vină cineva care să-l salveze de beznă şi de insecte, ura începu să-l mistuie.

O ură de care nu se va mai elibera niciodată.

O va alimenta pînă cînd va deveni atît de aprigă, atît de puternică, încît nu-l va mai părăsi niciodată şi nu va fi niciodată satisfăcută.

Şi va fi întotdeauna declanşată de o fată care va semăna cu sora sa.

O fată cu o coamă unduitoare de păr negru...

Nu!

Fusese doar un vis! Doar o amintire, iar el nu mai era un băieţel şi nici luminile nu erau stinse.

Carl Henderson rămase nemişcat, încercînd să se relaxeze, alungîndu-şi din minte cumplita amintire.

Bătăile inimii i se calmară şi respiraţia, care doar cu o clipă mai devreme fusese un fel de horcăit plin de groază, îi reveni la normal.

Îşi aminti ce se întîmplase cu o noapte înainte şi cum ajunsese acolo.

Îşi încordă auzul în speranţa că va surprinde vocea murmurătoare a lui Ellen Filmore.

În ciuda încercărilor făcute în decursul anilor, ştia că izolarea fonică nu era perfectă: aşa putuse să audă ţipetele fetei pe care o omorîse, pe ale lui Otto, pe ale lui Ellen şi, înainte ca oboseala să-l fi răpus, auzise vocea lui Ellen care vorbea cu Roberto Muñoz.

Dar acum dincolo nu mai era nimic.

Nimic, cu excepţia unui zumzet înfundat.

Un zumzet care, îşi dădu el seama, semăna cu fîlfîitul a milioane de aripi de insecte.

Carl Henderson se ridică în picioare şi panica împotriva căreia luptase pînă atunci începu să-l împresoare din nou.

Să fi dat drumul preferaţilor lui?

Să-şi fi croit drum în camera obscură chiar atunci?

Rămase cu ochii fixaţi pe micul tunel pe care el însuşi îl construise. Se va deschide oare uşa, trasă din afară, lăsînd să pătrundă în camera unde era lipsit de orice apărare cîteva din creaturile pe care le crescuse cu atîta dragoste?

Dintr-o dată, toate simţurile i se treziră la viaţă, toţi nervii începură să-i palpite.

Revăzu cu ochii minţii trupul fetei pe care o lăsase atîrnată de perete pentru a fi devorată de furnici.

Şi trupul lui Otto, năpădit de scorpionii care se refugiaseră în crăpăturile cele mai întunecate ale camerei după ce aprinsese lumina.

Erau încă acolo?

Şi dacă se stingea lumina?

Păianjenii.

Ce se întîmplase cu păianjenii pe care îi eliberase ca să o chinuie pe Ellen Filmore? Unde erau?

Zumzetul aripilor devenea tot mai puternic, umplîndu-i urechile lui Carl Henderson. Mînat de panică, se ridică în picioare şi se repezi la uşă, bătînd zadarnic cu pumnii în panourile pe care el însuşi le consolidase.

– Daţi-mi drumul! se rugă el. O, Doamne, daţi-mi drumul...

Dar dincolo de uşă nu mai era nimeni care să-l audă, aşa că se lăsă în genunchi, în timp ce bîzîitul roiului care se strîngea îi răsuna din ce în ce mai tare în auz.

Roiul pe care Henderson nu îl credea încă... adevărat...

Adevărat şi venind direct spre ţintă.

– Doamne! exclamă Karen. Ce se întîmplă?

Russell oprise maşina, la fel de uimit ca şi soţia lui de ce se întîmpla dincolo de parbriz.

Aerul mustea de insecte care zbîrnîiau în jurul maşinii, părînd că vin de pretutindeni.

În faţa lor, puhoiul clocotitor care se rotea ca o adevărată bulboană era şi mai dens, pe măsură ce masa aceea de viaţă năpăditoare înainta pe deasupra cîmpului, apropiindu-se inexorabil de vechea casă în stil victorian unde Carl Henderson îşi petrecuse toată viaţa.

– Sîntem în mijlocul lor, şopti Marge Larkin de pe locul din spate.

Se aplecă în faţă, sprijinindu-se cu mîinile de speteaza scaunelor, strecurîndu-şi privirea printre Karen şi Russell.

– E la fel cu ce am văzut noi, mami, spuse Molly care se ridicase în picioare pentru a vedea mai bine. Dar acum sînt mai multe! De unde tot vin?

Nu îi răspunse nici unul din adulţii aflaţi în maşină, pentru că toţi se uitau pur şi simplu la masa aceea care se învolbura în jurul lor, incapabili să-şi creadă ochilor, sau să înţeleagă ce forţă punea în mişcare norul uriaş.

Un timp, cei cinci ocupanţi ai maşinii rămaseră tăcuţi, în timp ce lumina răsăritului era înghiţită de roiul în continuă creştere, care acum se deplasa spre est, acoperind soarele.

– Nu-mi place, spuse Ben Larkin, a cărui voce tremura din cauza fricii pe care o resimţeau şi ceilalţi. Vreau acasă!

Marge Larkin îşi trecu un braţ pe după umerii băiatului, iar cu celălalt o prinse pe fetiţă, trăgîndu-i pe ambii copii spre ea.

– Totul e în regulă, încercă ea să-i liniştească. Sîntem în siguranţă. Nu pot intra în maşină.

Russell, aflat pe locul din faţă, trase clapetele de bord, închizînd toate gurile de aerisire ale maşinii.

Karen, care îi prinse mişcarea cu coada ochiului, se uită spre el.

– Nu pot, nu-i aşa? întrebă ea.

Glasul începu să-i tremure, în timp ce privirea ei se muta de la Russell la un grup masiv de viespi care acopereau parbrizul. Odată ajunse la margine se opriră şi, spre groaza lui Karen, începură să muşte din cauciucul negru care fixa geamul. Îl prinse pe Russell de mînă, strîngîndu-l viguros.

– Totul e în ordine, îi răspunse el. Maşinile de azi nu mai seamănă cu cele de altădată. Sînt atît de bine ermetizate, încît pot să şi plutească.

Dar, chiar pe cînd spunea aceste cuvinte, se îndoia de adevărul lor.

Julie ajunsese la gardul care separa pajiştea de curtea din spatele casei lui Henderson. Deşi privirea ei lăsa să se creadă

că nici nu văzuse bariera, se opri chiar în faţa ei şi aşteptă. Kevin Owen, Jeff Larkin şi Andy Bennet trecură de ea şi începură să smulgă bucăţi din gard, pînă cînd spărtura deveni suficient de mare pentru ca Julie să poată trece nestingherită şi să se apropie de casă, indiferentă la masa de insecte care o înconjura, surdă la zgomotul de turbină provocat de milioanele de aripioare care vibrau doar la cîţiva centimetri de capul ei.

Şi totuşi, înăuntrul ei mintea vie a roiului colonizator continua să funcţioneze fără încetare; fiecare por al trupului ei emana permanent feromoni care direcţionau hoarda fierbînd învolburată în jurul ei, ca şi pe însoţitorii ei.

În timp ce urca treptele verandei, răspunzînd comenzii de construire a fagurelui, începură să adune celuloză smulsă din peretele lateral al casei lui Henderson, fiecare din ele transportînd cîte un fragment minuscul şi întorcîndu-se imediat pentru a relua operaţiunea.

Furnicile începură să iasă din terenul pe care era clădită casa, iar în suporţii de lemn care sprijineau întreaga structură termitele înnebuniseră de-a binelea, cu mandibulele lucrînd frenetic.

În clipa cînd Julie deschise uşa, roiul năvăli înăuntru, ca atras de un sorb uriaş. Curînd, întreaga casă vibra de pulsul micilor aripioare.

În beci, închis în camera lui încă luminată, Carl Henderson începuse să asude pe măsură ce zumzăitul, pe care îl auzise nu demult, creştea la o intensitate care îi punea creierul pe foc.

Pe măsură ce Julie, însoţită încă de Jeff, Andy şi Kevin, se apropia de uşa subsolului, gîndacii ascunşi în cele mai întunecate crăpături îşi croiau drum prin prizele electrice, începînd să roadă firele instalaţiei şi aşa uzate.

Julie deschise uşa pivniţei şi începu să coboare scările, urmată de însoţitorii ei.

Coloniile de insecte pe care Henderson le crescuse atîta timp începură să răspundă şi ele stimulilor comuni. Coloniile de furnici fremătau de activitate şi muncitorii, care ani de zile se arătaseră mulţumiţi cu graniţele artificiale care le despărţeau cuiburile, începură să sape nebuneşte în pereţii de plumb ai cutiilor lor. Pe măsură ce furnicile cădeau răpuse de munca lor, cu mandibulele distruse de plumbul care le otrăvea trupul, altele le luau locul imediat. În cele din urmă, barierele fură distruse şi creaturile se alăturară hoardei celorlalte insecte care năvăleau deja din crăpăturile betonului străvechi al podelei şi din bîrnele de lemn crăpate de deasupra.

Ajunsă la capătul scărilor, Julie se opri. Apoi porni mai departe, cu ochii aţintiţi drept înainte.

Spre uşa încuiată a camerei secrete a lui Carl Henderson.

Carl Henderson privea îngrozit insectele care păreau să dea năvală prin zidurile casei. De sus ploua asupra lui cu termitele ieşite din tot ce era suport de lemn, în timp ce din crăpăturile podelei se iveau toate varietăţile imaginabile de furnici.

Libărcile îşi făcură apariţia din senin şi, în timp ce Henderson privea îngrozit spre becul agăţat de tavan, rugîndu-se ca lumina lui să alunge oroarea întunecată care se strînsese pe neaşteptate în jurul lui, un gîndac de bucătărie se ivi din fasung şi îi căzu pe faţă.

În timp ce ţipa, alungînd cu gesturi agitate gîngania alergătoare de pe obrazul lui, lumina se stinse, aruncîndu-l într-un iad negru.

Furnicile mişunau pe tot trupul lui şi mandibulele lor i se afundau în carne, inoculînd de fiecare dată cîte un strop de venin, aşa încît în cîteva secunde toată pielea parcă îi fusese pusă pe foc.

Urlînd de spaimă şi durere, reuşi să ajungă clătinîndu-se pînă la uşă, dar bubuiturile pumnilor lui izbiţi în plăcile de

lemn erau înghiţite de vuietul crescînd al insectelor care umpleau complet încăperea.

Apoi, în mod miraculos, zăvorul se trase şi Carl Henderson simţi cum uşa se deschide.

Preţ de o clipă, o clipă atît de scurtă, încît nu reuşi să-i simtă savoarea, Carl Henderson fu străbătut de fiorul evadării.

Urmă atacul roiului, albine şi viespi care îşi înfigeau acele în carnea lui, în timp ce ţînţarii se hrăneau cu sîngele lui.

Trase aer în piept pentru a-şi lăsa groaza să explodeze într-un urlet, dar înghiţi un nor de ţînţari şi, tuşind, căzu sufocat la podea.

Se zbătu înnebunit pe jos, făcînd încercări disperate să scape de atacatorii lui, cînd, în clipa următoare, simţi o altă prezenţă.

Întinse mîna şi degetele lui cuprinseră ceea ce fu sigur că era o gleznă omenească.

Dar, chiar înainte să fi implorat mila, Julie îşi întinse degetele umflate şi unghiile ei lungi ca nişte ace i se înfipseră în carne.

În aceeaşi clipă, firele electrice, dezizolate de gîndaci, făcură un scurtcircuit, aprinzînd lemnăria din construcţia casei. Ultima imagine care umplu ochii lui Henderson înainte de moarte, în lumina de iad a flăcărilor, fu o faţă umflată, palidă, nefiresc de dilatată, dar care putea fi încă recunoscută drept faţa unei tinere. O faţă încadrată de un păr lung şi negru.

Julie Spellman... sora lui.

Casa lui Carl Henderson, cu doar un minut înainte invizibilă din cauza norului de insecte, izbucni în flăcări. Focul se aprinsese din senin, cu limbile aţîţate de bătaia miliardelor de aripioare.

În cîteva secunde, totul se transformase într-un infern incandescent. Flăcările ajungeau pînă la o înălţime de treizeci de metri, hrănite chiar de insectele din jurul casei.

În mai puţin de cinci minute întreaga structură se prăbuşea. Ce mai rămăsese din pereţii pe jumătate distruşi şi lemnărie se surpă, umplînd golul subsolului şi provocînd o explozie de scîntei.

Apoi, în timp ce flăcările începeau să se stingă, lăsînd în urmă un morman de cărbuni care ardeau mocnit, norul de insecte începu să se disperseze.

Mai veniseră şi alte maşini, atrase de imaginea casei care ardea şi de fumul gros care se ridica spre cer. Locuitorii cutremuraţi din Pleasant Valley începură să coboare din automobile, uitîndu-se uluiţi unii la ceilalţi, nevenindu-le să creadă că fuseseră martorii unui eveniment real. Din casa lui Carl Henderson nu mai rămăsese decît un morman de moloz fumegînd.

Karen şi Russell, care o ţineau pe Molly, rămăseseră lîngă Marge Larkin, ale cărei mîini îl cuprinseseră protector pe Ben. Ellen Fillmore se desprinse din grupul curioşilor şi se apropie de ei.

– S-a terminat, spuse ea. Carl a stîrnit toată năpasta asupra noastră, pentru ca în final să-i vină şi lui rîndul. Dar acum s-a terminat.

Karen Owen aruncă o privire nesigură.

– Dar copiii noştri, şopti ea. Julie şi Kevin. Şi Jeff...

Ellen clătină din cap, gîndindu-se la şobolanul pe care, doar cu puţin timp înainte, îl disecase împreună cu Roberto. Îşi spuse că nu avea nici un rost ca oamenii aceştia să afle prin ce suferinţe trecuseră copiii lor.

– Au murit repede, spuse ea. Probabil că nici n-au mai avut timp să-şi dea seama ce li se întîmplă.

Karen Owen rămase cu ochii la ruinele fumegînde. În cele din urmă se întoarse, cu cuvintele doctoriţei continuînd să-i răsune în minte.

Aşa să fie, îşi spuse ea. Sper că s-a terminat şi că nu au suferit mai mult decît ar fi putut îndura.

EPILOG

Coiotul se opri brusc, cu blana zbîrlită, adulmecînd mirosul necunoscut care îi pătrundea în nări. Rămase încordat, cu laba din faţă ridicată. Apoi porni în căldura tot mai puternică a dimineţii, ca să-şi caute prada al cărei miros îl descoperise în aer.

Se opri din nou, pentru că acum mirosul era mai tare. Îşi ciuli urechile şi ascultă nemişcat, aşa încît prada să nu-i sesizeze prezenţa.

Apoi o auzi.

Un sunet abia perceptibil, dar cunoscut.

Cineva rănit.

Chinuit de dureri.

În agonie.

Nu ceva care trebuia vînat, sau de care să se teamă.

Coada i se ridică aidoma unei pene şi animalul porni înainte, cu trupul tremurînd de nerăbdare şi saliva umplîndu-i botul în anticiparea ospăţului.

O văzu.

Înţelese imediat despre ce era vorba, pentru că mai văzuse oameni pînă atunci. Ezită, pentru că învăţase să se teamă de ei.

Acesta mirosea totuşi altfel decît ceilalţi.

Şi arăta altfel.

Zăcea pe pămînt ca şi cum s-ar fi predat, cu burta dezvelită.

Precaut, coiotul se mai apropie puţin.

Trupul de pe pămînt se mişcă uşor şi pielea i se undui ca şi cum ar fi avut ceva pe dedesubt.

Coiotul auzi iar geamătul care îi spunea că fiinţa aceea va muri. Încurajat de geamătul şi de slăbiciunea ei, animalul continuă să se apropie, adulmecînd încă o dată trupul omului căzut.

Din piele începuse deja să se ridice mirosul morţii.

Coiotul se apropie şi mai mult, ridicîndu-şi laba pentru a atinge fiinţa.

Aceasta se mişcă din nou şi gemu.

Coiotul se apropie de cap şi de gîtul expus. Instincul îl împingea să-şi înfigă colţii în carne, pentru a smulge beregata, după care să aştepte moartea fiinţei pentru a-şi începe în siguranţă ospăţul.

Se furişă mai aproape, dar se opri iar, adulmecîndu-şi prada cu fălcile întredeschise.

Şi, dintr-o dată, gura victimei se deschise şi din ea ieşi un nor negru care cuprinse capul coiotului, prinzîndu-l într-o masă neagră care îi năvăli în botul deschis, dispărînd în limbă şi gingii, pătrunzîndu-i prin piele şi pe gît.

În aceeaşi clipă, abandonată de colonia care o populase pînă atunci, Sara McLaughlin îşi dădu ultima suflare.

Iar coiotul, care îşi îndura suferinţa într-o tăcere nefirească, începu să se clatine, cuprins de valul unui rău cumplit. Apoi, redevenind stăpîn pe propriile picioare, se întoarse şi porni mai departe.